Sezgin Kaymaz

Sevinç Kuşları-2

Kısas

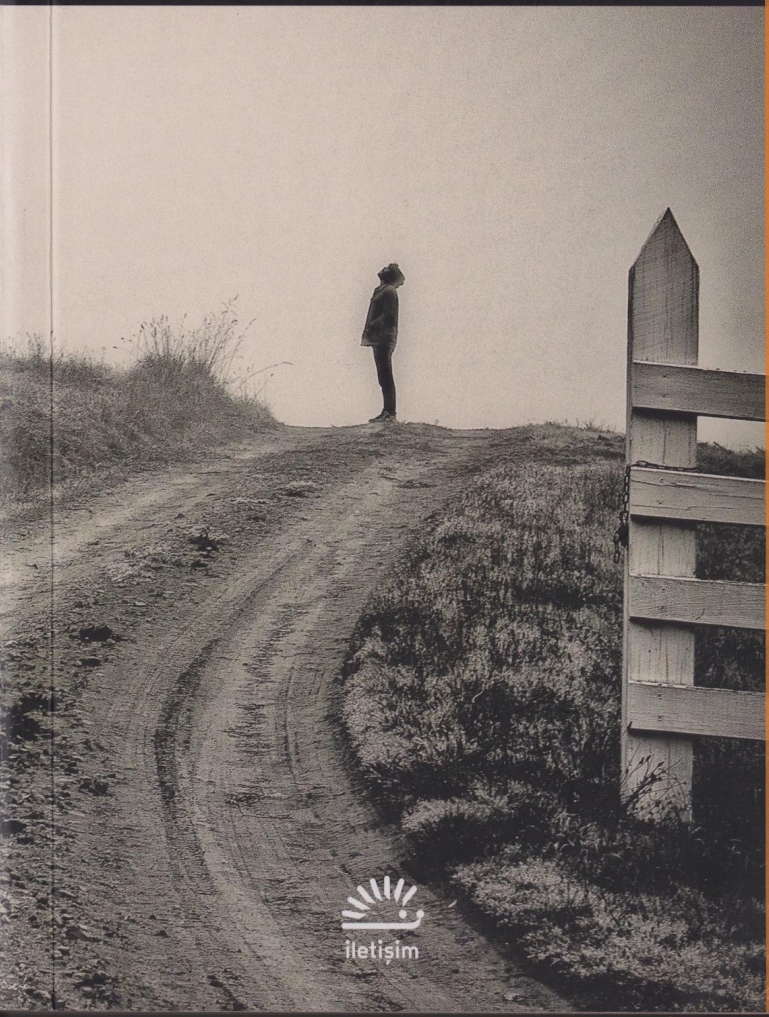

iletişim

SEZGİN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalıştı. Kitapları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı / Sevinç Kuşları-1* (2014).

İletişim Yayınları 2056 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 318
ISBN-13: 978-975-05-1641-2
© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Birhan Koçak
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Sevinç Kuşları-2

Kısas

Onur'a...

"...Üzülme!.."

Asıl sen vardın ortada
Ben senin elinde bir ayna
Sen yeşillikte bir ağaç
Ben senin gölgen...

MEVLÂNÂ

Âdem'i sürdün bakmadın
Cennette de bırakmadın
Şeytanı niçin yakmadın
Cehennemin var da senin?
ÂŞIK VEYSEL

Karakolda iki gün iki gece sopalayıp hakkında şikâyet şu bu olmayınca mecburen bıraktılardı bunu. O da kalkıp anasının ocağına gittiydi bi müddet sotada kalayım diye. Çay üstüne çay, çay üstüne çay, deliğine sinip epey bir zaman beklediydi ki öbürküler gelsin. Bekle bekle, ne Orhan geldiydi, ne Sarı Memet ne de Hüseyin. Ses seda da çıkmıyodu arkadaş. Can sıkıntısından oturup kendi kendine kafa çektiydi bir iki, veresiyenizi ödeyin hemşerim diyen bakkala darıldı, çocukların bahçeye kaçırdıkları topları kestiydi üç beş, ı ıh, bekle bekle nereye kadar, daha fazla dayanamayıp gözünü kararttıydı da Demet'e doğru anca uzadıydı.

Bir müddet İsmetiye Caddesi'nden de Asmaaltı'ndan da uzak durup avara kasnak dolandı dolandı eve döndü, anası namaz kılarken önünden geçmemeye dikkat etti, gitti Bakkal Kâmuran'a yavşayıp gönlünü aldı, yağladı yüzledi erzak da aldı adamdan, oturup beklemeye devam etti. Aklı karışık kuruşuktu. Belki bunsuz devam etmeye karar vermişlerdi, belki de o Deccal denen adamın adamları işlerini görüvermişti. İster o, ister bu, hazıra dağ dayanmaz biliyon, elinin ekmek tutması lâzımdı. Hâlâ daha gelip giden, uğrayan eden, arayıp soran olmayınca gözünü daha da karartıp kıyıdan kıyıdan İsmetiye'ye, en nihâyet Asmaaltı'na zıpladı.

"Ne o lan Sermiyan?" dedi Beyazıt bunu görür görmez. "Yeni kare as mı topluyon yoksa? Bizi de al lan şebekeye bu sefer."

"Ne bileyim arkadaş," dedi Sermiyan. "Bi gitti Orhangil, gidiş o gidiş. Ben de gelip burda bekleyim dedim."

"Çok beklersin daha," dedi Beyazıt, sonra tek gözünü kısıp bir düşündü şöyle. "Deccal götürdü oğlum, getirir mi?"

"Olsun. Belki bakarsın..."

"Salaksın salak. Otur bekle ne diyim? Çay içmek mecburi yalnız."

"Paramız yok oğlum."

"Yazarız."

Bir zaman da Asmaaltı'nda pinekledi. Amına koduğumun Beyazıt'ı, bardağı boşalır boşalmaz tepsiyi dayıyodu burnuna. Bari boşa gitmesin diye maça kızı, okşin, batak filan oynamaya başladı gelip gidenle. Bir iki ütülüyor, bir iki ütüyordu. Cebine iki kuruş girmeyegörsün, Beyazıt bitiveriyordu tepesinde. "Çay paralarını rica ediyim."

"Lan bakkala da taktık oğlum. Götürüp iki kuruş verelim bi müsaade et."

"Bakkal esnaf da biz neciyiz lan? Ver!"

Kimin kimsen yoktu. Kuzu kuzu bayılıyodun gitsin hâliyle. Ama sövmek serbestti. Amına kodumun mezar hırsızı misâl. Fıkra anlatmışın gibi gülüşüyodu Beyazıt. Lâf sokuyodu bi de. "Sen bu senin rahmetlileri beklerken ben seni çok düdüklerim daha. Bekle bekle, gelirler." Bu da düşünüyordu. Bekle bekle, nereye kadar? Sonunda Orhangilin gelmeyeceğine bir tamam kanâât getirip açılmaya karar verdi bu dallamaya. Batakhanelerin itini uğursuzunu en iyi bu bilirdi.

Bir sabah kimseler yokken gidip "Ben kendi işimi kuracam Beyazıt," dedi. Beyazıt, eline naylon sürahiyi almış, avucuna boşaltıp boşaltıp taşlara su serpiyordu. "Sepelediğim yerlere basma," dedi buna. "Kenarda dur. Ne işi kuracan?" Sermiyan, "Ne işi olacak lan?" dedi. "Bildiğin iş işte." Orospu olur, dönme olur, Allah ne verdiyse sermaye tutup... "Haa, pezevenkliğe devam diyon," dedi Beyazıt. "Hee, kısmetse." En iyi iş bildiğin işti arkadaş. Pezevenk deyip geçmeyecektin, ona da bi ihtiyaç vardı sonuçta. Bakacaktın, hangi elin ekmek tutuyo, onlan tutmaya devam edecektin. "Kaşınıyon gene sen," dedi Beyazıt. "Geç otur, kurudu şuralar, bi çay getireyim de konuşalım. Senin kafa basmaz kendi başına."

Dost ile içilen şarap helâldir, puşt ile içilen su haram.
ÖMER HAYYAM

Celil Hayri'den ilk mektubunu aldı. O da "Ortak" diye başlıyordu.

Ortak,

Hâlâ şoktayım. Kırıştırmak için uzaklaşmamı mı bekliyordun lan; sen koşa koşa git, nen varsa ver Deccal'a?

Neyse bari, yabancıya gitmemiş.

Berna kardeşimizle Kübra annemizin o mucize güzele kapılanmalarına çok sevindim. Gerçek bir mucize Zila.

İrfan hâlâ Veysel'in yanında mı? Bir mektup yazmışsın, o da yarım yamalak. Sana emanet ettik kör piçimizi oğlum, başkasına değil, insan iki satır bilgi verir. Sokak kedilerimi de ağzına almamışsın zaten. Çatlayalım mı biz burda?

Ortak, özledim seni çok.

Burada hayat bombok. Durmuş gibi. Havaalanına bir indim, yüz milyon derece. Dünyanın bütün kuaförleri fön makinelerini kapmış dört yanından üfürtüyorlar... Öyle.

Ülkenin sosyopolitik durumuna da sonraki mektuplarımda temas ederim artık.

Sokak kedilerimi ilgisiz, beni habersiz komayasın. En çok Deccal, en az onun kadar çok da İrfan hakkında. Öbür emanetimi unutma. Berna'yı. Arada Naim'den de dem vur. Küserim bak.

Ellerinden gevşekçe sıkar, erkek arkadaşını kıskandırmayacak bir kardeşlik duygusu içinde yanaklarından öperim.

İyi ol, iyi kal ortağım.

Hayri Demir

NOT - 1: Var ya, yedi yüz bin dolarlık saat gördüm burada. Vallahi de gördüm, billahi de gördüm. Bir de şu saati koluna takan götkafayı görebilsem dünya gözüyle, başka bir şey istemem.

NOT - 2: Ekselans çok fena ters gitmeye başladı bana. Ne yapsak kabahat. Belediye otobüsüne biniyoruz suç, elçilik mutfağında karnımızı doyuruyoruz suç, üniformamızı giyip efendi gibi geliyoruz suç. Canımdan bezdim. Hır çıkarmak için bahane arıyorum haberin olsun.

Yaptığın hatadan habersiz sanma
Kara karıncayı gece gören var...
KARSLI NOKSANÎ

"Fazla adam tutmayacan yanına," diye başladı Beyazıt. "Çayını soğutma. İç sıcak sıcak. Yazdım çünkü, boşa gitmesin." Sağ ol be'ydi. Ne diyoduk; fazla adam tutmayacaktın bu işlerde. Kahpe dinli iki fırıldak yeterdi sana. Amma onlarlan da fazla yılışıp koklaşmayacak, öbürkü salaklarla yaptığın gibi yat kalk iskambil oynamayacaktın misâl. "Oynamayıveririm canım..." dedi Sermiyan hevesle. "Da o adamları nerden bulacam?" Beyazıt oralı olmadı. "Azdan aza, işten işe," diye kaptırdı gitti. Fazla da dallanıp budaklanmayacaktın misâl. "En güzeli iki amma, hem kendin geçinecen, hem adamlarını görecen, bi de zor zamanda götünü kollayacak gizli ortağın olacak, onun komisyonu da var, en az üç sermaye lâzım sana. Hele bi de dört oldu muydu tadından yenmez." Gizli ortak hikâyesine aklı ermemişti Sermiyan'ın. Ses etmedi. İşin gideri oydu belki, ne biliyon? Bu kıvrağın ne bok olduğu belli değildi zaten. Bakarsın eski pezevenkmişti. "Geçmem de... sermaye de bulunur, mesele değil de, adamları nerden bulacam Beyazıt, onu sormaya geldim ben esas. Sen de tuttun bi de gizli ortak çıkarttın başıma. O ney lan? Onu nerden bulacam?" Beyazıt yine sallamadı bunu. Ayaklandı, boşalan çay bardağını aldı, "Taze demlediydim. Kalabalık olmadan iç içebildiğin kadar," deyip ocağa gitti. Hâlâ daha çay satacam diye uğraşıyodu.

Beyazıt taze çayla çıkıp geldi, iskemlesini ters çevirip oturup geri kaykıldı. "İç iç." Bak şimdi, adını sanını işini gücünü kimselere vermeyecek, tanınmayacak, bilinmeyecektin. Bak misâl, öbürkü salaklar reklam tabelası gibi dolaştılardı da ne olduydu? Hop, sığır gibi yakalandılardı de mi? Akıllı olacaktın. Bi yerde Hasan diye bileceklerdi seni, bi yerde Hüseyin diye. Hele adamların hiç bilmeyecekti. Sermayelerin desen onlar hepten hiç. Baskın maskın olursaydı tufaya gelmezdin, kafayı çalıştır. "Adamım deyip güvenip götünü dönmeyecen kimseye... Ölsen itimat etmeyecen o pezevenklere. Zoru gördüler miydi... Sen nası iki dakkada satıverdin Orhangili misâl?" Beyazıt'la taklaşacak kadar salak değildi Sermiyan. "Sattım sayılmaz amma..." dedi. "Sen öyle diyosan... da... adam madam... gidip çarşıdan mı alacam arkadaş? Nerden bulacam?" Beyazıt, "Sen sermayeden haber ver," dedi. Sermiyan sırıttı. Orospudan bol ne vardı lan? Tek ki, sapı olmayanını denkle. "İki üç hafta takip edecen... Emin olacan, bakacan kimi kimsesi yok, çocuk oyuncağı. O Sehergile öyle yaptıydık. Kısmetimize, Berna da dönme çıkınca, çeşit de bol, kum gibi müşteri sana." Beyazıt iç çekip şöyle bir devirdi gözlerini. "Çay getiriyim mi?" dedi. "Yok, istemez," dedi Sermiyan.

"Benden lan."

"İyi, getir madem. Üç şekerli olsun."

"Bak amına koduğumuna!"

Darbımesel: "Çıkmaz domuzdan toklu"
Bir gölge ki suya düşer ıslanmaz
DERTLİ

Müşteriler gelmeye başlayınca ocağın başına geçti ikisi. Sermiyan yedi sekiz sefer adamları, dokuz on sefer de gizli ortağı nereden bulacağını sordu, Beyazıt her seferinde yok müşteriye çay götürecem, yok oralet istediler, yok tost basacam diye atlattı durdu bunu. Sonunda da "Hele bi kendine isim beğen de sen... Ortak mortak kolay o işler," dedi. Kendi isminle olmazdı, hele de Sermiyan. Ambulans düdüğü gibi isim olur muydu lan, lâkabın olacaktı lâkabın. "Bul bul. Başka bi isim bul kendine sen. Kimse hüviyet cüzdanını sormaz, korkma." Sermiyan, heves ettiği bütün isimleri sıraladı. Tunç? I-ıh. Altar? Cık. Cengizhan? Lan git! Tarkan? "Sokturacan şimdi arkana. Seslendiler miydi dönüp bakacağın bi isim olacak aslanım. Kulağına bildik gelmesi lâzım misâl." O zaman "Orhan?" dedi Sermiyan. "Hah bak. Şimdi oldu. Orhan. Bundan sonra sen Orhan'sın... Oorhaaan... Bak, nası bakıyon gördün mü?" Gönülsüz gönülsüz kabullendi Sermiyan. "Doğrusun," dedi. Ee, ismimiz Orhan'dı, anladıktı da nerdeydi bu Orhan'ın adamları? Gizli ortak nerdeydi? Beyazıt "Az dur sen," deyip kalktı, askıya oralet, çay, tarçın doldurup döke saça oyuna dalan batakçıların burnuna dayamaya gitti. Sermiyan da ancak o zaman uyanır gibi oldu. Bu bize iş koymaya mı kalkıyodu yoksa lan? Gizli ortak mizli ortak? Bak hele bak. Çakal senii!.. De, fena fikir de değildi aslı-

na bakarsan. Yerin yurdun belli olurdu. Telefonun da elinin altında. Arkası da sağlamdı bunun, belli bi muhiti, bi havası vardı. Bulaşan eden görmediydi buna hiç. Yaşça büyük bi abi olarak başında, akıl fikir dersen sebil... Patronluk taslardı ama siktir et, taslardıysa taslardı. Orhan taslamıyodu da sanki. Kârdan zarar ederdik, n'apalımdı. Dur bakalım, bi gelsindi de...

Geldi Beyazıt.

"Ne diyoduk son... Orhanım?"

"Adam diyoduk," dedi Sermiyan. Nerden bulacaz, gizli ortağı ne edecez filan. "Haa, o mesele..." dedi Beyazıt. "Dediğin gibi, mühüm olan gizli ortak... Seni çekip çevirecek, zararsız, paralı, eline tez müşteri ayarlayacak, geride durup izlerini süpürecek. En mühümü o. Var mı aklında şöyle yeri yurdu belli de dar zamanında çayını çorbanı önüne koyuverecek bi arkan?" Sermiyan düşünürmüş gibi yaptı. "Yav," dedi, "... keşke sen olsan diyecem amma... Biz pezevenk miyiz filan deyip gücenecen diye şey ediyom." Beyazıt da düşünürmüş gibi yaptı. "Yok, gücenmem de... Madem ihtiyacın var... Olsun bakalım," dedi fazla uzatmadan. Yalnız, sermaye meselesi mühümdü bak. Öyle orospu morospu olmazdı. Uğraşılmazdı onlarla. İki hafta değil, istersen iki sene takip et, illâ ki eski bi dostu, bi takanağı çıkar, musallat olurdu başına. Ondan sonra bi de bakmışın bi Deccal daha gelmiş dayanmış kapına. Yok yok... Orospu ı-ıh. En iyisi... "Dönme mi?" dedi Sermiyan. "Ayarlarız." Yok, dönme hiç olmazdı. Belâlı olurdu onlar da. "O zaman ibne?" Eh... Ama hem arkaları çok olurdu, hem de müşterileri az. "Ee, ne kaldı lan geri? Eşek mi bulacaz?" Beyazıt, dinleyen varmış gibi kulağına eğildi Sermiyan'ın. "Oğlan," diye fısıldadı. Sesinin şehveti Sermiyan'ın kulağını ıslattı. "Genç, tüysüz, yumurta gibi oğlan. Sokaklar kaynıyodur şimdi. Kimseleri de yoktur mis gibi. Müşteri desen kum. Paraya para demeyiz şart olsun. Git yakala üç dört tane, tut ellerinden, hem aç karınlarını doyur sevaba gir, hem çalıştır, o da kazansın sen de kazan, hem de karta kaçtılar mıydı sav başından, mesleğini de takmışın hepsinin koluna burma bilezik gibi, vicdanen de rahatsın, sen dön yenilerini tut." Berna'nın heykel güzelliği geldi Sermiyan'ın gözüne. Hakkaten de para basıyodu lan götveren. Ama o karı kılığında iş tutuyodu de mi? Ne diyo-

du Beyazıt? Oğlan. "Bayaa oğlan mı yani? Etek mütek giydirmeyecek miyiz?" Beyazıt, "Lan oğlum..." dedi, sesi titriyordu. "Etek giydirdikten sonra kim n'apsın? Sen tutup getirecen mi getirmeyecen mi, onu söyle. Sokak çocuğu doludur dağ bayır. İşim çok olmasa bu gece gider bi bankamatikten alır gelirim iki üç tane. Zaten gelen atlıyo giden atlıyo, bedavaya gidiyolar, yazık mı değil?" İyi de, nerde yatırıp kaldıracaklardı? "Benim koca ev var..." diye inledi Beyazıt. "Ben de bi başıma kalıyom zaten..." Soludu. "Hem bakarak olurum." Kıvrandı. "Yıkar, bitlerini mitlerini ayıklarım... Anam... Bi yerlerini tıraş etmesini öğretirim... Off... Akça pakça eder, saçlarını maçlarını tarar... hıığğ... mesleğe de bi güzel alıştırırım hem... anam anam..."

En insan yönüyle sana dönük
Dost dediğin ne gün içindir
Unut uzağı olduğu yerde
Kaldır yatağından vakitsiz
Kaldır başucuna getir
...

GÜLTEN AKIN

Ölümden sonra bir hayat varsa bunların yaşadığı o değildi kesin, çünkü ne hayat benziyordu içinden taze ölü çıkmış eve, ne de ev. Hiç gelmemiş, hiç gitmemiş, tabiri caizse hiç var olmamış gibiydi Teoman Kemâni. Sanki Zila Teo'nun hediye ettiği evde değil de babasının çiftliğinde oturuyordu. Ölmeyegör.

Kübra'yla Berna Zila'nın dört dairelik tek dairesine taşınmıştı malûm. Çok sosyetik olduklarından kapıcılarını da getirmişlerdi gelirken; Durali'yi. İrfan zaten Zila'nın iki memelik tek dairesinde, Gülhan dizinin dibinde ikâmet ediyordu. Teoman Kemâni de yaşasaydı oralarda bir yerlerde olurdu ama yaşamıyordu.

Tutmasan Celil'in de gelip yerleşesi vardı GMK 133'e, doğan ve doğmayan her fırsatta fırsat doğmuş gibi yapıp "Geçerken uğradım," deyip gelip İrfan'ı elleriyle, Zila'yı gözleriyle mıncıklayan Naim Orhun'un da.

Rafet Dülger de pek sık uğrar olmuştu ne hikmetse. "A aa!" diyordu Kübra sık sık. "Nası ev anam burası?" Daha mafya savaşlarından sağ kurtulanlarımız yoktu görünürde. Deccal, karnını, ciğerini, kabalarını dolduran mermiler ayıklanmış, içinde Celil'e ait fazladan bir yarım metre bağırsakla hastanedeki odasında yatıyor, ondan gelemiyor, gelemediği bu esnâda başında anası gibi bekleyen Veysel tarafından sık sık uyandırılıp sorguya çekiliyordu: "Var mı pırt?"

Bayram'ın âni ölümüyle feleği şaşan adamcağız, dağılmak üzereyken az daha gitsin diye rondelayla titreşimleri azaltılan krupp gibi sallana yıkıla dolaşıyor, her zamankinden ziyâde gürültü çıkarıyordu. Deccal ve adamları gibi o da henüz semtinden geçmemişti 133'ün. "Gidip de ne yapacağım?" diye düşünüyordu. "İrfan'a bak Bayram'ı gör. Ne lüzum var; yakında görüşeceğiz zaten fıstığımla." Ama yalan düşünüyordu. Gider de İrfan'la ilgilenmeye başlarsa kıçının kurtlanacağından, yok kolunun inceliğiydi yok bacağının kısalığıydı yok kafasının yamuğuydu yok oydu yok buydu derken göz nakli diye tutturacağından, dolayısıyla takılıp kalacağından, dolayısıyla oyalanıp avunacağından, Bayram'ı öte yakada ağaç edeceğinden korkuyordu. Beklerdi o şimdi. İncecik, masum, mahzun, gözü yollarda, hastalıktan da yırtmış ne güzel, upuzun bacaklarıyla... Yok yok... Gitmeyecekti 133'e. Deccal'ın tedavisinin gazına basabildiği kadar basacak, "Sıçtın mı arkadaş? – Sıçtım – Hadi bana eyvallah." anca o zaman kalkıp gidecekti. Ama gene 133'e değil. Bayram'a.

Her ölümün az biraz yaptığı gibi, Teoman Kemâni'nin ölümü de yalandan uhu etkisi yapmış, omuzlarına sertçe bastırarak dizlerinin üstüne çökerttiği Kayhan'ı Müjde'nin eşiğine tenzil, lüzumsuz lüzumsuz "Şimdi acısı büyük. Bir tekme de ben vurmayayım," diye düşünmek zorunda hisseden Müjde'yi mağfiret mertebesine terfi ettirmişti.

Hain kocasından medeni bakımdan boşanıp kapının önüne koymak, ilâhi bakımdan bir Fatiha okuyup yerin bir buçuk metre dibine gömmek suretiyle kurtulan Lâtife Kemâni, ölüm haksa miras helâl olarak gördüğü Talip Bey, Cemil Bey ve Nezihe Hanım'la kifâyet edemeyeceğini anlayıp çocuklarına o kadından önceki Teoman Kemâni zamanının Pazartesi-Çarşamba-Cuma buluşmalarını hatırlatmış, "Aman anneee..." diye tersyüz edilince ağlayıp kendine acındırmış, kollarını açıp beklemeye başlamıştı. Kenan bir süre annesinin yanında kalmasında fayda olduğunu düşünerek Edip'ten izin alıp konağa gitmiş, ama vıdı vıdıya bir gece zor dayanmış, sabahın kör şafağında canını Edip'in evine dar atmıştı. "Babam değilmiş. Annemmiş mesele," demişti. Az durup düşünüp; "Veya ev," diye eklemiş, sonra "Veya ikisi birden," demiş,

sonunda da işin içinden çıkamayıp "Veya hepsi, her şey. Bilmiyorum," diyerek konuyu melankolik bir paradoksa bağlamıştı.

Edip en nihayet Veysel'in dediğine gelerek Kenan'a ve tabii bu suretle kendisine de uzuuuunca bir hava değişikliği yaptırmakta fayda mülahaza edip şu İsveç daveti mevzuunu açmış, "Hem kuzey ülkelerinde biz gibiler gayet normal karşılanıyor bir taneciğim. Kafa dinleriz birazcık," deyip Kenan'ın da "Sen nereye ben oraya," cevabı vermesi üzerine İsveç Kraliyet Akademisi'nden aldığı teklifi değerlendirmeye karar vermişti.

Bir büyük oyun yaşamak dediğin
Beni ya sevmeli ya öldürmeli
...

GÜLTEN AKIN

Rahmetli Bayram gibi Zila'nın da itirazı vardı İrfan'ın bezlenmesine. Her yanı ayrı oynayarak; "Dur anam, sen çocuk büyütmedin, bilmezsin," deyip deyip elinde bir çuval bezle oğlana saldıran Kübra'yı "Manyak mısın kız?" deyip deyip geri püskürtüyordu. "Apışında torbayla dolaşır mı insan? Skoda bacak olur. Bi git." Kübra zaten kundaklamayı da kabul ettiremeyip darbe üstüne darbe almanın hırsıyla bütün vücudu çıkmış da bir tek kalçası yerinde duruyormuş gibi kıpraşıp tikleşerek; "Anam, biz de öyle büyüdük. Hani? Çıkık var mı bi yerimizde?" derken İrfan orta yere işemeye, Zila kıkır kıkır gülmeye başlıyordu. Hayır, biz de olmasak bok götürecekti anam ortalığı. Nası bi adamlardınız siz?

Zila'nın tek güldüğü İrfan'ın icraatları değildi. Kübra'nın bacak kadar boyuyla koca evi bir başına çekip çevirmesine de çok gülüyordu. Berna kızımızın meğer Berna oğlumuz çıkıp Kübra'yla Deccalgili alaşağı etmesine gülüyor, Durali'nin ismine gülüyor, adamcağıza Stopali diye isim takıp ona gülüyor, Kübra'nın Stopali diyemeyip İstopali deyişine gülüyordu.

Pavyon fedaisi gibi kabara kabara dolanıp racon keserken bununla göz göze geldiği anda mayışıp damat gibi süzülmeye başlayan Gülhan'a gülüyor, "Gel kız, ne istiyosan yapalım," dediğinde kızın bozulup "Aşk olmadan meşk olmaz!" deyişine gülüyordu.

Yok bir kilo elmaydı, yok cevizli baklavaydı alıp alıp karşılığını alma ümidiyle sık sık uğrayıp evi çarşamba pazarı gibi vıngır vıngır görüp eli boş gönlü hoş geri dönen Rafet'e ayrı, İrfan'a refleks kontrolü yapmaya geldim ayağıyla buna da gelip evi karınca yuvası gibi kıvış kıvış görüp ardına baka baka çekip giden Naim Orhun'a ayrı gülüyordu.

Berna'nın ikide birde İrfan'ın göz oyuğunu öpüp felsefi felsefi iç çekmesine, İrfan'ın kâh bunun üstüne işeyip kâh Kübra'nın eteğine sıçmasına, banyodan salkım saçak çıkıp keyfi oluncaya kadar havalandıra havalandıra oturup kitap okurken Kübra'nın "Nası bi kadınsın anam sen, oğlan çocuğunun önünde!" diyerek İrfan'ı kaptığı gibi öte odalara kaçırmasına, bu zamanlarda Gülhan'ın gözlerini devirerek hicranlı hicranlı göğüs geçirmesine, o böyle anadan üryan yayılırken Stopali damlayıverecek olursa Gülhan'ın bu yandan, Kübra'nın öte yandan koşup atılıp adamcağızı dövmekten beter edip postalamalarına, İrfan sondaj yapmış da bulmuş gibi o gün bu gündür süt fışkırtan memelerine bakıp bakıp İrfan'ı emzirip emzirip sair zamanda sıkıp sıkıp Kübra'nın suratına falan püskürtüp püskürtüp geberiyordu gülmekten. İyi ki gelmişti bunlar! Hay sen çok yaşa'ydı e mi Teo! Canın çıkmasındı inşallah!

Gül gül ölüyoduk lan!

Çoğul konuşmakla hata ediyordu hâlbuki. Ondan başka gülen yoktu.

Mişâl, Teo ölmüş gitmişti ve hiç de gülmüyordu.

Kübra ablasıyla sırlaşıp helâlleşip içinin zehirini akıttığı, Seher'in emanetinin hem emin ellerde hem de gözünün önünde olduğunu görüp bildiği, o emanet süt danası gibi emdiği, baktığında, çifter çifter kapıları, kör pencereleriyle, saklambaç oynasan çay içmeden sobelenmeyeceğin, hiç sönmeyecek ışıklarıyla hep nur içinde yatacağın bu koca evde her zamankinden daha güvende olduğu hâlde, her seferinde daha sağlam kayaya dayandığını zannederken her seferinde daha beter sırtı yere gelen, korktuğundan değil de kendini huzurlu, emin hissetmekten, en iyi arkadaşının ölümüne, bebeğinin de ağır sakatlığına sebep olan bir uğursuz olarak lânetini buraya da getirmiş olmaktan, şu melek gibi Zila'yı da mahvetmekten korkan Berna da gülmüyordu. Çenesinin, kulaklarının

altında bir yerleri şişmişti; kötü kötü yanıp acıyordu, elini değdiremiyordu ve hiç de komik değildi yani. Işık ışık ışık, gözleri yanıyor, bir ısınıp bir üşüyor, ikide bir başı tutuyor, midesi bulanıyordu. Ağzının tadı da kalmamıştı. Dilinin üstünde pütürler varmış gibi geliyordu. Ayna da yoktu ki baksın; bakamıyor, Kübra'ya da açıp göstermek istemiyordu. Bir de beden dersinde hoca bunu çok koşturmuş gibi dalağı şişiyordu sık sık. Ama bir sağdan şişiyordu bir soldan. Dalak kalkmış da geziyordu sanki içinde. Gülebilseydi gülerdi. Gülemiyordu.

İlaç için bi tane ayna yoktu anam evde. Almak da yasaktı bişiy diil. Bari kendi odamızın ışıkları söneydi. Hiç! A aa! Zila kıkırdadıkça bu fokurduyor, onun ağzı kulaklarına vardıkça bu yanaklarını şişirip dudaklarını büzük büzük ediyor, bok-sidik temizlemekten iflahı kesiliyor, bir de bunun hâline öbürküler gıt gıt gülünce bir tamam tik kesiliyor, hepsinin canı sağ olsundu da tek, işinde, yorgunluğunda değildi, ama anam, insan bi örtünür, olmadı edep yerini şey ederdi banyodan çıkınca, tuvağlete giriyom diye girmezden evvel donunu başını çıkarıp göstere göstere dolanmazdı; evde oğlan çocuğu vardı, İstopali gelip gidiyodu dakka başı, bi dikkat ederdi insan, azıcık ar ederdi, ama kime diyon sen; gülemiyordu Kübra. Berna yetmezmiş gibi bi de Berna'nın öbür türlüsü vardı evde; Gülhan. Ne toprağı bol olsun İmran'dan görmüştü bu kızcağızın attığı koca herif pozlarını ne Allah nası biliyosa öyle hesaba çeksin, hayırsız Mustafa'dan.

Aşkına karşılık bekleyip durduğundan gülmeyi kendine yasak etmiş, kabara kabara dolanan Gülhan zaman zaman gülecekmiş, pıskırıverecekmiş de kendini tutarmış gibi oluyordu. Bir hoş esrikliğe yuvarlanıp gider gibiydi ağır ağır. Yok, gene gülmüyordu, ama ışıldıyordu. Lisedeydi de sanki, Zila'ya yakın olmak yetiyordu ona. Kadın, bir koklasan bin çiçek açacak, bir göz atsan kalkıp gelip gözünün içine yerleşecek kadar yakın, bonkör ve samimiydi ama tam aksi de olsa hiç fark etmeyeceğini fark ediyordu usul usul. Yeniden keşfediyordu aşkı bir bakıma; hem her zaman aynı hem de her zaman bambaşka olduğunu öğrenerek. Uzanıp alamayacağı bir şey yoktu Zila'dan; veya Zila uzansa, bundan alamayacağı bir şey yoktu. Demek ki bu değildi aşk. Öyleyse nasiplenmekle

ilgili bir şey de değildi. Neydi? Ne kadar gülecek gibi olsa da gülmüyordu gayet tabii. Kasıyordu.

Rafet Dülger, Naim Orhun, Celil Erhan geliyor gidiyor gülmüyor, üst katlardaki kat mâlikleri olsun kiracılar olsun fıkır fıkır insan kaynayan dört numaralık bir numara'nın önünden ters ters bakarak geçip gidiyorlar, katiyen gülmüyorlardı.

Ötede Deccal gülmeyi bilmediği için gülmüyor, Kıvırcıkgil ağa delik deşik yatıyor diye gülmüyor, Veysel Bayram'ı özlediği için gülmüyor, Fatih Veysel'i elinden kaçırdığı için gülmüyor, Mehmet Sana o AIDS'li homo hastanesinde ölüp mikroplarını her yana sıvadığı için gülmüyor, hadi bakalım durduk yerde bir Anti HIV testi daha yaptırmak zorunda kaldığı için de gülmüyor, Celil Hayri burnunda tüttüğü, Hayri'nin yerine atanan yeni başkomiser Nazif Naim Orhun'dan da beter sigara tiryakisi çıktığı için gülmüyor, sıçarken hâlâ canı yandığı için zaten gülmüyor, Hayri Celil'i de Deccal'ı da Naim'i de İrfan'ı da ayrı ayrı özlediği için gülmüyor, Kuveyt Büyükelçimiz o kadar ikaz etmesine rağmen hâlâ Mozambik zabıtası gibi üniformalı dolaşan, kâh elçilik mutfağından, kâh resepsiyon kurabiyelerinden çöplenen Hayri'ye gıcık üstüne gıcık kaptığı için gülmüyor, Tandoğan'daki gar altgeçidini mekân, Maltepe'deki eski odunlukları, trafo kulübesini mesken edinmiş sokak kedileri, Hayri uzak memlekete tayin olduğu için gülmüyordu.

Zila hariç bir gülen daha vardı gene de: İrfan.

Büyüyordu ufaktan ufaktan. Uyuyor gülüyor, uyanıyor gülüyordu.

Dost önden bıçaklar...
OSCAR WILDE

Celil, Naim Orhun'un kapıdan tüttüre tüttüre girdiğini görünce çiziktirmeyi bırakıp apar topar fırladı ayağa. "Aman iç!" diye geçirdi içinden. "Pis herif." Teoman Kemâni'nin 133'e bir'de sere serpe öldüğü gün nasıl olup da bu herife kanının kaynadığını anlayamıyordu.

"Hoşgeldin Hocam," dedi gene de kibar kibar. Ne de olsa ortağının emaneti sayılırdı.

"N'aber Celil?" dedi Hoca. "Motor nasıl?" Hayri de polisti bu da polis, ama bunu hiç sevememişti meselâ. Isınamamıştı kardeşim. Deccal gibi kıymetli bir insanın canına can, kanına kan, içine iç katıp çok da hayırlı bir iş yaptığı hâlde, ı-ıh, yok da yok. Neresini sevecektin şunun? Tipe bak! Geçip oturdu abus abus. Gözlüğünün üstünden söver gibi baktı genç emniyet amirine. Genç emniyet amiri motora atıfla; "İyidir Hocam. İdare eder," dedikten sonra telefonu kaldırıp iki çay söyledi o arada. Nasıl ikrah ediyordu şu adamdan. Bakışlara bak! Gâvura bakar gibi bakıyordu herif. Hayri de nerden bulurdu şu tipleri kardeşim?

"Hayri'den haber var mı bari?" diye sordu Naim Orhun duymuş gibi.

"Bi tecik mektup," diye yanıtladı Celil dertli dertli. Hepsi oydu. Elçiyle itiştiğini anlattığı bi tecik mektup. Muhtemelen zarfla pula

para vermemek için Ankara'ya diplomatik kurye gelmesini bekliyordu arkadaş. Şurdan sıkıp şurdan yalayacak ya.

Hayri'nin hiç de nekes biri olmadığını söyleyerek itiraz etti Naim Orhun. "Yok zaten," dedi Celil bunun üzerine. Bi buna cimriydi çünkü Hayri; bunun haricinde herkese bonkör. Gitsin gelsin sokak kedilerinin gıdısını okşasın anca. Belki azıcık gülüşürler de aradaki buzlar erir diye de ekledi: "Hıyar işte." Hayri'yle aralarındaki samimiyeti ustaca ihsâs etmiş oluyordu böylece hem. "Sen dış kapının dış mandalısın aslanım. Biz onla pek sevişiriz," mânâsına.

"Öyle değil işte..." dedi Naim Orhun. "Hayvan deyip geçmeyeceksin." Zaten insanlar aç dururken hayvanlara bakmak neymiş diyen, merhametten nasibini alamamış kaplamalardan oldum olası nefret ederdi. Bir bütündü kardeşim merhamet denen şey. İnsanı, hayvanı, ağacı olmazdı. O çocuk, bak meselâ orospu dememiş, ibne dememiş, piç dememiş el uzatmıştı üç düşküne. Sokak kedilerine de uzatıyorduysa, hah, demek ki adamdı adam. Kıymetini bilmeyenler utansındı. Gâvura bakar gibi baktı Celil'e.

Celil sırıtabilmek için bayağı zorladı kendini. Ne pis adamdı lan bu! "Yok," dedi. Bilelimdi de öyle konuşalımdı. Hayri'nin sokak kedisi dediği şey sokak kedisi değil sokak çocuğuydu, tamam mı? Aldığı her kuruşu onlara harcayıp kendi aç geziyordu çocuk. Ondan sonra da buna yazılıyordu ay sonuna kadar. Ay sonunda geri öder miydi dersen, ne gezer'di. Kısacası HOCAMMM bu beğenmediğin Celil olmasaydı ne sokak kedilerinin karnı doyardı ne de senin pek makbûl Hayri'nin. Onun bonkörlüğü ondan değil bundandı anlayacağın. Ama hiçbir şikâyetimiz yoktu yani. Muhabbet ediyorduk şurda. Öyle lâfı Hayri'den alıp Celil'e sokmak pek şık olmuyordu de mi? Kol gibi geçirdiğinden emin, memurun getirdiği çayı karıştırırken noktayı koydu aklınca: "Anlayacağın, finansörü olduğuma göre ben de en az Hayri kadar merhametli olmuş oluyorum mantıken. Bu da niye? Kıymetini biliyorum da ondan."

"Bilakis," dedi Naim Orhun. Çay tabağını bardağın altından çekip alıp kül tablası olarak kullanmaya başladı. "Sanki öncekileri yere silkelemedin de pezevenk!" diye geçirdi içinden Celil. Pardon da, nasıldı yani bilakis? Çayından bir yudum aldı Hoca, şekerini atmayı unutmuştu, suratını buruşturdu. "Şöyle..." dedi ağ-

zını acı acı caplatarak... Bazı adamlar, ama adam gibi, yani Hayri gibi adamlar, adam olmaya niyeti olmayan kalasların çivilerini hiiiç sezdirmeden söker, kıymıklarını yontar, kıytıklarını rendeler, sonra o söktükleri çivileri yeniden çakarak adama benzetirlerdi o odunu. Sen, yok sokak kedileriydi, yok gıdık gıdıktı falan diyerek dalganı geçerdin, parasını ben bayılmıyom mu arkadaş diye kubarırdın ama bir de bakardın ki adam olmuşsun. "Hem de istemeden," diye ekledi. "Fıtratında bi gıdım insanlık olmadığı hâlde," diye de ekledi. Üstüne de sırıttı. Celil, "Amına koduğumun herifi," diye düşündü. Çok işi varmış gibi göstere göstere saatine baktı, kalkacakmış pozlarıyla masanın kenarlarını tuttu falan, "Sen niye geldiydin Hocam?" dedi buz gibi bir sesle. "Yoğunuz da biraz bugün. Hemen şey etsek?.." Naim Orhun hâlâ sırıtıyordu. "Hayri'yi koy şimdilik bi kenara, Veysel'i al meselâ..." dedi Celil hiç konuşmamış gibi. "Durduk yerde cennetlik yaptı mı seni? Yaptı. Aklının ucundan geçer miydi organ bağışlamak? Geçmezdi." Bunu öyle horlayarak söylemişti ki; "Yoksa senin gibi bir hayvan insanlıktan ne anlasın?" demiş gibi geldi Celil'e. Şimdi çok sinirlenmişti bak. "Hocaaam..." dedi bir taraftan önündeki kâğıdı delip deşerken, "Veysel meysel... biz istemesek, içimizden gelmese olur muydu o iş? Barsaklarımızı kolumuza dolayıp mı dolaşıyoz sokakta?"

"Orası öyle de..." dedi Naim Orhun. Bir bakıma haklıydı Celil, doğruya doğru, ama teslim olacak değildi. "... Veysel bastırmayaydı şu an senin fazladan yarım metre daha bağırsağın olacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?" Veysel'di sebep. Sen sonuçtun. Fazladan yarın metre daha bağırsak demek, fazladan yarım metre daha bok demekti ve ne işine yarayacaktı allâsen? Veysel olmayaydı, hiç yani... Taşı dur...

Celil boş bir teksir kâğıdı çekip köşelice bir kurukafa çizdi orta yerine. "Sen niye geldindi Hocam?" dedi. Yeterdi lan artık! "Hani muhabbete falan geldinse başka zaman inşallah, yanlış anlamazsan eğer, ben de yavaş yavaş..."

Hiç de yanlış anlamazdı Naim Orhun. Bu da Zübeyde Hanım'a gelip onu çeneye tutmaya kalksa o da bunu sepetlemeye çalışırdı.

"Estağfurullah da..."

Neyse şimdi... Celil tabii gene ne lüzumu var falan diye düşünecekti normal olarak ama, bir insaniyet meselesiydi mevzuubahis.

"Canım niye öyle diy..."

Neyse neyse.

Veysel intihar etmek üzereydi kardeşim. Hâttâ belki de etmişti şimdiye. Bayram'ın arkasından gitmeyi kafaya koymuştu sapık manyak, anlıyo musun?

"O nerden çıktı yav?" dedi Celil. Cidden sarsılmıştı. Veysel başkaydı bak. Bu kuduza hiç benzemiyordu.

Celil'in sözde vakit darlığında, sözde kısacık, hakikâtte upuzun bir açıklama yaptı Naim Orhun.

Bana bak, o herif bu dünyaya lâzımdı kardeşim. Homoydu, biz de biliyorduk, belki sen sırf homo diye gıcık da kapıyordun, ama şunu iyi bileydin, başka herhangi bir insana benzemezdi Veysel. Tertemiz, mis gibi bir adamdı. Hovardalığı yoktu bi kere, çapkınlığı, belden aşağı merakı yoktu, estetik düşkünlüğünü düşkünlükten saymazsan herhangi bir düşkünlüğü de yoktu garibimin. İki kusuru vardı yalnız. Bir, deliydi malûm, iki, bağlandı mı deli bağlanırdı. Homoluğunu kusur olarak saymıyorduk dikkat edersen biz. Sen sayabilirdin belki, o da senin ayıbındı. O işleri bi tarafa bırakacak olursak, onu iyi tanıyan biri olarak Bayram öldüğü anda Veysel'in de büyük bir kısmının öldüğünü söyleyebilirdik rahatlıkla yani. Bayram'ı, tamponundaki zincir Veysel'in boynuna kelepli bir kamyon gibi düşün, onun gittiği yere gitmemesi imkânsızdı bunun. Uçurumsa uçurum, mezarsa mezar... Şimdi... Kamyon önden basıp gittiğine göre, zincir payı kadar bi vakit sonra Veysel de gidecek demekti bu.

"Deme yaa?" dedi Celil.

Naim Orhun hiç takmadan devam etti.

Sınamış, Zilagilde Bayram'dan beş sefer daha fettan, on sefer daha güzel bi Berna olduğunu söyleyip "Bi görsen bi daha gözünü alamazsın. Ben bile yoldan çıkıyordum kendimi tutmasam," diyerek gaz da vermişti ama "Hıı," deyip ruh gibi bakmakla yetinmişti çocuk. Doğru tanıyorsak eğer, ki tanıyorduk, onu durdurmaya gücümüzün yetmeyeceğini biliyorduk biz. Buraya da bunun için gelmiştik, senin sevindiğin gibi muhabbete falan değil. Muhab-

bet edilecek adam vardı, edilmeyecek adam vardı. Her neyse. Şu güne kadar aklına gelen her çareye vurmuştu kafasını. Hâttâ merhum Teoman Kemâni'nin homo oğlu Kenan'ı bile getirip atmıştı Veysel'in odasına. Versin de Bayram'ı unuttursun diye değil tabii. Kenan intihar ettikçe Veysel gidip hayalarını burar, "Bi daha intihar edecek misin lan?" dermiş şakasına. Kenan da kocasından izin alıp aynını yapmıştı. Yapışmıştı Veysel'in yumurtalarına, "Bi daha intihar edecek misin lan?" demişti. "Oku lan İstiklâl Marşı'nı çabuk." Ne yapmıştı senin manyak biliyor musun? On kıtayı da makamıyla okumuş, sonra da "Evet, edeceğim," demişti. "Bur amına koyayım. Daha çok bur. Kopart." Gene de azıcık işe yaramıştı bu baskın. En azından şansını ne zaman deneyeceğini öğrenmişlerdi o sayede manyağın. "Celil yırttı," demişti çünkü Veysel Kenan'a. "Deccal'ın da rahat rahat sıçtığını göreyim, basıp gideceğim fıstığımın yanına. Bekler o şimdi."

"Gider mi yahu? O kadar da mı manyak artık?"

Hem de ne manyaktı... Ve illâ ki giderdi. Ağzından çıkan her sözü senetti ibnenin. Niye? Çünkü adamdı da ondan. Sana göre homoluk, hastalık veya hayvanlık olabilirdi ama... "Sana bi şey söyleyeyim Celil... Homoluk homoluktur birader, esmerlik gibi, sarışınlık gibi..." Durup Celil'e baktı baştan ayağa. "Polislik gibi... Hepsi o kadar."

Celil'in içi şişmişti dinle dinle. Herif nefes almadan sıralar giderken yedi sekiz defa ağzını açıp lâfa girecek olmuş, daha 'a' diyemeden dört damper harfin altında kalmıştı. Hayır, bi de uç uca tüttürüyodu ki, sanırsın sigarası üç metre, bitmiyodu arkadaş, bitmiyodu. Aklına güzel bi çare gelmişti hâlbuki; ah bi fırsat bulabilse. "Ben Veysel'i çok sevdim," deyiverdi birden. Naim Orhun'un "Bok sevdin," gibi bir şeyler homurdanıp sesini kestiğini görünce devam etti. "Ve sana katılıyorum Hocam. Adam vardır, adam vardır. Bi de tabii, doktor vardır, doktor vardır..." Bu ikinci cümleyi Naim Orhun'a baştan ayağa bakarak söylemişti. Naim Orhun'un, biri suratına tükürmüş de kaçmış gibi bakmaya başladığını görünce iyi oturttuğunu düşünüp sırıttı. "Veysel, bana göre hem adam hem de doktor. O adam olmasa İrfan da olmayacaktı bugün, Deccal da..." Gene sırıttı. "Ben de karnımda lüzumsuz yere yarım metre daha

bok taşıyor olacaktım ilaveten..." Şimdiii... Hoca buna gül yüzünü göstermek için gelmediğini söylediğine göre efendime söyleyeyim, ki haklıydı, bakılacak yüz vardı tükürülecek yüz vardı –gene sırıttı– müsaade etsindi de Hoca artık, iki kelime de bu etsindi.

Çare diyoduk değil mi?

Bak şimdi...

Deccal racon adamıydı; bizim kanunlardan çok daha sağlam kanunların adamı ve buna borçlanmıştı... Hem can hem de şey... neyse ney... Evet... Ne yapacaktı biliyo musun? Hemen şimdi kalkıp hastaneye gidecek, durumu kendisine anlatıp sıçsa bile sıçmamış gibi yapmasını isteyecekti. Çare dediydin, al sana çare. Ve tabii ki...

"Yav üstüne alınma da..." diyerek sözünü böldü burada Naim Orhun. Bu çok salakça bi fikirdi yani. Nereye kadar numara yapabilirdi herif? Kaç gün, kaç hafta? Yani, zaten iyi bi akıl ummuyordu da, bu kadar kötüsünü de hiç ummuyordu doğrusu. Ama ne yapacaktın işte, polis vardı, polis vardı tabii. Hayri de polisti Celil de polis. Ne yapacaktın?

Sırıttı.

"Anlaşmamıza imkân olmadığına göre..." dedi Celil kalkıp kayışını düzeltirken, "Ben Deccal'la konuşmaya gidiyorum..." Bu da Hoca'nın anlayacağını ummuyordu ama bu derecede bir anlayışsızlığı da hiç artık yani. "Vakit kazanacağız Hocaa, vakit... Sen demedin miydi belki de intihar etmiştir bile diye? Hah işte, biz de ne yapıyoruz, gidiyoruz Deccal'a, aklımıza dört başı mâmur bi akıl gelinceye kadar karnım burnum deyip Veysel'i oyalamasını rica ediyoruz. Anladın mı acaba?"

İstemeye istemeye olumluladı Naim Orhun. "Hemen git," dedi "Bakarsın bir an önce intihar etmek için adama lavman mavman yapmaya kalkar bizimki. Deccal sıçtım dedi miydi hepimiz sıçtık demektir. İyi düşünmüşsün."

"Ee..." dedi Celil, "Akıl var, akıl var."

Sırıttı. Son sözü o söyledi ya.

İnsanlar mantığı kendi söyledikleri doğru görünsün diye icat etmişlerdir.

ŞEHBENDERZÂDE FİLİBELİ AHMED HİLMİ

"Savaş bitti," demişti Kıvırcık.

Ne basit bir söz.

Her şey başlardı sadece ve kılık değiştirerek devam ederdi; biten hiçbir şey yoktu, olmazdı.

Sen birini gömecektin, sanki ekmişsin, yerine üçü baş verecekti topraktan. Sobanın borularını silkelemeye kalkıp bembeyaz halılara kurum yağdıran beceriksiz bir koca gibi görmeye başlayacaktın kendini zamanla.

Esprisi hoşuna gitmişti. Sağ kaşı sağ gözünün içinde kulaç attı bir iki.

Veysel iki gün önce kolostomi torbasını çıkarmıştı. Çocukluğundan bu yana ilk kez tuvalete boşaltacaktı bağırsaklarını. Karnında torbayla dolaşmayacaktı artık.

Celil'e borçlanmıştı.

Borç da bitmezdi.

Veysel, kulağı çınlamış gibi yâdının üstüne gelip "N'aber hacı? Var mı pırt?" diye daldı içeri. Önü sıra, üzerinde arjantin bira bardağı gibi, dibi hortumlu çelik bir maşrapayla içinde ılık veya sıcak olduğu belli üç büyük şişe su olan bir metal arabayı ittiriyordu.

"Yok henüz."

Veysel sağ elinin işaret parmağını halka yaptığı sol elinin için-

den geçirdi. "Olmazsa çalıştırırız biraz," dedi. "Lavman mavman, müshil, fitil... Celil'den aldığımız kısımda sorun yoktur. Senin kısımlar unutmuştur çalışmayı. Hatırlatırız."

Deccal'ın ilgisini çekti bu mantık. O arabanın üstündekilerin ne olduğunu soracaktı ama karar değiştirip "Nasıl?" diye sordu.

"Otuz sene kullanma bakalım sağ kolunu; orada olduğunu kendi bile unutuyo mu unutmuyo mu," deyip organ hafızasından girdi, hücre hafızasından çıktı Veysel. Biz dahil her şey DNA'daydı. Hem biz ondaydık, hem o bizde. Biz o'yduk, o biz. Her hücremizde, her hücremizin çekirdeğinin dibinin dibinde. Sen hatırlamazdın ama o hatırlardı ana karnında gördüğün ilk rüyanı. Demek ki sen de hatırlardın. Bir o bilirdi saçının renginin ne olacağını; ama asıl bilen o olup o da aslında sen olduğundan demek ki asıl bilen sendin. Düşünmek için beynindeki nöronlara emir veren oydu, sen değil. Demek ki sendin. Böbrek hücrenin yavrusu tutup da kalp hücresi gibi kasılmaya kalkar mıydı? Hayır. Niye? Bilgiyle, kütüphaneler dolusu hatırayla doğardı da ondan. Demek ki her hücrenle beraber yeniden doğardın sen. "Çocukluğunda amcan sana atlayıp da şanzımanını dağıtınca ne olduydu? Karnını yarıp eksozunu ordan çıkardılardı de mi? O zaman ne olduydu?" Bir gün üç gün beş gün değildi ki bu anasını sattığımının, adını anan olmadan otuz sene boş boş durduydu içerde altı metre bağırsak. Düşün, zindandasın; otuz sene sonra bi isyan, hükümet devriliyo, çıkarıyolar seni dışarı... "Gözlerin ışığı unutmuş, karnın domatesi, ayakların yürümeyi..." Ne yapmak lâzımdı o zaman. Alıştırmak, çalıştırmak, hatırlatmak. "Dur sen. Lavmanı yapayım bi güzel, bak nasıl hatırlayacak senin dübür. Yoksa fena. Ağzından sıçmak istemezsin de mi?"

Deccal kaderine razı, "Öyle olsun," dedi.

Veysel yan dönmesine yardım edecekti hastasının, bir de baktı ki dönmüş. "Yuh!" dedi şaşırarak. Sonra hemen toparlanıp şişelerden birindeki ılık suyu arjantin bira bardağına boca etti. Kanülün sivriltilip yuvarlatılmış ağzını yukarı kaldırmayı unutmuştu; su aşağıdan fışkırmaya başlayınca söve saya yakaladı, büzdü, yukarı kaldırdı. "Aç bakiim."

Deccal açmıştı bile.

"E valla yuh!"

Her ne vâr ise kaynağı aşktır... İlim ise koca bir dedikodu.

FUZÛLÎ

Rahatlamıştı. Yıllardan sonra ilk. Celil'i sevgiyle andı, sağ kaşı sağ gözünün içine gitti geldi. Bir de uyuyabilseydi. Gözlerini dinlendirmeye çalışırken kapısı tekrar açıldı.

"N'aber Ortak?"

Sağ kaş sağ gözün içine bir kere daha indi. "Hoşgeldin Celil. Ben de şimdi seni..."

"Bırak şimdi beni..." dedi Celil acele acele. "Yapmadın de mi bi şey?" Yapmadığından o kadar emindi ki. "Bu Veysel lavman mavman diye tutturur, aman diyim!"

Sağ kaş her zamanki et göt şakalarından birine muhatap olduğu zannıyla gözün içinde sahte sahte titreşti bir miktar. "Olan senin namusuna olur çünkü, değil mi?"

Celil gülüyormuş gibi yapıp Naim Orhun'dan yüklendiklerini hızlı hızlı boşalttı. Namus mamus havagazıydı yani. "Senin anlayacağın..." dedi bitirince, "Bi sıçarsan sıçtık."

"Anlıyorum," dedi Deccal. Yerine dönmekle dönmemek arasında bocalar gibiydi sağ kaş. "Biz de daha yeni lavman yapmıştık. Senin de anlayacağın, sıçtık."

Celil önce anlamadı, sonra sanki Deccal altına sıçmış gibi pikeyi kaldırıp baktı, sonra anladı, "Benim Veysel'i bulmam lâzım," deyip fırladı çıktı.

Kıvırcık feryat figan daldı Ağa'nın odasına.

"Ne oldu Kıvırcık?"

"Ağam? Şükür... Komserim fırlayıp çıkınca... Allah etmeye, ben de sandım ki..."

"Komiser değil," dedi Deccal. "Amir. Öğrenemediniz gitti." Rahattı, biliyordu çünkü; Veysel intihar edecek adam değildi. Dünyadaki son hasta iyileşene kadar... Veya ölene.

Hayri'yi özlemişti. "Çık," dedi Kıvırcık'a bakmadan.

Kıvırcık, ağasının kahkahalar atan sağ kaşına muhabbetle baktı, ne güzel gülüyodu yav, kurban olurum kurban, dönüp çıktı.

Varlığınızın bir gizli köşesi olmalı
Rahatça kaçıp saklanıyorsunuz
GÜLTEN AKIN

Naim Orhun Celil'i yola salıp çoktan 133'e bir'de almıştı soluğu. İrfan'a deli oluyor, bunu hiç utanmadan belli ediyor, Zila'ya da deli oluyor, bunu aklınca hiç belli etmiyordu.

"N'aber lan çüklüüü!"

Zila Naim Orhun'un göz süzmelerinden hoşlanmış fingirdiyor, Berna sızım sızım sızlayan eklemlerini kucaklamış, Naim Orhun'un el ve göz sevişmeleri bitse de bir ilaç falan sorsam diye bekleyip gribimi İrfan'a da bulaştırmayayım diye bir köşede kötü bir öksürükle tıngırdıyordu.

Aynı dakikada Celil de Veysel'in odasına baskın vermişti. Belli etmeden ağzını arayacaktı. "Açık ve net ol şekerim," dedi Veysel. "Lagalugayı bırak. Seni Naim salağı gönderdi, anladık. Ama avucunu yalarsın. İntiharı düşünüyorum diye tutuklayacak hâlin yok." Bunu tutuklayıp sidikliğe tıkmayı ciddi ciddi düşündü bir süreliğine Celil. "Yok canım," dedi sonra. "Ne Naim'i? Ben kendiliğimden geldim." İyi o zaman. Kendiliğinden de gidebilirdin. Hem merak etmeyindi aslanım; Deccal bezini şöyle aletsiz edavatsız doldurunca kadar ölmeye niyetimiz yoktu. "Vallaha diyorum, az daha dingilderim ben bu yanda; vaktiniz var şimdilik. Hâttâ sen git Edip gelsin Edip. Utanmadan karısını saldı üstüme adi herif. Bana da bi terapi çeksin bakalım nasıl oluyomuş; çocukluğumdan başlayarak döküp döşeyeyim şöyle. Feleğini şaşırtayım bir."

O esnâda Naim Orhun bir kez daha eli boş gönlü hoş, sokak kapısına doğru uzuyordu. "Bana müsaade," dediğinde Zila gene "İyi," demiş, Gülhan gene hiçbir şey dememişti. Berna bir değişiklik yapıp işe el attı, Kübra'yla beraber yolculamaya kalktı Hoca'yı. Kalkmışken de "Hocam," dedi, "Ben biraz rahatsızım da." Naim Orhun önce "Geçmiş olsun kızım," dedi, sonra "Geçmiş olsun oğlum." Evet, dikkatini çekmişti, kuru kuru öksürmeler falan. Çocuğa satmasındı bu mikrobunu? "Dur bakalım." Elinin tersini sağ yanağa dayadı. "Yanıyorsun sen yahu! Dur dur." Bu sefer elinin düzünü boğazına sardı, bademciklerini bulup bastırdı. Yutkunma zorluğu var mıydı bakalım? "Var," dedi Berna. "Su içsem acıyor." Aldığı nefesi dudaklarını tireterek verirken eli cebine gitti Hoca'nın, sonra oradan bir yerlerden Timuçin çıkmış da "Hocam, sigara," demiş gibi irkilip homurdandı. "Anjin bence," dedi. "Ama daha iyisi, ..." Gözlüğünün üstünden bakarak fırfırlı kadın hırkasını işaret etti "... şöyle erkeksi bir şey al sırtına da gel benle, hastanede bi bakalım." Berna ne giysem diye düşündü. Kırmızı bir tişört, bir de kot pantolon. Sahip olduğu erkek kıyafetinin tamamı oydu. "Yok ki," dedi. Tişörtle de olmazdı; üşüyordu. Gülhan yetişti Allah'tan. "Al canım al," diye seslendi babacan bir edâyla. "Benim deri ceketi al ordan, portmantoda asılı."

O esnâda Celil Veysel'in Ral Hastanesi'ndeki odasından kös kös çıkmış, "Lavman sayılmıyomuş. Gelirse de sık, yapma bikaç gün!" demek için Deccal'ın odasına gidiyordu.

Celil'in arkasından "Salak lan bunlar!" diye bıdırdanan Veysel ayaklarını masanın üstüne uzattı, geriye kaykılıp ellerini ensesinde kenetledi, gözlerini yumdu. Bitkindi. Şu kâğıdı şurdan kaldırıp şuraya koyası yoktu. Bayram'la birlikte canı da çekilmiş gitmiş gibiydi içinden. Bir tek Deccal'la ilgileniyor, onunla da bütün hastalarıyla olduğu gibi aşırı bir ilgiyle ilgileniyordu. Şurada on dakika kestirsin, gene damlayacaktı yanına meselâ. Bir dakika yalnız bırakası yoktu adamı. Bırakmıyordu da zaten. Boğuyor, bunaltıyordu. İnsanın anası olsa "Ben bi gidip evi temizliyim de geliyim oğlum, iki saat de uzanıyım gitmişken," derdi; kızıyordu kendine, ama diyemiyordu işte. "Yorgunluğum bundan mı ki yoksa?" diye düşündü. Bayram gitti diye yeterince üzülmüyor muydu yoksa? Sırıttı.

"Şaka yaptım fıstığım, şaka yaptım," dedi boşluğa. Anormal olmak iyi bir şeydi düşününce. Şimdi normal olsan, kaptırırdın eteğini hayhuya, ölümlü dünya der yürür giderdin. Ne kolaydı lan. Keşke normal mi olaydı ki?

Öldün mü?

Öldüm.

Ruhuna Fatihaaa. Ben kaçtım, iş güç, bilirsin.

Bilirim bilirim, seni de meşgûl ettik.

Canın sağ olsun.

Ama anormal olunca kolay değildi; saplanıp kalıyordun. Oranda da Bayram buranda da Bayram, Bayram diye gey adı olur muydu be, hih hih, ameliyathanende de Bayram, odanda da Bayram... Evde zaten Bayram, ki o saçı başı dağıtmış kara düzen bahçe nasıl koyuyordu buna. Yok baba yok! Sev - seviş - gözünü ört - çenesini bağla - yıka - göm - dön götünü git; yoktu öyle.

Ne vardı?

Az öteye kaçıl ben de geliyorum vardı. Nereye lan bensiz vardı. Ce-ee ben geldiiim vardı. Görürdü o Bayram. Bunsuz gider misin sen?

Dur ama. Şu Deccal'ın krateri bi faaliyete geçsindi de hayırlısıyla.

Geberiyordu. Niye uykuya en çok ihtiyaç duyduğun zaman her yanına batardı yatak, yorgan? Beş dakika avans verdi kendine. Uyudu uyudu, uyumadı, kalkıp Deccal'ın yanına gidecekti. Gözlerine hastaydı adamın. Ne zaman göz göze gelsen, "Bi sor bakalım, Bayram'ın bi ihtiyacı var mıymış öbü tarafta?" diyesin geliyodu.

I ıh, uyuyamayacaktı gene.

Amaan.

Zaten uyusan neydi? Bayram rüyana girmek için seni mi bekliyordu sanki? Bi dolu bok püsür görecektin, ıvır zıvır görecektin, çok lâzımmış gibi Naim'i görecektin, rahmetli dayını görecektin; madem para verip bilet aldım, seyredeyim de boşa gitmesin der gibi salak salak dolanıp bunalacaktın rem salonlarında. Uyumayıver.

Daldı gitti, horlamaya başladı.

Deri ceketini kolunun üstüne atmış, kot pantolonunun üstüne de kırmızı tişörtü çekmiş meleği görünce bir tuhaf oldu. Bayram'ı bulup kaybedip otobüs durağında tekrar bulduğu günkü sahne-

ye gitti zihni. Sonra AIDS çaktı döndü çılgın korteksinde. Ne kadar da uzun bacakları vardı fıstığın... Fıstık?.. Tekrar Bayram çaktı döndü. Tekrar AIDS.

Bayram gitmiş, daha da bir güzelleşmiş, hastalığını da alıp gelip kaldığı yerden devam etmek için geri dönmüş gibiydi. Hem Bayram'mış, hem de değilmiş gibi.

O'ysa o'ydu da, değilse kimdi? Dur bi... Kırmızı tişörtse aynı kırmızı tişört, kot pantolonsa aynı kot pantolon, güzellikse aynı güzellik, yok, bu Bayram'dan bile güzeldi, masumiyetse aynı masumiyet, ı ıh, Bayram daha masumdu, uzun bacaksa uzun bacak; evet, bununkiler daha bir uzundu Allah için, AIDS'se aynı AIDS... Ama Bayram değildi işte.

İlk düşüncesine döndü. Rüya görüyorduk ya, melekti canım işte. Bayram'a vekâleten... "Git bizim Veysel'e bâki selâmlarımızı ilet," denip öteden gönderilmiş, gönderenin kimliği hem gizlenip hem de pulu AIDS'li bir dil tarafından yalanarak açık edilmiş, öyle postalanmış bir aşk mektubu gibisine? Ne bileyim şimdi?

Zor belâ, koltuğun kolçaklarını pençeleyerek kalktı ayağa. Rüya müya, dibine kadar gidecekti. Dalga mı geçiyodunuz lan bizle? Yukarda başka işiniz yok muydu sizin?

"Sen kimsin be?"

"Oğlumuz, Zila'nın evinden geliyor," dedi o sırada meleğin yanındaki gözlüklü, kır saçlı, dudağının kenarı sigaralı zebani. Veysel kalakaldı. Bunun ne bok işi vardı şimdi bu rüyada? "Berna..." diye devam etti bu. "Hastalanmış da, İrfan'a serpmesin diye getirdim, reçete yazmadan bir bakacağım nesi var, ama bence anjin yani."

Veysel sallandı. Rüya bitmişti. "Bok anjin!" dedi dan diye. "Buz gibi AIDS lan, kör müsün?"

Naim Orhun "Yok anasının dini!" deyip Berna'ya alıcı gözle bir kere daha bakarken Berna da "Ayy!" deyip sağ eliyle ağzını örttü. "AIDS mi?"

"Dur dur dur..." dedi o sırada Veysel. Jeton düşmüştü nihayet. "Berna mı dedin demin? Şu Zila'nın evindeki şey?.. arkadaş?" Sırıttı. "Ben de sandım ki rüya görüyorum."

Naim Orhun önce Berna'ya dönüp pek de fısıldamadan, "De-

dim sana, deli bu, takma," dedi, bir nefes çekti sigarasından, döndü Veysel'e. "Rüya görmüyorsun canım. Bu Bern..."

"Biliyoruz," dedi Veysel. "İrfan'ın annesinin Hayri'ye emanet etmeden şurdan şuraya ölmediği emekli erkek orospu. Pek de güzelmiş. Ee, niye erkek gibi giyindin kuzucuk? Travesti değil misin kız sen?"

Naim Orhun dumanlar attırıp gözlerini kısarak baktı Veysel'e. "Hiç lâfını sözünü bilmez misin sen yahu?" Berna'nın saçını karıştırdı sigaralı eliyle. "Aldırma kızım... oğlum."

Berna başını önüne eğdi. Üşümesi geçmişti, yanıyordu bu sefer de. Kolunun üstünde taşıdığı montu en yakındaki koltuğun üstüne bıraktı. "Hayır, AIDS dedi de."

"Desin yahu siktir et. O ne bilirmiş?"

"Vallaha da AIDS billaha da AIDS," diye bastırdı Veysel.

"Lan bi sus!"

Berna ağlamaya başladı hafiften. Veysel içi giderek yaklaştı. Bayram ne güzel gülüp sarılmıştı hâlbuki AIDS olduğunu öğrenince. Hey gidi! "Gel gel..." dedi koluna dokunarak. "Kıyamam. Kan tahlili yapmadan belli olmaz AIDS meyids. Bakma sen bana. Gel, gidelim laboratuvara, bi kan alalım."

Normalde dövsen hastasını devretmezdi kimseye Naim Orhun, ama Veysel'e edecekti. İki sebepten; birincisi, şu dünyada Veysel'den, bir de kendisinden başka doktor tanımazdı. Ve iyi dikkat; ne demişti Veysel? Pek de güzelmiş demişti. Kıyamam demişti. Demek ki ne demiş oluyordu? "Ben buna yeşillenebilirim. Pek beğendim," demiş, "Bayram'ın yanına azıcık eğlendikten sonra da gidebilirim," demiş, hâttâ "Bakarsın intiharı unutabilirim bile," demiş. Aman aman, acaba şu manyak kendi damarına bir kavanoz ketamin'i ne zaman çakacak diye kara kara düşünmekten kurtulalımdı da varsın godoşa çıksındı adımız. İkinci sebep buydu. Hiç ses etmeyecekti. AIDS mi istiyorsun kardeşim'di, AIDS itin olur'du. Buyur canım'dı. Biz anjin ilaçlarını bilâhare verirdik, sen Eliza testi filan falan kafana göre takıl, canını sıkma'ydı. Al senin olsun'du. Al al.

Gördüklerini hayra yoruyordu doğal olarak. Berna'ya doğru göstere göstere kafa atıp "Nasılmış?" mânâsına göz kırptı Veysel'e.

Berna alt dudağını dişledi. "Bu da şeydir..." dedi Naim Orhun pat diye. "Sen gibi de değil gibi yani... Homoseksüalist. Bir gey sevgilisi vardı sizlere ömür..." Berna kaçacak delik arıyordu. Eski pezevengi Orhan bile yekten müşteri kızıştırmazdı böyle. "Duymuştum," diye mırıldandı. Ne yapacağını bilemediğinden, "Başınız sağ olsun Veysel Bey," diye ekledi. "Sağ ol güzelim," dedi Veysel Naim Orhun'a bakarak. Naim Orhun performansından emindi. "Ee?" dedi hınzır bir edâyla. "Laboratuvar falan dedindi hani? Götürsene hastamızı." Veysel "Gel," dedi Berna'ya. "Bi kan alalım senden."

"Tamam."

"Yalnız peşin peşin anlaşalım, bence AIDS'sin yani."

Berna yine ağlamaya başladı.

Performansından emin, sermayesine gururla, kaymakama kuzu kesmiş köy muhtarı gibi bakmakta olan Naim Orhun, Veysel ağzının ortasına vurmuş gibi düşürdü sigarasını. "Eh be kardeşim!" diye bağırdı. "Yeter be! Ne şom ağızlı herifsin be!" Kapıyı tekme tokat örttü arkalarından, yere düşürdüğü sigaraya basıp bir yenisini yaktı. Manyağa bak yahu. Altı üstü sikimsonik bi beta-hemolitik streptokoktan HIV icat ediyordu. Tahta kaşıkla temizlerdik lan biz o anjini. Tövbe Allah'ım! AIDS diyordu yahu!

Sonra sonra duruldu, kaşlarını çattı. Ne dendiği önemli değildi bunun bildiği; kimin dediği önemliydi. Zaten bütün mesele de buydu.

Veysel diyordu.

Deli dedikleri, etrafında neler döndüğünü çözmeye başlamış insandır; hepsi bu.

WILLIAM SEWARD BURROUGHS

Berna, Naim Orhun'un hastaneye gelene kadar Veysel'le ilgili tanıtım çalışmalarında –"Çatlak işte", "Veysel geliyo dedin mi dünyadaki bütün deliler hazırola geçer", vs...– muhabbet dolu bir abartı olduğunu fark etmişti elbet, ama gene de cân-ı gönülden diliyordu ki hiç abartmamış, hâttâ az bile söylemiş olsun. AIDS diye tutturmuştu adam yaa! Deli olsundu ne olur!

Veysel ikinci tüpe de kanı çekip kırmızı kilit kapağı çevirdi. Kaldırdı baktı şöyle bir röntgen filmine bakar gibi, "Bence yani..." dedi dudak bükerek.

"Yani?"

"AIDS kesin. Tabii sallıyorum. Ama boşa salladığımı hiç görmedim şimdiye kadar, onu da söyleyeyim bak."

Berna gene ağladı ağlayacak, "Tamam mı?" diye sordu. "Bitti mi? Ne zaman alırım sonucu?"

"Bük dirseğini bakalım," dedi Veysel. Kan alırken duruşunu, pozlarını çabuk çabuk incelemişti Berna'nın. Çarçabuk da döküp tartmıştı kafasında. Başta durduğu kadar Naim'in tezgâhıymış gibi durmuyordu bunun buraya gelişi artık. Başka bir şey gibi duruyordu. Ne Berna bilirdi kırmızı tişörtle kot pantolonun bundaki mübarek karşılığını ne de Naim. Ayrıca gözünü açar açmaz görmüştü değil mi? AIDS. Tıpkı Bayram'ı jipin yan camında gördüğünde

gördüğü kadar âni ve kesin. Bunu da bilemezdi Naim. Ne de Berna. Geriye tek bir şey kalıyordu; testin sonucu. O da pozitif gelirse... O zaman Bayram'ın parmağı olduğuna inanacaktı bu işte. Öyle veya böyle; akıl bizim değil miydi kardeşim, istediğimizi düşünür, istediğimize yorardık. Bakalım bu tüplere ne diyecekti Hacettepe Mikrobiyoloji'nin mektup kolu başkanı. Baksana, ismi bile "B" harfiyle başlıyordu. Şaka gibiydi yav! İnsan bi tuhaf oluyordu. Allah'tan adı Berna'ydı da bari... Etikete Berna yazdıktan sonra "Soyadımız neydi?" diye sordu kibar kibar.

"Soyadım Özdilek. Yalnız adım Berna değil. O şey adım, meslek. Asıl adım Bayram."

Veysel kalemi attı. "Bana bak..." dedi hırıl hırıl, kesin Naim'in tezgâhıydı bu, "Berna mısın ne boksun, senin ağzına sıçıveririm şurda. Dalga mı geçiyon lan sen benle?"

Ağzı yüzü birbirine geçti Berna'nın. "Ay hayıır..." diye cikledi. "Ne münas..."

"Sus! Elimin tersiyle şimdi..."

Berna daha tez davrandı, elinin tersini arka cebine atıp mavi nüfus kâğıdını çıkardı. "Bakın."

Veysel baktı.

"Pamuğu düşürme," dedi, sonra çöktü, ağlamaya başladı. Bayram'ı yola saldığından bu yana ilk. "Geliyorum fıstığım," diyordu içinden. "Bekle."

Bu hal senin halin değil
Bütün gücünü yitirmiş
Bu hal senin halin değil
Yaşamanın kendisini yitirmiş
...

GÜLTEN AKIN

Berna, bir müddet ne yapsın, ne desin, nasıl davransın, elini adamın omzuna mı koysun, sessizce çıkıp gidip Naim Orhun'a anlatıp işi ona mı bıraksın bilemeden dikildi dirseği bükük. Kararsız, şaşkın ve buruktu. Kırmızı kapaklı tüplere gitti geldi gözü; Veysel'in elinde, düştü düşecek. Adamın yarasını deşelemişti. "Adın batsın Bayram!" Sonra güldü sessizce. Ne güzel de parlayıvermişti serseri. En az Naim Orhun kadar dambır dumburdu bu da; onun için böyle güzel anlaşıyorlardı demek. Suratını toparladı. O ağlasın sen gül, olmazdı. "Veysel Bey?" Veysel Bey salya sümük, iyice saldı kendini, böğürdü, kafasını kaldırıp "Gitti fıstığım!" dedi sanki bu göndermiş gibi. "Gitti lan gitti." Titriyor, sarsılıyordu. Hayır, tüpler düşecekti bir şey değil, ondan sonra aç öbür kolunu. Çömeldi, "Tüpleri alayım isterseniz," dedi, "Siz de rahat rahat..." Ne? Ne rahat rahat Berna? Bayram? Dilin kopsun! Veysel'in direnmeyi aklına bile getirmeyen parmaklarından sıyırdı aldı iki tüpü, yuvarlanıp düşmeyecek şekilde adamın yaslandığı masanın üstüne yatırdı. İş yapmıştı yani; koyun can derdinde... Çömelip birden doğrulunca başı da döner gibi olmuştu, geçip muayene masasına yaslandı. Bekleyecekti bari. Belki adamcağız Naim Hoca'nın onu bu durumda görmesini istemezdi. İşgüzarlık edip de şimdi bir küfür daha yemek... Gene güldü, gene toparlandı. Veysel tüplerden boşa-

lan kolunu kaldırdı, burnunu dirsek kısmına gömüp sümkürdü güzelce, tekrar indirdi. Ova kadar düz bir adamdı bu. Naim Orhun'dan bile düz. O Zila'ya açılamıyordu bir türlü, bu ilk gördüğüne açılıveriyordu. Veya zaten açıktı. Ne güzel insanlar vardı demek? Bunun da duygularına güven olmazdı gerçi. Orhan'ı bile insan sanmıştı meselâ. Onunla değil de şununla karşılaşmış olsaydı ah?.. Bayram'dan önce?.. Burnunun direği sızladı.

Baksana.

Baktı.

Bekle, ses çıkarma, adam gibi dur.

Durdu, sustu, bekledi.

Sonunda kesti ağlamayı Veysel. Sağ kolunun dirseği kuru kalmıştı, burnunun kalanını da ona sümkürdü, baş parmaklarıyla gözlerini ovalaya ovalaya doğruldu, "Amına koyayım böyle hayatın," dedi. "Hadi gidelim. Nerde tüpler?"

Berna gösterdi, Veysel tüpleri alıp etiketlerin üstündeki "Berna" kısmının üstünü çizdi, yamrı yumru birer "Bayram" yazdı, dosya dolabından boş bir sarı zarf çekti, içine attı.

Tüpler resmi zarfın içinde kaybolunca Berna kendine döndü tekrardan. "Sahiden de Veysel Bey," dedi hanım hanımcık, "AIDS'sem?.." Veysel kırmızı gözlerle baktı Berna'ya. "Ne bey'i lan?" dedi. "... Veysel Veysel." Bu defa çok daha erkekçe. "AIDS'sem," diye başladı Berna, sesi giderek inceldi sonra: "... diyelim öyle çıktı tahlil, ne kadar ömrüm kalmıştır sizce?.. Veysel?" Veysel sırıttı. "Tam Türk filmi gibi oldu. Siz ne düşünüyorsunuz Veysel ha? Hah hah haa... Adam gibi sor, ben de adam gibi cevap vereyim." Berna somurttu hafiften. Canımızla uğraşıyorduk şurda. "AIDS'sem," dedi dik dik. "Ne kadar ömrüm kalmıştır sence?" Veysel bir Berna'ya, bir sarı zarfa baktı, "AIDS'semi unut bi kere," dedi. "Bence kesin AIDS'sin. Ne kadar ömrün kaldığına gelince... Ne bileyim arkadaş? Boktan bi hastalık işte. Gene de çok güvenme sen bana. Attım çünkü. Bakarsın tutmaz."

"Ay inşallah."

"Hiç sanmıyorum gerçi. Hep tutturmuşumdur."

Naim Orhun, yarım saat kadar önce basit bir tanışma dansına kalkar gibi kibar ve mahcup çıkıp giden çiftimizin pistin bir kuy-

tusunda her haltı yemiş gibi alı al moru mor geri döndüğünü görünce hayra yorup –baksana Veysel'in salyaları bile akmıştı üstüne– pek sevindi, –vampir gibi de kızarmıştı herif– pezevenkliğiyle gurur duyuyordu, en iyi arkadaşını hayata bağlamıştı, –Berna da yiyişmiş gibiydi zaten– sataştı hemen.

Bakıyordu da epeyce bir tanışmışlardı yani. Kimsenin sallamadığını görünce daha da hayra yorup daha bir sataştı; maşallah maşallah'tı canım, gözümüz yoktu, Allah mesut etsindi. Ee, yeni gelinimizin boğazına bakabilir miydik artık, 'beyi' izin verirse? "Al!" dedi Veysel. "Ben gidiyorum. Ne hâlin varsa gör." Bunun, "Nereye be?" sorusunu hiç kaale almadan döndü Berna'ya, "Söyle bu herife..." dedi, "... nasıl getirdiyse öyle götürsün seni." Naim Orhun, çıkıp giden Veysel'in arkasından sündükçe sünen Berna'yı "Oğluum..." diye azarladı, "... uslu dur da ağzını bir aç bana. Boş boş açma, aaa de." Hah, bak anjindi işte. Demedim miydi ben sana? Sen kafana takma'ydı Veysel'i. Bi alfa çakardık şimdi, dipçik gibi olurdun bir haftada. "Ay hadi inşallah," dedi Berna. Naim Orhun çöktü masaya, zarif bir reçete döşendi. İçi homur homurdu. Sövdü durdu Veysel'e. Hiç yanıldığını görmemişti çatlağın. Şom ağızlı ibne'ydi! Bi kere de yanlış bil'di lan, bi kere de yanlış bil! Reçeteyi önce Berna'ya uzattı, sonra vazgeçip katladı, ceketinin cebine soktu, hazır eli oraya gitmişken sigara paketini çıkardı, bir sigara yaktı. "Otur otur." Berna oturdu karşısına. "Bu mu yani muayene?" der gibi bakıyordu. Bitmiş miydi şimdi yani? Aç ağzını, aa de, kapa ağzını. "Korkma e mi oğlum?" dedi o sırada Naim Orhun. Veysel delilik hakkını kullanıp saçmalardı ara sıra böyle. Hele tahlil sonucunu görelim'di bir, değil mi? Haa, geldi tahlil, olmazdı, garanti veriyordu ama hadi oldu diyelim, baktık AIDS, eh derdik o zaman da, ne yapalım, Allah yarattı demez, paça kasnak girişirdik pis musibete. Tıp ilerliyordu neticede. Bir de bakmışın yarın bir ilaç bulurlardı...

Bok bok bok... Hiç de ümidi yoktu anasını sattığımının. Tek ümit, Veysel'in yanılmış olması ihtimâliydi ki öyle bir ihtimâl zaten yoktu. Ulan, Allah belânı versindi lan Veysel!

"Yok..." dedi dört yana dumanlar savurarak. "Çocuk kandırır gibi oldu. Dua et AIDS çıkmasın. Bu tıptan bi bok bekleme kızım oğlum evlâdım." Öf yahu, öf yahu. Ulan arkadaş, hadi normal çıkma-

sından geçtikti, bi sevdiğimiz de sağlam çıkaydı yahu!

Berna üçüncü defa ağlamaya başladı. Bir taraftan kaderine yanıyor, bir taraftan da şu patavatsız heriflere gücenip kırılıyordu. Böyle mi söylenirdi pat diye ay? İnsan bir alıştırır, bir hazırlardı insanı. Böyle dövülür müydü severken? AIDS, al başına çal der gibi. Apayrı bir taraftan da şükran duyuyordu ama. Veysel'de de bunda da bir sabun temizliği vardı çünkü. Yuyup yıkar, kırklayıp paklar gibilerdi adamın içini. Hem üzülürsen üzül der gibi, hem de üzülme, biz varız der gibilerdi. Bir tezek ateşi öfkesiyle harlanıp parlayıveriyor, hemen sonra bir bebe kundağı sahiciliğiyle sarıp sarmalıyorlardı. Ağlarken gülesini getirtiyorlardı insanın. Ölecekmişsin, hiç... Mezarlık bekçisi kadar vurdumduymazlardı ölüme karşı, ama komşu teyze kadar da duygusallardı. Aa? Gözleri mi dolmuştu hocanın? Zila'ydı ay, bunlar da birer Zila'ydı. Cidden gülesini getirtiyorlardı insanın. Şuna bak, AIDS demişlerdi de bu daha bir sefer aklına getirmemişti beterin de beteri var diye. Sanki iyi ki AIDS var gibiydi. Hih hih.

"Sen ne gülüyorsun, bana bak?"

Berna şaşırdı. Gülüyor muydu? "Hiiç," dedi.

"Aptallaştı tabii çocuk," diye düşündü Naim Orhun. İnşallah gözüne duman kaçtı sanıyordur'du. Bir de durup dururken zırıl zırıl ağladı sanıp eşek kadar adamı şimdi... Adam değildi ki bunlar! Dank diye söylenir miydi AIDS meyids? Ağzına bile almayacaktı bir daha. Yazıktı be! İnsan olalımdı lan biraz. Hâlden anlayalımdı. Bir an, kucaklayıp bağrına basıp ağlayıp zırlayıp sırtını tapışlayacakmış gibi baktı Berna'ya, sonra silkinip toparlandı ve "Hadi hadi, gidiyoruz," dedi. "Bu ibnenin hastanesine gelen AIDS oluyor arkadaş." Hay dilini sikeydi e mi! Kalktı, hışım gibi açtı kapıyı, "Gel," dedi. "Yürü."

Berna sırıta sırıta takıldı hocanın ardına. Eteğine yapışası vardı. Nihayet insan gibi hissediyordu kendini, yaratık gibi değil. Ne kötüydü hayat kendi başına, ne de iyiydi. Onu o yapan da sendin, bu yapan da. AIDS bokumu yesindi.

Önde şimendifer gibi tüte tüte Naim Orhun, arkada da sekolin gibi uçuşa uçuşa bu, merdivenlerden inmeye başladılar.

"N'apıyosun sen be? Gelsene buraya."

Durdu Berna, bodrum kata doğru inip gitmekte olduğunu fark edip geri döndü, aa lobiye ne zaman gelmişlerdi yaa, Naim Orhun'a bakıp güldü, "Pardon," dedi. "Dalmışım."

Naim Orhun gene kendi godoşluğuna pay biçti. "Bilirim ben o dalmaları," dedi homur homur. "Kırıtma. Düş önüme."

Ey nazlı nazlı yürüyen selvi!
Hazân rüzgârı sana değmesin.
Ey cihanın gözbebeği!
Kemgöz senden uzak olsun!
Sen göklerin de canısın, yerin de
Canına rahmetten, rahattan başka bir şey dokunmasın...

MEVLÂNÂ

Önce Bayram geliyordu gözünün önüne, sonra Berna.

Bayram silikleşirken Berna netleşiyor, Bayram uçup gidecekmiş gibi dalgalanmaya başladığında Berna onu yerine sabitliyor, ondan bir şey oluyor, onun oluyor, o oluyordu.

"Altı üstü bi isim lan, bi isim. Ne alâkası var Bayram'la Berna'nın?" Avucunun içiyle gözünü sildi. "Ne alâkası var?" Rotası belliydi. Hacettepe Mikrobiyoloji. Gene.

Direksiyon simidine var gücüyle kapattı bir tane. Bu alâkası vardı işte. Parmakları klaksona çarpmıştı; telaşla kenara kaçan öndeki arabadan epeyce terbiyesiz bir cevap aldı. "Ben de seni!" dedi basıp geçerken.

Şu laboratuvara gitmek zorunda mıydık şimdi? Kaçtır orda beklerken Bayram? Allah'ım; ne demeye yok Deccal'ıydı, yok Celil'i, yok Berna'sı, bi dolu abidik gubidik hasta gönderip duruyodun? Doktor soyuna kıran mı girdiydi? Şu Deccal'ı da sıçırtıp gelecektik ne güzel yamacına, niye böyle yapıyodun sen? Bunu yanında istemiyoduydun da onu niye alıyodun? Yok ikisini de istiyoduysan bunu niye bırakıyodun? Yarısı orda yarısı burda olur muydu adamın?

AIDS mi? AIDS ol da gel mi diyodun yani? Ee müsaade edeydin o zaman!

Bir tokat daha direksiyona. Üff, eli acımıştı lan.

Kendini, taa Bayram'ın AIDS olma ihtimâlini düşünürken bıraktığı yerde buldu. Dur hele...

Yolu açar, kapıyı açar, orospu gibi dudak büzüp içeri buyur eder, yatağa uzanıp verir, hayatta kalması için ne lâzımsa yapardı vücut de mi? Kime? Sperme. Niye? Sperm mıperm; yabancı madde değil miydi neticede? Hayat suyu gibi taze kalbin üstüne bile çullanan o yabani immün sistem, niye yavşıyodu elin herifinin üç damla billur suyuna?

Bi dakkaaaa...

Hadi onu geçtik. Cenin diyelim. Uzaylı gibi bi şeydi, bi yaratık; merhaba dünyalı... Kan grubundan tut hücre yapısına, göz renginden tut saç tipine, cinsiyetinden tut karakterine, zekâ seviyesinden tut inançlarına, tercihlerine varana kadar, annenin her şeyine, her yerine, anasının dinine kadar yabancıydı de mi? Ama ona da sataşan eden yoktu maşallah. Hâttâ dokunulmazlığı vardı keranecinin. Her boka atlayıp hırlayan, ısıran, koparan, gebertip bi de üstünde ter ter tepinen bu hazreti bağışıklık sistemi her ne hikmetse cenin dedin miydi misafirperverliğin bokunu çıkarıyo, iç organların sıkıştırmasını engellemek için vücudu sıkıştırıyordu bilakis, eziyet çektirip omurgasını eğdirip kaslarını yukarı toplatıp zorla bağrına bastırıyodu iti... Ne güzeldi yav!

İyi'ydi güzel'di de, hastamız var'dı kardeşim. Berna da mı eriyip gitsindi Bayram gibi?

AIDS AIDS AIDS...

HIV HIV HIV...

HIV de yabancıydı de mi şimdi? Gel gör ki onu da ellemiyodu mübarek. Başköşeye buyur edip yüklükten yün yatak çıkarıp altına sermeler, temiz yorgan çıkarıp üstünü örtmeler, rahat rahat istirahat etsin diye kendi savunma sisteminin ışıklarını söndürmeler.

Anladık da, anasına bile yan bakan bu işkilli immün sistem, sıra HIV'e gelince niye bir evin bir oğlu muamelesi yapıyodu?

Direksiyona bir şaplak, kontrolsüz parmaklardan bir avaz avaz klakson, komşu arabalardan bir küfür kıyâmet korna daha.

Bastı gaza.

Bayram'la yollarını kesiştiren neydi? AIDS... Berna'yla? Ge-

ne AIDS... Berna kimdi? Bayram... Neydi ikisi de? Homoseksüalist... Berna da AIDS çıksın mıydı sana? Kesin canım. Bizde bu şans varken.

Hadi buyur.

Kaldı ki mikrobiyolojiden negatif rapor gelme ihtimalini ihtimalden bile saymıyordu. Öf Allah'ım yaa!.. Ulan bana bak... Berna'nın da Bayram gibi hasta olmasını istediğimiz için hastadır diye düşünüyo olmayalımdı sakın biz?

Niye düşünelimdi ki? Berna kimdi ki bizim için? Homoseksüalist falan da olsa herhangi bi travesti neticede, çapraz geçiş, hepsi o. Tamam, güzel dediydik uyku mahmurluğu falan ama, götlek mötlek, resepsiyoncu Fatih de güzeldi ona bakarsan. Hem de oğlan adam gibi, dosdoğru homoseksüalistti. Belden aşağı merakımız yoktu ayrıca bizim kardeşim, gönül merakımız vardı. Geçecektin güzelliği sen.

Yaşı kaçtı ki Berna'nın? Adı'nın Bayram olduğu gibi yaşı da yirmi dört çıksın mıydı şimdi sana? İster miydin çıksın?

Dur dur... Nüfus kâğıdı şurdaydı de mi? Dur bi bakalımdı.

Baktı. Bin dokuz yüz elli dokuz. Oh bari. Otuz yaşındaydı arkadaş. Bi yerden yırtıyoduk hiç olmazsa. İyi iyi. Aradaki yaş farkı da azalıyodu gerçi ama?..

Laan! Başlatma şimdi yaş farkından!

Sanki Bayram mı Berna mı diye sorduktu da... Tabii ki de Bayram'dı, yüz bin kere. Soru neydi peki? Şuydu: "Berna'ysa Berna. Bize ne oluyo?"

Canı küfür yemek istiyordu. Avucunu kornaya yapıştırdı, cevabını alıp ferahladı.

Ne oluyodu buna peki? Zır zır ağlaşmalar filan? Ne geçiyodu aklından? Evet? "Bal gibi biliyosun aklından ne geçtiğini pezevenk! Bal gibi!" İtiraf etti nihayet. Biliyordu, evet. Son bir ibnelik yapmıştı Bayram buna. Teoman Kemâni'nin tımarhane tımarhane dolaşıp en sonunda Kenan'ın üstüne bunu saldığı gibi o da öteden bakmış bakmış, "Kendini öldürecek bu manyak," deyip intihar edemesin diye Berna'yı salmıştı üstüne. Ki ağız tadıyla çakıp damardan bi bidon ketamin'i şöyle, uzatacaktın ayacıkları da Memed'in burnuna... Ooh. Gel keyfim gel. Odamda ceset var, odamda ceset var di-

ye o salak da... "Ulan Bayram! Yapmayacaktın bunu bana!" Ama yapmıştı işte. Zaten isminde de meymenet yoktu.

Ağlamaya başladı. Araba omuzlarından beter sarsılıyordu, ama omuzları gibi bir aşağı bir yukarı değil, düşünceleri gibi bir sağa bir sola. Korna küfür kıyamet. Toparlanıp "Bitti," dedi. "Bu son." Veysel'in Veysel kısmı kalkıp gitmişti Bayram'la; kalan, Veysel'in Lokman Hekim kısmıydı ve tamamdı lan, tamamdı anasını satayım, Berna'ya da sahip çıkacaktı ama sondu bu, anlıyo musun, son! O ibne Bayram'ın da alacağı olsundu ayrıca. Tabii lan, Deccal'ı da o gönderdiydi o gece hastaneye kesin, Celil'i de o gönderdiydi, ah soytarı maymun ah, güzelliğine hasret bırakıp bunu Celil'in yarım metre barsağının yanına sardıydı ya kokoreç gibi... Alacağı olsundu. "Ah benim fıstığım ah!"

Ağladı da ağladı. Baktı olmayacak, korna vayırtısına da fren cayırtısına da aldırmadan dört bir tarafındaki arabaları sıkıştıra sıkıştıra yanlayıp sağa çekti, motoru stop etti, sağlam bir kafa attı direksiyon simidine, öyle de kaldı. Salyaları simidin boşluklarından üstüne başına akarken "Darılma," dedi hıçkırarak; "Şu Berna'ya az bakarak olayım, gelicem, tamam mı?"

Tamam mı?

Güzün teselli kâr etmez
Her şey kendiliğinden oluyordu
Bir başka mevsimde ağaç
Delice yeşilliğinden utanıyordu

GÜLTEN AKIN

133'e dönerlerken gayet rahat, mezuniyet balosuna giderken ne giyeyim anneciğim der gibi sordu Naim Orhun'a Berna. Diyelim AIDS, odasını, tabağını çanağını ayırmanın yanı sıra evi de ayırması gerekir miydi? "Cahil cahil konuşma," dedi Naim Orhun. "Evdeki o Gülhan denen sapıkla ceviz kırmadığın sürece istersen lama gibi tüküre tüküre dolaş, hava cıva. Hem daha ne belli AIDS olduğun kardeşim?" İleride ışıkların kırmızıya döndüğünü görünce, hiç mi yeşil denk gelmezdi be, iyi bir sövüp vites küçülttü. Hem işi bir tamam hâlletmiş hem de bir tamam sıçmış batırmış gibi hissediyordu. Önceki öldü diye dört nala intihara koşan adamın eline getirip tutuşturduydun sonrakini. Aferindi de... O da ölünce ne edecektin?

Hay yahu!

Başından beri kurduğu gibi olmamıştı ama Celil saftiriğinin vakit kazanma formülüyle kıyaslarsan onunkine on basardı bununki. Zübeyde Hanım'dan daha yakın diye tutmuş Berna'yı RAL'e götürmüş, bir de bakmış ki godoşmuş meğer, maksat hâsıl olmuştu. Gözünün önünde yeşillenmişti herif buna. Tutalağı tutar, saplanır kalırdı, biliyordu Naim Orhun. Bildiğine göre? Şimdi AIDS meyids, ki çatlağın hislerine yüzde yüz güvendiği hâlde buna göre hâlâ belki de anjindi galiba, acaba, bu Berna denen karışık, o Vey-

sel olacak adamın cehennemin kara dibine doğru bayır aşağı gidişine takoz koymuş sayılmaz mıydı? Sonrasındaki, laboratuvardan balayından dönen çiftler gibi dönmelerini de siktir et hadi, öncesine dön; uyandığı ilk andaki bakışını görmüştü herifin. En önemli bakış ilk bakıştı. Ve iyi bir şey, aklı Bayram'daydı ya şabanın, tutturmuştu AIDS de AIDS. Testin sonucu gelene kadar mecburcuydu şimdi. Ondan sonra da, ki inşallah AIDS'li çıkardı bu, ölüp de gidene kadar. Da, gene de bir sıkıntı vardı içinde.

Yanaklarını şişire şişire "Bunları birbirine çattığımdan bir emin olsam tamam," diye düşündü ışık yeşile dönerken. Gözlüğünün yanından Berna'ya bir göz atıp o değilden soruyormuş gibi yaptı. "Nasıl?"

"Ne?"

"Bizim oğlan."

"İrfan mı? İyi iyi."

"Üff..." deyip sağa çekti. "Ver şu reçeteyi. Aklın nerde senin be birader?" Çüklüyü mü soruyorduk burda sana? Veysel'i soruyorduk. Hiç buna göre değildi bu işler, hiç. Kapıyı çarpıp indi arabadan, elinde reçeteyle eczaneye daldı. Berna da haklıydı. Dan diye AIDS'i yapıştırmıştı suratına hayvan oğlu hayvan; aklı nasıl başında olsundu?

Ulan, bi anjin çıksındı şunun hastalığı var ya, kuyruğuna teneke bağlayacaktı o ibnenin şart olsun. Rezil edecekti tıp âlemine.

Ha ha ha.

Aman ne komik.

Çok akıllıydın Naim. Anjin çıkaydı da senin Murat Soydan ipini koparıp havalana havalana koşaydı Hülya Koçyiğit'ine. Mezar başında ben bildim diye övünürdün ondan sonra. Olur muydu lan anjin çıksın? AIDS çıksındı ki yaşasındı herifçi işte.

Tabii tabii, AIDS çıksındı AIDS.

Elinde bir torba dolusu ilaçla arabaya doğru yürürken Berna'nın cama vuran gariban profiline takıldı bakışları. Yaslandığı her duvar üstüne çökmüş... İnsan duvar olur da böyle bir yaratıkla aynı dünyada yaşamaktan gene şeref duyar, "Allah bizden ümidi kesmemiş," deyip "Yalnız değilsin kuzucuk. Ben varım, ben varım," diye hoplardı etrafında be. Şuna bak; ne kadar çaresizdi Allah'ım!

"Aferin Naim!" diye hırıldadı. "AIDS çıksın ki bu gebersin... Aferin oğlum, aferin aslanım."

Yok muydu bu işin bir yolu?

İnsanın etrafında bir tane de mi normal insan olmazdı be kardeşim?

Şimdi hiçbir şey değiliz doğru mu
Bizim için kimse kimsenin bir şeyi değil
...

GÜLTEN AKIN

"Kancık köpeğe niye benim adımı verdin Bahâ?"

Kafası dağıldı bunun; şişmiş göğsünü söndürdü, ölü arkadaşına zor belâ baktı, "Özledik oğlum," dedi utana sıkıla, ağladığı görülmesin diye başını önüne eğdi. "Beni de mi çok özledin?" dedi Okan. Kedi de kancıktı çünkü. Dudaklarını yaladı bu. "Fark etmez," dedi yüzlerine bakmadan. Niye sorup duruyorlardı ki? "Arkadaş arkadaşı özler aslanım." Keşke ölseydi aslında. Memiş'le Okan'ı hep görecektiyse.

Uyandı. Şimdi yoklardı.

O kadar söylemişti sağınıza solunuza bakın diye.

"Keşke daha çok kızsaymışım," diye kızdı kendine.

Sağına baktı. Memiş sere serpe yatmış, bacağını da kafasının tepesine kadar kaldırmış, malı mülkü göstere göstere yeni çekilmeye başlayan memelerini yalıyordu. "Çötüş çötüş doğur anca," dedi içi giderek. Okan da oradaydı. Başını Memiş'in kıçına yaslamış uyuyordu.

Kasıklarında bir ağırlık hissedince soluna döndü. "Hoop," dedi Dinçer'i dürterek. "Kalk, adam gibi bir yere yat. Pis döverim bak." Zaten çişi gelmişti.

Dinçer ağzını şapırdatarak öteye döndü, uyumaya devam etti.

Baktığın göz değil; körlüğün senin
Sen körsen kör olur gördüğün senin...

MEVLÂNÂ

Herkes bir yere, bir şeye gidiyordu; dünyanın düzeni öyleydi.

Eczaneden çıkıp arabaya gitti Naim Orhun, sonra GMK 133'e gitti. O gidince Berna da gitmiş oldu; gitti.

Veysel numuneyi Hacettepe Mikrobiyoloji'ye teslim ettikten sonra ilkin Ral Hastanesi'ne, yeteri kadar ağlamıştı, suratında hınzır bir sırıtmayla Mehmet Sana'nın odasına gitti. "Müjde Memet. Bi AIDS'limiz daha olacak gibi." Adamı katalepside bırakıp çıktı, Deccal'ın odasına gitti.

Mehmet Sana'nın aklı başından gitti.

Celil, hastaneden çıkıp renonun başına gitmişti, oradan da Taşbaş'ın kılavuzluğunda homurdana homurdana Tandoğan'daki altgeçide gitti, yerin dibine dalmadan önce, olmaz ya, bir de olacağı tutup Zila bakıverirse diyerek bir ihtimâl, karnını içine çekerek caddenin karşısına baktı, gözü 133'ün zırh gibi kapalı perdelerine gitti.

Hayri'nin meşhur sokak kedilerinden Bahâ Celil'i tanımıyordu daha ama Hayri'yle çok gelip gittiğinden Taşbaş'ı tanıyordu; çay ocağının yanındaki kuytusundan çıkıp ikisinin yanına gitti.

Bahâ'nın az gerisinde uyuz uyuz kuyruk sallayan Memiş, Taşbaş'a kuyruk sallamaya devam edip yanı sıra hiç tanımadığı üniformalı bir başka adamın daha Bahâ'ya yaklaştığını görünce sin harfi gibi diş kesildi, Celil'in üstüne üstüne gitti.

Celil "Hoop hoop," deyip Taşbaş'ın arkasına gitti.

Bahâ, "Hayri'nin yerine gelen bu heralde," diye akıl yürüttü, hırıl hırıl şaha kalkmış Memiş'i ters dönen ense tüylerinden yakalayıp geri çekti, "Geri git Memiş," dedi.

Memiş geri giderken oğlanın dişi köpeğe Memiş demesi Celil'in tuhafına gitti.

Dişi sokak kedisi Okan da dişi sokak köpeği sevgilisinin arkasından gitti.

Taşbaş, sol eliyle buyur eder gibi Celil'in göğsüne dokunup sokak çocuğuyla emniyet amirini tanıştırma cihetine gitti. "Bak Bahâ, bu Celil amir bizim. Bundan sonra o bakarak olacak size."

Bahâ'nın içi gitti.

"Hep mi?"

"Yok Allah göstermesin. Hayri gelesiye kadar."

'Allah göstermesin' niyâzı Celil'in zoruna gitti. Bu muydu yani? O kadar işin gücün arasında bir amir olarak kalkıp geleceksin bu şebeklerin ayağına, memurun, "Allah göstermesin," diyecek. İyi ha. İçinden; "Neyse..." diyerek kestirmeden gitti. Uzatmaya hiç gerek yoktu. Al gülüm - ver gülüm, bitti tamam. "Bak delikanlı... Harçlığınızı ben vereceğim ama bak baştan söyleyeyim, Ben Hayri'ye benzemem, tersim fenadır bak. Bazı bazı gelip kontrol ederim, öyle dilenmeydi, yol kesip sırnaşıp yavşamaydı, bitakım ahlâksızlıklardı, içmeydi, sıçmaydı, uhu koklamaydı, hap yutmaydı, bi yakalarsam hiç gözünüzün yaşına bakmam, atıveririm içeri, bi daha da beş kuruş vermem. Uslu duracaksınız. Arkadaşlarına da söyleyeceksin, en küçük bi hadise çıkmayacak burda. Fena yaparım bak. Anladın mı?"

Bahâ, dilini yanaklarının içinde gezdire gezdire dinlemişti Celil'i. Vaazın bittiğini görünce kafasını Memiş'ten tarafa yatırıp "Yürü Memiş," dedi, döndü arkasını gitti.

Celil'in fiyakası uçup gitti. Taşbaş'a dönüp; "Ne oldu be?" diye sordu bozuk bozuk.

"Çocuğun gücüne gitti," dedi Taşbaş.

"Gücüne sokarım onun. Çağır şunu gelsin. Hayri de ne şımartmış bu piçleri lan. Git çağır. Koş."

Taşbaş Bahâ'nın peşinden gitti.

Celil gergin gergin baktı Taşbaş'ın arkasından. Hâle bak'tı amına koyayım. Ayaklarına kadar gel'di sıçırtmaların, lâf beğendireme'ydi. Ulan, daha doğmamış çocuğumuz için çarşıya gitmediydik lan biz!

Az daha söylendikten sonra yumuşamaya başladı usuldan. Kötü öğretmenler gibi daha ilk günden ben başkasına benzemem pozları falan olmamıştı şimdi doğrusunu istersen. Zaten felek vurmuş, bir de sen vur, yakışmamıştı. "Marifet yaptın Celil." Gözü kalabalığın aralandığı bir noktaya gitti, Taşbaş'ın oğlanın karşısında iki büklüm eğilmiş yana yakıla bir şeyler anlattığını, oğlanınsa aksi aksi omuz silkip durduğunu görünce gıcık kaptı, tersine gitti. Bi de hava yapıyodu ağzına sıçtığımın bebesi. Yok arkadaş, acımayacaktın bunlara. Anası mıydın babası mıydın kardeşim? Sana ne'ydi. Bak bak bak... Şimdi de kafasını önüne eğmiş torbadan yem yer gibi yukarı aşağı sallayıp duruyodu yavşak. Yola gelmişti demek. "Ha şöyle!" Gel, efendi gibi özür dile, elimizi öp, al harçlığını'ydı. İt'ti. Öpme lan öpme, istemez'di. Al paranı siktir git'ti.

Kalabalık açıldığı gibi kapandı, görüntü hepten gitti.

Oflaya poflaya beklemeye devam etti.

"Sen Hayri'nin ordan mı geliyosun?"

Döndü, sağ omzunun hizasındaki kirli suratlı, sidik kokulu ama her nasılsa temiz yüzlü, bir de üstüne güpgüzel çocuğa bakıp "Hıı," dedi kısaca. Gerçekten sarsıcı bir güzelliği vardı oğlanın. "Sen Hayri'nin asker arkadaşı mısın?" diyecekti, az önceki tecrübesinin tesiriyle vazgeçti, "Sen Bahâ'nın arkadaşı mısın?" dedi.

"Hıı. Bişey mi getirdin bize?"

Boynunu sağa kırıp konuşmaktansa dönüp çocukla cephe cepheye geldi Celil. Ne masum bişeydin lan sen; kerata! "Adın ne senin?" diye başlayıp; "Kaç yaşındasın? Burda mı yaşıyosun? Kaç kişisiniz siz? Bahâ en büyüğünüz mü oluyo? O mu abilik yapıyo size? Sabıkalı var mı içinizde?" diye tak tak saydırdı, çocuk buna boş boş bakıp "Kaç tane birden sordun yaa? Karıştırdım ben şimdi," deyince "Adın ne?" diye başa sarıp ağırdan aldı bu defa.

"Dinçer."

Dinçer ha? Hiç de sokak çocuğu ismine benzemiyordu doğrusunu istersen. Gülüncüne gitti. Evden mi kaçtındı bakayım sen? Evet,

Dinçer'e göre kaçtıydı ama Hayri'ye göre kaçtı sayılmazdı o. "Hayri'nin işleri işte," diye düşündü bu. Ee, nasıl yani kaçtın sayılmazmıştı? Dinçer, "Basbayaa işte..." dedi. Çok sevimliydi it oğlu it. Bi de kokmayaydı sası sası. "Üvey annem beni eve almıyodu zaten." Allah Allah? Baban yok muydu oğlum senin? Bak sakın yalan söylemeye kalkmayacaktın ha, gözünden anlardı Celil hemen. "Yalan söylemiyorum ki," dedi Dinçer. "Babam kamyoncuydu. Bi giderdi, üç gün, beş gün, bi hafta, on gün..." Tamam tamam, anladıydık. Ee? Geceleri de mi sokakta bırakırdı analığın? "Yok da... Gece olunca da hamamda yatırırdı beni, odalara koymazdı." Hamamda mı? Banyoda yani. Ne garezi vardı sana? "Ben çişimi kaçırdığım için..." Haa, onu anladıydık zaten. "... Hamamı yıkaması kolay oluyo diye... Altıma gaste verirdi ama ben üşürdüm çok. Yazın bile."

Yazık bee! "Sonra da canına tak dedi, kaçtın, öyle mi?"

"Yok daha... Ben hep öksürüyorum, ilaç masrafı çıkarıyorum diye gelip gittikçe çok kızar, döverdi babam da çok. Üvey annem de akşama kadar sokaklardan alamadığını söylerdi beni, babam da işte hep sokakta oynuyorum da ondan hastalanıyorum diye daha çok döverdi."

Bak yaa şimdi. Ulan... "Sen de kaçtın tabii."

"Yok daha..." Bi seferinde babası gene yük götürdüğünde üvey annesi hiç almayıvermişti Dinçer'i eve. O da sabahlara kadar eşikte yatmış, sabahları da ıslak ıslak..."

Yazıklar olsun! "Islak ıslak mı? Yağmurda mı bıraktı oğlum seni kadın?"

"Yok da... Çişimi kaçırıyorum ya işte."

"Haa... Ee?"

"Amirim, Bahâ gelmiyo. N'aber Dinçer?"

"İyiyim Taşbaş. Senden n'aber?"

Celil soluna döndü. İnanamıyordu. "Nasıl gelmiyo?" diye çıkıştı Taşbaş'a. "Tutup kolundan getireceksin kardeşim. Ne demek gelmiyo?"

"Sana küsmüş," dedi Taşbaş.

"Küsmüş mü?"

"Küser o," dedi Dinçer sağ taraftan. "Zor konuşur bi daha da senle."

"Haydaa!" Güldü Celil. "Ee, ne yapacağız bunların harçlığını şimdi?"

Taşbaş utana sıkıla, "Bana verecekmişin," dedi. "Ben de götürüp Bahâ'ya..."

"Oldu canım! Başka emrin var mı diyeydin."

"Valla böyle işte."

"Hayatta konuşmaz," diyerek durumun altını tekrar çizdi Dinçer.

"Tamam oğlum sen de." Bak hele, bıcır bıcır. "Dur. Düşünüyoruz. Nerde o şimdi?"

"Ölüm tehlikesinin orda beni bekliyo."

"Ölüm tehlikesi mi? Ne diyosun sen be?"

Dinçer kikirdedi. Salındıkça buram buram sidik tütüyordu. Ve de ışık. Sanki...

"Amirim... Yukarda eski bi mezbelelik var ya... Orda bi de eski trafo kulübesi var. Orası oluyo."

Celil Dinçer'e döndü tekrar. "Ne yapıyosunuz o trafoda siz? Kablo mablo çalıp satmıyosunuz inşallah?"

Dinçer sağa sola salınıp alttan attan bakıp gene şirin şirin kikirderken "Yok canım..." diye atılıp lâfı çocuğun ağzından kaptı Taşbaş. Celil tekrar sola döndü. "Boş artık trafo. Bazı yatıp kalkıyo orda işte çocuklar. Karda çamurda."

Celil homurdandı. Bunlarla uğraşamayacaktı. Eli gömlek cebine gitti, karakoldan çıkarken Deccal'ın valizinden aldığı bir balya parayı çekip Taşbaş'ın burnuna uzattı, salladı, "Al götür bunu beyefendiye," dedi. "Hürmet ediyoruz, söyle." Dinçer'e döndü, "Söyle o arkadaşına da terbiyesini takınsız biraz," dedi. "Büyüklere küsülmez. Ayıp." Bak kerataya, nasıl da güzel bakıyodu! Tekrar Taşbaş'a döndü. Adam parayı cebine tıkıştırmakla meşgûldü. "Sen arkadaşımızın ofisine git, borcumuzu toka et, ben dönüyorum arabanın başına," dedi. "Orda buluşuruz." Bir kere daha Dinçer'e döndü, çok sert göründüğünü düşünüp –şunun nesine sertlik edecektin Allah aşkına– yüzünü yumuşatmaya çalıştı, "Uslu durun evlâdım," diye tembihledi. "Uğraştırmayın beni." Döndü, tam gidiyordu, Dinçer'in ciddi ciddi "Güle güleee," dediğini duyunca görüp de yüz bulmasın diye sırıtmasını öteye doğru yapıp bitirip ondan sonra çevirdi yüzünü.

Ana!

Elini uzatıyodu lan bu! Koca adam gibi, bak hele. Bi de ciddiydi ki namussuz.

Bu da uzattı şaşkın şaşkın, tokalaştılar. Dinçer sokulup sol yanağını öperken şoku henüz atlatamadığı için mukabelede bulunamadı ama ikinci yanağı yakalayıp karşılık verdi; ayıp olmasındı şimdi, en azından veriyormuş gibi yaptı.

"Gene bekleriiiz."

Ne sevimli piçti lan bu. Nasıl tatlı bi şeydi! Ah Allah'ım, Fehiman da bunun gibi bi oğlan doğuraydı inşallah... Kaderi benzemesindi de... Aman!

Uzata uzata "Geliriz inşallaaah," deyip ev gezmesinden döner gibi el salladı bir de, bu sefer daha akıllı uslu uzaklaşmaya başladı. Dönüp bakmamak için zor tutuyordu kendini. Yazıktı be! Bi karının aklına uyup da nasıl kıydın'dı şuncağıza a amına koduğumun deyusu! Nasıl kıydın'dı. Şuna bak'tı...

"Bi de Bahâ'ya bak," diye düşünüp sinirlendi sonra, hızlandı. "Ettiğin hayra bak, bulduğun şerre bak." İş miydi lan bu sanki? Sen elâlemin sıçıp sıçıp sokağa attığına konsomasyon yap, para yedir, besle büyüt, gidip tiner alsınlar, derbi çeksinler, şarap içsinler, üstüne de sana küssünler'di. Sikerim'di lan ben böyle işi! Karışmayacam'dı lan bi daha. Ne hâlleri varsa görsünlerdi!

Ama bak, Dinçer öyle miydi meselâ?

Tekrar yavaşladı. Fren gibiydi sidikli velet. Bahâ da gaz gibi. Reno'nun başına kadar kökledi gitti, dikildi sağ lastiğin yanına, parmaklarıyla ön kaputu tımbırdatarak beklemeye başladı. "Geldim amirim," dedi Taşbaş. Bak, koca herifin geldiğini bile görmemişti görüyo musun? Nasıl canı sıkıldıysa artık.

"Verdin mi ağamızın haracını bari?" dedi homur homur. Dinçer'i anmamaya çalışıyordu ki siniri kaçmasın.

"Verdim amirim."

"Kabul buyurdular mı?"

Taşbaş, ben ne diyeyim gibisine dudak büküp öteye dolandı, anahtarını çıkarıp kilide soktu. Celil hızını alamamıştı daha. "Görüyo musun çok kıymetli komserinizin bana kastırdığı pisliği?" dedi üstten. "Vallaha salak bu Hayri. Değer mi lan şu piçler için?"

Dinçer'i değil Bahâ'yı kastediyordu. "Paralasan paralasan nereye kadar paralayacaksın kendini?"

Taşbaş kapıyı açmıştı. Hayri'ye salak denmesi gücüne gitti. Doğruldu, dirseklerini arabanın tepesine dayayıp "Salak diyon ama..." diye bozuk attı Celil'e. "... Hayri komserim olmayaydı ya kötü yola düşer ya da ölüp giderdi bu garipler. Bak, iki lokma bi şey yiyolar sayesinde, iki pırtı giyiyolar, kimseye bulaşmıyolar..." Oklu kirpi kılıklı emniyet amirinin dikenlerini kaldırdığını fark edip korktu, sırıttı. "Yani hayırlı bi şey sonuçta... Amirim."

Celil bu sefer arabanın tepesine vurdu tık tık. "Sözümün üstüne söz istemem Taşbaş!" dedi. "Beni savunacağına sen de..." Sonra iyiden iyiye köpürdü için için. Terbiyesiz, maymun suratlı, kavruk, piç oğlu piç seni! Kancık köpeğe Memiş diye ad konur muydu a gerizekâlı orospu çocuğu! Montafon kadar memelerini sallaya sallaya böyle. Kör müydün? Küsüyodu bi de. İnsan bi teşekkür ederdi.

Bi de Dinçer vardı hoş.

Düşününce...

Hayri iyi yakıştırmıştı ama bak... Sokak kedileri... Hem muhtaç hem şirret, hem aç hem nankör, hem kolektif hem bencil, hem gururlu hem sırnaşık. Tam tam. Almayaydın parayı madem o kadar gururuna düşkünsün, a... Dinçer'in de kabahati yoktu ki ama. Öff!

Anlamıyordu arkadaş! Bu Hayri'nin aklına ermiyordu bunun aklı. Anladık iyisin hoşsun, merhametlisin, baktın ettin de nereye kadardı be Ortak? Sonu yoktu ki. Bugün değilse yarın çıkacaklardı yoldan işte. Bunlar çıkmasa bile itin biri musallat olacak, çıkaracaktı. Ya takılıp gideceklerdi herifin peşine, ibne dönme hırsız uğursuz olacaklardı, ya da takılmamak için doğrayacaklardı elin ciğeri beş para etmez çakalını, katil olacaklardı. İster yukardan aşağı topla, ister aşağıdan yukarı, sağlaması belliydi; sıfıra sıfır elde var sıfır. İster Hayri ol, ister Hazreti Hayri. De ki birini kurtardın, sonra? Okulu yok sukulu yok anası yok babası yok, sırf vermeyle olur muydu hem arkadaş? O kadar basit miydi? Nereye kadar ney edecektin?

Sen kimdin sokak kedilerini kurtarmak kim?

Bir sefer söylemişti: "Bırak bu işleri Ortak, sana mı kaldı?" Bin sefer daha söyleyesi vardı ama "Ee?" deyivermişti Hayri. "Bana kalmadı, sana kalmadı, kime kaldı?" Ne bilelimdi biz. "Devlet ne gü-

ne duruyor?" falan deyip geçiştirmeye çalışmıştı. O kadar yurt, şu bu, de mi? Çok fena horlayan bir nazar atmıştı Hayri bunun üzerine, ki ana avrat söveydi de olurdu. "Boşver Ortak..." demişti acı acı. "Herkesin yaptığın yap, çevir gitsin kafanı öteye." Pis bozulmuştu bu. Hık demiş kalmış, o günden sonra işi şakaya döküp yok takılıyorumdu, yok kendine bakacağın yerde âlemin bakmadığına baktın diye çok kızıyorumdu ayaklarıyla tam siper yatmış, bir daha da katiyen aynı ciddiyetle açmamıştı konuyu. Şimdi düşününce...

"Vay kafasını öteye çeviremeyen Ortağım benim."

Tamam lan, bu da vardı bundan sonra... İster küssün ister barışsındı Bahâ piçi. Dinçer ne kadar günahsızsa o da o kadar günahsızdı de mi? Neticede? Hadi bakalım!

Silkindi.

"N'oluyo lan bana?"

Yok kardeşim, bebek bekliyoduk biz. Hayri gibi müzmin bekâr olsak hadi neyseydi de çocuğumuzun rızkını bu terbiyesizlere yedirecek değildik. Ben de varım'mış! Hadi lan!

Ne olacaktı sonra di mi? Deccal'ın bav... valizindekiler tükendi miydi ne edecekti? Yazacaktı Hayri'ye mecbur, "Paralar suyunu çekti Ortak. Sen mi gönderirsin ben mi gelip alayım?" Bu kadar. Sonrasını biz bilmezdik.

Ah Hayri ah!

Kör İrfan, bıdık Kübra, ibne Berna, öküz Naim, deli Veysel, kanlı Deccal, şimdi de nankör kediler. Bıraktığın emanetlere bak be Ortağım, bıraktığın emanetlere bak!

Bıraksana Zila'yı.

Tam Reno'ya binmek üzereyken, "Neyse Taşbaş..." dedi yarım gönül alma makamında. "Sen gidedur karakola, ben şurda bi yere uğrayacağım. Gelirim kendim."

Zila'nın dibine kadar gel, görmeden karakola git. Olmazdı. Hem bir soracaktı bakalım, eksik gedik bir şeyleri, bir ihtiyaçları falan yani...

Taşbaş bindi arabaya, karakola gitti.

Celil de hazır Tandoğan'a kadar gelmişken karşıya geçip 133'e gitti.

Siz dayanılmaz bir "Günaydın"sınız
Sabah sabah insanı ayağına getiren
Hiç yoktan dünyayı kendini sevdiren
Siz çocuk ağızlı bir "Günaydın"sınız
...

GÜLTEN AKIN

Bahâ, sağ böğründe Memiş, onun da sağ kıç yanında Okan'la oturuyordu ölüm tehlikesinde. Son sineklerden biri vızlaya vızlaya gelip sağ gözünün ucuna konunca para tomarını salladı şöyle. Sinek havalandı, turladı, kulak memesine kondu. Pis! Foto geldi az sonra. "Nooldu?" dedi. Hep soru sorardı zaten. "Hayri'nin yerine bakan bi abi mi gelmiş? Para mı getirmiş?" Bahâ'nın lâf yetiştirecek hâli yoktu. "Hıı," dedi. "Çağır gel herkesi. Harçlık vericem. Çıkarken güzelce ört kapıyı." Foto, elleri ceplerinde, "Kapıyı mı?" kırıta kırıta çıktı kapıdan, ayağını ardına uzatıp alttan çektirdi, kapattı. Elini Memiş'in kürklü boynuna atıp "Görüyo musun?" dedi Bahâ. "Duyuyo, yine soruyo."

Celil karşıya geçince Bahâ'yı görebilirim ümidiyle dönüp kirli sarı duvarında 'Ölüm Tehlikesi' yazan kulübeye baktı, ufak tefek, çıtı pıtı bir oğlanın çıktığını, izbeliği geçip altgeçide doğru yürüdüğünü gördü elleri ceplerinde. Bu da bi cinsti ha. Kübra taklidi yaparmış gibiydi; her yeri ayrı oynuyodu. Maymun seniii!

Dönüp 133'ün kale kapısına ilerledi. Zila'yı bir başına denk getiremeyecek miydi Allah'ım? Herkesin mi agorafobisi vardı şu evde?

OYPA'yla Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü'nün arasından Ankaragücü Sosyal Tesisleri'ne giden ara yola yeşil bir Ford Taunus girdi o sırada. Yavaşlayıp market arabalarının bırakıldığı kaldırıma yanladı, stop etti.

Sermiyan indi, kapıyı örtüp kilitledi, anahtarını sallaya sallaya gidip bagajı açtı, siyah, büyücek bir torba çıkardı. Takma ismini şaşırmamak için yol boyu mırıldanıp durduğu türküye devam etti usul usul: "Orhaan abim evde mii evdee mii / Ah üç odaalı yerdee mii yerdee mii..." Foto'ya Ormiyan, Bahâ'ya da Serhan olarak tanıtmıştı kendini. Bir müddet sonra çocukların buna bir dönüp Ormiyan, bir dönüp Serhan, bir dönüp Orhan demelerine uyanmış, "Orhan Orhan" diye düzeltmişti tabii. Bebeler uyanmasındı da inşallah.

Bahâ, bir eli Memiş'in boynunda, bir elinde Taşbaş'ın ısrar kıyamet verdiği bir tomar para, sağ kulak memesinde deminki sinek, kıçı betonda, sırtı duvara yaslı bekle bekle, gördüğü rüyanın da tesiriyle Memiş'i bulduğu o günü hatırlayıp güldü. Parmak Sokak'ta dilenmeye gitmişti. T cetvelli abilerin ablaların sokağı doldurduğu saatlerdi. Hiç zil sesi duymaz, "Nasıl okul burası yaa?" diye sorarlardı birbirlerine. Memiş, Okan, bir de bu. Hiç ayrılmazlardı üçü.

Ama artık ayrılmışlardı. Hep hem de. Bir ay vardı, şurda ezilmişlerdi karşıya geçerken. Özlüyordu. Ne dilenmenin tadı vardı, ne büfeden tost yaptırıp yemenin.

Kendini T cetvelli üç abinin önüne atıp acındırmış, "Abim karnım aç," sızlanmış, üç beş bozuk para tokatlayıp devam etmişti. En güzel talebeler acıyordu bunlara. Büyükler zor. Az ileride çömelmiş "Canım canım," falan diyen ablalar gördü. En çok da ablalar acıyordu. Yürümüş gitmişti yanlarına, ağlarmış gibi mıyıklamıştı; "Ablam, karnım aç." O ablalardan biri "Bari sen de mendil falan satarmış gibi yap oğlum," demiş, sonra çantasından iki tane demir beş yüz lira bulup çıkarıp vermişti. Bu tam da bu sefer öbür ablalara sırnaşacakken para veren abla, "Hadi tamam artık," demişti. "Ben onların yerine de verdim. Bak, o köpekle kedi de aç." Ablanın gösterdiği tarafa bakmış, çöpün girintisinde siyah benekli kocaman bir beyaz köpekle ona sürtünüp duran pis bir tekir kedi görmüştü. "Aa!" demişti heyecanla. "Köpek niye boğmuyo ya kediyi?" O abla da buna, "Ne güzel işte," deyip arkadaşlarının yanına çömelmişti. Çok şaşırmıştı bu; dilenmeyi falan unutup yanaşmış, görmüş geçirmiş pozlarla "Geh geh..." demişti köpeğe. Ablalar hemen cetvellerini toparlayıp kalkıp gitmişlerdi. "Geh geh." Köpek,

ablaların önüne bıraktığı açmayı bir lokmada yutup buna bakmış, kuyruk sallamış, kollarını öne uzatıp oturmuştu uslu uslu. Kocamandı. Tam elini uzatıp başını okşayacakken o pis tekir tıslamıştı buna. Kediden korkacak değildi. "Pist!" Paytak paytak ilerlemiş, köpeğin başını kollarının arasına alıp tepesine yanağını dayamıştı. Kedi kambur yapmış, dört ayak üstünde hoplamış, tıslamış, diş göstermişti. "Pist!" Sonra köpek ayağa kalkıp gerinmişti. Sonra bunun elini yalamış, kediye dönüp şöyle bir bakmıştı kavga etmeyin der gibi; kedi usul usul sesini kesip köpeğin arkasına saklanmıştı gene. "Gel oğlum." Köpek gelmemişti. "Geh geh."

I-ıh.

Sonra bu bir koşu eski mimarlığın ordaki büfeye gitmiş, açma alıp geri dönmüş, yarısını kırıp köpeğin önüne koymuştu. Kalan yarısını da elinden yedirecekti ki alışsın. Köpek açmayı kaşla göz arasında silip süpürmüş, gözünü bunun elinde kalan yarısına dikmişti. Bu koparıp koparıp ağzına uzatmış, o da hiç dişlerini değdirmeden yalayıp yutmuştu. Açma bitince pantolonunun bacağına şap şap vurup gidecekmiş gibi yapmıştı bu. "Gel oğlum." Köpek o zaman peşine takılmıştı. Kedi de onun peşine. Ölüm tehlikesine kadar yürümüşlerdi tek sıra. Sonra bu kapıyı açıp köpeği içeri çağırmış, köpek geri durunca büfeye bir daha koşup bir açma daha alıp gelmiş, içeri girip bölüp yere koymuş, köpeği bir daha çağırmıştı. "Gel oğlum." Köpek ürke korka, etrafı koklaya koklaya, dura yürüye girmiş, açmaya dalmıştı iştahla. Kedi de onun peşinden girmişti ama bir lokma bir şey yememişti. Eğilip köpeğin altına bakmıştı bu. Kancık olmasındı da. Bir de bakmıştı ki bacaklarının arasında pembe bir çıkıntı, işte de pipi, çok sevinmişti. Aklına bir akıl gelmişti hemen. Memiş'le Okan şurdan geçerken... "Memiş," deyivermişti hayvana. Bu erkektiyse, kedi de onun arkadaşıydıysa o da erkekti garanti, "Okan" demişti.

Ama bir havası olmuştu ki. "Dişi değil mi bu ama?" deyip durmuştu Foto.

"Olur mu oğlum! Görmüyo musun bülüğünü?"

İki ay kadar sonra Memiş'in karnı şişmeye başlamış, bu iyi bakıyoruz da şişmanlıyor derken hayvan bir gece ölüm tehlikesinin duvarlarına yeşil sular fışkırta fışkırta üç yavru doğurmuştu. Fo-

to fena gülmüştü. "Erkek miymiş?" Hâlâ soruyodu bi de. Pis kızmıştı bu ama.

Dört sene önceydi.

Daha Hayri'yle karşılaşmalarına bir sene vardı. Memiş'le Okan ölmeseydi, Erdem, Foto, Ensar, bir de bu, altı kişi olacaklardı, ama dört kişilerdi. Dinçer'i sonradan almışlardı aralarına, o hepsinden küçüktü, olmuşlardı sana beş. Dilenir, sırnaşır, meraklısına ölüm tehlikesinde iki üç dakika elletir, okul açık olduğundan kış kolaydı da yaz biraz zor, karınlarını doyururlardı.

Sonra Hayri gelmişti ne güzel. "Pis pis adamlarla ne yapıyorsunuz siz ölüm tehlikesinde?" diye sormuş günün birinde, bu "Hiç," deyince o da hemen "Hiç olmaz. Size bir iş bulmamız lâzım," demişti, "Çarşıya sahip çıkın meselâ." İyi de, esnaf bunları istemiyodu ki orda? Geceleyin de bekçi vardı zaten, Taci, gizli gizli girseler de gelip bunları çıkartıyo, o sahip çıkıyodu yani. "Esnafla konuşurum ben," demişti Hayri. "Taci'yle de konuşurum, beraber devriye gezersiniz, yaz kış içerde uyursunuz sıcak sıcak." Bahâ gururlanmıştı. Polis gibi mi yani? Maaş? "Öyle hemen maaş olmaz. Ben ayarlayacağım bir şeyler," demişti Hayri. "Gelen geçenin eteğine yapışıp canından bezdirmek yok, dilenmek yok, ölüm tehlikesinde pis pis adamlarla hiç yapmak yok." Hayri ne kadar iyiydi yaa. Memiş ne olacaktı peki? "Onu da söylerim, senin yanında uslu uslu durur. Hem köpekten iyi bekçi mi olur canım?" Ama Okan da vardı? Kedi? "Aa, tabii. O olunca o da olur otomatikman. Bana bırak sen."

Gitmeseydi keşke Hayri.

Kapı açılınca hatıra defteri yırtılmış gibi oldu.

Dinçer'le Ensar önlü arkalı daldılar içeri

"Örtün şunu." Dinçer cik cik ötüyordu gene. "Sessiz olun." İçeriye ışık doldu, Erdem damladı. "Kapat." Kapatmaya kalmadan bir daha açıldı kapı, Foto girdi; kocaman siyah bir torbayı sürüyerek. "Tiren gibi gelmeyin demiyo muyum oğlum yaa? Pis dövücem ha!" Kapının yanına gidip Ensar'ı çağırdı, tomarı aralıklardan sızan ışığa tuttu.

"Şuna bak Ensar."

Ensar şaşırıp "Bu ne yaa?" diye cırladı. Sesi kız gibi çıktığı için kalınlaştırmaya çalışarak tekrar şaşırdı: "Bu ne yaa?"

"Ne olacak?" dedi Bahâ. "Hepsi elli bin liralık bi yığın para."

"Nerden buldun?"

"Ben bulmadım. O gönderdi."

"Kim? Hayri'nin yerine bakan polis mi?"

"Hıı."

Arabın derdi kırmızı pabuçtu. "Mont almıyo musunuz beyler?" diye sordu Foto öteden. Sermiyan'ın Taunus'un bagajından çıkardığı siyah torbayı gösteriyordu. Bahâ'nın ters ters baktığını görünce "Kızdın mı?" dedi.

Bahâ tam kızacaktı, Dinçer cik cik öttü: "Gitti mi Orhan abi? Hani bizi gezdirecekti arabayla?"

"Doymayacağını bile bile neden âşık
oluyorsun?" derlerse şöyle de:
"Sen öleceğini bile bile neden yaşıyorsun?"
MEVLÂNÂ

Evet.

Nasıl diyelimdi?..

Eee...

Hava yapalım'dı hadi biraz. Eselim, üfürelim'di. "Aşk..." diyelim'di, "... kalbin derinlikölçeri, ruhun altimetresidir, kesindir bu, şaşmaz bilgidir, ama gene de sırdır o meret, gene de bilinmezdir."

Güzel gidiyorduk. "Aşkın aşk olması için bir âşık gerek, bir de mâşuk... Öyle kendi kendine olmaz!" diyelim'di.

Diyelim'di ki; "Âşıkla mâşuğun tozaklandığı toprak birdir, ama çiçekleri ayrı ağaçlarda açar. Bir arı, ne bileyim bir kelebek, bir rüzgâr gerek ki kavuşsunlar. Bir sebep!"

Sonra dönelim, Bayram'a ağlayalım'dı.

Ağlayalım.

Daha çok.

"Kime ağlıyoruz biz şimdi?" diyelim'di ağlarken. "Gidene mi kalana mı?"

Diyelim'di ki: "El çek sormaktan artık. Gitti işte. Kaldın işte. Tıpkı geldiği gibi, –buldun işte– bir arı, ne bileyim bir kelebek, bir rüzgâr. Hep sebep!"

"Tarif edemeyiz biz aşkı," diyelim'di. "Kendini kendi, acısını acısı, hasretini hasreti tarif eder onun."

Aklının ermediği bir yerde dikilir karşına. Akıllının harcı değildir hiç. Ama onu bulmak için de akıl lâzımdır sana gene. Delicedir. Bir mâşuk bulursun kendin olmayanda, bir de bakarsın bir âşık bulmuşsun kendinde. İkinizi birden ara dur sonra. Onda veya sende. Bulmak, aramanın sonu değildir çünkü, başıdır.

Evet, güzeeel...

Böyle diyelim'di.

Hâttâ diyelimdi ki...

Telefon zar zar ötüp bu lirik diyalektiğin bel okunu kırmasaydı, Berna'nın gelişiyle şaha kalkan Bayram acısının tadına varmaya başlayacak, belki felsefi bir şiir bile döktürecekti otururayak.

Daha daha, kendine has çılgın dehası ile döküp düşünüp beyninin son baraj kapaklarını da patlatacak, kendi aklına püskürerek Berna'nın saçının her bir telinde yüz bin tane Bayram çiçeği görmeye başlayacaktı hâttâ.

Ama başlayamadı.

Telefon çalıyordu.

Ahizeye uzandı. Aklının bir tarafında "Berna'ya alıcı gözle bir daha bak," diyen Bayram, bir tarafında "Geç Berna'yı. Bayram'dan başka hiç kimseye bakma," diyen Veysel.

"Alo!"

Dinledi. "Hıı. Geliyom."

Kapattı. "Varan Bir!" deyip fırladı.

Belki de hepimiz kalbimizin en iyi kısmını vermişizdir.

BOB MARLEY

Ev halkını üzmek etmek istemiyordu Naim Orhun. İçeri girmeden önce Berna'yı sıkı sıkı tembihledi. "Ben lâfı ordan burdan dolandırır, kimseyi ürkütmeden alıştıra alıştıra izah ederim meseleyi. Ağzını açma ki milleti de panikletmeyelim durup dururken. Daha ortada fol yok yumurta yok. Test sonuçları bi gelsin... o zaman bir daha bakarız." Ve daha bismillah, girer girmez şakıdı: "Bana kalırsa anjin ama bizim Veysel tutturdu AIDS de AIDS."

Zila oralı olmazken Gülhan, "Ah canıım," demekle yetindi, Kübra da "Adeyis ne anam?" dedikten sonra dikkati dağılıp "Çay demlediydim," dedi, "Getiriyim mi?"

"Bak, gördün mü?" dedi Berna'ya Naim Orhun. "Usulünce söylersen hiçbir şey olmuyor." Sonra onun da dikkati dağıldı. Döndü İrfan'a. "N'aber lan çüklüü? Gel bakalım seen." İrfan, Naim Orhun gelene kadar zor tutmuş gibi, adamın kucağına gider gitmez işemeye başladı. Evin anasını belleyen tavan ve duvar aydınlatmalarından daha göz alıcı bir kahkaha attı Zila. "Sal gitsin aşkım."

Naim Orhun, İrfan'ı kol mesafesinde tutup kalan suyu halıya süzülsün diye beklerken Zila'nın kahkahasına yerim seni yerim diyen gözlerle mukabelede bulundu, Gülhan adamın zina yüklü bakışlarından pirelendi, Kübra adamın üstü başı sidik oldu diye tiklendi, Berna ben anjin falan değilim, AIDS'im AIDS der gibi kötü

kötü öksürdü, kapının zili kambersiz düğün olmaz gibisine çağıldadı.

Tam da Naim Orhun, "Ev ev değil, dingonun ahırı anasını sattığımının," diye düşünmeye başlamıştı ki oradan bir yerden pırtlayarak Kübra'nın yüreğini ağzına getiren Stopali, "Ben açarım abla," deyip seğirtti, kapıyı açtı. Celil, Zila'ya öper gibi, Naim Orhun'a döver gibi bakıp daldı salona. "Merhabaa... Geçiyordum da... Bir ihtiyaç var mı, uğrayıp sorayım dedim."

"Gel gel," dedi Zila.

"Hoşgeldin anam," diyerek buyur etti Celil'i Kübra. Ki o zaten girmişti. "Şu yerleri sileyim de çay getirecem. Gel, gir, otur, geç."

"Gel gel, bok var," diye düşündü Naim Orhun.

O esnâda Veysel Kemâni malikânesinde "Bi kere de benden evvel gelin amına koduklarım!" diye sövüp sayarak ambulansın gelmesini bekliyordu. İki küfür arasında, "Bu bir..." dedi Lâtife'ye dönüp. "Kaldı dört... de, biraz erken başladık bu sefer yav. Bu hızla basıp gaza ende turna davul zurna üç dört beş deyip gitmesin bu?"

Lâtife Kemâni ağlamaya başladı.

Veysel, göğsünün üstüne öküz oturmuş gibi bir sancıyla kıvranıp duran Kayhan'ın saçlarını karıştırdı şöyle bir. "Siktir et, kadın kısmı boş boş ağlar böyle; sen şu yumruğuma bak koçum," dedi. "Bu senin kalbin. Beş dilimlik karpuz gibi düşün. Kıpkırmızıydı tamam mı? Enfarktüsün vurduğu yer beyazladı şimdi. Gitti bi dilim. Dört beyazın daha oldu muydu, sen sağ ben selâmet. Sizde âdet böyledir biliyosun, darılmaca yok."

Kemâni erkeklerinin beş sıkımlık canı olduğunu ezelden biliyordu Kayhan. "İçimi rahatlattın," deyip Cemil Bey'e döndü. "Müjde'ye haber verdiniz mi Cemil Bey?"

"Verdim Kayhan Bey. Hastaneye geçeceğini söyledi."

"İnsan bir zahmet çıkar da şuraya gelir," diye homurdandı Lâtife Kemâni.

Kayhan'ı dürtüp göz kırptı Veysel "Karıya bak..." dedi. "... geçiverdi ağlaması."

Hayat böyledir işte. Ona hazırlanamazsın, onun için hazır olamazsın.

CHANDRA MOHAN JAIN

Asmaaltı'nda okey taşları en hafifinden kütüğüne şakırdatılır, ıstakalar daha ziyade masadaki peye çökmecesine suurlanırken, Beyazıt ara ara peydaşların kafasında kütürdetilen iskemlelere bile omuz silkiyor, askıyı önüne bastıra bastıra kıvranıp Sermiyan'ı sorguya çekiyordu. Ne olmuştu bu sefer lan? Oğlanlar tamam mıydı? Tava geliyolar mıydı yavaş yavaş? İçlerinde vermişi var mıydı? Hâlâ vereni, vayyy, var mıydı? Nasıldı tipleri mipleri? Şöyle parıl parıl kaç tane çıkardı? İkisini üçünü alsan getirsendi meselâ, öbürküler arkalarından arayıp polise ney giderler miydi? Nerde yatıp nerde kalkıyolardı yazık? Şurda mis gibi, sıcacık, önümüz de kış, bunun bağ evi vardı Mühye'de, yatak yorgan gani... İnsanın da içi acıyodu bi yerde. Pis milerdi çok? Sümükleri falan akıyo muydu ağızlarının içine süzüm süzüm? Bi güzel yıkayıp oralarını buralarını sabunlay... aahhh... Müşteri mis gibi isterdi de mi? Anam anam anam...

Sermiyan, sapığı kendi hâline bıraktı, teklifsiz kalkıp ocaktan çay doldurdu kendine. "Benim karışık tost oldu mu Beyazıt?" Artık çözmüştü; o gün bu gündür tek satır yazdırtmıyordu veresiye defterine. Yiyordu, içiyordu gitsin; gıram acımıyordu. Tam tersine çocuklara acıyası vardı. "Bi bak hele. Kıtır sevmiyom biliyon." Herif, yalan yok, sıkı herifti, iş kavgaya höt söte geldi miydi aca-

yip taşaklı herifti de, getir lâfı yumurta gibi oğlanlara, kesiliveriyodu hoşafın yağı. Yol yolabildiğin kadar. Pezevenklikten bile iyiydi baksan. Gazını eksik etme yeter'di. Seksen sefer anlattığı hikâyeyi bir sefer daha anlatmaya koyuldu. Her defasında adamı daha da azdıracak ayrıntılar ekliyordu. "Parıl parıllar, sen ne diyon..." Öyle bi kız yüzlü, öyle bi bembeyaz, öyle bi fettanlardı ki namussuzlar, yeraltı çarşısı dört dönüyodu etraflarında dört. Müşteriler helâk olacaktı anam avradım olsun. Bi görecen, biri ordan bi makasa bi gazoz ısmarlıyodu tuttuğuna, biri boşta kalanını "Bi gel len," deyip deyip içeri çekiyo, mıncırıp cimciriyodu, biri öbürküne şöyle soyun dökün de denizdeymişin gibi fotoğrafını çekelim diye eli cüzdanında dolanıyodu. Sosyete olup çıkmışlardı var ya; bunun bugün bi dolu para bayılıp götürdüğü montlara bile burun kıvırıyolardı az kalsın. Öyle bi bakıtıyolardı kendilerine. Yani en nihayetinde ikisini üçünü tutup getirecekti getirmesine de, o zamana kadar bayağı bi masraflı olacaktı bu iş biliyon mu? Çekilecek dert değildi belki bana bak. Belki de vazgeçselerdi daha iyiymişti gibiydi sanki.

"Aman haa..." diye zıpladı Beyazıt. "Masrafının sana nesi canım? Bulmuşun mermer göbek taşı gibi çocukları, olur mu lan vazgeç?" Toparlamaya çalıştı. "Hele bi getir, bi bakalım nedir ne değildir. Ona göre bakarız bakalım. Beşini de tutsan getirsen diyom ben?.. Acaba?"

Sermiyan bıyık altından gülüp birini yemeden bir tost daha ısmarladı kendine. "Kaşarı daha bol olsun bu sefer sana zahmet." Ee, öbür işten ne haberdi asıl? Hani adam bulacaktı ya Beyazıt? "Adamsız olmaz bi ikimizle bak, baştan söyleyim de." Ki seksen sefer söylemişti.

"Benden çok yaşayacan," dedi Beyazıt. "Buldum ben adamlarımızı. Biri zıranta gibi, biri de akrep. Yalnız bak ha, senin adın Orhan'sa benim adım da Talha, tamam mı? Ezberle, yala yut. Falso istemem. Yanlarında Beyazıt meyazıt dersen bozuşuruz."

Sermiyan tam zıranta gibi tipler tasavvur ederken Talha ismine takıldı. İnsan nerden bulurdu böyle bi adı? Talha... Ney gibi? Balta gibi falan işte, ordan aklına gelsindi. Talha ha? Allah canını alsın senin. Gülmesini bastırmak için zırantayla akrebe getirdi ko-

nuyu. Bu herifler tanıdık mıydı arkadaş? Nerde çokluk orda bokluktu biliyon. Tamam, bunlar da kalabalık iş görürlerdi Orhangille ama doğma büyüme arkadaşlardı, o ayrı. Şimdi zıranta mıranta diyodun, akrep şu bu, yarın müşteri rayına oturduktan sonra, elin adamılardı nerden baksan, çökmeye, bebeleri kapıp kaçırıp kendileri çalıştırmaya kalkmasınlardı bana bak?

Deminden beri sintir sintir kendini kurcalayıp küçülen Beyazıt bambaşka bir adam oldu birden. "Hoop," dedi, büyüdü, devleşti. "Bana mı çökeceklermiş?" Manyak gibi bir şey oldu, kükredi: "Vay babam vay! Felç ederim lan, zırru zeber ederim, ecdadını sikerim... Lan var ya..."

Okey taşları susarken Sermiyan pıstı. Böyle bir şey görmemişti. Deccal bu muydu yoksa abi?

Kimse kimseyi küçümseyecek kadar büyük değildir.

TOLSTOY

Kayhan'ın Ral Hastanesi'ndeki ikinci gününde, Gülhan her zaman olduğu gibi gönüllü refakatçilik yapan Rafet Dülger'e ilkin kızarak –Adam Cevat Kurtuluş gibi yapışmıştı aileye, bırakmıyordu: Sadık bende– sonradan acıyıp hem de üzülüp hazin hazin baktı. "Bırak git be adam," diye düşünüyordu. "Git karınla çocuklarınla düş kalk, bizimle değil. Kapattık dükkânı bitti işte. Git artık, git." Anlayamıyordu. İnsan kendisini seneler boyunca tepe tepe kullanan insanlara ne demeye vefa borcu duyardı ki? Babasına duyduğunu bile anlamıyordu ki anasına duyduğunu anlayabilsin. Hele de şu uyar akıllı Kayhan'a. Daha da köpürecekti için için ama bir ilhamla aydınlanıverdi. Herkes sıkıp suyunu içiyordu madem, bir de biz bakalımdı tadına. "Rafet Bey, bir saniye gelir misiniz şöyle?" Kolundan tutup bir kenara çekti.

"Dinliyorum Gülhan Hanım."

"133'ü istiyorum Rafet Bey," dedi. "Komple. Diğer kat maliklerini bulun, neyse verip alın. Sakın ha benim üzerime yapmayacaksınız. Bodrumdan tavan arasına, binanın tümü..."

Rafet Dülger apartmanı kimin üzerine yapacağını çok iyi biliyordu. Babası neyse kızı da oydu.

"Zila'nın... öhhö... Hanım'ın üstüne yapılacak değil mi?"

"Aynen. Bu iş tamamlanıncaya dek şirketteyken aldığınız maaşı

birebir alacaksınız. Vekâlet vereceğim, hesaplar sizde olacak. Çekinmeyin. Ben unutabilirim, kendi paranızı kendiniz tahsil edin lütfen." Bari bu kadar gelip gidiyordu, hem hayırlı bir iş için olsundu, hem de cebine iki kuruş para girsindi adamın.

Rafet Dülger "Aman efendim..." dedi iç çekerek. "Paranın lâfı bile olmaz." Zila burnunda tütüyordu. Onu görsündü de bu versindi sana maaş. Para'ymış!

Bakarsın Calinus gibi hastalar ülkesindendir o
Bakarsın hayret yurdunda dolaşır hastalar gibi...
MEVLÂNÂ

Deccal kıpkırmızı bir suratla çıktı tuvaletten. Tamamdı iş. Hatırlamadığı o geceden, hatırlayamadığı çocukluğundan ve hatırladığı sonrasından beri ilk. Celil'in bağırsağıyla... Ne korkunç bir duyguydu. Ve ne muhteşem. Sağ kaşını sağ gözünün içinden çekip çıkaramıyordu bir türlü. Bir iyi haber daha vardı; Teoman Kemâni'nin büyük oğlu kalp krizi geçirdiği için eskisi kadar birebir oynayamıyordu bununla Veysel. Markajı hafifletmişti şükür. Kıvırcık'ı çağırdı. "Git söyle Veysel'e," dedi. "Var."

Kıvırcık'ın gözleri büyüdü. Hiç gidesi yoktu hocanın odasına. Ağasından korkmasa "Kafa'yı göndersek olmaz mı?" derdi. Veysel'in çılgınlıklarından sıtkı sıyrılmıştı yazık. Adam ya öpücük atıyor, ya sövüyor, ya saçlarının arasına habersizce kırmızı ibrişim sokuşturuyor, ya pandik atıyor, ya gıdıklıyordu. Ağaya şu kadar iyiliği dokunmamış olsa var ya...

"Ne var deyip üstüme atlanırsa Ağam?"

Sağ kaş bir kere daha kıyıya çıkmaya çalıştı, gene olmadı. "Pırt var dersin."

"Af buyur Ağam?"

"Pırt dedim Kıvırcık. Pırt. Yürü."

Kıvırcık düğüm düğüm gitti, kördüğüm olup döndü. "Söyle o Ağana," demişti Veysel. "Üç pırt sonra taburcu ederim, ama üçü-

nü de gözümle göreceğim. Yok öyle uzaktan uzağa. Oturacak lâzımlığa, çatır çatır sıçacak gözümün önünde. Pırt mı zırt mı ben karar veririm." Sonra da bi dudak ver Allah'ını seversen diye koridorun sonuna kadar kovalamıştı bunu. O kısmını anlatmadı tabii, ama anlattığı kadarı yetti Deccal'a. Buraya kadardı. O günün gecesi, Veysel'in bir saatliğine ayrıldığını öğrenince pılısını pırtısını toplayıp adamlarına da gördükleri herkese bol bol bahşiş vermelerini tembihleyerek hastaneden firar etti. Onun da sıtkı sıyrılmıştı. Direksiyona kafa atacakmış gibi dik dik bakan Mirza'nın omzuna dokundu. "Çiftliğe gidiyoruz," dedi. "Çabuk. Gazla."

O yaşamaya gönüllü
Ölüm gözbebeklerine bakar
...

GÜLTEN AKIN

Deccal fırtınası Ral Hastanesi'ni terk ettikten on dakika kadar sonra Edip'le Kenan birer tomar parayı sallaya sallaya daldılar Kayhan'ın odasına. Vücudunun yarısından fazlası kafa olan, siyah takım elbiseli, dev anası gibi bir adam ellerine zorla tutuşturmuştu.

"Yolculuk bedavaya geldi," dedi Kenan. "Şu işe bak."

Lâtife Kemâni, Müjde kocasının başında sabahlamadı da kalktı çok mühim bir işi varmış gibi gene eve gitti diye Kayhan'ın başının etini yemekle meşgûldü. "Ne bedavaya geldi?" dedi. "Ne yolculuğu? Hayrola?"

Edip, "Sana ne?" demeye hazırlanan Kenan'a kendini tutması için yalvararak bakıp bir adım öne çıktı. "Kenan'a bir müddet yurtdışında yaşamasını salık verdim de..." dedi. "Tıbben, hastamız açısından öylesinin daha doğru olacağını düşünüyorum Lâtife Hanım. Tabii nezaretimde. Bütün hastalarımı emin bir arkadaşıma devredip kendisiyle gideceğim ben de. İsveç'te yaşayacağız. Yaşayacak yani... Kenan... Ben tabii yanında olarak..."

Kayhan'la göz göze gelip onun da onayladığını görünce "Olur tabii," dedi Lâtife Kemâni. "Siz nezaret ettikten sonra."

Edip, dişlerinin arasından; "Sanki sana soran vardı da..." diye homurdanan Kenan'ın sesini yüksek sesle öksürerek örttü.

"Bugün nasılsınız Kayhan Bey?"

Eh işte. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu, kaç canı kaldığının önemi vardı. Bugüne kadar baş edebilmişti bu bilgiyle de artık edebileceğini zannetmiyordu pek. Bir ara güvendiği bir psikiyatrist soracaktı şu Edip'e. "Gitmeden görüşürüz değil mi?"

"Tabii tabii. Veda etmeye geliriz muhakkak. Değil mi Kenan?"

"Hıı. Ne demezsin."

Üç gün sonra, kendisine hastane kapısına kadar refakat edip bir bozguncu edâsıyla "Daha dört canın var ama ben bu işten huylandım arkadaş. Çok erken geldi çünkü ilki. Akşam sabah ikincisini bekle sen bence," diyen Veysel'in uğursuz kehanetini de alıp taburcu olan Kayhan Kemâni, yakın bir ikinci krizin korkusuyla, var gücüyle direnen Müjde'ye rağmen Lâtife Kemâni'nin yanına yerleşti. Sözde geçici bir ikâmet olacaktı bu ama Müjde öyle düşünmüyordu. Lâtife, Talip, Cemil ve Nezihe de. Saf saf, "Nekahat süresince kalır sonra kendi evime geçer, Müjde'nin de gönlünü alırım," diye düşünen bir tek kişi vardı: Kayhan Kemâni.

Kaldığı yerden devam eder
Bilinen hikâyesine toprak
...

GÜLTEN AKIN

Kayhan taburcu olduktan on bir gün sonra Hacettepe Mikrobiyoloji'nin mektup kolu başkanı Doktor Gülten Akkaya'dan yeni bir mektup daha geldi Veysel'e. Bu sefer A Kişi'miz Bayram Özdilek oluyordu doğal olarak.

Ve gene doğal olarak o da AIDS'li oluyordu.

Elisa pozitif, PCR pozitif... Devamen pencere dönemi, Western Blot testi, Bayram olarak A Kişisi, A Kişisinin kanı olarak 'Numune 1' ve 'Numune 2' likitleri, sayfa sayfa cetveller, tablolar, bulgu sayfasında gene tek cümleden ibaret anasının dini kadar bir açıklama. Seç beğen al.

"A Kişisinin Özel RAL Hastanesi'nden kırmızı kilit kapaklı düz cam tüplerde gönderilen numuneleri yukarıda belirtilen tarihte, bahsi geçen özel hastane doktorlarından Veysel İnan'ın talebinin de prosedüre uygun olduğu görülerek teslim alınmış..." vesaire vesaire vesaire...

"Gene bildim," diye sevindi önce Veysel, devâmen "Allah da benim belâmı versin," diye sövündü, telefonu açıp Naim Orhun'a evire çevire geçirdi sonra: "Senin teşhisinin dee, anjininin dee..."

Naim Orhun işin orasında değildi. Bir bakıma Berna gidici diye içlene burkula üzülmüş, bir bakıma Veysel kalıcı diye utana sıkıla sevinmişti. Onun hastalığı bunun sağlığı, onun yolculuğu bunun

hancılığı, onun vedası bunun bekâsıydı. Ayıptı ama böyleydi. "Ne yapacaksın şimdi peki?" diye sordu karşıdan.

"Kalkıp gidip müjdeyi vereceğim, ne yapayım?" dedi Veysel.

"Bekle, seni alayım gelip; beraber gidelim. Çocuğa söylerken ben de yanında olmak istiyorum. Sen şimdi dambır dumbur konuşur, sıçar batırırsın."

Sırıttı Veysel. "Tabii tabii," dedi. "Ben sanki bilmiyorum meme görmeye geldiğini."

Kapattı telefonu herifin suratına, iyi bir devam etti sövmeye.

Naim Orhun'un Zübeyde Hanım'dan gelmesi yarım saati bulmadı. "Ne uğursuz adamsın lan sen!" dedi daha kapıdan girer girmez. "Sen semirdin mi birazcık?" oldu Veysel'in cevabı. "Ne yapalım, bol bulduk," dedi Naim Orhun. Deccal uzaktan uzağa yağdırıyordu gene. Kavurmalar, işkembeler, tomruk tomruk dönerler, baklavalar çaklavalar... Bakanlıktan bile ziyaret ayağına öğle yemeğine geliyorlardı artık. Hastanenin adı lokantaya çıkacaktı ha. Neyse de... Şu Berna meselesi ne safhadaydı? Bayram'da olduğu gibi yanılmayalımdı gene? Hani birinci evresinde sanıp filan?.. Şöyle bir düşündü Veysel. Hakkı vardı herifin. "Bizzat gözlemlemem lâzım; haklısın," dedi. "Evime alsam iyi olur meselâ, ama iyi bi düşünmem, Bayram'dan başka biriyle yaşamaya konsantre olmam lâzım." Naim Orhun gözlüğünün üstünden anlayışlı anlayışlı baktı. "Bayram öldü oğlum, sen değil," demek isterdi ama küfürü de yerdi. "İyi de..." dedi, "Nasıl edeceksin eve almazsan? Hastaneye mi çakacaksın çocuğu? Yıllar sürebilir." Omuz silkti Veysel. Hastane olmazdı. Mehmet Sana kesin zehirlerdi oğlanı. "Ne bileyim ben yaa..." dedi. Hastalık birinci evresinde olabilirdi henüz. Bu da bulaşmanın üstünden en fazla üç sene geçtiği, önünde daha nereden baksan temiz bir on, belki on bir, hadi on iki, çok çok on üç, en fazla on dört, bilemedin on beş sene olduğu anlamına gelirdi. İkinci evrede olmasına imkân yoktu, çünkü ikinci evrede hiçbir bok yoktu. Virüs sotaya yatar, yokmuş gibi yapar, sen birileriyle yıkış da bulaşayım diye uyuz uyuz kaşınırdı. "Bu durumda ya bir ya üç," dedi Naim Orhun. "Öyle," dedi Veysel. Bitişiğinde durup gözlemlemek lâzımdı işte. Üçüncü evrede bile olsa, Bayram'da yapılan hata yapılmaz da uyanık olunursa iyi bir bakımla fazla-

dan birkaç sene kazandırmak mümkündü çocuğa. Hayırlısı bakalım'dan başka tek kelime etmedi Naim Orhun. Sevindiğini belli etmek istemiyordu.

"Kalk hadi kalk," dedi Veysel. "İntihar etmeyeceğiz, tamam. Utanmasan Berna AIDS çıktı diye göt atacaksın sevincinden, anlamadım mı sandın? Gidelim bir an evvel, verelim müjdemizi." Bu GMK 133'e ikinci gidişi olacaktı.

Adam senin böyle kuşluk vakti
Ürküttüğün serçeler –iş olsun–
Akşama kalmaz unutulur
...

GÜLTEN AKIN

Hemen hemen o dakikalarda, hayırlı evlâtlar, baba yadigârı yılankavi tespihlerini ellerinde tutmuş, masaya bir bırakan olsa da şak yapıştırsam diye bekleşiyorlardı gergin gergin. Hepsi oradaydı; Taraka Fazıl'ın oğlu Melih, Kara Mustafa'nın oğlu Süha, Tabakçı Ferdi'nin oğlu Halim, Kocaman Emin'in oğlu Ekmel, Elverdi Babür'ün oğlu Mazhar, Kama Necati'nin oğlu Oğuzhan, Kör Seydi'nin oğlu Tunç, Arap Ahmet'in oğlu Uğur, Solak Ümmet'in oğlu Canip, Resto Selim'in oğlu Gani ve Taşkafa Tevfik'in oğlu Batur.

Mekân rahmetli Fazıl'ın mekânıydı. Melih, hafiften bir evcilik havasına kaptırıp genç babaları kapıda karşılamış, hâl hatır sorup teker teker kollarına girerek bistro masalara buyur etmişti. Kanepeler, kurabiyeler, limon suyunda havuçlar kibar kibar yenilip viskiler erkekçe içilip sigaralar sarmalar âdetten yakılıp bol bol öksürülüp sözümona mıntıka paylaşma kulisleri yapılıp ve fakat aslında her evlâdın babasının mıntıkasının hem ırsî hem de fıtrî sahibi olduğu sonucuna varılıp en nihayet Melih'in "Hadi buyrun beyler," davetine icabet edilip meşveret masasına geçilmişti.

Tam Melih genzini temizleyip oturumu açmak üzereydi ki Süha, "Pardon pardon..." deyip kalktı, kapıdan çıktı, yarım dakika sonra tespihini sallaya sallaya geri döndü. "Paltonun cebinde unutmuşum da." Hava daha kışa dönmediği hâlde palto giymek zorun-

da olduğunu zannediyordu. Ötekiler, "Daha çömezsin, öğreneceksin," dercesine baktılar çocuğa. Kara Mustafa'nın oğlu olmayla, yanardönerli lacivert takım giyinmeyle, beline makine takınmayla baba olunmuyordu.

Melih tekrar genzini temizledi. "Hazırsak..." Merhum Kocaman'ın Ekmel kıpırdandı, "Az müsaade," deyip öne eğildi, belindeki makineyi çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Battı da." Ötekiler bu sefer ona baktılar horlayarak. Bir Emin kolay yetişmiyordu işte. Yaa.

"Tamam mıyız arkadaşlar?" dedi Melih sabırsızlanarak. İçerisi kuş mu kokuyordu? "Başlayabilir miyiz artık?" Onay mırıltıları tamamlanıncaya kadar bekledi, tamamdı galiba, artık başladı.

Bildiğimiz gibi, Deccal denen o adamın hayatta olduğu ortaya çıkmıştı. Bu kabul edilemezdi. "Hemen öldürelim." Bir dakika arkadaşlar... Evet... Şahsen Melih de babasının kanı kurumadan intikam almak taraftarıydı ve alırdı da isteseydi fakat... "Var mı öyle bir başına hareket etmek? Biz ne olacağız? Bizim babamız öldürülmedi mi?" Yaa tamam... Bir dinler miydiniz lütfen; onu demiyorduk, başka bir şey diyorduk burda... Şunu diyorduk; yattığı hastaneyi falan hep öğrenmiştik Deccal'ın, ama arzu etmiştik ki, şu masadaki bütün yetimlerin eli o baba katilinin kanına banılsın, "Hah, bak şimdi oldu." Her bir oğul hiç olmazsa bir tane sıksın ite. "Tabii tabii. Tamam o zaman bak." Bu yüzden toplamıştı şûrâyı. Ne derlerdi? Şimdi konuşun'du, buyurun'du.

"Bence evet!" deyip baba yadigârı zebercet tespihi masaya koyuverdi Oğuzhan. Halim ve Tunç da "Evet evet" diyerek onu takip ettiler. Tunç Uğur'a dönüp "Uğur Kardeş..." dedi. "Kuş mu sıçtı yakana?" Uğur da elini yakasına götürmek için bıraktı tespihi, etti dört. Tespihlerini henüz ellerinde tutan öbür diğerleri bu defa bu diğerlerine "Siz daha çok toysunuz aslanım," gibilerinden nazarlar attılar. Uğur Tunç'a, "Dikkatimi dağıttın," dedi. "Ben bırakmayacaktım aslında. Ama neyse hadi."

Melih tekrardan devreye girip "Konuşun, fikrinizi beyan edin demiştim," diyerek sözü almak zorunda kaldı. "Şunu da düşünmemiz gerekir çünkü... Rahmetlilerden sonra meydanı boş bulan muazzam bir çakal sürüsü, mıntıkalarımıza çökmüş bulunu-

yor bugün. Onları ayıklamadan arkamız sağlam olmayacak. Yoksa gün gün kuvvetlenir, camiamızı da... yani âlemi de yeterince kuvvetlendiklerine inandırırlarsa canımız çok sıkılır. Bu bakımdan..." Halim'in safir, Tunç'un örümcekli kehribar, Uğur'un necef ve en nihayet Oğuzhan'ın zebercet emanetleri utana sıkıla alıp parmaklarının arasına saklamalarını bekledi, sonra devam etti: "Ben derim ki, herkes kendi kapısının önünü bir süpürsün öncelikle. Bu arada bırakalım Deccal da peşine düşmeyeceğimize kanâât getirsin. Gevşesin, açılıp saçılsın. Daha sonra..." Şıkırtı duyunca irkilip sustu. "Ştastiye," dedi Canip, sonra "Elimden düştü," deyip lapis lazuliyi geri aldı. "İşte sonra da..." diye devam etti Melih, "... bir şûrâ daha toplayıp tespihleri masaya bırakmayı konuşuruz derim."

Tespihler büklüm büklüm bırakıldı masaya.

Melih kuvvetlice öksürdü. "Arkadaşlar..." dedi. "Daha hüküm vermedik. Verdiğimizde bırakacaksınız."

Mahcubiyet, ricat; fermanlar göz göze gelinmeden geri çekildi.

El sıkışıp öpüşüp Melih tarafından teker teker kapıya kadar uğurlanıp arabalara dağılırken yakın koruması Emet'e "Ben tespihe karşıyım," diyordu Batur. "Magandalık yani." Uğur ise Taşkın'a sitem ediyordu: "Bak aşkolsun Taşkın... Elmas yakama kaka yapmış, hiç söylemiyorsun."

"Hani Uğur Bey? Aa, evet. Yapmış. Görmemişim, bağışlayın."

"Olmaz ki ama Taşkın. Sen dikkat edeceksin. Lütfen."

Tövbeye muhtaçken tövbemin âhı
Sensiz işlemedim hiçbir günahı
Madem ki sağımdan çektin eyvahı
Solumda durana yaz deme bari...

SERDAR TUNCER

Veysel'le Naim Orhun 133'e henüz vâsıl olmuşlardı. İki kapıyı zor belâ omuzlayarak açıp önce sahanlığın, sonra da dingonun ahırının ışık seline kavuştular. "Gelin anam, geçin, oturun, buyrun," dedi Kübra. "Ne bu arkadaş yaa!" diye homurdandı Veysel. Güneşin alnında yoktu bu kadar ışık; insanın tansiyonu düşüyordu. Bir ara bu Zila karısını da tedavi etmesi lâzımdı. "Gelin gelin. Geçin." Naim Orhun hızlı hızlı daldı içeri. Kübra hoplayıp zıplayarak perdeleme yapmaya çalıştığına göre Zila İrfan'ı emziriyor olmalıydı; bu fırsatı kaçırmak istemezdi. Ahha! Aynen. "Merabayın arkadaşlar." Hay maşallah! Ne bonkör kadındı yahu bu! Oğlan hangi memeye asılırsa asılsın öbürünü de açıp gösteriyordu. Baksana, Veysel şorolosu bile ağzı bir karış açık, memelerin üstüne düştü düşecek. "Hâlâ mı süt geliyo kız?" dedi salak. Derdi ilimmiş meğer; eşek hoşaftan ne anlardı?

"Gelsenize," dedi Zila ışık ışık. "Maden suyu alın birer." Veysel gözlerini İrfan'ın yamuk kafasından şişe tıpası gibi güçlükle koparıp "Berna yok muydu?" diye sordu ortaya. Bir daha "Bayram" lâfı duymak da istemiyordu. Hem Bayram kimdi Berna kim allâsen? "Tuvağlette afedersin," dedi Kübra. Ne yapsam da Zila'nın bıngıllarını örtsem diye kıvranmaktan üstten aşağı tik kesilmişti. Yanaklarını sakız çiğnermiş gibi oynata oynata açıkladı: "Amel olmuş da üstünüze afiyet."

Naim Orhun'un dikkatini de Gülhan'ın yokluğu çekmişti. Ne zaman gelse fedai gibi her dakika Zila'nın ensesinde oluyordu kadın normalde. Veysel, "Duydun mu koç?" diyerek dürtünce "Neyi duydum mu?" diye sordu. "Meme vocurtusu dinleyeceğine şu kadıncağızı dinleyeydin duyardın. İshalmiş bizimki." Naim Orhun hâlâ Zila'daydı. "Armut yemiştir," dedi önce, sonra vaziyeti hatırlayıp "AIDS'ten midir diyosun?" diye sordu. Kübra "Kötü bi şey mi anam bu adeyis? Kaçtır soruyom," deyip kıvıra kıvıra misafirlere yer beğendirmeye çalışırken Zila ilgi gösterdi.

"Kesin AIDS miymiş oğlumuz?"

Naim Orhun'u, "Öküz gibi böğürürsen böyle olur," diye fırçaladı Veysel. Ve evet. AIDS'ti oğlumuz. Kesin. Bu Naim de sözde usulü dairesinde söylemek için gelmişti. Ama bak, iki emcik görünce nasıl nevri dönüyordu herifin. Zila "Belli belli," deyip kahkahayı basınca İrfan memeyi bırakıp başını çevirmeye çalıştı. "Doydu galiba," dedi Naim Orhun, alırken şu memelere daha yakından bakabilmek arzusuyla. "Alayım mı azıcık?.. Leen, çüklüü... Gel bakayıım. İşiycen mi len gene üstüme?"

Evet, işeyecekti İrfan. Ama az sonra. Naim Orhun onu hoplatıp zıplatır, Kübra flaşör gibi çaka çaka Zila'nın memelerine siper olmaya çalışırken Veysel kendini koltuklardan birine attı. Hakikaten çok güzel bir kadındı şu. Ah erkek olaydı bir de. Ki Allah'tan bir şey isteseymiş olacakmış, o sıra evin güzellerinden erkek olanı geldi, "Hoşgeldiniz," dedi. "Midemi üşütmüşüm galiba. Belki de ilaçlardandır."

Naim Orhun hiç olmazsa bu defa usulü dairesinde söyleyebilmek için ağzını açıyordu ki Zila atıldı: "AIDS'mişin ya kuzum. Ne olacak şimdi?" Berna, tokalaşmak üzere Veysel'e uzattığı elini mikrop saçıyormuş gibi kaçırıp denk getirdiği ilk koltuğa çöktü. "Demek?.." dedi dudakları titreyerek. Başka da bir şey demedi. Her zaman beterin beteri vardı zaten, işte nihayet söyleyebiliyordu ve her zaman gelir bunu bulurdu. Dönüp Veysel'e baktı "Ne olacak şimdi?" der gibi, ama diyemedi. Çok korkuyordu.

Veysel, İrfan'a şımarık şımarık hareketler yapan Naim'in yanından kalkıp Berna'nın solundaki koltuğa gitti, duymuş gibi açıklamaya başladı. Olacağı; kendimize çok iyi bakacak, sıkı duracak-

tık bi kere tamam mı? Bu illetin belli bi huyu yoktu. Kendi hastalık değildi çünkü; hastalıklara yapışırdı. Nezle bile olmayacaktık mümkünse. Bi de bakılacak, çekilecek, gözlemlenecektik bi güzel; nerdeyiz, kaçıncı dalgadayız. "Dalga dedim de..." Üç dalga hâlinde gelirdi. Birinci dalga şimdiki gibi ishalle, ateşle, kuru öksürükle, lenf şişmesiyle, şu çokbilmiş arkadaş anjine bağladıydı ya, onun gibi bademcik mademcikle işte, baş ağrısıyla, hâlsizlikle, durup durup terlemeyle, deri dökmeyle, alâkasız kilo kaybıyla, pamukçukla, uçukla kaçıkla falan gelirdi. "Ya ikincisi?" diye soracak oldu Berna, Veysel de gene duymuş gibi "Haa bak, ikincisi biraz tuhaftır..." diyerek devam etti. Gelmemiş gibi gelir, yokmuş gibi durur, öyle bi saklanırdı ki, test sonuçlarının hatalı olduğuna bile inandırırdı seni. Ne kadar süreceği belli olmazdı. Bi seneden tut, on beş seneye kadar yatar uyurdu içinde. Bu zaman zarfında yaramazlık etmemende, burdurmuş bi keşiş, beton döktürmüş bi orospu kadar uslu oturmanda fayda vardı, çünkü en bulaşıcı hâli, en yokmuş gibi numara yaptığı hâliydi. Buydu.

"Sonuncusu peki?" Nihayet sorabilmişti Berna.

Onu hiç sorma'ydı. Bi gelir, seni de alır öyle giderdi. Grip veremmiş, mantar kangrenmiş, aft gırtlak kanseriymiş gibi vurur indirirdi burda. Çok dikkatli olman, bunun yaptığı gibi uyuzlaşmaman, meselâ fıstığın ortalık yerde eriyip giderken gözünün içine bakıp hülyalanacağına hâl ve gidişine bakıp huylanman gerekirdi. Şimdi anlayacağın, kaçıncı evredeydik, onu bulmamız lâzımdı. Bunun için de gece gündüz takip etmemiz. Yanlış evrede yanlış ilaç hava cıvaydı, bir boka yaramazdı.

"Hastaneye gelip gideceğim yani?" diye sordu Berna. Biraz da göz kırpıştırıp buğusunu dışarı attı.

"Ne alâkası var kızım?" diye atıldı Naim Orhun, "... oğlum?" diye düzelttikten sonra devam etti. "Hastanelik bir şeyin kalmadı senin. Ağlama, gözünün yaşına yazık." Üzülmüştü şimdi bak. Teselli etmeye çalıştı: "Kapı gibi AIDS'sin; bitti. Genel durumunun takip edilmesi lâzım. Aa, ağlama dedik canım, beni de üzüyorsun." Sustu, "Kübraa..." diye seslendi mutfağa doğru. İrfan'ın suyunu süzmeye çalışıyordu. "Gene işedi seninki. Bez getir."

Veysel, adamın dağıldığı yerden sözü alıp devam etti. Naim'in

de dediği gibi, yetmezdi ama evet. Birinin bu durumdaki hastayla adam adama oynaması şarttı... Ki iğneydi ilaçtı ona göre bakalım edelimdi.

"Sen bi hemşire gönder, yerleşsin buraya, hangar gibi ev," diye seslendi Zila oturduğu yerden. "Gece gündüz başında durur, rapor eder."

Hemşire de olmazdı. Birkaç sebebi vardı Veysel'in. Bu sebeplerden en basiti, 'hastam' dediği bir hastayı başkasına devredemezdi o. Huyluydu. Kübra'dan kafasını kurtararak "Öyledir," dedi Naim Orhun. "Yavaş kadın, yer silmiyorsun."

Veysel devam etti:

Daha kompleks olan sebep, şu AIDS'le bir hesabı vardı; onu görecekti. "Sebeplerin anasına gelince..." Duvara çarpmış gibi durdu. Berna'yı gönderenin de çocuğa AIDS'i bulaştıranın da malûm şahıs olduğunu düşünüyordu, ama söylemeyecekti, o da ona kalsındı.

"Ee, neymiş sebeplerin anası?" diye sordu Naim Orhun ordan. "Tamam Kübra, bi git, tamam, tertemiz oldu. Sağ ol."

"Boşver," dedi Veysel. Hastamız hasta mıydı, hastaydı, doktorumuz huylu muydu, huyluydu; demek ki öyle veya böyle bu saatten sonra zinhar uzak kalamaz, ayrı duramazdık. Bi formül bulacaktık bakalım.

Zila İrfan'ına kavuşmuştu. Çenesini öptü, gazı çıksın diye heybe gibi attı sırtına, kıçını tapışlamaya başladı. "Bulursun bulursun..." dedi İrfan'ın yamuk kafasının yanından. "AIDS'i hâllettikten sonra bi de şu kansere el atarsın artık."

Kendisi çok merhametliymiş gibi "Güzeller merhametsiz olur," diye kendi kendine felsefe yaptı Naim Orhun. Bu kadar da açık konuşulur muydu canım hastanın yanında? "Öyle demeyelim şimdi Zila Hanım..." dedi. "Hastanın morali de önemli. Tamam, kurtulan AIDS'li yok, biz de biliyoruz ama ya bu kurtulursa? Di mi?"

Nedense çok şen bir kahkaha attı Zila.

Berna zırıl zırıl ağlamaya başladı. Çok ağrı sızı olur muydu acaba? Canı çok yanar mıydı insanın? Ya İrfan? Ona ne olacaktı? Küçücük bebek?

Veysel ters ters baktı Naim'e. "Rahat ol sen," dedi sağına doğru eğilip. "Öpüşmeydi, sarışmaydı, çanak, çömlek, don becaişiydi,

hepsi fasa fiso. İrfan'ı yatırıp ağzını burnunu yiyebilirsin. Öyle bulaşmaz bu." Az önceki el kaçırmayı imâ edip sırıttı. "Tokalaşmayla falan hiç bulaşmaz." Bak moral böyle verilirdi hastaya. Berna da gülümsemeye çalıştı ağlarken, elini uzattı, "Hoşgeldiniz o zaman," dedi. El sıkışıyorlardı güya ama Berna'nın hasta eli Veysel'in cerrah ellerinin arasında kalınca el ele tutuşmuş oldular ulu orta. Kimin umurundaydı? Moral veriyoduk şurda.

Kübra çay tepsisini sallaya sallaya getirip orta sehpanın üzerine koydu. "Anam siz alıverin kendiniz bi zahmet," dedi. "Ben ortalığı silecem." O ara el ele tutuşmuş çiftimize memnuniyetle gülümseyip Berna'yı kızı gibi gördüğünden doktor beyle bu ikisini birbirlerine pek yakıştırdı maşallah. Hemen sonra da gerçeklere dönüp "A aa!" diyerek ayıpladı.

Veysel daha fazla korkmasın diye Berna'ya, Naim Orhun belki gene emzirmeye kalkar diye Zila'ya bakarak çay tepsisine uzanırlarken altında paçalarını çizmesinin konçlarına soktuğu avcı pantolonu, sırtında saat köstek muhtar yeleği, onun üstünde herif ceketi, Gülhan çıktı geldi. "N'aber Veysel?" dedi Veysel'e, Naim Orhun'a şöyle bir kafa salladı, Zila'ya dönüp "Nasılsın aşkım?" diye sordu, eğilip halıyı ovalayan Kübra'nın böğrüne parmak attı, "Gıdık!" dedi, Kübra tiklenip "Yapma anam! A aa!" kıçını başını sallar, Zila en şuh kahkahalarından birini atarken de "İş tamam," dedi doğrulup Zila'ya. "Apartman bodrumdan çatıya kadar senin artık. Rafet Bey şu lüzumsuz komşularını taca bir atsın, gerisini Serkan'la hâlletlerim ben."

Naim Orhun zaten Zila'ya dönük durduğu hâlde konuyla çok ilgilenmiş de yeni dönüyormuş gibi yaptı. "Apartman derken?.. Bu apartman mı?" O sırada İrfan parmağını takıp Zila'nın elindeki çay bardağını yere düşürdü.

"Hıı," dedi Zila. "Kübraa, çay döküldü. Halı ellerinden öper." İrfan'a yumuldu. "Bakalım yanmış mı aşkımın elisi."

Naim Orhun bir kere daha Zila'ya dönüyormuş gibi yaptı. Bodrum, çatı falan? Satın mı almıştınız yoksa? Sigara haricinde herhangi bir malla herhangi bir gönül bağı olmadığından Zila'yla koca apartman arasında bir illiyet bağı kuramıyordu. "Niye ki? Kiralarla geçinmek için mi?" Kibarlıktan kopuyordu.

İrfan gert diye geğirince Zila çevirip kucağına oturttu oğlanı. Naim Orhun'a bakıp "Gel gel," dedi eliyle yanındaki mindere vurarak. "Çok heves ettin sen." Naim Orhun kalktı, horoz gibi kabaran Gülhan'a gözlüğünün üstünden "Benim suçum yok, o çağırdı," bakışı attı, tıpış tıpış gidip itaat etti, ama hevesi Zila'nın yanına sığışmak değilmiş de oğlanı sevmekmiş gibi bir havayla uzanıp aldı İrfan'ı, kucağının kuru kısmına oturttu. "Gülhan'ın halt yemesi," dedi Zila. Gözü İrfan'daydı. "Ay güzelliğe bak!" Sündü, Naim Orhun'un üstüne abanıp elini de diziyle kasıklarının arasında bir yere sağlamca dayayıp adamcağızın aklını başından alıp oğlanın dudaklarını emdi, oğlan kikirdedi. "Bende daral var ya..." dedi geri çekilirken. Öpücüğün son iplikleri Hoca'nın çenesine bulaşmıştı. "Babası dört daireyi birleştirdiydi, kızı dört katı birleştiriyor. Çatıyı da ekle beş. Yirmi dairelik tek dairemiz olacak. Zaten gece gündüz burdasın, bi kat seçer yerleşirsin artık. Terbiyesizlik de ederiz hem."

Naim Orhun, İrfan şimdi sıçmasın diye dua ediyordu. Cennette miydik Allah'ım? "Yok canım..." dedi Gülhan'a suçlu suçlu bakarak. "Ben İrfan'ı görmek için gelip gidiyorum öyle. Gene gelirim tabii. Mahzuru olmadıktan sonra." Zila'nın elceğizi oracağızında kalakalmıştı. Geberiyordu adamcağız.

"Gülhaan..." dedi Zila o sırada. "Berna AIDS çıkmış kız. Kesinleşmiş."

Gülhan, şahin gözlerini Naim Orhun'un üzerinden nihayet çekip Berna'ya döndü, gidip sağ yanındaki koltuğa oturdu. "Ah canım, ağladın mı sen?" O da öbür elini tutup iki elinin arasına aldı, "Korkma tatlım," dedi. "Veysel ne yapar eder çözer o işi... di mi Veysel?"

"Çözmem mi?" dedi Veysel. Hırs yapmıştı ama AIDS'e değil, "İsmi Lâzım Değil"e. Ne diyoduk? "AIDS Nasıl Bulaşmaz" de mi? Kendi bardağından bir yudum çay içirdi Berna'ya, sonra bardağın ağzını yalaya yalaya bir yudum da kendi içti. "Gördün mü bak? Hani? Bulaştı mı şimdi bana?" dedi. Berna nihayet ağlamadan güldü. "Aman Veysel Beey!"

"Bey ne lan? Bey ne?"

"Tamam tamam... Veysel."

Ha şöyle... De, gece gündüz gözlemlememiz gerekiyodu seni. Onu nasıl edecektik?

"Al götür evine, gözlemleyebildiğin kadar gözlemle," dedi Gülhan.

"Öyle de işte..." diye atıldı Naim Orhun. "Ben de onu diyorum da..." Zila'nın eli daha terbiyesiz bir yere doğru ilerleyince hık dedi kaldı.

Veysel Berna'ya baktı. İsmi Lâzım Değil'in üstüne Berna. Olur muydu ki? Berna da boynunu bükmüş, bir eli Veysel'in, bir eli Gülhan'ın elinde mahcup mahcup davet bekliyordu. Olurdu lan! Ne olacaktı anasını satayım. "Gelir misin Berna?" dedi.

"Sizin için bir sakıncası..."

"Siz sensin. Ağzını topla."

"Senin için bir sakıncası yoksa... gelirim... Veysel."

Gülhan Berna'nın elini bırakıp kolunu omzuna attı, herif gibi çekti çocuğu göğsüne, "Gördün müü?" dedi çocuk avutur gibi. "Bizim doktorumuz böyledir işte." Bir an Berna'nın omuz başını bırakıp doktorumuzun yanağından makas aldı.

"Verdim gitti," diye şakıdı Zila öteden.

Elini vermişti, evet. Naim Orhun İrfan'ı az öne kaydırıp dizinin üstüne oturtarak pantolonunun önündeki şekil bozukluğuna siper etmeye çalıştı. Toparlanabilse godoşluğuyla gurur duyacaktı ama toparlanamıyordu. Allah'tan Kübra çıkıp gelip "Olur mu anam istemeden etmeden verdim gitti? Çürük etimiz mi var da ilk gelene veriyoz kızı? Nası bi adamlarsınız siz?" dedi de Zila kahkaha atabilmek için çekiverdi elini. Yoksa fenaydı. Fakat Berna'nın hep dediği gibi, beterin de beteri vardı. Kübra'nın bu sefer de Berna'nın cinsiyetini gene hatırlayıp tike keseceği ve sinirlenerek İrfan'ı bunun kucağından kapıvereceği "Ver anam, uyutayım" tuttu. Hoca'nın pantolonunun önündeki manzara... A aa! Nası bi adamlardı anam bunlar?

Hoca nihayet gurur duyabildi kendiyle. Veysel'i kurtarmıştık. Eh, kendimizi de... Kübra'dan başka gören olmadıysa tabii.

"Ne zaman gideriz?" diye sordu Berna. Kızarmıştı. "Hazırlanmak bakımından."

Naim Orhun iyice gevşedi. İyi lan. Kimse görmemişti.

"Bana kalsa hemen derim de..." dedi Veysel o sırada. "... Önce Naim şu çadır direğini bi söksün yerinden. Pantolonu delinecek, baksana."

Herkes gördü.

Nasıl ve nerden bilmeyeceksin
Bir dal sallanacak yanı başında
Alabildiğine taze ıslak
Bir çocuk başparmağı ağzında
Gözlerini iri iri açacak
...

GÜLTEN AKIN

Üniversitelerini pırıl pırıl okumuş gelmiş çiçeği burnunda babaların meşveretinden takriben iki, Veysel'le Berna'nın çok farklı hâlet-i rûhiyeler içinde Dikmen Hacılar Camii'ni cepheden gören, çok sonra 128. Sokak olacak 939. Sokak'taki bozuk bahçeli müstakil eve doğru yola çıktıkları Zilagildeki bu irrasyonel muhabbetten takriben bir saat kadar sonra, birkaç defa Hayri'ye mektup yazmaya niyetlenen, her seferinde ya telefon çaldı ya bir evrak geldi bahanesiyle kaytaran Celil, kös kös oturup bir iş daha uydursam da yazmaktan yırtsam diye önündeki teksir kâğıdına çizgiler atıp duruyor ve fakat aklına bir türlü bir iş gelmediği için illet oluyordu ki koridorda bir vâveylâ koptu. Kendi kendine, zaten işi başından aşkınmış, canı da burnundaymış pozları takınarak kemerini düzeltip fırladı.

Camekânlı sosyete nezarethanesinin önünde, üstü başı kan, elindeki yarım jileti şah damarına yaslamış bir çocuk duruyordu.

"Dağılın bak! Keserim gırtlağımı, üstünüze kalır. Dağılın!"

Bu Bahâ'ydı.

Ooof Hayri of!

Gönlün gıdası senin aşk mutfağından olunca
El çekmeli, uzak durmalı yer sofrasından...
MEVLÂNÂ

Hem içi içine sığmıyordu Veysel'in, hem de içi içini yiyordu. "İsmi Lâzım Değil" gittiği yerden bir mektup dolusu dünya telaşesi postalamıştı buna, eyvallah, içinin içine sığmaması ondandı, ama hastasını eve attığı için pula değil de bunun suratına tükürülmüş gibi hissediyordu; içinin içini yiyişi de ondan.

Yeniden keşfetmişti "İsmi Lâzım Değil"i, ona yeniden âşık olmuş, onunla çekti gitti zannettiği sevdayı "meğer" içinde bulmuş, aşk aşksa eğer, geldiyse gitmeyen, varsa bitmeyen bir şey olduğunu, ya var ya da yok olduğunu, yalan aşk veya gerçek aşk diye bir şey olmadığını anlamış, sırayla bütün dünyayla yatağa girse dahi "İsmi Lâzım Değil"e duyduğu aşkın azalamayacağını, aksine hep artacağını, çok şükür canını yakmaya devam edeceğini öğrenmiş, zaten sıyrıktı, sevincinden kafayı bir tamam sıyırmıştı. İçinin içine sığmaması bundandı gene. Buna mukabil bunun adı da "İsmi Lâzım Değil"di, bu da homoseksüalistti, bu da emekli fahişeydi, bu da AIDS'ti, bu da dank diye girmişti hayatına, bu da bunun evine misafirdi – hayatına misafirdi, bu da buna muhtaçtı, bu kadar da ortak nokta fazlaydı, hay amına koyayımdı ve işte gene içinin içini yemesi de bundandı.

Bir neşeleniyor, bir hüzünleniyordu.

"Hadi lan gözün aydın; hastamızın tedavisini evde yapacağım,"

deyip ortağı Mehmet Sana'nın içini rahatlatmış, elleri cebinde aylak aylak aşağı inmiş, sırf dalgasına "Akşam boş musun sevgilim?" deyip resepsiyoncu Fatih'in kalbini hoplatmış, o sırada kapıdan giren siyah takım elbiseli, filkulağı yakalı beyaz gömlekli, rugan ayakkabılı, zevksizlik abidesi iki adamı "Aa, n'aber lan Keçi? Anaa, Kutlu? Nerdesiniz lan hayırsızlar?" diyerek karşılamış, "Deccal nasıl?" diye sorduktan sonra Kutlu'nun elindeki çantayı işaretle; "Okula mı başladınız?" diye sorup dalgasını geçmiş, "Ağamızın selâmı var," diyen kara kuru adamın eline tutuşturduğu bond çantayı "Para var de mi bunun içinde?" diyerek almış, Keçi'yle Kutlu buna "Hadin Allah'a emanet," deyince bu da onlara "Hadin siz de," deyip çıkışa kadar uğurlamış, geri dönüp resepsiyon bankosunun üstünde çantayı pat diye açıp içindeki balya balya paraları göstererek "Tahmin ettiğim gibi," deyip Fatih'in bir kere daha kalbini hoplatmış, hazır hoplatmışken çocuğun anca toparlanıp az önceki soruya "Akşam boşum Veysel Bey," cevabı vermesi üzerine "İyi. Hazır ol, bize gidiyoruz," diyerek bir kere daha hoplatmış, çantayı kapatıp doğru Mehmet Sana'nın odasına çıkmış, "Mafya adama ödeme mi yapar diye mızırdanıp duruyodun, al sana ödeme; bak, gönderdi adamcağız paranı," deyip açıp gösterip ama vermeyip geri kapatıp adamı elleri havada bırakıp muhasebeye gidip Deccal'ın hesabını hâllettirmiş, fazladan zırnık koklatmayacaktı bu ibnelere, hâlâ içinden hiç alınmamış kadar para dolu çantayı kapatıp kolunun altına takıp odasına çıkmış, Naim'e telefon etmiş, ona da "Akşam çıkışta boş musun sevgilim?" diye sormuş ama onun kılını bile hoplatamamış, "Boşum. N'olacak?" demesi üzerine "Bana uğra da eve gidip bikaç tek atalım. Berna'yla bi başıma ne yapacağımı bilmiyorum. Lâflarız," demiş ve karşı tarafta "Yoksa tutmadı mı aşımız?" endişesiyle bu sefer yüreği lâyığıyla hoplayan arkadaşının cevap vermesini beklemeden kapatmış, sonra resepsiyonu arayıp "Veysel Beey?" diye cilveli cilveli açan Fatih'in "Akşam kendi işine bak sen. Ben başka bi erkek ayarladım," deyip bu defa da kalbini kırmış, ayaklarını masanın üstüne uzatıp şu AIDS meselesini düşünmeye devam etmiş, Naim beklediğinden erken gelip "Hadi lan, gitmiyo muyuz?" deyince para dolu çantayı da alıp peşine düşmüş, eve atmak için gül gibisi dururken bula bula bu gözlüklü

musibeti bulduğu için resepsiyonun önünden geçtiği sırada "Hıh!" deyip kafasını çeviren Fatih'e "Pardon bebeğim. Bizim Hanım seyahatten erken döndü görüyosun, kaçamadım. Bi dahakine inşallah," deyip çıkmış, merdivenleri ikişer ikişer inerek kendini Naim Orhun'un arabasına atmıştı.

Tam da müşteriyi tava getirdiğini zannederken eli böğründe kalakalan Naim Orhun pis pis baktı buna yandan. Çıkıştı: "Ne demek be Berna'yla ne yapacağımı bilmiyorum? Onu da biz mi öğreteceğiz sana? Tedbirini alırsın bir güzel..."

"Şşt," dedi Veysel. "Ağır ol. O kadar uzun boylu değil."

"Zaten Allah yemesini bilmeyenlere verir," diye homurdandı Hoca. "Versin bana Zila'yı da, sen seyret..."

"Şşt dedik aslanım. Şşt lan!"

Naim Orhun az kaldı şaşıracaktı gerçekten. "Oğlum..." dedi akıllı uslu bir sesle. "Bak, anlıyorum... Bayram git..."

Veysel ağzının ortasına yapıştırdı şamarı.

Araba sağa sola, burun gözlüğü bilmem nereye gitti.

"Onun adını ananın anasını sikerim tamam mı?" Eli hâlâ havada duruyordu. "Hadi bi daha an... An lan hadi!"

"İyi, tamam," dedi Naim Orhun çok daha akıllı uslu bir sesle. "Kızma canım." Bu sefer gerçekten şaşırdı.

Önde sâki, geride bereketli sofra
Çalgıların hoş nâmeleri duyulmada
Sermestin canı sâkinin aşkına tutulmuş
Şaraptan da vazgeçmiş, sofradan da...
MEVLÂNÂ

Edip Karahan'la Kenan Kemâni o haftayı terk-i diyarın son rötuşlarını yapmaya ayırdılar. İkisinin de ayrı ayrı planları vardı. Meselâ Kenan, Edip öyle beğeniyor diye bol bol beyaz kazak almak istiyordu. "Fakat bir taneciğim..." diye itiraz ediyordu o zaman Edip gayet nazik. "Adamların on ayı kış. Kazağın âlâsını orada buluruz zaten. Neden yük ediyorsun?" Kenan kızarıp bozarıyor, yandan sokulup kolunu Edip'in beline doluyor, burnunu boynuna yaklaştırıp Cacharel'ini koklarken yanağını pipo sakalına sürtüyor, bir de gıdığına öpücük atıyor, "Ne bileyim, amaan!" diyordu. "Sen seviyorsun diye..." Hemen yelkenleri indiriyordu Edip. "Ama sen de hazırlanmışsın o kadar. Hadi gidip alalım." Sarılıp koklaşıyorlardı. Zaten daha kulübe geçip Edip'in pipo sakalını toparlatacaklardı. O zaman da Kenan sürkontur çekiyordu. "Tabii tabii. İsveç'te berber yokmuş zaten. Ben araştırdım." Edip Kenan'ın saçlarını karıştırıyor, "Ukalâ," diyordu. Ne kazak almaya gidiyorlardı neticede, ne sakal düzelttirmeye.

Kalkıp Zilagile atıyorlardı kapağı. Hem Kemâni neslinden sevdikleri yegâne fert Gülhan artık hep orada olduğundan, hem her nedense İrfan adındaki o çarpık bebeği giderek daha bir hasretle, daha bir eksikliğini hissederek sevmeye başladıklarından, çocuklarıymış da bakıcı kadına bırakmışlarmış gibi azıcık görmeseler telaşa kapıldıklarından, hem o fütursuz, pervasız Zila'yı kendi fütur-

suz, pervasız ilişkileriyle çok özdeşleştirdiklerinden, hem hemen hemen her gittiklerinde gördükleri Naim Orhun'un istikbalinde bir çeşit Zila sonrası Teoman Kemâni iklimi gördüklerinden, hem tikli Kübra'ya, hem Kübra'nın çayına çorbasına bayılıp bittiklerinden, hem kanatlarını cennette unutmuş gibi orta yerde acıklı acıklı dolaşan, ne insan ne melek, ne erkek ne kadın, ne o ne de bu Berna'da kendilerinin toplamında olandan daha çok şey, meselâ cesaret, hürriyet bulduklarından –o İsveç'e kaçmıyordu en azından–, ki artık Berna'yı o evde göremeyeceklerini bilmiyorlardı, hem Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nda kıyıya yanaşmış emin bir tekne gibi duran o kanunsuz nizamsız, haramsız helâlsiz, yasaksız günahsız saçma sapan 133'e bir - iki - üç - dört, ki artık beş - altı - ... on dokuz - yirmi diye devam edeceğini de bilmiyorlardı, bu ikisine bunları buralardan alıp İsveç'ten bile daha anlayışlı bir dünyaya götürüverecekmiş hissiyle hislendiklerinden. "Bir taneciğim..." diyordu Edip Zilagilden çıktıklarında. "Bak bugünü de harcadık. Aman yarın bari ihmâl etmeyelim sizinkilere uğramayı." İsveç'e gitmeyi takvime bağladıklarından beri her gün uğrayacaklardı güya. Hemen tadı kaçıveriyor, "Gideriz Edip gideriz," diye geçiştiriyordu Kenan. "Annem de orada duruyor abim de. Gitmeden önce gideriz bir ara. Telaşa gerek yok." Çocuğun ödü patlıyordu Kemâni konağından. Edip onun bu hissiyâtına hak veriyor, ama belli etmeden de ısrar ediyordu o eve bir biçimde gitmesi için.

Evet, değil mi yani?

Geceden korkuyorsan ışıkları yakmak korkularını alıp götürmüyordu. "Ne gecesiymiş bu?" deyip karanlığa yürüdüğün zaman üstüne üstüne gittiğin zaman kurtuluyordun korkudan. "Tam Veysellik oldum," diye düşünüyordu kendini böyle kaptırmış yakalayınca. "Ne söverdi şimdi bunları duysa," diye düşünüyordu. "Amaan..." diye düşünüyordu sonra, "İster gider ister gitmez bir taneciğim. O kakalak kadınla kokmuş adamın karşısına dikilip korkusunu yenecek de ne olacak? Ben varım yanında, ben," diye düşünüyordu.

Kenan da boş durmuyor, bir sürkontur da bu hamlesine çekiyordu Edip'in. "Sen hastalarını arkadaşlarına devredecektin hani? Ona da zaman ayırman lâzım. Unutma ha."

Edip'in tadı kaçıyordu bu sefer. "Haklısın da..." diye kaçmaya çalışıyordu ekşi ekşi. "Sen de hep gün akşam olunca hatırlatıyorsun bir taneciğim. Unutuyor insan işte." Ki bir şey unuttuğu falan yoktu. Yıllardır özene bezene kibarca hasta olduklarına inandırdığı insanları, artık onlara 'hastalarım' demek de istemiyordu, bir psikiyatriste göndermeye içi elvermiyordu aslına bakarsan. Şu Kenan sorup durmasa, yatacaktı kulağının üstüne gitsin. Sonradan birer kart atıp "Aa, pardon," derdi her birine ayrı ayrı. "Çok acil bir davet alıp acilen yurttan ayrılmak zorunda kaldığımdan..." Bundan medet uman garibanları bir diğer deli doktoruna havale etmektense doğrudan doğruya bir diğer deliye havale etse, yani Veysel'e, daha iyi edermiş gibi hissediyor, bir türlü içinden çıkamıyordu işin. Sanki de hiç çıkamayacaktı yani.

Veysel'in de bir umurundaydı ki Edip'in işleri, sorma.

Koca bir gün ne yapmışım nasıl yaşamışım
Haberim yok

GÜLTEN AKIN

Berna gitti gideli, Zila olsun Gülhan olsun ev işlerinde tıngır hamam tıngır tas olduklarındanmış gibi evin içinde dört dönüyordu Kübra. Gerçi ikide bir dayı dayı; "Biz gâvur ellerinde bile bekâr yaşamış adamız; pasağımızı toplamasını biliriz," deyip duruyordu Gülhan ya bakma, eli erip de bir şey topladığı yoktu şükür. Zaten toplasa bile küçük kadın ne yapıp edip onun topladıklarını tekrar toplayacak, katlayıp kaldırdıklarını tekrar katlayıp kaldıracak gibiydi. Berna da Berna. Burnunda tütüyordu kız... Oğlan... Şurda olaydı ha, ne vardı? Çok göresi geldiği hâlde, hadi Mustafa zaten hayırsızdı rahmetli de, bi gelip de elimizi öpmedi görüyo musun diye içten içe gönül koyuyor ama renk vermiyor, vuruyordu kendini işe gitsin.

Bir defa olsun homurdanmadan, kıvrıla büküle, oynaya göz ata, çene çektire dirsek burka, bel kıra tel sara koca evi dön dön temizliyor, İrfan'ın çükünün suyuna da Gülhan'ın çizmelerinin tozuna da Zila'nın maden suyunun kapaklarına da Naim Orhun'un gelip gittikçe serpelediği salyalarına da Stopali'nin kirine çapağına da çay demlemeye de alışverişe de yemek pişirmeye de sofra kurmaya da bulaşığa da çamaşıra da ütüye de gelene kapı açmaya da gideni uğurlamaya da yetişiyordu. Berna da Berna...

"Allah canını almasın! Bir otur kız. Götün minder görsün bir," diyordu Zila.

Gerdan kıra kıra dikleniyor, "Peek pek," diyordu Kübra da o zaman. "Götünüzden çakıldak dökülüyo anam, nası oturayım?"

Gülhan derhâl aile reisi cakalarıyla kubuzlanıp elini mânevi cüzdanına atıyor, "Senin bir başına yaptığını üç hizmetçi yapamaz. Harap ediyorsun kendini Kübracığım. Durumumuz var evelallah; dört beş hizmetçi tutalım biz en iyisinden, hâttâ bir özel hizmetçi de sana tutalım, artık sen de dinlen," diyordu. Sırf domuzluğuna.

"Peek pek," diye tiklene tiklene ona çıkışıyordu bu sefer Kübra. "Hele bu eve bi hizmetçi sok, orta yere sıçmazsam şu İrfan gibi..." Zaten Berna'yı da bi özlüyodu ki. Nası vakit geçerdi ev işi olmasa? Ah hayırsız kız ah, bi gelin oldun... Anam ne diyodu bu Allah aşkına? Nası bi? A aa!

"Adeyis nası bi hastalık anam? Söyleyemediniz gitti."

Gülhan ciddileşip gözlerini kaçırıyor, Zila kahkahayı kesiyordu. Nasıl söyleyeceklerdi buncağıza?

Şimdi dünya boşlukta yavaş
Sen bütün canlılardan uzaksın yalnızsın
Rüzgâr usandı doruklarda
Dağ çiçekleri uykuya vardı
Ay bacadan aştı uyumaz mısın
...

GÜLTEN AKIN

Ötede Deccal, Veysel'den kaçış o kaçış, Çamlıdere'nin Dağkuzören köyündeki müstahkem çiftliğinde, ablasının şefkat sinesindeydi. Güya. Daha bir kere olsun "Nasılsın?" dememişti kadın; demesi de gerekmiyordu hoş. Deccal da çiftliğe kendi geldikten sonra Kıvırcık'ı yollayıp –"Ablamı alıp gel"– getirteceği zaman bir an olsun "Gelir mi acaba?" diye düşünmemişti zaten. Onun da bunu düşünmesi gerekmiyordu. İfadesiz yüzü ve ölü gözleriyle ara sıra odasına uğruyordu abla, göz bakımından hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüş gibilerdi, yanına oturup elini dizine koyuyor, Berna'dan Kübra'dan İrfan'dan haber soruyor, çok çok bir de çay içip akıp süzülüp çıkıyordu gerisingeri. Kokusu bile kalmıyordu odada; hiç girmemiş gibi oluyordu. "Senden önce ölmem, korkma," diye mırıldanıyordu Deccal arkasından. Hep yanında otururken söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu. Sen istediğin kadar kararlı ol, çakallar kararsızdı, hayat, Azrail, hava, her şey.

Nitekim Veysel olmasa... şimdiye çoktan...

Veysel yoktu aslında. Delik deşik edildiği gece yolunu Veysel'e götüren Veysel'in kendisi değildi; Celil'le Naim'di. Onu Celil'le Naim'e götüren ise Hayri. Dön dolaş; Kübra, Berna, Seher ve İrfan.

Onlar olmasa...

Ablası vardı onlardan önce. Ondan da önce canını alıp giden öz amcası.

O olmasa...

Kadın orada duruyormuş gibi kapalı kapıya bakıp; "Önce seni vereceğim toprağa," dedi içinden. Ne zaman, nasıl dediğini kendi de bilemedi, şaşırdı, ürperdi. Söz, arkadan da olsa sözdü; durdurmaya çalıştı kendini, durduramadı. "Söz veriyorum. Benim öldüğümü görmeyeceksin."

Ürpermeye devam etti.

Kıvırcık'a bir can borcu vardı. Ama bu yolda nasıl?..

Kıvırcık, "Beni mi andın?" demeye gelmiş gibi odaya dalıverince sağ kaşı sağ gözünün içine inip çıktı şöyle bir.

"Hayrola Kıvırcık?"

Kıvırcık, ağasına Çince konuşmuş gibi baktı. Hayrola mayrola? İlk defa böyle karşılanıyordu. İşkillendi; esas sana hayrola'ydı. Ne işti? Eli ayağına dolaştı, hazırola geçti.

"Ağam... Yeni arkadaşları şey edeyim mi diye soracaktım."

"Edersin," dedi Deccal hiç dememiş gibi. "Otur."

Kıvırcık eridi bitti. Bu da ilkti.

"Aman Ağam!"

"Otur!"

Seslice yutkundu Kıvırcık; gözü koca odanın bir kenarında duran televizyona gitti geldi bir. Emir demiri keserdi, otururdu oturmasına da... "Bi kusurumuz mu oldu Ağam?" Kumanda nerdeydi ki?

"Kıvırcık, otur."

Kıvırcık, estek köstek sıralayıp taytay duran bebeler gibi ortadaki büyücek masanın kenarına tutundu, sonra usul usul bir sandalye çekti, kendini bıraktı, döktü, çöktü.

"Emret Ağam."

Sağ kaşıyla ufak bir tebessüm bahşedip adamının içini rahatlattı Deccal. "Sana can borcum var," dedi kımıltısız.

Kıvırcık fırlayıp topuk selâmını çaktı, hazırola durdu. "Ağam Allah'ının aşkına bak..."

"Otur... Borçlu kalmam bilirsin. Ama bu yolda ödemem zor. Ayrılmak ister misin?"

Kıvırcık daha ikinci cümlede başına geleceği anlayıp içine çökmüş, "Ağam?.." üçüncü cümlede hıçkırmaya, "Etme, tutma..." dördüncü cümlede burnunu çekmeye başlamıştı: "Kurbanın olurum!" En kızdığı şeydi Ağa'nın ama gözüne de bakamıyodun ki ağlarken. Bi şey zaten diyemezdin, ona en en kızardı. Desen ne diyecektin bi de; "Sen bizim hayatımızı elli bin sefer kurtarırken iyi miydi?" mi? Ne? "Ağam... deme öyle bak... Gitmem ben. Darılma, öldürsen gitmem. Nerde kumanda? Hah, al."

"Bak buraya."

Boynunu dikmeye çalıştı Kıvırcık, olmadı, omuzlarını kaldırmaya çalıştı, o da olmadı, göçtüğü yerden çekirge gibi kaldırdı gözlerini mecbur, ağasının hiç doğmamış gözlerine baktı. "Emret Ağam." Ne zordu bakması.

Deccal, Kıvırcık'ın kara gözlerine baktı baktı, bir kaş göz tebessümü daha lütfedip "Anlaşıldı," dedi. "Senden kurtuluş yok."

Kıvırcık zıpladı, çakı gibi oldu. "Müsaade edersen yok Ağam."

"Ettim gitti. Hadi getir şimdi."

Kıvırcık çok keskin bir topuk dönüşü yaptı, Ağa gene fikir değiştirmeden kendini dışarı atmak istiyordu, seri adımlarla kapıya kavuştu, elini tokmağa attı, bastı, açtı, ama çıkamadı, bu sefer de kendi fikir değiştirmiş gibi durup döndü. "Ağam affet... Ne getireyim? Ne çekti canın? Çay?"

Ya ölü gözler konuştu ya da kıpırtısız dudaklar, ama Kıvırcık'a Azrail üflemiş gibi geldi, zank diye de anladı nitekim. "Haa, yeni arkadaşları diyosun. Hemen!" Jilet gibi dönmeye falan vakit yoktu, apar topar kaçtı.

Ben insanı tüm gösteren aynalardanım...

GÜLTEN AKIN

Çiftlikteki tahkimat, dükkânda olduğu gibi gene Kıvırcık'tan soruluyor, Danyal, Kutlu ve Mirza'dan mürekkep üç kişilik mülakat jürisini ikna ederek ekibe katılmaya hak kazananlar ancak Kıvırcık'ın müsaade ve nezaretiyle ulaşabiliyorlardı Ağa'ya. Sonra Ağa, Kıvırcık'ın "Geçin şurda bekleyin," deyip karşısına diktiği yenilere bin sefer ölüp dirilseler bir sefer göremeyecekleri, o yakarken donduran gözlerle bakmaya başlıyor, "Kimlerin yerini aldığınızı öğrenin," diyordu ağzını bin senedir açmamış gibi. Sonra evvelkilere yaptığını yapıp yeni isimlerini veriyordu her birine. Saniye düşünmeden. Son söz malûm: "Çıkın."

Alelâdelik ve akıllardan kolaycacık yitip gidecekmiş intibâsı bakımından bir bakıma rahmetli Selo'ya benzeyen, ancak bir bakıma da akıllara mıh gibi çakılan gaz lambamsı şakülü bakımından hiç de benzemeyen Ferit'e "Alaaddin", camoka bıyıkları çenesinin iki tarafından sarkmış Erdoğan'a "Celayir", öbürlerinin aksine siyah takımının içinde az sonra oyuna kaptırıp pantolonunun dizini paralayacak bir bayram çocuğu gibi duran Hanefi'ye "Eşref", dev gövdesinin üstüne son anda tutturulmuş gibi duran ufacık kafasıyla biraz Mustafa Kafa'nın kahkaha aynalarında yamulmuş hâlini biraz da hormonlu Romen basketbolcuları andıran İdris'e "Dünya", çenesini sola yatırıp alttan alttan herdem kabadayı bakışıyla

Ali'ye "Gazanfer", surat ifadesine yapışıp kalmış yüz felci yüzünden ağlarken bile mutlu mesut sırıtan Necati'ye "Bahtiyar" deyiveriyordu meselâ.

Yeni isimleriyle kutsanmış olan yeni çocuklar, ölü gözlerin altında Boğazkere üzümü gibi ezilip suları sıkılırken çok özel bir imbikte damıtıldıklarını, eski hayatlarının artık sona erdiğini bir tamam idrak ediyorlardı bu suretle.

Burada geri vites yoktu, anlıyorlardı.

Firkatle ciğerhûn idim amma kerem ettin
Gel goncacığım, serv-kadim, taze nihâlim
ZAKARYA

Kalp krizi, Kayhan Kemâni'de ne bet bırakmıştı ne beniz. Morali allak bullaktı. "Kendimi hazırladığımı sanıyordum, yanılmışım," deyip deyip yarım saatte bir nabzını ölçüyor, Cemil Bey'i çağırıp çağırıp tansiyonuna baktırıyordu.

"Kaç?"

"On ikiye sekiz Kayhan Bey."

"Bana sanki daha yüksekmiş gibi geldi. Yanlış bakmış olmayasın?"

Müjde'nin protesto inadı da devlet emri gibi üç gün sürdü. Kemâni konağına zırt pırt girip çıkan Veysel'e "Nasıl Kayhan'ın durumu?" diye sorup her seferinde "Nasıl olsun; kaldı dört. Ama bu hepsinden hızlı gidecek haberin olsun," cevabını ala ala direnci kırıldı sonunda. Azrail çok ikna ediciydi. Kimimiz vardı da kimden esirgeyecektik iki lokma güzelliği Allah aşkına? Adam hık deyip giderseydi ya? "Ah benim eşek kafam!" diye saçımızı başımızı mı yolsaydık arkasından? Biz karısıydıysak o da annesiydi hem; kim istemezdi hasta yatağında başını annesinin dizine koymayı? Biz kendimizi düşünüyorduk, o çocuk orda ölümü.

Ya ölürseydi?

Fırladı çıktı evden, yaşlı gözlerle koştur koştur konağa attı kapağı. Bu hicret, Teoman Kemâni'nin devr-i saltanatında görülmemiş iki şeye sebep oldu:

Aşk kadar sıcak bir muhabbet; bu bir. Konuşacak ne çok şeyleri vardı meğer. Göz göze, el ele, yanak yanağa yaşamaya başladı karı koca, tabii Lâtife Kemâni'den fırsat bulabildikleri nadir zamanlarda. Çünkü Müjde gelinceye kadar oğlanın odasına kolay kolay çıkmayan annemiz, şimdi de oğlanın odasından kolay kolay çıkmıyordu meselâ. Bu da iki.

Dünyanın duru hâlleri gitti. Kalan ancak bulanık hâllerdir.

İBN-İ EBİ SEYBE

Ankara'nın göbeğinde, Taraka Fazıl'ın oğlu Melih, şunun oğlu şu, bunun oğlu bu, ezcümle müteveffâların taze yetimleri, zımni veya aleni şiddet vasıtasıyla onu veya bunu fark etmez, ama ille de birilerini hükümlerine râm etmenin tadını tatmaya başlamışlardı. Yarattığın korkunun kokusu hoş bir lezzet bırakıyordu dimağında. "Getirin iki de ben sıkayım."

Palazlanıyor, sinek kanadı yolmayı, karınca yuvası dağıtmayı, kedi bıyığı kesmeyi, sapanla kuş vurmayı, kuluçkadaki tavuğun üstüne oturmayı, küçük kardeşlerinin etlerini çimcirmeyi öğrenen bebeler gibi zevkle gaddarlaşıyorlardı. Mıntıka temizliği bir açıdan derviş çilesi, bir başka açıdan staj oluyordu çocuklara. Yırtıcılığın başta ürküntüyle adım attıkları kan ve korku kokulu toprakları ufaktan bahar bahçeye dönüşüyor, mis kokmaya başlıyordu. İşin havasına giriyorlardı bir üç beş. Girdikçe havalanıyor, havalandıkça bilgiçleşiyor, teknoloji varken tecrübe de neymiş deyip rahmetli babalarına şaşı, küstah, "Onlar da gelişime şaşı bakmasalarmış canım!", hor bakıyorlardı. Yaş tahtaya basmayacak, kendilerini ite köpeğe kırdırmayacaklardı. Bu bir rasyonalite meselesiydi. Hangi çağda yaşıyorduk? Merhumlar tecrübelerine güvenip tedbirden ve Allah'ın gücüne gitmesin, ölünün arkasından konuşulmaz gerçi ama akıldan beri, mekânları da cennet olsun, arkalarını sağla-

ma almadan hamle etmişlerdi maalesef ve tabiri caizse uzay çağında kocakarı ilacına yazılmışlardı bir nevi. Hıh'tı! Bunlar öyle yapmayacak, gerekirse tuvalete bile koruma ordusuyla gireceklerdi.

Sen eşeğini sağlam kazığa bağlayacak, ondan sonra Allah'a tevekkül edecektin kardeş.

Nitekim –tuvalet hariç– öyle de ettiler.

İkisi önde ikisi arkada olmak üzere dört eskort, dörderden sekizi önde, sekizi arkada, ikisi de makam arabasında yekün on sekiz koruma olmadan şurdan şuraya gitmiyorlardı. Yoktu bir daha Deccal'a, öcüye, yecüc mecüce yem olmak.

Sırf çökmeyle de tüketmeyeceklerdi kendilerini ayrıca. İş adamlığına soyunacak, yatırım falan yapacak, alıp başlarını yücelecek, ama bastıkları yeri illâ ki titreteceklerdi, onun tadı bir başka, yeri bir ayrıydı.

Bazı noksanları vardı tabii. Trafikte reis-i cumhur konvoyu kadar rahat hareket edemediklerinden, öndeki eskortlar kaptırıp yeşilin son demlerinde geçerken bunların makam arabaları kırmızıya takılıyor veya öndeki eskortlarla bunların arabaları yeşilde basıp gidip arkadaki iki eskortu kırmızıya takıyorlardı faraza. Gerçi önden gidenler, az ileride düğün alayı gibi kaldırıma yanaşıp bekliyordu ama bu da fazlaca dikkat çekiyordu sonuçta. Neyse bakalım; bir çare bulunacaktı zamanla.

Bir de nâm meselesi vardı malûm. Lâkap lâkap.

Rahmetliler öyle ilkokul çocuğu gibi kendi adıyla nâm salmamış, her biri bilek zoruyla kazandığı unvanla yol vurmuştu. Fazıl Baba farz-ı misâl, pikabın arkasına vidalattığı tarakayla mekân basıp Taraka Fazıl, Babür Baba sulh edecekmiş gibi tokalaşırken öteki eliyle hasmının kalbini mermiyle doldurduğu, ama daha ziyade elini merhumun kasılıp kalmış elinden anca kerpeten marifetiyle alabildiği için Elverdi Babür, Ümmet Baba 12 Eylül hapishanelerinde çile doldurmuş eski tüfek solculardan olma hasebiyle Solak Ümmet olmuştu.

İsim lâzımdı isim. Deccal ne güzeldi bak. Bulan buluyordu görüyor musun?

Arap Ahmet'in Uğur, Elmas'ı Taşkın'a uzatıp başını ellerinin arasına aldı. Düşün düşün bulamamıştı. "Bana ne diyelim Taşkın?"

Bir patronuna, bir zaptetmeye çalıştığı kara karganın zifir gibi gözlerine baktı Taşkın. Karga iki sefer "Baba" dedi. "Kuşçu desek Uğur Bey?"

Uğur bir düşündü şöyle. "Kuşçu Uğur..." diye mırıldandı. "Kulağa fena gelmiyor da, daha sert bir şey olsa diyorum."

Taşkın, debelenen Elmas'ın kanatlarına sol eliyle bastırıp hayvanı kafesine götürdü, kapağı kapattı, geri döndü. "Düşünelim o zaman Uğur Bey," dedi. "Acelemiz yok." Elmas tuhaf bir ses çıkarttı arkadan.

"Ne dedi ne dedi?"

"Anlamlı bir şey değil Uğur Bey. Gakladı hayvan."

Okuttu elif'i, dal'a yetirdi
Bizi zenbûr gibi bala yetirdi
Nice malsızları mala yetirdi
Lâl-i şarâbında gümânımız var...
CELÂLİ BABA

Deccal gelişmelerden günübirlik haberdâr ediliyordu. Raportör Kıvırcık'tı. Şu şurayı basmış, bu bunu temizlemiş, o şunu götürmüş falan. Hiç de oturmuyormuş gibi oturduğu yerden hiç de dinlemezmiş gibi dinliyordu Ağa, önem verdiği bir yer olursa bloknotu dizinde bekleyen Nazlı'yı belli belirsiz bir bakışla irkiltip "Not al," diyordu.

İstihbaratı arz edip bitirip topuklarının üstünde eksen gibi dönüp kapıyı açıp odadan çıkan Kıvırcık, "Ne olacak? Bundan sonra ne yapacağız?" diye soruşup bekleşen kıdemlilere "Bissürü not tutturttu gene," anlamında gözlerini devirip dudaklarını ısırdıktan sonra duruma açıklık getiriyordu her seferinde: "Bu sefer çoluk çocuğu daha topraktan baş vermeden biçecek bence. Fena. Çok fena."

Zaten o yerin dibine batasıca kara gecede Ağa'nın yanında olamadıklarına yanıp duran, Bismil'e ayrı, Şimşir'e ayrı, Maça'ya, Tosun'a, Isırgan'a, Yiğit'e, Çilli'ye ayrı, Semiramis'le Nizam'a bir yanan, görmeye görmeye sağlığında da unuttuklarından sık sık Selo'ya yanmayı unutan eski topraklar kanatıncaya kadar alt dudaklarını ısırıp "Ne acıyacakmışız," diyorlardı o zaman. "Sulb-ü namertten mert mi çıkar? Hadi inşallah."

Savaşın kaldığı yerden başlayacağından bir emin olabilseler

ah! Ama olamıyor, dorsede unutulmuş yarış atı gibi eşiniyorlardı. Ağa'nın sağı solu belli olmazdı çünkü. Kalkar, pusu pusmayı adamlık sayan çakalların inine tedariksiz giderdi bakarsın. Ağa'ydı bu birader; cehenneme yalınayak giderdi. Bakarsın yarın da, "Haber salın, bu gece toplansın şu oğlanlar, ben gene bi gidip görüşeyim," deyiverirdi. Arkadaş, niye görüşüyon sen kalleşin dölüyle? Ne görüşüyon bizsiz? Kime güveniyon sen diyecektin şimdi... Diyemezdin ki. Hadi "Ben de gelecem," diye tuttur sıkıysa. Hadi.

Çiftlik evindeki nekahatin yirmi üçüncü günü sabahı takımı çekti Deccal. Kıvırcık'ı odasına çağırdı. "Birisini ver yanına, ablamı götürsün. Dükkâna dönüyoruz," dedikten sonra ekledi: "Haber salın, bu gece toplansın şu oğlanlar, ben gene bir gidip görüşeyim."

Al işte.

"Ağam, müsaade edersen bu sefer biz de beraber..."

Ölü gözler televizyon kumandası arandı.

"Ben dedim Kıvırcık, biz demedim."

Kıvırcık, ceketinin eteğini rond yapar gibi açıp kumandayı perdeledi.

"Sen nasıl dersen Ağam."

Yüzünden ellerinden biliyorum
Yüreğinde tüm sevda
Yüreğin bana karşı
...

GÜLTEN AKIN

Dikmen 939'uncu Sokak'ta Berna, Veysel'in mütehakkim denetim ve gözetimi altında ufak tefek belirtiler de kaybolunca AIDS'in tadını çıkarmaya başlamıştı sanki. Sanki biraz da Veysel'in tadını çıkarırmış gibiydi yalan yok.

Başlangıçta pembe hayaller kuran bir genç kız duygusallığıyla süzüldüğü işte bu yolda, ağzını şapırdatarak gözünü üstüne diken ilk erkeğe "Al beni, götür buralardan, mesut et," diyebilecek, "Gel gülüm," diyen o ilk hayvana da inanabilecek kadar masum bir balkon güzelinin başına ne gelirse onun başına da o gelmiş, devamında ona inana buna inana, pişman ola ola, beterin de beteri var diye diye kötü yola kadar düşmüş, "Buradan aşağıya da düşemem artık herhâlde," dediği her seferinde kendini biraz daha aşağıda bulmuş, neticede arkadaş katili olmayı bile başararak dibin dibine vurmuştu.

Sonra ne olmuşsa olmuş, sanki üst katlardan düğmeye basıp çağırmışlar gibi yükselmeye başlamıştı. Kıvırcık katında oyalanmış biraz, derken Kübra'nın oraya tırmanmış, sonra hem İrfan, hem Zila, hem Gülhan'la terasa doğru irtifa kat edip çatıda karşılaştığı Veysel'le sırılsıklam bir aşka kadar yükselmişti. Ne var ki Veysel'in aşkı yükseleceği yere çoktan yükseldiği için onun bu taraklarda bezi, bu dünyada gözü yoktu artık. Nitekim:

"Veysel?"

"Söyle."

"Ben sana âşık oldum."

"İyi. Ol."

"Bir şey demeyecek misin?"

"Ne diyelim koçum? Salak değiliz, anladıydık zaten."

"Ee?"

"Ee'si ne?"

"Yani sen diyorum... Bu bakımdan bir karşılık olarak..."

"Bak Berna," demişti Veysel. "Aşk takım elbisedir, insan kumaş." İşaret parmağıyla imân tahtasına vurmuştu tık tık, "... ama bu pazenden sana mendil bile çıkmaz. Açık ve kesin ve ilk ve son defa söylüyorum: Senin bana âşık olman beni hiiiiç alâkadar etmez kardeşim."

Kardeşim ha? Ne kardeşimi kardeşim?

Konu kapanmıştı.

Artık Berna, Berna'ya ilan-ı aşk eden gariban bir Seher'di, Veysel de Seher'in ilan-ı aşkına katıla katıla gülen zalim bir Berna. Gülmemişti hakikâtte ama, karnını tuta tuta gülüyormuş gibi gelmişti buna. İlk defa bu kadar iyi anladı Seher'i. "Olsun be!" dedi onun gibi. Biz sana âşıktık ya... da... Bir de abi gibi davranmasaydın zalim adam... Saçlarımızı karıştırmalar, "Ateşin düşmüş, afferin lan kerata" çekmeler, "Aç bakiim ağzını," deyip bademciklerimizi kontrol ettikten sonra "Aa, burda ne varmıış," deyip şeker, çikolata tıkmalar, "O sütü içmeden yatmak yok"lar...

Of yaa!

Tamamdı, anladıydık, senden bize hayır yoktu da, niye iki kardeş oluyorduk, iki dost niye olamıyorduk ki?

Olamazlardı böyle giderse, çünkü Berna için Veysel'le konuşmak, Veysel'in hoşuna gidebilecek şeylerin Veysel'e söylenmesinden, Veysel'le televizyon seyretmek Veysel'in seyretmek istediği kanalı seyretmekten, Veysel'le sofraya oturmak Veysel'in "Afferin lan kerata," diyeceği şekilde tıkınmaktan, giyinmek Veysel'e güzel görünmekten ibaretti; hayat, sinemaya bunu da götürsün diye abisinin gözüne girmeye çalışan bir bıdık gibi Veysel'in gözüne girmeye çalışmaktan.

Ya olduğun gibi görün
Ya göründüğün gibi ol...
MEVLÂNÂ

"Afferin benim koçumaaa..." dedi Veysel. "Bak ne güzel indi bademciklerin."

Berna kırgın kırgın baktı Veysel'e. Şimdi "Aa burda ne varmış," diyecek, sonra da şekeri veya çikolatayı tıkıştıracaktı ağzına.

Nitekim... "Aa, burda ne varmış."

Of yaa!

"Veysel?"

"Söyle."

"İyileştiğime göre..."

"Şimdilik iyileştin hemşerim, şimdilik. AIDS'in iyileşmesi olmaz. Eninde sonunda sepet havası olur."

Alışmıştı artık, "Tamam," dedi Berna. "Şimdilik iyileştiğime göre..." Çok özlemişti Kübra ablasını. İrfan da burnunda tütüyordu. Zila, Gülhan, hem belki gitmişken Naim Hoca'yı da görürdü. Stopali'yi de göresi vardı çok. Acaba hastaneye giderken bunu da atıversen?

Atardık ama önce o süt bitecekti. Ayrıca salak mıydın oğlum; ne demeye soruyodun? Velin miydik senin? Taksi mi yoktu Ankara'da, kalk kalk git'ti ne zaman istersen.

"Bu açıdan hiç düşünmemiştim," dedi Berna. Bir şevkle içti bitirdi sütünü. "Hazırım."

Veysel'de şevk ne gezer? Uyuz uyuz dolandı evin içinde, 133 kaçmıyodu, tuvalete girdi çıktı, biraz televizyona baktı, iki çay daha içti, –"Ben taksiyle gideyim olmazsa.", "Olmaz. Otur oturduğun yerde. Götürürüz dedik."– çocuğu melim melim meletti de anca keyfi oldu. "Ben de hazırım." Sağa sola söve döke götürdü bıraktı kaldırımda, "Ben de uğrarım bi..." dedi. İrfan'ı göresim geldi. Burdaysan seni de alır götürürüm, yok sıkılırsan bin taksiye git. Ne zaman geleceğim belli olmaz. Belki de gelmem bakarsın."

Kübra'yla sarılışıp bol bol ağlaştı kapıda Berna. Biraz da ışık gözlerini kamaştırmıştı, ondan. Neden sonra "Ne bu sakal kızım?" dedi Kübra. "Bi şey demiyo mu beyin?" A aa! Bunu da kendinize benzettiydiniz görüyo musun? Nası bi adamlardınız anam siz?

Zila, bakkaldan gelmiş gibi "Gel gel," diye yanındaki mindere vurarak karşıladı bunu, Gülhan, "İnsan abisini bi aramaz mı hayırsız?" der gibi kaşları çatık; "Gel bakalım, geel," deyip kucak açarak; İrfan kikirdeyip işeyerek. Her şey ne güzeldi. Çayları geldi üçünün; Zila'ya maden suyu. Ee, nasıl gidiyordu bakalım? "Nasıl olsun işte Gülhan. Bademciklerim indi..." Onu demiyorduk koçum, öbür işi diyorduk, aşna fişnayı. Güreş tutuyor muydunuz Veysel'le? Bir muhabbet bir muhabbet falan? Ha? Sizi gidi sizii!

"Of yaa!"

"Aa, dert sahibi olmuş bu," dedi Zila ışıldayarak. "Anlat bi kız."

Berna anlattı. Kimse sözünü kesmedi. Birkaç defa Kübra "Ne hayırsız kocalar var!" diye homurdandı, o kadar. Sonlara doğru da Naim Orhun çıktı geldi. Hastaneyi temelli taşınmadan önce boktan bir yere geçici olarak taşımasınlar diye Sağlık Müdürlüğüne kavga etmeye gitmişti de dönüşte bir uğrayayım demişti. "Ne konuşuyordunuz siz? Niye ağlıyo bu oğlan? O Veysel hayvanı hayvanlık yaptı di mi? Çabuk bana da anlat."

Silbaştan bir daha anlattı Berna. Güya sözü kesilmemişti. "Ağlama, tamam," dedi Naim Orhun sonunda. Zila'nın emzirmeye niyeti olmadığını görünce kalkıp kucağına aldı İrfan'ı. "Bu sefer işeme lan bari." Gidip oturdu Berna'nın yanına. Hem bozulmuştu morali hem de düzelmiş. Tabiatında yoktu demek ki, pezevenklik edememişti, bu moral vericiydi, ama besbelli gözünü toprağa dikmiş dolaşıyordu Veysel, bu da moral bozucuydu. Ama başka bir yol gör-

müş gibiydi sanki. Berna'nın "Bari abi-kardeş gibi davranmasa..." kahırlanmasından dalarak "Bana da günahını aldırdın bizim oğlanın," dedi. "Kabahat sende." Neyse bari, sakallıyken insan karıştırmıyordu kız mı oğlan mı. "Bana bak kızım..." Öff! "Bana bak Berna..." Bana da bakma'ydı, kendine bak'tı. "Şu hâline bak!" Neydi bu kot tişört oğlan gibi? Neydi bu bağcıkları salkım saçak idman ayakkabıları? Hiç mi tanıyamadıydın Veysel'i şu kadar zamanda? Söker miydi lan ona bu ibne ayakları? Şu sakallara bak'tı! Sen travestiydin oğlum, etek mi çekti canın, bulüz mü, kafana göre giyinecektin, Veysel'in kafasına göre değil. Böyle soytarılık ettikçe hiç şansın yoktu bak sana söyleyeyim. İster bakkal amca önlüğü geçir sırtına, ister kaytan bıyık bırak, sökmezdi o deliye. Pozu bırakacaktın. Olacaktın kaymak gibi tıraşını, karı gibi giyineceksen giyinecektin, "Pardon Zila Hanımcım," keyfine bakacaktın. Onun sende ne gördüğünü sen bilemezdin, o bilirdi. Aklını başına toplayacaktın. "Bak bana! Ben Veysel'e şirinlik etsem takar mıydı beni hiç si... Pardon Zila Hanım... şeyine? Aklına? Gülmeyin Zila Hanım. Biz böyle alıştık yahu!" Berna da güldü, sonra Gülhan, en sonra da Kübra. Zila hâlâ gülüyordu zaten. "Gel gel. Yanıma gel otur. Hâlâ hanım diyo... Oğlana çüklü müklü, bize hanım. Allah canını almasın senin." Gülhan, "Gideyim mi?" der gibi bakan Naim Orhun'a "Git hadi git," der gibi baktı, kalktı onun ısıttığı koltuğa oturdu, "Bana bak Berna..." dedi oturur oturmaz. "Aşk, göründüğün şey değildir yavrum. Olduğun şeydir. Kasma. Haklı Hoca. Kadın gibi giyinmek istiyorsan kadın gibi giyin. Siktir et yahu. Bak, ben hiç kadın gibi giyiniyor muyum?" Zila Naim Orhun'u kızartmakla meşgûldü ama o da geri durmadı. "Neysen osun kuzum, neysen osun. Beğenen beğenir, beğenmeyen anca gider. Poz yapma kimseye. Git üstüne ne istiyosan giy içerden. Manyak mısın nesin? Embesil oğlanlara benziyosun böyle." Berna kızara kızara kalktı. "İçerden mi?" Soru değildi. Hayatı Seher'i anlamakla geçecekti bu gidişle; mutlu olmakla veya mutlu etmekle alâkası yoktu aşkın. Olmakla vardı. Olacaktı. Beğenmeyen anca giderdi. Kübra yanaştı yanına. Refakat etmese olmazdı. "Gel anam gel," dedi. "Ben götüriyim seni..." Lâf sokmasa da olmazdı. "Ne de olsa misafir sayılırsın artık. Gelip gitmediğine göre." Hele akıl vermese hiç olmaz-

dı. Onun neyi eksikti? "Bak, herif gibi giyinince basbayağı adama benziyon kızım. Böyle böyle düzelecen inşallah. Bi de kırıtmasan."

Gülhan'ın kanı kaynadı, "Aklını severim senin!" fırlayıp saldırdı Kübra'ya, gıdıkladı, mıncıkladı, "Yapma! Dölek dur! Allah canını almasın, yapma!" iyice bir tikletti.

Nası bi adamlardı anam bunlar? A aa!

Bu dünyada adaleti var idi,
Denizde esmekten haraç alırdı...
İRŞÂDÎ BABA

Taraka Fazıl'ın Çankırı Caddesi'ndeki eski ve fakat eskiye nispetle tedbir, temkin ve tahkime bin takla attıran bayağı bir teknolojik ve bayağı bir yeni mekânında alı al moru mor, bir de üstelik kuş boku kokulu bir bekleyiş hüküm sürüyordu.

Deccal gelecekti.

Taraka'nın Melih, mekân sahibi olduğu hâlde vakit geçtikçe bu duygusundan uzaklaşıyor, misafirliğe gelmiş gibi hissetmeye başlıyordu. Tef gibiydi oğlan; her yerinden ayrı ses geliyordu. Diğer babalarla saatler önce buluşup şu saate göre çok daha emin ve rahat hissettiği sıralarda, yanındakiler "Acaba bizim kokumuzdan mı rahatsız oldu?" zannetmesin de bir nezaketsizlik olmasın diye burnunu kırıştırmamaya çalışmış, "Mantıken..." demişti "... yakın korumalarımız, bize bu âlemde yol yordam gösteren tecrübeli adamlarımız olarak bir yerde danışmanımız da sayılırlar, değil mi Tunç kardeş?" Kör Seydi'nin Tunç, sağ yanında oturan Elverdi Babür'ün Mazhar'a kehribar tespihinin içinde hapsolmuş milyon yıllık örümcek fosillerini göstermekle meşgûldü. Melih tarafından kibarca uyarıldığını anlayıp "Tabii tabii," demişti neye tabii dediğini bilmeden. Mazhar da atılmıştı hemen: "Evet, hakikaten."

Gümüş tespihini bir iki tur çevirip ötekilerin de mesajı almalarını ve tıpkı Mazhar'la Tunç gibi onaylamalarını beklemişti Melih.

Yeteri kadar onay mırıltısından sonra; "Şu hâlde," diye devam etmişti, "... derim ki; şûrâlarda meşveretlerde olsun, hususi görüşmelerde genel şeylerde olsun, tedbiren ve de tercihen, herkesin danışmanı yanında gerek. Ne dersiniz?"

Taze babalar şöyle bir bakışmışlardı. Olabilirdi yani. Sağ yanında emniyeti açık ruhsatsız tabanca gibi namlı bir kabadayı, en sadık adamın üstelik, ara sıra eğilip kulağına bir şeyler fısıldamalar falan, havalı da olurdu biliyor musun?

Onaylar daha konsantre ve daha hevesli gelmeye başlamıştı şimdi. "De..." diyerek söz almıştı Arap Ahmet'in Uğur, "O kadar adam bu masaya sığmayız yani, onu da göz ardı etmeyelim. Bir an evvel yeni mobilya alınması lâzım." Masanın buutları mânâsında ellerini kollarını sallaya sallaya konuşunca salondaki ağır kuş boku kokusu güvercin taklası atmıştı.

Melih, iyi bir noktaya temas ettiğini düşünerek şevkle çevirirken necef tespihini yere düşüren Uğur'un, koku ondan geliyordu kesin, "Pardon arkadaşlar," deyip almasını beklemiş, "Ne münasebet!" demişti. Rahmetli babası ömrü billah "Ne müneyasebet" dediği için kelimeyi doğru telaffuz etmek bir nevi haysiyet meselesiydi artık, "Danışmanlarımızdırlar, ama aynı zamanda da yakın korumalarımızdırlar. Meşveret masasının raconunu da hatırda tutalım lütfen; yalnızca mıntıka sahipleri oturabilir. Şöyle Allah'ın askeri gibi sağ omzumuzun gerisinde dikilseler daha uygun olur diye düşünüyorum ben. Hem de daha şık."

Herkes heyecan ve hevesle desteklemişti bu formülü. Uğur hariç. Melih'e bozuk bozuk bakmıştı o. Milletin içinde terbiye edilmek hiç de hoş değildi yani. "Kardeş, tamam da..." demişti, "... dışarıya karşı olur, eyvallah, ama birbirimize karşı da mı fedai dikeceğiz tepemize şimdi? İtimatsızlık olmayacak mı? Ben senle baş başa oturup konuşacaksam tepende koruma görmek ağırıma gider yani. Gücenirim kişisel olarak."

Gençler bunu da heyecanla onaylamışlardı. "Doğru bak!" demişti Kama Necati'nin Oğuzhan, "O da var."

Kaptırıp çok sesli çok başlı tartışmışlardı bir müddet. Uğur konuştukça kuş tüyleri uçuşur gibi olmuştu. Neticede Melih bir suskunluk ânını değerlendirip genzini temizleyerek söz almıştı ye-

ni baştan. Parmaklarının arasına geçirdiği gümüş tespihine muhtelif geometrik formlar verirken, "Arkadaşlaar..." demişti, "Bu gece Deccal'la yüz yüze geleceğimizi hatırlatabilir miyim size? Deccal Deccal. Rahmetliler bu kan kokulu odada bir aradalarken tamamının kıyametini getiren eli kanlı cellat? O kadar tecrübeyle babalarımızı pişirip yediğine bakarak; kimse darılmasın, bizi bu toylukla haydi haydi, hem de çiğ çiğ yiyebilecek bir canavar?" Gerekli sessizliği sağladığını görünce şöyle devam etmişti: "Aramızda toplanma kısmını sonraya bıraksak da bu geceki kısma konsantre olsak diyorum. O geldiğinde bu kadar mı olalım, sırtımızı en gözüpek adamlarımıza mı verelim kısmına hani."

Herkes taş olmuştu. Haklıydı Melih. Atıp tutmak bir yere kadardı. Başka biri olsa konu, ince ince iğnelerlerdi oğlanı ama başka biri değildi. Deccal'dı.

"Tamam o zaman..." demişti Resto'nun Gani ilk. "Ben kabul." Onu Taşkafa'nın Batur takip etmişti: "Ben de."

Korku utanılacak bir şeymiş gibi durmuyordu şimdi. Diğerleri de dökülmüştü birer birer. Solağın Canip sıkıntıdan bileğine doladığı lapis lazuli tespihini kadranın üstünden çekip saatine bakmış, "Kaçta geleceğini söylemediydi değil mi?" diye sormuştu Melih'e.

Bu soruya cevap verip durmaktan gına getirmişti Melih. Bir gün bu devrânın da değişeceğini taahhüt eden gergin bir sesle, "Kuralları o belirliyor şimdilik..." demişti. Gene de... "Bence hemen alalım adamları içeri. Bakarsınız geliverir." Kimseden onay beklemeden kalkıp şûrâ salonunun tek kapısını açmış, bekleşen bir numaraları içeri buyur etmişti.

"Şurda dur Azer."

Akın, "Akın, ben burdayım," diye el sallayan Kara Mustafa'nın Süha'nın başına gidip dikilmiş, bunlar leb demeden leblebiyi anlayan adamlardı, şöyle kaş altından birer bakışla Ejder Halim'i, Refet Ekmel'i, Oktay Mazhar'ı, Sadri Oğuzhan'ı, Tamer Tunç'u, Taşkın Uğur'u, ki o girince kuş kokusu iki misli artmıştı, Kandemir Canip'i, Burhan Gani'yi, Emet Batur'u bulup pozisyonlarını almışlardı. Durmayı da bilirlerdi susmayı da; ne olduğunu sorma mânâsında dahi bakmamışlardı birbirlerine. Cevap fazlasıyla belliydi ayrıca: Deccal! Efsane geri dönüyordu ve bizimkiler nihayet uyanı-

yorlardı güzellik uykusundan. Günaydın'dı. Ardına iki çakal takıp siyah paltonun da en üst düğmesini ilikleyip esnafa çöken, karşısında seni görünce de altına eden soğan erkeklerine benzemezdi o. Hiç kimseye benzemezdi. Bak bunların da avuçları terlemeye başlamıştı. Ne zaman damlardı acaba? Nasıl bir adamdı?

Uğur'un keyfi bir yerine gelmişti ki, sorma. İmâmesinden tuttuğu necef tespihiyle havada neşeli daireler çizip dört bir yana kuş boku kokuları saçarak arkaya dönmüş, Taşkın'a en sevdiği abisine bakar gibi engin bir muhabbetle bakmış ve "Bundan sonra hep yanımda olacaksın Taşkın," demişti. "Ne hoş!" Taşkın, diğer korumaların "Bak hele bak" bakışları altında ezilmiş, kızarıp yutkunmuş, ellerini önünden çözüp arkasına bağlayarak gözlerini karşı duvara dikmişti. İşlerin böyle yürümeyeceğini birinin anlatması lâzımdı bu Uğur Bey'e.

Öyle böyle, şimdi daha güvende hissediyorlardı gençler. Evet, Uğur'un bu hafifliği hiç de hoş kaçmamıştı ama o kadar da haksız değildi çocuk. Koruma, kalkan demekti ve insan savaş meydanına çıkarken kalkanını içerki odada bırakmazdı. Nitekim rahmetliler... malûm.

Gene de bir eksiklik var gibiydi.

Ekmel akıl etmişti ilk. "Şimdi... İyi de arkadaşlar..." demişti tedirgin tedirgin. "Bu sefer de kapı ağzı boş kaldı."

Tabii ya.

Ev sahibi olarak Melih hemen Azer'i harekete geçirip ikinci emniyet kuşağında bekleşen adamlarını beriye, üçüncüde bekleşenlerini ikinciye, arabaların başında bekleşenleri de şoför hariç üçüncüye kaydırmış, biraz da Uğur'la Taşkın'a öykünerek Ekmel'e bir abi edâsıyla bakıp, "Tamam mı Ekmel kardeş?" demişti. "İçin rahat etti mi?"

Ekmel bozulmuş, bakışlarını yakut tespihinin tavşan kanına yıkmıştı.

Beklemiş, beklemişlerdi. Nerdeydi bu adam? Vakit ne kadar yavaş geçiyordu.

Acıkmışlardı sonra.

Melih tekrar ayaklanıp kapı ağzında dikilen adamlarından birini ikinci kuşakta dikilen adamlarından birine gönderip üçüncü hat-

tan birini Vilayet'in köşesindeki vitamin büfeden tostla kola almaya göndermesini söylemesini söylemişti. "Bana ayran," diye seslenmişti Uğur. "Kola ekşime yapıyor." Sonra da arkasına dönüp sormuştu: "Sen ne alırdın Taşkın?"

Adamcağız Ekmel'in tespihinden beter kızarmıştı.

Tostlarını yemiş, Uğur ayranını, öbürleri kolalarını içmiş, tespihleriyle oynaya oynaya beklemeye devam etmiş, ıvır zıvır bir iki sohbetten sonra düşüncelere dalmışlardı.

Nasıl gelecekti Deccal? Geçen defaki pusudan sonra tek gelmezdi de kesin, kaç kişiyle gelecekti? Gelip de ne edecek, bunlara ne diyecek, ne buyuracaktı? O öyle buyurgan buyurgan atıp tutarken bunlar ne tavır takınacaklardı?

Melih haricindekiler ayrı ayrı ve fakat hep birlikte, "Bana ne?" diye düşünüyorlardı. "Ev sahibi Melih. Bozulacaksa onun fiyakası bozulacak. Hiiç üstüme alınmam ben." Melih ise tam aksini düşünüyordu. "Şöyle bir tanıştırırım herkesi, Deccal da kime ne diyecekse tek tek der, nasibime düşene bakarım, öbürleri alınmıyorsa ben hiç üstüme alınmam."

Uğur farklı düşünüyordu: "Ay çok merak ediyorum bu adamı. Genç mi acaba? Yaşlı mı? Çok mu sert? Lâkâbını nerden bulmuş, nasıl akıl etmiş? Sorsam ayıp olur mu?" falan.

Kumaş hışırtılarından başka ses yoktu şûrâ salonunda.

Merak ediyorlardı. Karşılarında gördükleri zaman ne yapacaklardı? Kalkıp acaba, önlerini ilikleyip tokalaşarak falan?.. Nasıl bir adamdı ayrıca? Kime benziyordu? Has adamlarına sorup durmuş, hep aynı cevabı almışlardı: "Hiç kimseye."

Gözünü kaçırandan hoşlanmadığını, tespihten gıcık kaptığını öğrenmişlerdi elbette. Hadi gözüne bakmasına bakardık da, şu tespih konusunu gündüzün toplandıkları meşveret masasında uzun uzun tartıştıktan sonra, ilk günden o kadar geri çekilirlerse cariye muamelesi yapardı adam bunlara, "Sokun lan şunları cebinize!" diyecek hâli de yoktu ayrıca, Uğur'un, "Belki bir hassasiyeti vardır. Kötü bir anısı falan. Bence saklayalım. Ayıptır," itirazlarına rağmen ceplerine tıkmamaya, tabiri caizse gözüne gözüne sokmaya karar vermişlerdi seninkinin. Beğenmezse söylesindi beyefendi. Şu ortamda da kabadayılık etmezdi herhâlde.

Ortam demişken...

Ortam da soğumuş muydu ne?

Tunç şöyle bir içine çekti boynunu, dikilen ense tüylerini avucunun içiyle sıvazlayarak yatıştırmaya çalıştı. Halim'in ısınmak için kollarını kavuşturası, Uğur'un Taşkın'a uzatıp "Bak Taşkın, ellerim nasıl soğuk," diyesi, Melih'in kendi mekânımızda ekstradan azar işitmeyelim düşüncesiyle hazır millet de bu kadar dalıp gitmişken kimseye belli etmeden tespihini cebine tıkası vardı. Gerçi beyefendi gelip de dört emniyet hattını geçinceye kadar elli bin kere haberleri olurdu ama neme lâzımdı. Kaş altından etrafı kolaçan etti şöyle. O anda da kapının açıldığını, içeriye kendi yaşlarında, belki daha bile genç, siyah takım elbiseli, filkulağı yakalı beyaz gömlekli bir adamın süzüldüğünü, bir an sonra kapının hiç açılmamış gibi kapandığını gördü. Ne olduğunu anlamaya çalışarak kafasını çevirince göz göze geldi genç adamla. Sanki ölünün biri yukarılardan bir yerden, rahmetli babasının oturduğu balkondan falan sarkmış da aşağıya bakıyor gibiydi. Bu kadarı yetti. "Deccal!" diye düşünüp titredi. Teneşirde delik deşik yatan babası geldi gözünün önüne, onun açık gitmiş gözleri bile bunun açık duran gözlerinden diriydi, bir an Uğur'un yerinde olmayı, cakayı makayı bir tarafa bırakıp başını Azer'in göğsüne yaslamayı istedi. Üşüdü.

"Aa!" dedi o sırada Uğur karşıdan. "Deccal Bey?"

Bana göre "insan" bir şahsın özel adı olmayıp bir hâl veya niteliktir. Bu sebeple artıp eksilmesi mümkündür.

ALİ ŞERİÂTİ

Ortak,

Geçende senin Bahâ geldi karakola. Bizim kapı nöbetçisi bunun köpeğini mi tekmelemiş ne, kıyameti koparttı piç. Görecektin, göt kadar oğlan nasıl kattı karıştırdı koca karakolu. Elinde jilet, bir kendine çalıyor, bir etrafa sallıyor. Tanıştıydık söylemesi ayıp, beni görünce sakinledi, jileti elinden bırakıp büküverdi boynunu. Aldım odaya götürdüm, derin kesmemiş neyse, yalandan çizmiş numaracı it. Ürkmesin diye pansumanını falan elceğizimle yaptım. Küstüydü bana, uzun mesele, "Daha da küsüm," dedi. "Niye geldin o zaman?" dedim, küs küs anlattı. Verdiğim haracı yanlışlıkla vermişimdir diye iade etmeye gelmiş yazık. Ben ne bileyim senin en fazla beş bin lira verdiğini; bol buldum diye aldım Deccal'ın valizinden bir balya, beş yüz binmiş, götürdüm verdim önümüz kış diye. Kafama atar gibi attı masamın üstüne. Sonraki muhabbetime yüz vermedi, küslüğü devam ediyormuş, yıktı boynunu gitti.

Şurama bir şey oturdu Ortak. Deccal'ın üstüne senin sidikli Dinçer'e de yazıldıydım, şimdi de Bahâ'yı sevmeye başladım galiba. Ne oluyor lan bana?

Gelelim senin erkek arkadaşın, benim şeykardeşim Deccal'a.

Veysel'in hastaneden bir kaçtı seninki, kaçış o kaçış.

Kıvırcık haftada bir gelip tekmil veriyor, ordan biliyorum arkada-

şın iyi olduğunu. "Uslandı mı bari, artık kırıp kıçını oturacak mı köşesinde?" diye soruyorum ki hangimizinki çizilirse çizilsin olan bana olacak çünkü, hak ver.

Ve tabii ki hayır'mış. Uslu uslu oturmayacakmış beyefendi, yakında gelip dükkânın başına geçecekmiş.

O neyse de, ben ne diyorum biliyor musun, bu herif yarın gelir de "Borcumuz namusumuzdur," deyip birinden söktüğü yarım metre bağırsağı bana sokmaya kalkarsa ya?

Kredi borcumu ödemeyeceğim ki "Ben de sana borçluydum, ödeştik," diyebileyim. Yoksa ödemeyi çok isterdim; beni bilirsin.

Veysel'e yeni bir diz örtüsü çıktı. Berna biraderin AIDS olmuş da. Anlayacağın gidici senin kızoğlankız. Emanetin canı cebinde olur demişler, üzüleceğini bile bile yazdım ama inan ben de çok üzülüyorum be.

Sık sık Zilacığımgile gidiyorum. Göz hakkı için değil, insanlığımdan. Bizim hanım da hamile malûm, kalkıp eve geçiyorum sonra. Yalan yok, Zilacığımın yanında kendimi Fehiman'ın yanındayken hissettiğimden daha çok yuvamda hissediyorum. Teoman Kemâni haklıymış sanki.

Keşke burada olaydın be Ortak, ne güzel cık cık cık edip beni ayıplardın, ben de "Gittin şeyh kucağına oturdun da ibne mi olup geldin?" derdim, hırsımı senden alırdım.

Şaşkınım kısacası.

Ne yapacağım lan ben? Çok ciddiyim. Otur, dök düşün, bir akıl ver. Zila'yı gördüm göreli Fehiman bıyık bırakmaya başlamış sumocu gibi geliyor bana.

Hadi Allah'a emanet.

Celil Erhan

–İnsan daha güç durumda olamaz
Bilmem ki ne diyeyim–

...

GÜLTEN AKIN

Celil farkında değildi; bıyık bırakmaya başlamış gibi geldiği falan yoktu, resmen bıyıkları çıkıyordu Fehiman'ın. Sumoya da başlamamıştı. Bel simidi almış başını gitmiş, gıdısı katmerlenmiş, kolları löm löm et tutmuş, kalçası dağlıç kuyruğu gibi yağlanıp semirmiş, parmak eklemlerinin yüzü sobanın altını alırken is olmuş gibi kötü kötü kararmıştı.

Sakalları da çıkıyordu daha. Bayağı bir tıraş oluyordu artık. Sinekkaydı neyse, alışmıştı nispeten ama ağda yapmak zulme dönüşüyordu yavaş yavaş. Memelerinin arası, bacaklarının iç, baldırlarının dış kısımları da kıllanıyordu çünkü. Karnı büyüdükçe eğilip bükülmesi daha bir zor hâle geliyordu alttaki işler. Yakında da imkânsız hâle gelecekti. Hadi bakalım'dı, kıllı kıllı dolaş'tı o zaman evin içinde.

Daldığı yerden çıkıp aynaya bakınca, karşıdan Celil'in halı saha arkadaşlarından biri bakıyor sandı, irkildi. Bir avuç tıraş köpüğü aldı, yüzüne yaydı. Bizimki huylanmaya başlardı yakında bu köpük niye bu kadar çabuk bitiyor diye.

Olgunlaşmamışlarının başını jiletle uçuracaktı ama şu fena irin toplamıştı; çene kemiğinin sağ alt köşesinde baş vermiş sivilceyi sıkıp patlattı. Bir de bu dert vardı lanet olasıca; ergenlik sivilceleri. Dert bir değildi ki.

Saçları da daha fazla dökülmeye başlamış gibiydi sanki. Şortu konçu çekip halı sahaya gitse... Tam şakanın zamanıydı di mi? Aferin Fehiman!

Hâle bak, ciddi ciddi favorileri çıkmıştı. Kaldırdı şöyle, sağ yanağını çevirip aynaya baktı. Kulak memeleri?.. Siz de kusur kalmayın'dı aman, tüylenmeseniz şaşardık zaten.

Hadi gül'dü, gene şaka yap'tı hadi!

Ne oluyordu Allah'ım?

Jileti olabildiğince yukarıdan bastırıp aşağıya doğru çekti, su kabında çalkaladı el alışkın, nasıl ağrına gidiyordu, tık tık vurdu lavabonun kenarına, bir daha çalkaladı, çeneye doğru devam etti. A yok, vallahi yok, kulak deliğinden de kıl fışkırıyordu yaa. Ay Allah'ım; erkek mi oluyordu, ne oluyordu?

Bir de şişmanlıyordu ki... Hamilelikte? İki can besliyordun neticede, normal sayılmaz mıydı azıcık fazlası?

Azıcık mı? Kimi kandırıyordun sen Fehiman?

Kıl dönmesin diye düzden aldı boynunu. Âdemelması mıydı o?

Jileti çalkaladı, tık tık vurdu lavabonun kenarına. Burunla üst dudak arasını alırken dilini ön dişlerinin altına sokacaktın şöyle. Celil'den görmüştü. Hah bak, ne kadar rahat alınıyordu o zaman. Sivilceleri de budamıştı kaymak gibi, nerdeydi bizimkinin kan taşı, fena olmamıştı, bayağı yakışıklı kadındı, ama bir de perdah atsa daha iyi olacak gibiydi sanki.

Evet evet. Atacaktı.

Jileti tekrar çalkaladı, kenara vurdu.

Körler file dokunup onu tanımaya çalıştılar. Birinin eli filin kulağına, birinin eli ayağına, birinin eli dişine, birinin eli baldırına dokundu. Fili görmeyen ahâli, onun nasıl bir şey olduğunu körlerden öğrenmek istedi. Eli hayvanın ayağına değen kör; filin bir sütuna benzediğini söyledi. Baldırına dokunan duvar, dişlerine dokunan direk, kulağına dokunan halı gibi bir şey olduğundan dem vurdu.

Hepsi doğru söyledi, ama hepsi yanıldı.

İMAM GAZÂLÎ

Fehiman sinekkaydı tıraşını bitirip başlarını jiletle uçurduğu sivilcelerinin üstüne kan taşını basar, Celil yeni zarfladığı mektubu yalayıp yapıştırıp üstüne Hayri'nin adresini yazıp postalasın diye Abdullah'a verirken babacıklar Melih'in mekânında, tespihleri ellerinde, yeni usule göre yakın korumaları da sağ arka tepelerinde, muaccel bir şûrâya başlıyorlardı. Bu Deccal böyle yaparsaydı şûrânın da boku çıkacaktı zırt pırt zırt pırt.

Gündem şuydu: "Eee?"

Ürpererek; geçen haftayı yüz bininci defa hatırladı Melih.

Deccal denen o bayat balık gözlü katil suratlı hortlak kan içici cani kaba saygısız donuk hayvan herif ruh gibi çıkıp gelmiş, masanın başına akarak; evet, evet, hareket etmemişti, tüpü kırılmış cıva gibi akmıştı, tabut ölçülerini alırmış gibi her birine tek tek, uzun uzun, üşüte üşüte bakmış, sonra sanki hiçbir şey dememiş, hiç kıpırdamamış, sanki bunlardan da önce gelmişmiş de ta o zaman-

dan beri zaten hep bakar durur mu gibi artık hiç de deminki kadar güven vermeden tepelerinde dikilmekte olan adamlarına bakmaya başlamış, nasıl başardıysa aynı anda bunlara da bakmaya devam etmiş, ağzını milim oynatmadan "Fedailer dışarı!" deyip hiç beklemezmiş gibi beklemeye koyulmuştu. O kadar emindi ki kendinden beyefendi, sanki âyet indirdi, bunlar da hemen amin deyip çıkacaklar!

Lan?

Sen kim oluyordun da?..

Ama gık diyememişlerdi.

Çünkü o arada Taşkın, bir ebeveyn edâsıyla eğilip Uğur'un elindeki tespihi alarak avucunun içinde kaybetmiş, kendi çıkış kapısına doğru uzaklaşırken diğer danışmanlara da bir kafa hareketi yapıp hepsini sığır gibi gütmüştü.

"Çıkıyor musun Taşkın?"

Tek Uğur'un Taşkın değil, hepsi çıkıyordu danışmanların; Melih'in Azer, Süha'nın Akın, Halim'in Ejder, Ekmel'in Refet, Mazhar'ın Oktay, Oğuzhan'ın Sadri, Tunç'un Tamer, Canip'in Kandemir, Gani'nin Burhan ve Batur'un Emet.

Çok bozulmuştu Melih. Taşkın kim oluyordu da koskoca Azer tıpış tıpış düşüyordu onun önüne kardeşim? Bunun hesabını soracaktı ama. Ne hakla Azer, ne hakla? Kendi patronun dururken elin adamından nasıl emir alırdın sen? Hadi Deccal misafirdi, Taşkın'dan nasıl emir alırdın? Nitekim Deccal kutup rüzgârı gibi esip bunları iliklerine kadar buza kesip gittikten sonra, tabii toparlanmak için biraz süre gerekiyordu, takriben iki saat sonra sormuştu da. Ama Azer cevâben "Orda bir vuruşma ister miydiniz?" diye sorunca uzatmamıştı.

"Bir daha olmasın lütfen."

"Dikkat ederiz Melih Bey."

Hah şöyle. Haklı olabilirdin ama nezaketen de olsa patronundan müsaade isterdin canım yani. Bir Taşkın kadar da mı itibârımız yoktu?

Korumasız kalan şûrâ salonunda kibar kibar sırıtan bir tek patron vardı o gece: Uğur. O anca zevzeklik etsin. "Meğer akranmışız. Ay Deccal Bey, ben sizi daha yaşlı sanıyordum." Sağ kaşı ha-

fifçe oynar gibi olmuştu o zaman Deccal'ın... veya Melih'e öyle gelmişti.

Neyse işte... Öyle veya böyle çıkıp bunları bir başlarına komuştu salonda danışmanlar. Şimdi ne olacaktı görelimdi.

Görmüştük.

"Tanıyın," diye başlamıştı Deccal. O kadar. Yoktu öyle "Benim adım Deccal" falan.

Tanışalım demiyordu arkadaş; bakar mısın? Tanıyın'mış.

"Ben de Uğur. Rahmetli Arap Ahmet'in oğlu. Nasılsınız?"

Uğur'un son harfleri ölü gözlerin içinde eriyip giderken, evet, sağ kaşı gene oynar gibi olmuştu, Deccal, konuşan o değilmiş gibi kıpırdamadan, tüyü teleği oynamadan, şaşmadan, teklemeden, vurgusuz, ama beyinlerinin ortasına ortasına vura vura konuşmaya başlamış, susuncaya kadar da o vaziyette devam etmişti. Onun o olduğunu bilmesen, kim konuştu da kim sustu diye sağda solda adam aranırdın. Sususu da hiç susmamışmış, sanki o konuşmayı sürdürüyormuş da bunlar susmuşmuş gibiydi çünkü. Belki bir ara, kuş boku kokusundan rahatsız olmuş da burnunu kırıştırırmış gibi yapmıştı ama belki de yapmamıştı.

"Babalarınızla bir hesabımız vardı, malûm, kapatamadık..."

Ne demek istiyordu bu? Öldürmelere doyamadım, sizi de aradan çıkarmaya geldim mi? O yüzden mi kışkışlamıştı danışmanları?

Meğer hayır.

Devam etmişti Deccal.

"Redd-i miras edip etmeyeceğinizi görmek için bekledim ve gördüm ki edeceğiniz yok. Yol sizin yolunuz; bildiğiniz gibi olsun..."

Ohh.

"Lâkin, bir: Çağırdığım zaman gelinecek..."

Bu kolaydı, başka?

"İki: Tespihler fayrap..."

Şûrâ salonu dona çalarken atıp tutmalar, yiğitlenmeler babalanmalar unutulmuş, tespihler birer ikişer fayrap edilmişti.

Daha başka?

"Üç: Vecibelere aynen devam. Ondalığınız değişmemiştir; onda bir. Her ay toparlanıp Gülbahçe İş Takip'e getirilecek..."

O da kolaydı. Nasıl olsa babalarınız yok deyip onda beş de diyebilirdi çünkü. Ee, dört?

"Dört: Miras sizinse, borç da sizin. Babalarınızın bana on beş bin tapu borcu vardı..."

Neee?

"Kimin hissesine ne düştü bilmem, ama baba borcunun oğul borcu olduğunu bilirim. Size üç ay mehl-i müddet. Üçüncü ayın sonunda, noksansız ödensin, hesap kapansın."

On beş bin tapu ha? Dur bakalım beş'in altından ne çıkacaktı. Yüz bin tane de araba istemesindi sana şimdi?

"Beş: Fuhuştan uzak durulacak... Altı: Şûrâ bitmiştir."

Bitmiş miyd... Aa, gitmiş miydi yaa?

Korumalar dönüp gelmişlerdi sonra. Demek ki gitmişti kesin.

Şûrâ salonu ısınmaya başladığı hâlde daha uzunca bir müddet üşümeye, kara kara düşünmeye ve kendilerini Deccal'la baş başa hissetmeye devam etmişlerdi. Kuş boku kokusu bile donup düşmüştü. Neden sonra Taşkın'ın ılıman ikliminde ilk Uğur'un buzu çözülmüş, "Çokkk mütthişş yaa!" demişti ağzının suları aka aka.

Bunun üzerine acil bir şûrâ daha toplamaya karar vermişlerdi. Ama o gün değil. Hiçbirinde ağız açacak mecâl kalmamıştı. Uğur hariç. "Nasıl bakıyordu ama? Gördünüz di mi?"

Yüz bininci hatırlamasını bitirip son olarak da Uğur'un bu hafifliğini esefle hatırlayıp –hiç büyümeyecekti bu çocuk, muhabbet kuşu besliyordu kesin– oturumu açtı Melih:

"Ee?"

Tespihini çıkarmaya yeltenen yoktu henüz. Deccal geçen haftadan beri oralarda bir yerde saklanıyormuş, çıkıp kızıverecekmiş gibi gergin bir hava vardı. "Şu tapu meselesini araştırıp soruşturdunuz mu arkadaşlar? Neymiş?" Kendi de araştırtıp bakıtmış ama bir yere varamamıştı. İşimiz buydu kardeşim; gözümüze kestirdiğimize çöker, taşınmazına el koyup üstümüzde tutmadan okutur, ondalığını reise toka edip –bu durumda Deccal oluyordu reis ister istemez– kalanıyla da paşa paşa yürütürdük gemimizi. Sormuş etmişti kendi çapında, evet, bir dolu tapu, şu bu girmişti ama girdiği gibi de çıkmıştı yani. Acaba rahmetliler ondalığına mı çökmeye kalkmışlardı adamın? Onu mu demek istiyordu borç derken?

Her kafadan bir ses çıkmaya başlayınca Uğur'un parmak kaldırdığı gözünden kaçtı Melih'in. Kibarca vurdu masaya. "Arkadaşlar... İstersenïz şu sol baştan başlayalım, sırayla söz alalım, böyle olmuyor ama."

Sol başta Kara Mustafa'nın Süha vardı. "Ben bir şey bulamadım," dedi kısaca. "Tahminim var ama... On beş bin tapuluk bir haraç kesiyor Deccal bence. O da birçok adamını kaybetti ya, kan parası olarak diyorum bir bakıma."

Katılanlar, katılmayanlar, ki çoğunluk katılmıyordu, yine her kafa ayrı ses vermeye başladı. Kardeşim, iyi de, iki milyonluk tapu da vardı iki yüz milyonluk tapu da. Hadi zaman kazanmak için bir şeyler ödemeye kalktın, hangi hesaba göre ödeyecektin? Adam az bulursaydı pardon mu diyecektin? Böyle haraç mı olurdu? Yani ağzımı bozmak istemiyordum ama, sikmiştim ben böyle işi. Vereceğimiz bir can'dı, ya sana kısmet ya bana kısmet deyip vuruşalım gitsindi gerekirse!

Melih masayı tıkırdatarak sükûneti sağlayamayınca eline aldığı tatlı kaşığıyla dondurma kadehini şıngırdattı. "Arkadaşlar..." dedi yüksekçe, "... Süha fikrini söyledi. Sonra tartışırız. Sıradan lütfen. Evet Halim kardeş?"

Halim, kafasının tepesinde göz varmış da oradan bakıp Ejder'le göz göze gelmeye çalışırmış gibi kaykıldıkça kaykıldı geriye. "Bizde kimsenin bir şey bildiği yok kardeş," dedi. Solunda oturan Ekmel sıra bana geldi diye atılıyordu ki Ejder'in hafif bir uyluk dürtmesiyle "Yalnız," diye ekledi, "Bu Deccal'ı bilenlerden duyduğum kadarıyla, tapu dediği zaman tapu demiş olurmuş." Başlar "Nasıl yani?" dercesine ondan tarafa dönünce kravatının düğümüyle oynayıp devam etti: "Yani adam ne diyor? Tapu... O zaman, demek ki tapu demiş oluyor."

Melih, "Yaa arkadaşlar..." diye araya girmeye çalışan Uğur'u, "Orasını biz de anladık da... Ne tapusu yani?" diye susturup sözü Ekmel'e verdi. "Bizde de tık yok," dedi Ekmel. "Rahmetlinin zamanından sağ kalan ne kadar adam varsa diktim karşıma, bizzat sorguya çektim. Ben onlara soruyorum ne tapusu diye onlar bana soruyor. Muamma."

"Bi de bizi dinleyin kardeşim yaa..."

"Uğur kardeş... Olmuyor ama böyle. Sıradan dedik. Bak toparlayıncaya kadar akla karayı seçiyoruz sonra." Yok, bu Uğur'a bir parfüm hediye edecekti punduna getirip. Oğlan kımıldandıkça buram buram...

"İyi de..."

"Mazhar... Kardeş... Sende ne var?"

Mazhar'da tıngır hamamla tıngır tas vardı.

Nihayet, bir türlü söz alamadığı için kollarını kavuşturup dudaklarını da sarkıtmış küskün küskün oturan Uğur'a döndü Melih. "Uğurcuğum..." dedi, sonra döndürdü lâfı, "Uğur Kardeş..." diye düzeltti, "Hadi geldi sıran. Dinliyoruz, buyur."

Uğur, gördüğü günden bu tarafa Deccal gibi konuşmaya heves ediyordu. "Bir..." diye başladı, "Söyleyeceğimiz bir şey vardı ki şey ettik, lâfa girdik, parmak falan kaldırdık, yüzümüze bakan olmadı çok şükür..." Melih "Estağfurullah canım... Sırayı bozmayalım diye..." falan der, masadaki bütün başlar bir kere daha Uğur'a dönerken Taşkın sol elini usulca kaldırıp kimseye belli etmeden sağ dirseğini sıktı Uğur'un. Ama yok. Buruk buruk omuz silkti Uğur. Ve iki: Hayır efendim, en son konuşacaktı! Madem aceleniz yoktu... Taşkın kızarıp bozararak elini yana salarken "Peki canım..." dedi Melih. "Sözü sen toparlarsın son. Canip, sende var mı bir şeyler... kardeş?"

Hayır! Canip'te "Nema nişto" dan başka bir şey yoktu doğrusu. Rahmetli Solak Ümmet, oğlunu bu işlerden uzak durması için yurtdışında okutmak istediğinden ve fakat devrimci sicili sebebiyle okuta okuta ancak Sofya Üniversitesi'nde okutabildiğinden, Canip kardeş hem babasının ruhuna rahmet gitsin diye hem ağız alışkanlığı olmuş artık, dilini tam mânâsıyla Türkçe otobanında tutamadığından sık sık tali yola kaçıyor, araya Bulgarca kelimeler, idyomlar ve hâttâ mimikler, jestler sıkıştırıyordu. Sen "Hayır" anlamında sağa sola sallardın kafanı misâl, o "Evet" anlamında sallardı. Ayrıca komünizm, hiç de öyle sizin sandığınız gibi kötü bir şey değildi, tamam mı birader? Bakar, öğrenirdin istersen; elimizde oçın mınogo dokument vardı mektepten.

Devâmen, bu türden ecnebiliklere itibâr etmeyen Tunç'ta "Bir malûmat alamadık kardeş!", Oğuzhan'da da havayla cıva vardı.

Peki ya Gani kardeş?

Ekmel kardeşin kulağına ne üflenmişse Gani kardeşin kulağına da o üflenmişti; Deccal tapu demiştiyse tapu demiştiydi. On beş bin tapu istiyordu adam. Bildiğimiz ettiğimiz öğrendiğimiz buydu.

Ve peki Batur kardeş ne diyordu?

Ne desindi; aynen Ekmel kardeşle Gani kardeşin dediğini diyordu o da. Deccal'dı bu; babalarını Allah götürür gibi götüren. Tapu'ydu. On beş bin adet'ti. Arsa tapusu mudur, tarla tapusu mudur, ev midir, ot mudur bok mudur, ne tapusu dersen... sıfır'dı.

Melih bir kere daha döndü Uğur'a. "Evet, sona geldik..." dedi kinayeli kinayeli. Kasten "Uğur kardeş" dememişti. Issey Miyake mi alsaydı ki buna? Uçuk karpuz kokusu şöyle? "Söz sende." Son sözü şu çocuk kılıklıya bırakmak öyle ağrına gidiyordu ki. Biz ev sahibiydik hem, hem de devraldığımız töreye göre resmen olmasa da fiilen reistik; noktayı koymak bize düşerdi değil mi? "De bakalım neymiş. Can kulağıyla dinliyoruz."

Uğur, tadını çıkararak baktı karşı hizada oturan paydaşlarına, az durup hava yaptı, zaten konuşmak için can atıyordu, daha fazla dayanamadı, başladı döktürmeye.

Bir: Dinlememiştiniz ama, bu boş boş oturmamış, nedir ne değildir öğrenmişti.

İki: On beş bin tapu on beş bin tapuydu kardeşim, önce dinlemesini öğrenecektiniz.

Üç: Zamanında rahmetliler bir kurnazlık edip Yakışıklı'yı, ki Fazıl Amca'nın yakın koruması oluyordu, duymuştuk, Deccal'mış gibi allayıp pullayıp Teoman Kemâni diye bir rantiyeye göndermiş, adamın elinde tas tarak ne varsa çöktürüp aldırmışlardı. Dinleseydiniz öğrenirdiniz.

"Beş: ... Yok yok, altı... Kaçta kaldıydım ben Taşkın?"

Neyse, altı diyelim'di... Altı: Deccal bu polümü öğrenince çok bozulmuş, şûrâyı toplayıp bütün tapuları geri istemişti. Siz dinlemediğiniz için tabii...

Yedi: Satıp savdıktan sonra rahmetliler ya kimsede o kadar tapuyu geri toplayacak mecâl ya da niyet olmadığından öşür möşür teklif etmiş, Deccal tapudan gayrısına razı olmayınca da... Burasını iyi dinleyin'di bari...

"Ve sekiz: Tapularını toparladık gel de al diyerek şu odaya çağırıp adamcağızı pusulamaya kalkmışlar. Yani ölünün arkasından konuşmak gibi olacak şimdi ama, ben çok ayıpladım bizimkileri şahsen. Rahmetli babamı kınıyorum." Taşkın istediği kadar sıkadursun dirseğini, kaptırdı gitti Uğur. Resmen namertlik etmişti merhumlar... Hepimizin bir özür borcu vardı Deccal'a. Böyle erkeklik mi olurdu kardeşim? Koskoca Arap Ahmet, Taraka Fazıl, Solak Ümmet, şu bu, diğerlerini de siz sayın artık, Allah Rahmet eylesin tabii, pantolonun içine etek giyer miydi? Yakışır mıydı? Nerdeydi racon?

Bir kere daha her kafadan bir ses çıkmaya başladı şûrâ salonunda, ama bu defa çok daha yüksek perdeden.

Bana baak, sen kimin babasına namert diyordun birader? Ağır ool, ağır ool'du, hooop'tu, dur bakalım'dı hele, bir daha söyle'ydi bakalım.

Bir taraftan Melih'in, diğer taraftan bu yollarda çok mesai harcamış fedailerin ve onların da fevkinde Taşkın'ın üstün gayretleri olmasa o gün bir kere daha kana bulanabilirdi mekân.

Sükûnet sağlanmasına sağlandı ama sen gel nasıl sağlandı bir de Melih'e sor. Herkes gittikten sonra o da döndü Azer'e "Ne oldu şimdi yani?" diye sordu. "Şimdi neye bağladık biz bu şûrâyı? Ne yapacağız şimdi?"

Azer mırıldandı: "Baş başa bir görüşeceğiz."

"Uğur'la mı diyorsun? Yeke yek?"

"Hayır, Deccal'la diyorum. Teke tek."

Allah, yarattığı eserleri hamal eder,
Gönülleri yükler o hamala
Kendine doğru çeker...

MEVLÂNÂ

Celil, dön dolaş Necatibey'de bir sigorta acentesi gibi duran karakol, mecburcuydun, dön dolaş GMK'nın ahlâkına yan bakar gibi duran 133'teki cennet mekân, buraya da mecburcuydun, dön dolaş Bağlum Bulvarı'na kesik atan Atlılar Sokak'taki daimi ikâmetgâhı, Deccal'dan apardığıyla borç biter bitmez ipoteği kaldırtıp tapuyu Fehiman'ın üstüne geçirtmişti, o da buna bıyık burup duruyordu zaten, iyi olmuştu, devlet memuruyduk, nereden buldun filan derlerdi Allah muhafaza, eşşek gibi mecburcuydun, dön dolaş ağırdan ağırdan pılısını pırtısını toplamaya başlarmış gibi duran Ulucanlar Zübeyde Hanım Kadın Doğum, ki Naim'den hiç hazzetmediğin hâlde karın hamileydi adam da doğumevi başhekimi, öyle de böyle de mecburcuydun, dilinin ucunda bir şey varmış da bir türlü hatırlayamıyormuş gibi "Mecburcu olduğum bi yer daha vardı ama neresiydi?" diye düşün düşün, Tandoğan'daki altgeçide de mecburcu olduğunu hatırladı sonunda... Ve de uzun zamandır karşı kaldırımda fink attığı hâlde bu kaldırıma geçmeyi ihmâl ettiğini. Hayri'nin haberi olsa ağzına sıçardı bunun. Hem yazıktı lan. Belki de Bahâ aç kalmış, kötü yola sapmıştı bunun yüzünden. Gene Bahâ neyseydi, daha bir aklı başında, aklı başında olmasa da daha büyüktü; Dinçer sapmıştı belki. Hırsızlık olur, uğursuzluk olur, hem çok sevimli, hem çok samimi, hem de sütlaç gibi çocuktu, şey

mey olur, her yol olurdu. Fesatlandığı yoktu da, bir değildi ki anasını sattığımın yolu, bin'di, yüz bin'di. Evhamlanıyordu insan. Tinere alışırdı, uhuya alışırdı, ota alışırdı, arsızlığa alışırdı, kaptıkaçtıya alışırdı, ibneliğe alışırdı, alışırdı da alışırdı. Allah Allah? Niye bir tek Bahâ'yla Dinçer geliyorduysa aklına? Dolu çocuk vardı orda. Kaç tanelerdi ki sahi? Ulan, nasıl da unutmuştu lan o kadar bebeyi! Hep Taşbaş'ın yüzündendi.

Sıkkın sıkkın soluyup Taşbaş'ı çağırdı, bir temiz azarladı. Biz bi amir olarak şurda şu kadar idari işin arasında unutabilirdik, ama sen unutmayacaktın kardeşim. Pek kıymetli Hayri komserine iki lâf soktuk muydu tepemize çullanmasını biliyodun maşallah, emanetine sahip çıkmasını da bilecektin. Ya kötü bi şey geldiyseydi Bah... Dinç... çocukların başına? Ne diyecektik o zaman Hayri'ye biz?

"Gelmez amirim, gelmez, korkma sen," dedi Taşbaş babacan bir edâyla.

Adama bak; bi de hava yapıyodu buna. Nasıl gelmezdi yaa, nasıl gelmezdi? Kreş miydi orası kardeşim? Sokaktı sokak. İti vardı kurdu vardı. Hadi'ydi. Bilgiç bilgiç konuşmayı bırak'tı da kalk gidelim'di bi an evvel, bi bakalım'dı ne var ne yok, üç beş kuruş götürelim'di, önümüz kış'tı.

Daha edepli bir para aldı Celil yanına, kalkıp gittiler. Direksiyonda Taşbaş.

Değişiklik olsun diye altgeçide tren garı tarafından girdiler bu sefer. Hafta sonu olsa çarşı iznine çıkmış erbaştan geçilmezdi burda ama şimdi gayet ferah, gayet altgeçitti. Kapı köşe memlekete komanda havası basmaya yarayan tertip malzemesi dükkânlarının önünden bakına bakına ilerleyip kasetçileri, sağ yanına üç vitrin buzdolabını dayayıp korsan tezgâh açmış çay ocağını, memlekete cephe cepheye savaştaki Rambo havası basmaya yarayan asker fotoğrafçılarını geride bırakıp turu tamamlayarak Tandoğan ucundan ışığa kavuştular. Gezmeye gelmemişlerdi değil mi? Niye görememişlerdi veletleri?

"İyice baktın mı etrafına? Ben öbürlerini tanımıyorum çünkü; bi Bahâ'yı biliyorum bi de Dinçer'i." Yok muydu kim kimse şimdi yani? Bu muydu? Dönüp gidecek miydik?

"Baktım baktım," dedi Taşbaş. "Yoklardı yani, ama korkma, onlara bi şey olmaz."

Bu iki etmişti. Eh var ya, şu Taşbaş bi kere daha sen de amma telaş ediyon pozu yapsın... Var ya...

Taşbaş, ağrırmış gibi çenesini sağa sola oynatmaya başladı mıydı tehlikeli olmaya da başladığını iyi bilirdi Celil'in. Baktı, çene oynamaya başlamış, "Aman!" dedi içinden. "Aman Taşbaş adımını denk al." Hayri başkaydı bu başka çünkü. Buna üfürmeyecektin. Çarpardı. "Ben de merak ettim şimdi amirim," dedi çeneye doğru. "Bi de ölüm tehlikesine bakalım."

Az da olsa çarptı Celil. "Sen de çocuk gibi ölüm tehlikesi deyip durma şuraya. Koca adamsın. Trafo orası trafo." Zila'nın perdeyi aralayıp bakamayacağını biliyordu ama her ihtimâle karşı şöyle bir dikiz attı caddenin karşısına, mezbeleliği önden aşıp trafonun kapısını ittirdi. Hâlâ poz yapıyordu Zila bakarmış gibi, ama bir şey bacaklarının arasından cayırdayarak dışarı fırlayınca poz moz kalmadı, "Anam! Bu ne lan?" havası söndü. Kediydi meğer. "Kedi amirim kedi, korkma," dedi Taşbaş. Bak yaa! "Korktuğumuzdan değil kardeşim. İrkildik."

Girdi içeri ve...

Ve içerisi şey kokuyordu... Islak keçe... İdrar... Dışkı... İnilti...

İnilti?

Aklına Dinçer düştü niyeyse; içi bir kötü oldu. "Dinçer?" diye seslendi loş kokunun içine. Oğlana bir şey olduysa Hayri'ye lâf anlat sen. Taşbaş da yanına gelmiş bakıyordu. "Az bekleyelim de gözümüz alışsın amirim," dedi. Dikildiler. Yarım dakika sonra iki duvarın bitiştiği karşı köşede alalı beleli bir döşek gördüler. Hayır, köpek. Döşek kadar hareketsiz yatıyordu hayvan. İnce, uzun, göğüs üstü. Bir daha inledi. "Aaa, Memiş," dedi Taşbaş. Celil, Bahâ karakolu bastığı gün fazla parayı geri alıp çocuğun pansumanını yaptıktan sonra bir de ağır misafir ağırlamış da uğurluyormuş gibi kapıya kadar geçirdiğinde görmüştü köpeği ikinci kez. Hâttâ "Bahâ'nın köpeğine niye vuruyorsun bakalım sen?" diye nöbetçiyi yalandan azarlamış, Bahâ da yüz bulup "Ağzına sıçarım valla," demiş, bu bu sefer de "Lan bana bak..." diye çocuğun üstüne yürümeye kalkan memuru sahiden azarlamış, dönüp göz kırparak

bir de "Çok ayıp. Bi daha duymayacağım," diyerek Bahâ'yı azarlamış yalandan, o arada dalgınlığına gelip hayvanı okşamış, üstüne de Bahâ'dan "Sevme. Ben sana küsüm," diye azar işitmişti. Kedi de gelmişti köpeğin götüne takılıp ama uzakta duruyordu Allah'tan; onu okşamak zorunda kalmamıştı. Oğlan gittikten sonra hayvanın o yağlı tabak kokusundan kurtulmak için iki saat elini sabunlamıştı tabii... De, köpek burdaydıysa Bahâ nerdeydi? Deplasmana giderken bile hayvanatı peşine takıp spor çantası gibi taşıyan oğlan, kendi vatanında öylece bırakıp nereye gitmiş olabilirdi? Ayrıca hadi o büyüktü de, Dinçer nerdeydi? İyimser olmaya çalışırken salak salak şeyler geldi aklına. Köpek hastalanmışmış, Bahâ veteriner getirmeye gitmişmiş meselâ. Dinçer de küçük olduğu için Bahâ'nın peşine takılmış... Ama çüş yani. Değilse bile belki de su getirmeye gitmişlerdi köpeğe yazık. İki lokma yiyecek?

Döndü, "Gelen olursa diyerek ben burda bekliyorum," dedi Taşbaş'a. "Sen bi de bu uçtan dal aşağıya, gara kadar baka çeke bi git iyice, kimseyi göremezsen dönüşte de esnafa sora sora gel bakalım bu sefer. İnşallah bi bokluk çıkmaz."

Taşbaş tehlikeyi unutup amirini teskin etmek istedi, "Çıkmaz amirim, çıkmaz," dedi gene bir cakayla. "İdare eder onlaar. Dert etme seeen."

"Ya Taşbaaş, bi git gel de öyle fikir yürüt yaa... Bak zaten canım sıkkın. Şimdi haa!"

Taşbaş hızla uzaklaştı.

Atıp zorumuzu tiksindiğimizi
Yaşasak ya ha deyince
Böyle neden korkuyoruz
...

GÜLTEN AKIN

Celil dayanamayıp gene döndü gene göz attı 133'ten tarafa, gene avucunu yaladı. Trafo şimdi... Neydi?.. Memiş... Kesin koca koca memeleri var diye Memiş demişti buna oğlan. Memeden Memiş. Kancık Memiş! Ulan Bahâ! Ne güzel denk getirmişti ama; karşıda da erkek Berna oturuyordu. Hayvan kıpırdamamıştı daha. Birkaç hâlsiz, fersiz inilti, hepsi o. Hayır, acıyordu da insan canım şimdi. Dudaklarını büzüp muç muç sesler çıkardı, geh geh falan deyip parmaklarının ucunu toz yuvarlarmış gibi birbirine sürttü, oynattı, nafile.

Acaba yanına gidip?..

İçeriye bir adım attı, nasıl kötü kokuyordu Allah'ım, bir adım daha attı, ilkinden de feci bir tıslamayla bacaklarının arasından bu defa da ters yöne geçip köşeye tünedi pis kedi. İrkilince cıvık bir şeye basıp hafiften ayağı kaymıştı. Eğilip baktı, bok. Lan Hayri, ebeninki'ydi lan artık! Şu hâlimize bak'tı lan!

Bulabildiği kuru yerlere sürttürerek becerebildiğince temizledi tabanını, yüzünü tekrar Memiş'e döndü. Hayvan, kedi gelip başucuna tüneyince inlemeyi kesip cansız cansız iki üç kuyruk vurdu yere. Duygulandı bu. Dostluktu işte, ne diyecektin? Bak bak bak, köpeğin kulağının içini yalıyodu şimdi de şirret. Daha çok duygulandı. Şunların resmini çizsen, "Sende de amma hayâl gücü varmış," derlerdi.

Acaba bir adım daha?

Kedi kafasını kaldırıp dişlerini de göstererek tıslayınca kükrermiş gibi geldi Celil'e.

"Gel pisi pisi."

Köpeğin sırtında ayağa kalkıp kamburunu çıkararak öttü pisi pisi bu sefer. Tıslamıyor da pıhlıyordu artık. Öyle de bir yerde duruyordun ki, dönsen dönemezdin Allah canımı alsın. Usuldan çömelmeye başladı. İnşallah yüzümüze gözümüze dalmazdı bu musibet. Memiş inleyip hâlsiz başını hafifçe sırtına, musibetin durduğu tarafa doğru kaldırdı, havaya "Kavga etmeyin. Başım kaldırmıyor," der gibi bir dil attı. Kedi de bunun üzerine; "Sen bilirsin ama ben bu herife hiç güvenmiyorum. Demedi deme," der gibi homur homur bir şeyler söyleyip geri çekildi.

Çok daha fazla duygulandı Celil. Şunlara bak. İnsandan iyi anlaşıyorlardı arkadaş. Yok lan, dönüp gitmeyecekti, hastaydı bu hayvan yazık. Bahânın da can yoldaşıydı üstelik. Uğruna kendine jilet atmıştı çocuk. Dur hele... Taşbaş oğlanı bulup getirinceye kadar şöyle ufak ufak başını okş... Kedi şimşek gibi uzanıp üç kansız çizik attı eline.

"Pist!"

Nankör hayvan!

Memiş homurdanınca kedi gene geri çekildi. Elinin sırtı yana yana bir daha denedi şansını Celil. Battı balık'tı anasını satayım. Göt kadar hayvanın bizi yiyecek hâli yoktu ya. Nasılsa pansumanlık olmuştuk. "Gel oğlum," dedi öylesine, sonra "Gel kızım," diye düzeltip kızı kendisiymiş de geliyormuş gibi ördek adımlarıyla başucuna kadar geldi köpeğin. Alalı beleli başında iki kaş gibi duran siyah tüylerin arasına dokundu; ürperdi. Buz gibiydi. Bunun temasını hissedince kafasını kaldırmaya çalıştı Memiş, bu sefer beceremedi. Celil, kedinin tıslamayı da homurdanmayı da kesip köpeğin kıçının gerisinde sessiz sedasız mevzilendiğini görünce azıcık da okşadı soğuk kafayı. "Ne oldu sana kızım?"

Köpeğin derisi, kurumuş derbi gibi sünüp geliyordu elinin altında. İçi gitti. Beyaz tüylerin bir tutamını tuttu hafifçe, incitmeden asıldı; hoop, o da yukarıya uzadı bu sefer. Bulaşıcı mulaşıcı bi şey olmasındı şimdi? Karın da hamile... al başına belâyı.

Kalkıp gidemiyordu da insan.

Bu Hayri'de bi bok vardı arkadaş; herifin baktığı taraftan kafanı çeviremiyordun. Bahâ gelsindi de bakalım, "Geçmiş olsun Bahâ," deyip dönüp gidecek hâlin yoktu, olmazsa fakülteye falan götürüp buncağızı... Atardın Reno'nun da bagajına... Belki Dinçer de gelir gene tokalaşırdı bununla. Devlet memuru gibi mesafeli mesafeli öpüşürlerdi ondan sonra. Sidikli, yer cücesi, sevimli piç.

Yaklaştı köpeğe, üstüne doğru eğilip gözünün içine baktı anlarmış gibi. Ayağının altında bir şey tıngırdadı; baktı, boş bir çanak. Suyu mu bitmişti bunun yahu? Çanağı ucundan ucundan tiksinerek tuttu, kediyi kıllandırmamaya çalışarak doğruldu, geri geri trafonun kapısına doğru çekildi. Pis hayvan "Vayov" dedi. Geri döndüğünü görmeyeyim der gibiydi. Sana mı soracaktık lan?

Işığa çıktı, önce kalbinin kıblesine, –GMK 133'e– bir göz attı karnını içine çekerek; sonra kabı kapının ağzına bırakıp OYPA'ya doğru ilerledi. Musluk suyu arayamazdı şimdi. Kaç kuruşsa kaç kuruş, şişe suyu alacaktı. Hamile karına musluk suyu içir sen, Bahâ'nın itine şişe. Fehiman bi duysa var ya...

Tanımazdık belki, vardı, gerekliydi
O kimdi, biz kimiz, nerdeyiz
Dipsiz bir kuyuya iner arardık
Aramaya keserdi her yerimiz
...

GÜLTEN AKIN

Taşbaş, yorgan iğnesi gibi bu uçtan batıp öbür uçtan çıkmış, hâttâ belki garda dolanıyorlardır diye düşünüp bir de oralığa göz atmış, emanetçiye kadar gitmiş, berbere, umumi tuvaletlere bile bakmış, kimseyi bulamayınca bu defa o uçtan batmıştı yerin altına.

Ucuz trikocuların camekânları sezon sonu indirimini avazlıyordu sarı sarı. İlk gördüğüne daldı. Selâmın aleyküm - aleyküm selâm, sordu çocukları. "Valla dört beş gün mü diyim, yedi sekiz gün mü, biz de göremiyoruz çoğunu," dedi adam. Yalnız Foto'yu görür gibi olmuştu biraz evvel. Bahâ'dan, Dinçer'den, öbür çocuklardan onun da haberi yoktu. Bu kadar ortadan kaybolmazlardı hiç de bu da sanmıştı ki topluca başka bir yere gidip de yerleştiler falan. Ama şimdi sen sorduğuna göre?.. "Bir durum mu oldu yoksa komserim?" Altgeçit esnafı, Hayri'nin yamacında göre göre huyunu suyunu öğrenmişti Taşbaş'ın; 'komserim' denilmesinden pek hoşlanırdı garibim. "Varsa yapacağımız bir şey?.."

Taşbaş, devlet sırrı saklarmış gibi, "Bakıyoruz bakalım," deyip çıktı dükkândan.

Canı sıkılmıştı şimdi bak. Bi de Celil haklı çıkmasındı sana? Çocuklar kaybolmuşmuş meselâ... Dünya ahret Hayri'nin suratına duramazdık bi daha. Allah etmeye.

Birkaç dükkân ilerleyip erbaşa iç donu, tıraş takımı, çorap, ayna,

şu bu satan dükkânlardan birine girdi. "Foto uğradı demin," dedi adam. "Taci'yi sordu, bilmem dedim, geri gitti. Öbürküleri hafta var gördüğüm yok. Hayırdır inşallah komserim?"

Taşbaş derin bir soluk aldı, fiyakayı bırakıp öttüre öttüre verdi geri. "İnşallah öyledir," deyip çıktı. Omuzları düşe, içi çekileyazmıştı. Atlamayı zıplamayı kesip tek tek her dükkâna girmeye başladı sıradan. Taci kimdi lan? Yeni bi baş daha mı katılmıştı sürüye?

"Selamın aleyküm hemşerim. Bahâgili gördün mü?"

"Görmedim komserim. Ne zamandır yok hiçbiri. Bi de komşulara sor ama istersen."

Biz de akıl ediyoduk o kadarını. Soracaktık heralde.

Sorduk.

Yok yok yok.

Kimi demin Foto'yu gördüğünü söylüyordu, evet, bu hiç yoktan iyiydi de kaç gündür gerisini gören yoktu aşiretin. "Kaç gündür meselâ? Üç? Dört?"

Oo hoo, ne üçü ne dördüydü. Nerden baksan bir haftayı geçmişti.

Ne diyecektin şimdi Celil'e? "Bilgiç bilgiç konuşuyodun, hadi bul bakalım," derseydi herif, ki derdi... Öff!

Öte uçtan ışığa çıktı. Ölüm tehlikesi tıpkı ölüm tehlikesi gibiydi; nasıl büyüyordu gözünde.

Beni hor görme kardaşım
Sen altınsın ben tunç muyum?
Aynı vardan var olmuşuz
Sen gümüşsün, ben sac mıyım?
ÂŞIK VEYSEL

Celil, kaç senenin polis amiri olarak; Taşbaş'ın trafonun girişinde ödevini evde unutmuş çocuk gibi durup kapıyı kibar kibar tıklatışından anladı bir terslik olduğunu.

"Giir," dedi kaptırarak. Okan tıslayınca dikkati dağıldı. "Kedi pislik çıkarıyo." OYPA'dan suyu alıp gelmiş, çömelmekten diz bağları zonkladığı için mezbelelikten temiz bir mukavva bulmuş almış, tozunu iki silkeleyip altına minder yapmıştı. Sırtı duvarda şaşkın şaşkın oturuyordu; sol yanında yarı ölü Memiş, kedi de Memiş'le duvar arasındaki boşlukta. "Su bile içemiyo bu Taşbaş," dedi kararsız bir sesle. Susuz kalan kendisiymiş gibi yanıyordu içi. Yerde yatan ha Bahâ, ha Dinçer, ha Memiş'miş gibi. "Ne yapacağız?" Hâlbuki kedi su kabını görür görmez cırlaya cırlaya gelmiş, yarısını içip bitirmişti ne güzel. Memiş niye içmiyordu peki? Ölüyor muydu? Aç susuz kalmışlardı burda tabii, sen olsan sen de ölürdün. Hey Allah'ım! Çocuklar nerde?

Taşbaş, Celil'in esas mevzuya girmediğini görünce gevşemişti biraz. "Ensesinden yakalayıp burnunu suyun içine bası basıvereydin iyice amirim," dedi. "Mecbur içecek."

"Yuh!" dedi Celil. Gene dağıldı. "Tut da falakaya yatıralım istersen."

Okan tısladı.

Celil, ayıp bir şey söylermiş gibi sesini kısıp "Fakülteye götürelim diyorum bari," dedi. "Böyle bırakmasak diyorum. Günah."

Taşbaş çoook ayıplayarak baktı amirine, kendini tutamayıp "Ahi hi hi..." diye de kişnedi. "Köpeği mi diyon?" Sonra hızla söndü gitti sırıtması; Celil nasıl baktıysa artık. Olurdu tabii, o da bi candı neticede... de, bekleselerdi de hava kararsaydı iyi bir. Makam arabasında pis hayvan şimdi.

Celil avuç içlerinden destek almadan doğrulmaya çalıştı. Becerememeyince duvara tutunarak kalktı. Sendin pis. Seni bıraksalardı bakalım şurda iki gün. Bak gene sinirlenmişti; ne soracaktı Taşbaş'a bu? Neyse şimdi... "Al gel arabayı bu tarafa, bagajı da aç," dedi. Kendisi de mezbeleliğe dalıp bagaja sermek için gazete falan bulacaktı. Oturduğu mukavvayla da yumuşatırdı güzelce. Taşbaş'ın ardı sıra çıktı ışığa, gözünün kamaşması geçinceye kadar bekledi, bir umut, karşıya bir kere daha baktı.

Aaa? Veysel değil miydi lan o?

"Veyseeel!" diye bağırdı var gücüyle. Veysel dönüp baktı, el salladı buna, sonra da kıçını dönüp 133'ün kapısına doğru yürümeye başladı. Antika herif antika!

"Veyseeel!"

Veysel durup döndü, uzaktan uzağa ne var - ne diyon gibisine mimikler yaptı, bunun harâretli harâretli gel ettiğini görünce karşıya geçmek için otelin köşesine doğru yürümeye başladı.

Taşbaş, Celil şu Bahâgil meselesine uyanıp sorguya başlamadan uzaklaşabilmek için hamarat hamarat daldı altgeçide. Gel de sövmeydi şimdi. Bok mu vardı da Reno'yu ta garın orda bırakıyodun? Ama belki de bi hayır vardı canım, bi kere daha kolaçan ederdin hiç olmazsa etrafı. Buldun buldun çocukları, bulamadın, işte o zaman bok vardı; Celil'den çekeceğin vardı.

Her şeyden önce insan olunmalı, ondan sonra doktor...

VOLTAIRE

Çok değil, yarım saat kadar önce; "Ne güzel bir gün Allah'ım," diye düşünüyordu Mehmet Sana. Pis herifin gene bir çukurdan bulup çıkarıp getirdiği ikinci AIDS'linin korkusuna yaptırttığı ikinci Eliza Testi de temiz çıkmış, daha da güzeli, pis herif sabahları geç geç gelip öğleden sonraları tez tez gitmeye başlamıştı. O güzel günlerden bir gün olan bugün, Hacettepe logolu zarftan da iyi haber çıkınca değme'ydi keyfine Mehmet Bey'in. Derken Şebnem aramıştı... yarım saat kadar önce.

"Memet Beeey... Bilin bakalım kim arıyor sizii?"

Bu nasıl bir soruştu canım? Şakıyordu kız. Ama sevineceği biriydi demek ki. Böyle işveli işveli sorduğuna göre. Keyfi de yerindeydi, gün de güzel başlamıştı ve güzel gidiyordu hazır, hadi gevşeyelim biraz deyip uymuştu sekretere.

Kim olabilirdi acaba?

"Söylemeem. Siz biliin."

Sakın şu olmasındı? Veya bu?

"Haayıırrr... Bilemediniiiz..."

Başka zaman olsa "Uzatma kızım rica ederim," derdi, ama bugün terslemeyecekti kimseyi. Üç tahmin hakkı istemiş, acele acele üç tanıdık isim sallayıp; tabii ki üçünü de tutturamamıştı, Şebnem'in sadede gelmesini beklemişti.

"Söylüyorum o zamaan... Sıkı duruun... Vee Talât Bey arıyooorr!"

İşte haber diye buna derdi Mehmet Sana. Allah'ım ne güzel bir gündü bu.

"Kızım, bağlasana, ne bekletiyorsun adamı?"

Talât Bey ha? Talât İnan... Deli Veysel'in aklı başında, durmuş oturmuş babası. Hastanenin kurucusu, mâliki, ikonu, azizi. Hatasız, noksansız, mükemmel insan. Tek bir hata yapmıştı, o da giderayak, oğlu olacak o sapığa devretmişti hisselerini. İyi halt etmişti. Şunca senenin hukuku vardı aramızda, insan bize de bir sorardı ister misin, alır mısın... Ama düşünmeyelimdi bu bahsi şimdi. Gelmişti ya! Oğlunun iyice zıvanadan çıktığını şimdi biiir birrr dinleyip köpürecek, gereğini yapacaktı ya. Aman aman, oh oh.

"Alo, Talâtçığım, üstâdım, nerelerdesin yahu?"

Üstâd cevap yerine "Bir bahaar akşamıı rastladıım sizeee" diye terennüm etmeye başladı karşıdan.

"Aman üstâd?" Bu da mı sıyırmıştı ne? "Canım üstâdım, dostum, şuraya çık gel de yüzümüze karşı söyle allâsen. Özledik güzel sesini." Ki adamın güzel sesi mangalda sucuk cızırdar gibi bir şeydi. "Seevinçli biir telaaş içiindeeydiiniiiz..." Araya da nırınım nım nım diye nağme konduruyordu. Birkaç iltifat daha edip beklemişti çaresiz Mehmet Sana. Neydi bu şımarıklık şimdi? Sakın Veysel bir numara çekiyor olmasındı babasıymış gibi arayıp? Ama yok. İnsan arkadaşının sesini tanımaz mıydı canım; bal gibi de Talât'ın sesiydi işte. İyi de...

"Deeriindeeeen..."

Neler de düşünüyordu? Dünyanın önünde eğildiği bir duayendi karşındaki; o kadar da şımarsındı bırak. Arkasına yaslanıp mır mır eşlik ederek beklemeye başlamıştı.

Şarkı cızır cızır, detonasyon sürtonasyon, inişli çıkışlı, notaların ırzına geçe geçe sürüp gider, –ara nağmelerin de ırzına geçiyordu– peslerde sucuk cızırdar gibiyse tizlerde balgam çıkartır gibi bir sesle rahmetli Selahattin Pınar'la Fuat Edip'i kabir âzâbıyla ters döndürürken sabırla beklemiş Mehmet Sana, adamın ansızın kesip ne var ne yok diyeceği tutarsa korkusuyla mecburen sonuna kadar dinlemişti. Ne olmuştu dağ gibi adama yahu? O ciddiyet âbidesine ne olmuştu? Neydi bu cıvık cıvık bir hâller, bir şeyler?

"Nasıl oluyormuş?"

"Efendim?" Anlamamıştı. "Ne dedin Üstâd? Ne nasıl oluyormuş pardon?"

Cevâben, "Lan edepsiz herif..." diye başlayarak bunu bir temiz fırçalamıştı üstâd. "Seni ben arıyorum lan, ben ben. Ne hakla *Love Story* dinletirsin lan sen bana beş dakka? Densiz!"

Tabii ya. Cemiyetten randevu için arayan eş dost beklerken sıkılmasın diye *Love Story*'yi kaydettirmişti bekleme tuşuna. Paul Mauriot'dan. O şımarık Şebnem de bil bakalım kim arıyor deyince...

Hay Allah! "Üstâdım, ..." Çok özür dilerdi yani Mehmet Sana. Şebnem şey edince...

"Beni devlet başkanları bile bekletmiyo lan! Saat tuttum saat; beş dakka müzik dinledim burda."

Kime lâf anlatıyordun sen? "Üstâdım..." Ne diyorsan hakkın vardı. Kız bir cahilik etmişti, ama hemen biletini keserdik yani istersen. O da ona bir ders olurdu.

Höst'tü.

Höst müydü?

Evet höst'tü, bildiğin höst. Eşekliğini kıza yamamaya kalkma'ydı. Saygısız herif'ti.

Ne tat kalmıştı Mehmet Sana'da ne tuz. Birkaç dakika daha azar dinlemişti. "Ee?" demişti sonunda Christian Barnard'ın karbon kopyası. "Ne var ne yok Memetçim yahu?"

Hah... Dönmüştün değil mi Üstâd? Allah'ın aşkına döndüm de'ydi bak.

"Ne dönücem Memet? Bok mu var Ankara'da?"

Yaa?

Üzülmüştü Mehmet Sana. Ama olsun be, ne iyi etmişti de aramıştı. Bundan sonra daha sık arardı değil mi inşallah? Valla onun orasına rufailer karışırdı. Bakarsın arardı bakarsın aramazdı. "Sen de sanki hasret gittiydin benim gül yüzüme!" Olur muydu canım? Nasıl hasret gidiyordu hem de Mehmet Sana. "Nerelerde saklanıyordun ya peki Üstâdım?" Yav Memet, aradığımıza arayacağımıza pişman etme'ydi kardeşim. Sana ne'ydi be birader? Var mı bir yaramazlık diye aramıştık işte. Bizim iti arasak da bulamayacağımızı bildiğimizden seni aramıştık; kötü mü etmiştik? Ne yaptınız'dı, ne

ettiniz'di, anlat hele'ydi. Bizim it gene ihtisas peşinde koşmuyordu inşallah? Gelip gitmeleri ne âlemdeydi? "Anlatsana Memetçim yahu. Uslu duruyor mu benim mal değneği?"

Beklediği an gelmişti Mehmet Sana'nın. "Yaani..." demişti gönülsüz gönülsüz. Diyeceğim çok şey var da ne sen sor ne ben söyleyeyim, seni üzmek istemem biliyorsun gibisine. "Eh işte be Üstâd. Ne diyeyim."

"De yahu! Adamı çatlatma, ne diyeceksen de."

Demişti. Güya hiç diyesi yokmuş gibi. Ama sular seller gibi.

Talât İnan da ceset gibi dinlemişti karşıda.

Veysel'in, babasının şeref ve haysiyetini ve cemiyetteki itibarını yer ile yeksân etme pahasına ağır AIDS'li bir homoseksüalisti bu nezih Ral Hastanesi'ne getirip yatılı hasta muamelâtıyla tedavi etmeye kalkıştığını, fakat kendisinin dirâyetli duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kaldığını ve fakat bu defa da maalesef baba yadigârı Dikmen'deki evine götürdüğünü, belli ki hastanın hastalığının o meyânda bir hayli ilerlediğini, bunun Üstâdın şânına halel gelmesin diye "Yapma, etme!" demesine rağmen Veysel'in hem yapıp edip hem de artık kendisi bizzat epidemi hâline gelmiş o "sapkını" bir kere daha Ral Hastanesi'ne getirmek suretiyle şunca mümtaz hastanın arasına kattığını, bunun olay duyulmasın diye gece demeden gündüz demeden koridor başında nöbet tuttuğunu, mâmâfih Veysel'in bu defa da eli kanlı bir mafya reisini getirip ameliyat edip –hâttâ masum bir emniyet amirinin kanına girip adamcağızın bağırsağını alıp o mafya reisine taktığını– o meyânda o AIDS'li homoseksüalist "sapkının" mikroplarını döke saça vefat ettiğini ve Veysel'in bunun bütün ricalarına rağmen –tabii o mafya reisinin ameliyatı bittikten sonra– mevtâyı tutup kucağına alarak –söylemekten hicap duyuyordu ama– öpe koklaya morga götürdüğünü, orada gene bulaşırmış bulaşmazmış hiç aldırış etmeden iki koca gün yatırdığını, devâmen götürüp gömdüğünü, fakat gömmeye dahi hastanenin ambulansıyla götürdüğünü, bunun ambulansı dezenfekte ettirebilmek için akla karayı seçtiğini ve en nihayet o mafya reisini bir aya yakın bir müddetle hastanede tutup hastane kapısında olsun, yatan hasta koridorlarında olsun, resepsiyonda veya kafeteryada olsun –ta-

bii Veysel de istememişti belki ama– münevver hasta sahiplerimizin birtakım karanlık tipler tarafından itilip kakılıp hâttâ sorguya çekilip hâttâ hâttâ üst baş aramasından geçirilmelerine –dolaylı olarak da olsa– sebep olduğunu, şükür ki sonunda o karanlık tiplerin reislerini de alıp ortadan kaybolduklarını, tam da bu artık "İnşallah Veysel böyle işlere bir daha bulaşmaz," diyecekken Veysel'in haydi bakalım bu defa da tutup yeni bir homoseksüalist AIDS'li "sapkını" getiriverdiğini, yani şunca saçmalığı yapan bir başkası olmuş olsaydı çoktan, nasıl da çoktaan illallah diyeceğini, ama arada Üstâdın hatırı olduğu için bütün hüsnüniyetiyle nasıl da göğüs gerdiğini.

"Bitti mi Memetçim?"

"Bitti Üstâdım." Üstaddan şânına yaraşır kallavi bir gürleme bekliyordu Mehmet Sana.

Çok beklerdi.

"Yahu, sen tabii ki benim veya benim oğlanın iyiliği için söylemedin, beni fiştiklemek, kudurtup oğlanın üstüne salmak için söyledin ama ne güzel şeyler söyledin be birader..." diye başlamış ve bunun "Aman Üstâdım, olur mu hiç?" demelerine falan bakmadan takır takır sıralayıvermişti Talât İnan... Bir kere, niyeti bozup da AIDS'liye uçkur çözmeye kalkmazsan hayatta bulaşmazdı AIDS sana, tamam mı Memet Sana? Ayrıca morgda yatan ölüler toplu seks yapamayacaklarına göre onlara hiç bulaşmaz, ambulans desen hiç sikine takmazdı.

Kaldı ki, mafya reisi olsun maraba olsun, hasta hastaydı doktor da doktor. Ve bizim doktor, babasının oğluydu ne de olsa, iyi iş çıkarmıştı Talât İnan'ın anladığı kadarıyla. Basbayağı organ transplantasyonu yapmıştı yahu, ne diyordun sen taktı maktı? Musluk mu takıyordu çocuk?

Cemiyetin münevverlerini, mümtazlarını da siktir et'ti. Sen şuna bakacaktın; ülkede organ transplantasyonu yapabilen birkaç hekimden biri senin hastanendeydi, senin ortağındı, yüz akındı, benim oğlumdu, heyt be'ydi, aslanım benim'di, ilaveten de hisselerin yüzde elli biri bakımından senin patronundu canım benim, tamam mı?

O emniyet amirine gelince... Gazozuna ilaç atıp bayıltıp alma-

mıştı herhâlde bizim aslan, ikna etmişti besbelli. İnsaniyetli bir polis bulmuşsun, öpüp de başına koyacağın yerde...

Mehmet Sana patlamak üzereydi. "Fakat Üstâdım, siz olmayınca çocuk o homo..."

Lâfının tam burasında Talât İnan patlamıştı:

"Sana ne be? Kime ne? Kapat. Sinirimi bozuyorsun benim. Kapat. Ulan, bi daha da seni ararsam... Kapat diyorum lan, kapat!"

"Üstâdım önce siz kap..."

Mehmet Sana'yı mı kıracaktı Talât İnan. Çat diye kapatmıştı.

Hadi bakalım; keyifli bir gündü değil mi? Al.

Doğruldu. Ter basmıştı. Pencere mencere açıp biraz hava almak istiyordu. Telefon çalınca belki de Talât İnan arıyordur, kırdığı için özür dileyecektir diye düşünüp hamle etti. "Talât Bey'se müzik başlamadan bağla Şebnem."

Hayır Mehmet Bey, Talât Bey değildi, Veysel Bey'di. Üzülerek... Şeyi haber vermek için aramıştı Şebnem. Eee... şeyi... "Nasıl deseem..."

"De de." Alışmıştık artık. "Yeni bir AIDS'li daha mı?"

"Hayır. Bu sefer köpek... Bir de kedi."

"Deme!"

"O bağırsak bağışlayan emniyet amiri getirmiş. Veysel Bey hayvanı yoğun bakıma almış ama kediyi yakalayamamış arkadaşlar. Koridorlarda miyavlayıp duruyormuş. Birkaç arkadaşı da tırmalamış."

Mehmet Sana koltuğu zor denk getirdi.

Bir başka kavga var dünyada senin yüzünden
Dünyada bir başka gidiş...

MEVLÂNÂ

Veysel yoğun bakımda Memiş'le uğraşırken Celil de resepsiyon bankosunun önünde Taşbaş'la uğraşıyordu. Hep onun yüzündendi. Beraber gelmiş olsalar yolda uğraşırdı ama Veysel'le gelmişti bu. Taşbaş da arkalarından reno'yla.

Yol boyu sövüp saymıştı Veysel.

"Dehidrasyon. Ölüyor."

"Ne o? Bulaşıcı bi şey mi?"

"Bulaşıcı olan insanlık. Ve de amına koyayım ben böyle insanlığın! Susuz kalmış hayvan susuz. Allah belânızı versin lan! Bi kap su lan, bi kap su."

Celil, meslek icâbı sokaktaki insana her insanın güvendiğinden daha az güvendiği için insan dedin miydi Veysel'den çok daha şüpheciydi muhakkak ama o öyle düşünmüyordu. Tamam, gene bir insanlık meselesiydi arka koltukta yatan, ama Veysel'in salladığı mânâda bir mesele değildi en azından. Uzun zaman kapalı kalmıştı hayvan. Yoksa sokak hayvanıydı, insanlık falan dinlemez, gider başının çaresine bakardı. Kedi de kalmıştı içerde, dokuz canlı olduğundan yırtmıştı.

Hıı... şimdiii...

Bu ikisi içerde kaldıklarına göre Bahâ dışarda kalmış demekti de mi?

Tabii Dinçer de.

Yani kaybolmuşlardı... Kaybolurlardı, onlar da bir çeşit sokak hayvanı sayılırdı Veysel'in sövdüğü –bu da koyaydı topunun insanlığına ayrıca– insanlığın nazarında, ne ana kuzuları kayboluyordu evlerden apartmanlardan; sokağın çat burda çat kapı arkasında sahipsizi haydi haydi kaybolurdu... Da, bütün aşiret nereye kaybolurdu kardeşim? Başlarına bi şey gelmedikçe?.. İşte bu açıdan bakınca da Veysel'in dediği mânâda olmasa dahi, evet, bi insanlık meselesiydi bu. "Kaçırdınız iki kuzuyu değil mi orospu evlâtları? Vallaha da kaçırdınız, billaha da kaçırdınız." Bi daha koyaydı o insanlığın amına. Arabanın dışındaki meçhûl orospu evlâtlarına hırlamıştı içinden. Hemen ardından da hadiseyi Bahâ ve Dinçer, bilhassa da Dinçer merkezinde şahsileştirdiği, kaçırılmışlarsa eğer, öteki kuzuları anmadığı için vicdan azabı duyup soru cümlesinin nesnesini çoğullaştırmıştı: "Kaçırdınız çocukların hepsini değil mi orospu evlâtları?" İçini Veysel'e dökecekti dökmesine de, önce kesin bir anlamak lâzımdı bakalım; sahiden kaçırılmış mıydı Bahâ'yle Dinçer... ve ötekiler. Oturduğu yerde geri dönüp arka koltukta artık can çekişen köpeğe bakarmış, tıslayan kediye de "Yok bi şey," dermiş gibi yaparak arka camdan Reno'nun direksiyonundaki Taşbaş'a bakmış, "Keşke Taşbaş'ın yanına binip geleydim. Yolda sorardım ne öğrenmiş esnaftan," diye hayıflanarak uzaktan uzağa hırlamıştı adama. Bi şey olmazmış amirim'miş. Bakarmış onlar başlarının çaresine'ymiş! Çok biliyodun çünkü.

Eh be Taşbaş, bi varalımdı şu hastaneye, karaya bi ayak basalımdı da hele...

"Memet de sürprizlerimi özlemişti. İyi oldu," deyip kikirdemişti Veysel o sırada.

"Memet kim?"

"Salağın teki. Siktir et."

Sonra önüne dönüp sessiz kalmıştı Celil. Bahâ'yla Dinçer kaçırıldılarsa... çocuklar işte... Hepsi yani... Hayri'ye ne diyeceğini düşünmeye başlamıştı kara kara. Belliydi gerçi, yazacaktın açık açık: "Seninkiler buhar oldu Ortak." Hayri de bunun bildiği Hayri'yse eğer, hayatta istifa etmezdi meslekten, maaşına kıyamazdı, ama

elinden geleni yapıp ille de kendini kovdurur, ilk uçağa atladığı gibi geri dönüp bunun suratına tükürürdü.

Öyle böyle varmışlardı hastaneye. Veysel, personelin aval aval baktığını görünce irice bir yaygara kopartıp sedye getirtmiş, neye uğradığını şaşıran acil ekibini ite kaka, dört ayaklı, beyaz üstüne siyah puantiyeli hastamızı yukarıya götürtmüş, o arada bacak aralarından sıyrılıp içeri dalan vahşi kedi daha da büyük bir yaygara koparıp "Vayov!" bağırtılar çağırtılar arasında birkaç gönüllü avcıyı da tırmalayıp gözden kaybolmuştu. Bir saattir de kayıptı.

Vakit daralıyormuş gibi saatine bakıp eşindi. "Facia!" dedi homur homur.

Ve bunun bütün mesuliyeti Taşbaş'a aitti. Geldiklerinden beri yüklendikçe yükleniyor, adamı ezdikçe ezerek –o ibne kılıklı resepsiyoncu ne demeye bakıp duruyordu öyle?– vicdan azabından ölmesi için ne mümkünse yapıyordu. "Ne oldu şimdi Hazreti Taşbaş?" diye soludu. "Hani bi şey olmazdı? Pek biliyodun. Hani?"

Bankonun gerisinden kırıla döküle kulak kabartan resepsiyoncu çocuğa sert bir "Ne bakıyon lan?" bakışı attıktan sonra "Müsaade edersen altgeçide döneyim de iyi bi bakınayım ben amirim," dedi Taşbaş. Kabahatin onda birinin bile kendisinde olmadığını biliyordu ama mahcuptu Celil'e. Zaten mahcup olmasan ne, herif sayıp döküyodu işte. Kavga mı edecektin? "Ne diyosun amirim? Gideyim mi ben hemen?"

"Durduğun kabahat. Git koş uç yetiş, bekle beni orda. Esnaf mesnaf anlamam. Kulağını bükmediğin, gözünü korkutmadığın bi tane adam kalmasın. OYPA'ya da gir sor. Otelin orda taksi durağı var. Taksiciler bilir her boku. Onları da sıraya diz."

Taşbaş süklüm püklüm çıkarken Celil de topuklarının üstünde bankodan tarafa döndü. Şu resepsiyoncuya iki çift lâf edecekti. Başkalarının konuşması göstere göstere dinlenmezdi.

Ama Fatih daha atak davrandı. "Nasılsınız Celil bey?"

Celil şaşırdı. "Tanışıyor muyduk?"

"Oo, hastanemizin tarihine altın harflerle geçtiniz siz. Hastamızdınız ya hani? Organ bağışlamıştınız. Ben sizi çok gördüm yoğun bakımda."

"Haa," dedi Celil. Alt bezini bu değiştirmemişti inşallah. "Anladım. Pardon. Birden şey edince tanıyamadım tabii."

Fatih bilge bir tebessüm bahşetti Celil'e. "Nasıl bari?"

"Ne nasıl?"

"Oranız."

Celil sendeledi, arkasından "Yolunu kes yolunu. Biriniz kapıyı açın da çıksın," diye bir bağırtı duyunca şaşırıp döndü. Hastane bir olmuş kedi kovalıyordu. Okan "Vayov!" diyerek akıllara zarar manevralarla bir kere daha duman etti avcıları, pısladı tısladı pıhladı, açık tutulan cam kapıya doğru koşup enfes şaşırtmaçlar vererek tam da "Hah, çıkıyor," dedirttiği anda yüz seksen derecelik bir falsoyla dönüp gerisingeri üst kata giden merdivenlere koptu.

Çömelip kollarını da iki yana açarak "Buraya geliyor. Tutun," diye bağıran adam avcıların lideri olmalıydı. Lacivert takım elbiseli, götü yere yakın, Ayhan Işık bıyıklı. "Pisst pisstt!" Lider sol yanağından derince bir çırmık alıp sırtüstü yuvarlandı.

Celil, Veysel'in sürprizini hatırlayıp sırıttı. "Kim bu şabalak?" diye sordu Fatih'e. "Memet mi?"

"Evet," dedi Fatih. "Veysel Bey'in ortağı."

"Nasıl gitti göt üstü?"

"Celil Beeeyy... Öyle demeyin ama yaaa..."

Celil hızlı hızlı uzaklaştı, gidip merdivenin başında beklemeye başladı. Naim Orhun gelecekti.

Sonsuz şeyler uğruna mesela
Kırılıp dökülen şeyler uğruna
Kendinizi ne çok aldattınız
...

GÜLTEN AKIN

"Aman hocam, bugün poliklinik var. Lütfen ama," diye yalvaran Kâzım'ı Dışkapı'daki Veterinerlik Fakültesi Dahiliye Kliniği'nden, "İtiraz kabul etmiyorum kardeşim," deyip aldığı gibi arabasına atmıştı Naim Orhun. Sen işin düşünce bize gelmesini biliyordun. Karına hiç lüzûmu yokken sırf hanımefendinin vulvası sarkmasın diye sezaryen yapmıştık o kadar, bir kere de bizim sana işimiz düşsündü. Yürü.

Veysel çağırdığına göre gidilecekti; ama köpek olmuş mevzu, ama solucan. Ral Hastanesi'ne doğru yol alıyorlardı. Bundan başka düzgün araba kullanan yoktu sanki. Her arabaya, her yayaya, her lambaya kızıp homurdanıyordu Hoca.

Adamın homurtularından bunalan Kâzım, bir müddet çantasının içini kontrol ediyormuş gibi yaptıktan sonra konuyu değiştirmek için sordu: "Nerde köpek şimdi?"

"Ral Hastanesi'nde. Bildin mi?"

Bilmez olur muydu Kâzım; sosyetenin en esaslı hastanesiydi işte. Öbür hastanelerde incileri dökülürdü çünkü pezevenklerin, ille de Ral. "Bildim bildim," dedi. Ama önünden bile geçmişliği yoktu; söylemedi. Kendi kendine bir de espri patlattı içinden. Çok zengin ya şimdi bunlar, hayvanı ameliyathaneye almışlarmış meselâ... Amma komik olurdu ha. Hâttâ yoğun bakımdaymış! Hah hah

haa... Öyle giremezdik ama böyle girerdik işte hastanenize. Lâf olsun diye tahmin yürüttü: "Hasta sahiplerinden birinin köpeği olsa gerek sanırsam." Bu zengin milleti fifisini gittiği her yere götürürdü malûm.

"Sanma," dedi Naim Orhun. "Bildiğin sokak köpeği."

Kâzım, sosyete hastanesine gene giremeyeceğini düşünüp burulduu. "Haa, sokakta o zaman? Hastanenin önünde falan? Araba çarptıysa ameliyat gerekir ama şimdi, en azından bir röntgen. Keşke hayvanı bizim oraya getirseydiniz. Doğrudan müdahale ederdik."

"Niye? Sizin orası hastane de Ral'in orası hastane değil mi? Orda müdahale et işte."

Pek anlayamamıştı Kâzım. Nasıl yani'ydi? Hastanede mi? Ral'de mi? Nerdeydi ki hayvanımız şu an? Sokakta değil miydi?

Naim Orhun iç çekti. "Yoğun bakımda."

"Tabii tabii. Hah hah..."

"Çok gülme istersen. Daha Veysel'i tanımıyorsun, sonra çok ağlarsın."

Kâzım, hiç de şaka ediyormuş gibi durmayan kartal gagalı doktoru yandan süzüp bir an köpeğin sahiden de yoğun bakımda olabileceğine inanır gibi oldu. Ama yok artık'tı yani... Hadi canım'dı.

İşimiz dünyayı biraz kendimizde
Biraz sürdürmek dışımızda sadece
Yoksa sonu başından bellidir

GÜLTEN AKIN

Melih, Azer gibi sıkı bir yakın korumaya ve zeki bir danışmana sahip olduğu için gurur duyuyordu. Rahmetli babası da Yakışıklı dedikleri o tuhaf adam yerine şöyle etine de aklına da sıkı bir danışman edinmiş olsaydı, belki o felâket hiç gelmeyecekti başına. Azer çok başkaydı, baksana; Deccal falan kül yutturamazdı buna.

Fakat ne güzel akıl etmişti adam: "Kimseye haber vermeden gidelim, birebir görüşelim Melih Bey," demişti. Bu tam "Birebir görüşmek ne işimize yarayacak ki?" diye soracaktı, sormasın da zor durumda kalmasın der gibi eklemişti hızlı hızlı Azer: "Diğerlerine raconu kesen de siz olursunuz bu sûretle. Reisliğinizi perçinlersiniz."

Bu kadar basitti. Hem bu sayede bilgi öyle alınmaz böyle alınır deyip Uğur'u da ezmiş olacaktın. Vay Azer vay!

Ne de çabuk randevu vermişti Deccal. Azer'in marifetiydi gene tabii. Racona ters olmasa "Sen de arkaya gel Azer," diyesi vardı. "Beraber oturalım." Olmazdı ama, öyle işte. Keyifle arkasına yaslanıp yan yana, omuz omuza gittiklerini hayâl etti makamda Azer'le; hızla sollayan önde iki, arkada iki eskortlu siyah araba katarına baktı. "Bu kim Azer? Bizimkilerden biri gibi geldi."

Azer plakaları ezbere biliyordu. "Bu Uğur Bey," dedi. "Mekânına geçiyor herhâlde."

Melih kuş boku kokusu almış gibi burnunu kırıştırdı. Olabilirdi. Yenimahalle, Şentepe, Güzelevler Uğur'a kalmıştı Arap Ahmet'ten ama gene de bir kurt düştü içine. "Sen randevu aldığımızdan bahsetmedin değil mi kimseye?"

Azer, içinden homurdandığı çok belli bir surat ifadesiyle dikiz aynasından göz göze geldi patronuyla. "Ben çocuk muyum Melih Bey?"

Değilsin de işte... "Hızlanalım," dedi Melih. Azer'den özür dileyecek hâli yoktu. "Şunları geçelim." Selektör yapıp öndeki eskortları uyararak hızlandılar. Davidoff alacaktı Uğur'a Davidoff. Ancak sedir bastırırdı kuş kokusunu. Hem gülle gibi de kinâye olurdu; ağaç - kuş. Hah hayt.

Sollanan makam arabasında Uğur öne uzanıp Taşkın'ın sol omuz başını tuttu.

"Bu bizi geçenler kim Taşkın? Demin de biz onları geçmiştik?"

Taşkın dönüp bakmaya gerek görmedi. "Melih Beygil," dedi. Bu tarafta ne işi vardıysa Melih'in. İnşallah bu çocuk şimdi camı açıp el sallamaya falan kalkmazdı.

"Onlar da mı Deccal Bey'e gidiyormuş?"

Yok canım; onlar niye gitsinlerdi? Taşkın münferiden almıştı randevuyu. Hem nerden akıl edeceklerdi? "Sanmıyorum Uğur Bey. Kabristan bu tarafta ya... Belki ziyarete falandır."

O sırada önde iki, arkada iki eskortla üçüncü bir katar topukladı sollarından.

"Peki bunlar kim?"

Taşkın bu defa dönüp baktı. "Süha Beygil," dedi, sonra da ikirciklenip patronundan talimat beklemeden döndü şoföre. "Gazla. Geç şunları," diye fısıldadı. Şoför selektör yaptı, topukladı. Etlik kavşağından bir konvoy daha mı geliyordu ne? Yok yok, iki.

Daha metro istasyonu yoktu İvedik'te, dolayısıyla da Yenimahalle-Etlik kavşağında bol bol trafik lambası vardı. İkisi Etlik, üçü İvedik Caddesi'nden gelen böcek siyahı beş konvoy birbiriyle isteksizce selâmlaştı ışık kırmızıya dönünce. Ki Uğur'un konvoyu atılıp öne geçtiği esnâda öncü eskort o gazla sarıdayken basıp devam etmiş, Uğur'un makam arabasıyla artçı iki eskortu kırmızıya takmıştı.

"Bak gene beklemeden geçip gittiler."

"O değil de Uğur Bey..." dedi Taşkın ağzının içinden. "Bu Deccal hepimizi birden çağırmış galiba. Oyun etmiş bize."

Bu ihtimâl Uğur'u hayal kırıklığına uğrattı. Hem Deccal Bey'le baş başa görüşme fikrinin çıksa çıksa Taşkın'ın eşsiz dehasından çıkabilecek eşsiz bir fikir olmasını arzu ederdi, hem Deccal Bey'le baş başa görüşebilmeyi, hem de bunu başaran ilk ve tek patron olmayı. "Deme yaa?" dedi. Zaten bu saatte kabir ziyareti de olmazdı.

Ey zâhit, şarâba eyle ihtirâm,
İnsan ol cihanda, bu dünya fâni,
Ehline helâldir, nâ ehle harâm,
Biz içeriz, bize yoktur vebâli...
...

HARÂBÎ

Kâzım, Naim Orhun'un peşi sıra, ağzı da iki karış açık Ral Hastanesi'nin cam kapısından girdi. Sahiden de yoğun bakımda olabilir miydi köpek? Bir de bakmışsın...

"N'aber Celil?"

Celil merdivenin başında nizamiye nöbetçisi gibi bekle bekle sıkılmış, geçmiş bekleme salonunda yayılmış orda da sıkılmış, gene dönmüştü Fatih'in yamacına. Hoşsohbet oğlandı çünkü... de, şeydi işte biraz. Biraz değil, bayağı şeydi. Neyse neydi, birisiydi işte.

"Hadi görüşürüz."

"Görüşürüüüz."

Arkadaş, niye uzata uzata?.. Şapkası da elinde yürüdü gitti, Naim Orhun'la Kâzım'ın karşısına dikildi kapı girişte. "Bilmiyorum," dedi. "Veysel yukarı çıkardı hayvanı, bir buçuk saat oldu, daha haber yok."

"Ben seni sormuştum," dedi Naim Orhun. "Neyse, çıkalım bakalım. Gel Kâzım."

Kâzım Celil'i hafif bir baş döküşle selâmlayıp hocanın ardına düşerken Celil de bu ikisinin ardına düştü. Fatih el salladı bankonun önünden geçerken. Celil de kaptırıp karşılık verdi. Kendine kızacaktı, "Ne var lan işte?" diye düşünüp vazgeçti. Ne güzel ağırlamıştı çocuk, ne de güzel uğurluyordu işte. Ne var? İçi de rahattı

hayvancağız bakımından, biraz da o yüzden iyiliği üstündeydi. Vazifesini yapmışmış gibi hissediyordu. Buraya kadardı artık. Çıkıp öldü mü kaldı mı bakacak, sonra da şurdan bir taksiye atlayıp altgeçide gidecekti. Belki döndüğünde Dinçer'i bulmuş olurdu Taşbaş. Bahâ'yı da, öbürkülerini de. Bahâ hemen hesap sorardı tabii ne ettin Memiş'i diye, bir de rapor verecekti beyefendiye. İnşallah ölmemiş olsundu bari köpecik. İnşallah Taşbaş da şansı yaver gidip... Bi de bakmışın çocukların alayı orda... Dur ama dahaa... Daha Taşbaş'ın çekeceği vardı bundan. Dur sen.

"Hocam," dedi o sırada Kâzım Naim Orhun'un sırtına. Naim Orhun asansörün çağırma düğmesine bastı, dönüp "Bu Celil," dedi. Kâzım dağıldı, elini uzattı. "Memnun oldum. Kâzım ben. Veteriner hekim. Hocam illâ geleceksin deyince tabii..." El sıkıştılar.

"Sen bulup haber vermişsin Veysel'e?" Naim Orhun'un bu sorusu sorudan başka her şeye benziyordu. Meselâ bir hayret çığlığına.

Celil gaga buruna "Beğenemedin mi?" der gibi yan yan bakıp kemerini düzeltti, "Hıı," dedi. "Ben verdim. Evet."

"Hayret," dedi Naim Orhun nitekim. "Hangi dağda kurt öldü?"

Celil sıkkın sıkkın gözlerini bayıltıp ağzını şapırdattı cevap olarak.

Kâzım anlamayan gözlerle bakıyordu ikisine. Bir gerginlik var gibiydi de yok da gibiydi sanki. "Naim Hocam... Köpek nerde sahi? Şaka bir yana?"

Kapıyı açarak "Hadi bin bin," dedi Naim Orhun buna. "Asansör geldi."

Kâzım, herhangi bir hekim tarafından itilip kakılan herhangi bir hasta sahibi gibi hayran hayran takıldı hocanın peşine. İsot kadar acı bir adamdı bu Naim, tatmışlardı karı koca. İnsan doktoruyla hayvan doktoru arasında böyle bir de fark vardı işte. Sen hasta sahibine her şeyi anlatırdın açık açık; sığırı ölecek mi, köpeği iyileşecek mi, kedisi çiftleşecek mi, ama onlar öyle yapmazdı. Ketum dururlardı. Gerçi bu hasta o hasta değildi, biz de hasta sahibi değildik ama?.. Demek ki bir ziyaretçinin yanında gelmişti falan, düştü kaldıydı belki hayvan, belki üzerine bir şey dökülüydü. Bakacaktık artık.

Celil hâlâ en geriden geliyordu.

Hoca, üstünde 'Yoğun Bakım' yazan kapıyı ittirip dalınca mecburen Kâzım da daldı içeri ve... Ve ne?.. ve evet... Ortadaki yatakta siyah benekli beyaz bir köpek yatıyordu. Cidden. Ağzında burnunda oksijen maskesi, tıraşlanmış göğsünde elektrotlar, tıraşlanmış ön kolunda serum, kıç tarafında da eli hayvanın bacaklarının arasında kaybolmuş, ağzı yüzü düzgün, sarışınla kumral arası hafif kirli sakala kaçmış bir adam dikiliyordu.

"N'aber Naim? Bu mu baytar? Gel Celil gel. Yırtacak gibi bu hayvan sanki. Gelirken sormayı unuttum; dübür nasıl oldu senin? Var mı bi şikâyet?"

Celil içinden "Ulan bari elin adamının yanında yapma arkadaş yaa!" diye homurdanıp kenardan kenardan yanaştı masaya. "İyi iyi," dedi.

Naim Orhun muhabbeti kısa kesip araya girdi, tuttu kolundan Kâzım'ı, "Hastamız," dedi. "Bahsetmiştim." Kâzım şaşkın şaşkın yaklaştı masaya, ama hayvana değil insana bakıyordu; Veysel'e. "Ayaktaki değil, yataktaki," diyerek arkasından yön verdi Naim Orhun. Kâzım, Veysel'i rüyadaymış gibi selâmladı. Böyle insanlar da vardı demek.

"Vayov!"

"Anam!"

Okan Kâzım'ın ayaklarının arasından sıyrılıp bir sıçrayışta köpeğin yanına kondu, "Dokunmayın lan!" der gibi pıhladı.

"Kedi!"

Sırıttı Veysel. "İyi baytarmışın hakkaten," dedi. "Nefis teşhis."

Kâzım da sırıttı, bir bakayım deyip Memiş'e uzandı, Okan bir tırmalayım deyip Kâzım'ın eline uzandı, Veysel gel bakayım deyip Okan'a uzandı, tuttu ensesinden, kucağına aldı, Okan deli bu deyip pıstı kaldı. "Ana!" dedi Veysel. "Dereceyi unuttum." Kediyi Celil'in eline tutuşturdu. "Tut şunu tut."

Celil hayatta tutmazdı ama Naim Orhun'a malzeme vermemek için mecburen tutuyormuş gibi yaptı, ama nankör hayvan işte, tıslադığı gibi dişlerini geçirdi bu sefer de eline.

"Ne pis şey bu be!"

Naim Orhun keyifle sırıtıp uzandı Okan'ı almak için. "Hayvan biliyor. Asil yaratık." Asil yaratık hocayı da boş geçmedi, "Amı-

na kodumun hayvanı. Tet!", fırladığı gibi gerisingeri yerleşti Memiş'in yanına. "Uff! Deldi yahu!"

Resmi kıyafetli emniyet amiriyle gaga burunlu genel cerrah sağ ellerinin dışını emerlerken Veysel Memiş'in kıçında unuttuğu dereceyi çıkarıp ışığa tuttu, baktı.

"Kaç?" diye sordu Kâzım.

"Otuz yedi... Normal mi bu köpekler için?"

Değildi.

"Şu kediyi tutsanız da ben bir muayene etsem."

Veysel, Naim ve Celil'in "Ne olur tırmala şunu," diye yalvaran gözlerinin önünde Okan'ı tekrar kucağına aldı "Normali kaç bunların?", "Yuh artık!" diyen gözlerinin önünde ensesini kaşımaya başladı, hayvan gene pıstı.

"En az otuz sekiz buçuk olması lâzım," dedi Kâzım. "Otuz yedi bayağı kritik sayılır." Eli Memiş'in ense tüylerine daldı, bir tutam yakalayıp asıldı, sündürdü, bıraktı, tüyler inmedi, gerdirilmiş deriyle beraber havada kaldı. "Hiper dehidrasyon."

Celil bunu biliyordu. Dönüp "Yani susuz kalmış," diye tercüme etti Naim Orhun'a.

"Deme ya?"

Celil "Valla," deyip sırıtacaktı gıcıklığına ama Veysel'in sorusu "Ayrılma başlayalı ne kadar olmuştur sence?" ilgisini çekip Kâzım'ın "Anlamaya çalışıyorum," cevabı daha da ilgisini çekince "Ne ayrılmış?" diye sorma gafletine düştü.

Naim Orhun bu fırsatı bekliyordu. Aldı sazı eline, "Bak Celil, dehidrasyon tepkimeleri ayrılma tepkimelerinin alt grubudur bildiğin gibi," dedi ciddi ciddi. "Oksijen-Hidrojen bağı kolay kopan bir bağ olmadığı için, bunlara hidroksil grubu denir, ki sen bunu da biliyorsundur zaten, bir bronsted asit katalizörü devreye girip hidroksil grubunu protonlaştırarak daha kolay kopan bir H_2O grubu oluşturur... Ve sonuç, hiper dehidrasyon."

Kâzım husûmetin farkında değildi. "Evet," diye onayladı saf saf. Döndü, açıklamaya başladı: "Ağır uyku, gözlerde çökme, diş etlerinde çekilme, deride sünme..." Celil de "Evet," dedi anlarmış gibi. Naim Orhun'a bakmak istemiyordu. Kâzım Celil'in bir de kafa salladığını görünce adam hakikâten anlıyor zannıyla devam etti: "Hi-

per dehidrasyon ve sınır seviyede metabolik asidoz... O kolay, zaten Veysel Hocam sodyum klorürü bağlamış, asıl sorun dehidrasyon bildiğiniz gibi. Köpek vücudunun yüzde sekseni su olunca..." Celil'e bir solukluk zaman verip Veysel'e döndü. "Nabız kaçtı hocam?" Veysel, "Kırk," dedi Okan'ı dalgın dalgın severken. "Bu nasıl?" Kâzım dudak büktü."Bu da kötü. Normali yetmiştir."

"Ne yapacağız?"

Hiç, çünkü ne yapılması gerekiyorsa yapmıştınız Veysel Bey. "Bey ne lan? Veysel Veysel." Evet. Hakikaten mükemmel müdahale etmiştiniz yani Veysel bb... "Niz yok, niz yok." Evet Veysel, biz kaç senelik asistanlara yaptıramıyorduk bu kadarını. Bekleyecektik artık. Ve şu elektrotlara da gerek yoktu. "Yoğun bakıma?" Hayır. Ona da gerek yoktu. Yatan hasta odasına alabilirdik. Dediğimiz gibi işte, bekleyecek ve gözleyecektik. Hepsi buydu.

Celil elinin dışını eme eme Kâzım'a "Sağ ol kardeşim," dedikten sonra Naim Orhun'a hiç bakmadan "Ben gidiyorum. Çok oyalandım," dedi ortaya. Çocukları kaybettiğini söyleyip dert yanmak için can atıyordu Veysel'e, adamın hiçbir dediği batmıyordu, isterse sövsündü, ama şu lânet herifin lâflarına zerre tahammülü yoktu. İltifat etse anasına sövmüş gibi geliyordu. Ne yapıp etmeli, bunun diline düşmeden hâlletmeliydi altgeçit işini. Hadi hâlledemedi Allah göstermesin, bunun duymasına mâni olmalıydı. "Hadi eyvallah."

"Hadi güle güle."

Ve ayağımızda teki yok bir terlik
–Öteki boyuna bir yerlere düşer–

GÜLTEN AKIN

Yekün kırk dört eskort ve siyah filmli camları ile metalik siyah kapıları kurşun geçirmez on bir makam arabasından mürekkep elli beş otomobillik devâsâ katarın itişe kakışa ilerlediği Demetevler tarihî bir gün yaşıyordu. Kimi esnafımız olsun sade vatandaşımız olsun, yol Yahyalar'a, Macunköy'e gittiği kadar Karşıyaka Kabristanı'na da gittiği için hayra yordu, "Bir devlet büyüğümüz ölmüş," diyerek dua okudu, kimi cenaze cenazedir deyip saygı duruşunda bulundu, kimi ağzındaki cikleti çıkardı – sigarasını kül tablasına bıraktı, kimi oturuyordu kalktı, kimi ayaktaydı hazırola geçti, kimi "Bu dünya kimseye kalmaz, düşmez kalkmaz bir Allah; yaa işte!" deyip iç geçirerek kafa salladı, kimi ağladı. Tekmiş gibi görünüp aslen on bir konvoydan meydana gelen kara katar, vakarla devam etti yoluna.

Güya.

Ki vakar makar hak getireydi. Mevzuya uyanan arka koltuktaki babalar ve yan koltuktaki has adamlar, artık "danışmanlar" diyorduk, tarafından dürtülüp azarlanarak öne geçmeye zorlanan makam şoförleri kan terliyorlardı direksiyonların başında. Daha mahir ve nispeten serinkanlı olanlar kâh azıcık kaldırımlara tasallut ederek kâh sakin dalgalar hâlinde caddeyi yalayan seyyar denizine yunus gibi dalıp çıkarak usta manevralarla yol alıyor, daha az

mahir olup babanın homurdanmasından ve danışmanının yan bakışından serinkanlılığını kaybedenler İvedik Caddesi'ni siyaha boyayan öteki eskort ve makam arabaları ile dolmuşlar, Hacımuratlar, Serçedesler, Fordlar arasında yitip gidiyordu. Eskortlarını çoktan kaybetmiş Melih'in makam arabası, araba deryasında bir kuru kabuktu misâl. Neyse ki makam arabasını çoktan kaybetmiş Gani'nin eskortları buna eskort ediyorlardı. Yan camı sıkıntıyla açıp kafasını çıkarıp aynı anda kendi yan camını sıkıntıyla açıp kafasını çıkartarak yolu gözleriyle açmaya çalışan Süha'yla göz göze geldi, selâmladı, hınçla arkasına yaslanıp dizini tokatladı.

"Bari ilk giden olsaydık. Allah kahretsin."

Azer patronunu teselli etmeye çalıştı: "Ketenpereye geldik Melih Bey. Artık bir önemi kalmadı. Hepimizi birden çağırmış arkadaş; yanına da hep birden alacaktır. İlk olmuşuz, son olmuşuz kıymeti harbiyesi yok."

O da doğruydu ama Melih'in derdi o değildi. Şu Arabın oğlu kuşçu Uğur bunları sollamıştı ya, o gücüne gidiyordu. "Basamadın sen de şu gaza," diye azarladı şoförü.

Uğur Melihgili solladığıyla kalmamış, alayını sollamıştı. Hem enikonu eğleniyordu en önde, hem de bu durumdan yeni dersler çıkarıyordu. "Gördün mü Taşkın?" diyordu meselâ. "Hepimizi oyuna getirdi Üstâd. Fır fır döndürdü parmağının ucunda. Manı manı oynattı. Bizim daha çoook fırın ekmek yememiz lâzım. Bu ne profesyonelliktir arkadaş. Pes!"

Taşkın dudaklarını ısırdı, "Uhh!" dedi içinden. Bu çocuk imza da isterdi Deccal'dan.

Falan günün filan saatinde
Bir çocuk görürsünüz resim gibi
Görürsünüz tutar öpersiniz
Bir daha mümkün mü bir daha
Bitti kaybettiniz

GÜLTEN AKIN

Celil hastanenin önünden bir taksiye atladığı gibi, aklında bin bir düşünce; az Bahâ – bol bol Dinçer – bir daha Dinçer – azıcık daha Bahâ – hâlâ Dinçer – Fehiman'ın bıyıkları – Taşbaş'ın ekeliği – Dinçer de Dinçer, Dinçer de Dinçer – altgeçide yetmişti tam gaz. Sen oyalan oyalan hastanede, köpek peşinde oyalan, resepsiyon başında oyalan, kendini yola vurdun muydu da telaşlan. Utanmasa camı açıp siren sesi çıkaracaktı; öyle bir telaş.

Arabayı 133'ün tam karşısında durdurup dosdoğru geçidin girişine yöneldi. Taşbaş'ın; kısacık, her tarafı ayrı oynayan maymun suratlı bir oğlanla merdiven yukarı geldiğini görünce rahat bir nefes aldı. "Nerdelermiş?" Çocuğun cılız ensesi Taşbaş'ın sağ elinin altındaydı.

Memuru tırmanıp amirinin bir alt basamağında dikildi. "Bilen yok amirim."

Celil bozuldu. Ne demek'ti yok? Az kalsın "Dinçer de mi yok?" diyecekti. Bu kimdi madem? Bu da mı bilmiyodu nerdelermiş? Sormadın mıydı?

Taşbaş bir basamak daha çıkıp Celil'le aynı hizaya geldi, gözlerini kaçırdı, "Çıkalım da amirim..." dedi, "... bi şeyler olmuş. Dışarda şey edelim." Fena ezilip büzülüyordu.

Amir, yanından cevap beklemeden geçip giden memurunun ar-

kasından ters ters bakıp gerisingeri yukarı çıktı. İyi bilirdik Taşbaş Bey'in bu suçlu suçlu yutkunan gözlerini biz. "Neymiş?" dedi geçidin ağzında. "Bu burda da öbürleri nerde? Bu kim bu? Ne bunun adı?"

Taşbaş'ın eli hâlâ mevcutlu getirir gibi ense kökündeydi oğlanın. İzah etti: "Bu Foto. Bahâ'nın arkadaşlarından. Bi bu kalmış. Herif hepsini toplayıp götürmüş." Paçalarından pişmanlık akıyordu adamın. Yaka düğmelerini kopara kopara açmış da "Vur! Hadi vur!" dermiş gibi konuşuyordu.

Seni mi kıracaktık Taşbaş? Celil'in eli yumruğa çaldı şöyle bir. Tövbe ya Rabbim! "Ee?" dedi sorarak. "Ee Taşbaş, ee?"

Taşbaş bir yalandı, bir devirdi bir çevirdi gözlerini, Foto'nun ensesindeki elini indirdi bir, tekrar kaldırdı, zaten susuyordu, bir daha sustu. Karakolda olsa çoktan sövdü döktüydü Celil de bakma işte, çocuğun yanında şimdi... Taşbaş da üzülüyordu belli hem. "Taşbaaş..." dedi dişlerinin arasından. Sabır taşı olsa çatlardı. "Sen mi anlatıyosun, Foto mu anlatıyo, kimmiş lan o herif? Niye götürmüş çocukları? Nereye götürmüş? Kandırmış da kuzu kuzu mu götürmüş, tutmuş da zorla mı götürmüş? Nasıl? Anlatsana be kardeşim!"

Koca Taşbaş, Celil'den korkusuna ufacık Foto'yu sürdü öne. "Anlat Foto," dedi.

Foto anlattı.

Bunların çok iyi bi Orhan abileri vardı biliyo musun? Şu montu o getirmişti kışlık. Hep geliyodu Hayri gibi, bunlara para filan veriyodu, saçlarını seviyodu, arabayla gezdiricem, çiftliğe götürüp dondurma yediricem falan diyodu tamam mı? Geçen de gene gelmiş...

Celil dayanamadı. "Ne zaman geçen?"

"Geçeni mi soruyosun?" Çocuk soru sormadan lâf konuşamıyordu; sorduğundan değil. Tamam mı'lar, var ya'lar, yok mu'lar gırla.

Gece vaktiydi tamam mı? Yedi sekiz gün oluyodu. Bunlar ölüm tehlikesindelerdi. "Ölüm tehlikesi yok mu bizim?" Yatacaklardı. Orhan Abi var ya, kapıyı açıp gelmiş, hadi kalkın, çiftliğe gidiyoruz demişti. Hepsi güle güle fırlamış, Memiş'le Okan yoklardı,

Bahâ da ben gelmem o zaman, Memiş'i bekliycem demişti. "Memiş'i biliyo musun?"

Celil belli belirsiz umutlandı. Kâr kârdı. "Bahâ niye yok ortalarda? Gitmediyse?"

"Bahâ mı?"

Allah'ım, hep mi soru soracaktı bu? "Hıı! Bahâ."

Haa, Bahâ mı? Yoktu işte Bahâ... Götürmüşlerdi... Zorla...

"Zorla mı?" Bak bu da uymuştu oğlana, soru sormadan soru soramıyodu. Ne diyom'du lan ben? "Bi dakka şimdi oğlum, bi dakka. Hani güle oynaya gidiyodunuz? Niye zorla'ya döndük şimdi? Hani Bahâ gitmediydi? Şimdi niye gitti?"

"Haa, niye mi?"

"Hee, niye?"

Bunlar Bahâ'yı ölüm tehlikesinde bırakıp OYPA'nın yanındaki Ford'a gittiklerinde orda çok kibar bi adam daha vardı, hep gülüp duruyodu, ama çok korkunçtu gibiydi sanki tamam mı? Orhan Abi Gıyas diyodu ona. Gıyas'a, sen bi bak bakalım, öbür çocuk gelmem diyo deyip arabanın kapılarını açmış, binin demişti bunlara. İlk Foto binmişti. Ondan sonra Dinçer, ondan sonra da Ensar. Bunun sonradan içinden tutmuş, ben gidip Memiş'le Okan'ı bekliyim de Bahâ gelsin binsin diyerek kapıyı açmaya çalışmış, açılmayınca Orhan Abi öteki kapıyı örtmeye kalmadan çocukların üstüne basa basa geri fırlayıp bu yana koşmuştu biliyo musun? Daha çöpün yarısına gelmeden de Gıyas'ın Bahâ'yı çeke çeke getirdiğini görmüştü. Hani hep gülüp duran kibar adam var ya, kız gibi adam?

"Evet. Var. Evet evet evet."

Bu da korkup kaçmıştı o zaman. "Parmak Sokak var ya?"

Öff. "Sonra?" diye sordu Celil. Bahâ da Dinçer de gitmişti demek? Kaçırılmışlardı yani. Bir de öbür çocuk, neydi? Ensar. Ha, bir de Erdem mi vardı? Tamam. Bu muydu şimdi? Gidiş o gidiş miydi? O köpekle o kediyi kim hapsetmişti trafoya peki?

"Memiş'le Okan'ı mı?"

Kedinin adı da Okan'dı demek? "Hıı. Memiş'le Okan'ı. Kim hapsetti hayvanları? Susuzluktan ölmüşler oğlum."

"Öldü mü Memiş'le Okan?"

"Off! Lafın gelişi diyorum. Ölmediler."

Ölmediler miydi sahiden? Bu koymuştu onları içeri tamam mı? O gülüp duran Gıyas'la Orhan Abi Bahâgili götürdükten sonra bu da çok korkmuş, ama en çok Gıyas'tan korkmuştu, Parmak Sokak'ta gece iyice geç oluncaya kadar saklanmış saklanmış, sonra ölüm tehlikesinin oraya geri dönmüş, bakmıştı ki Memiş'le Okan kapının önünde bekliyolar, üşümesinler diye açıp içeri koymuştu ikisini. Kendi de girip yatacaktı yanlarında ama uzaktan o Gıyas'ın gene geldiğini görünce bi daha çok korkmuş, bi daha kaçmıştı.

"Sonra?"

Sonra bikaç gün daha dolaşmıştı Gıyas etrafta. Hep gülmüştü hep. Bu, beni de kaçırmaya geldi çünkü diye Parmak Sokak'ın sonundaki bi inşaatta saklanmış, bakmaya diye garın ordan altgeçide girdiyse girmiş, ama ölüm tehlikesinin oraya hiç gelmemişti artık. Yoksa o Gıyas vardı ya? O çok böyle bi başka bi insan gibiydi biliyo musun?

Bilmiyordu Celil, hayır. Soru soru soru soru, beyni haşlanıyordu yalnız, şapkası tutuşmuş gibi geliyordu. "Niye bana gelmedin oğlum hemen? Bahâ söylemedi mi size benim yerimi?" Bak bu da başlamıştı soru sormaya. "Çankaya Karakolu demedi miydi?" Bak gene. "Hayri'nin orası falan?" Haydaa!

"Sana mı?"

Celil tam "Haa, banaaa!" diye bağıracaktı ki "Korkmuştur abisi," diyerek bilgiç bilgiç araya girdi Taşbaş. Daha da girecekti de, baktı Celil buna gâvura bakar gibi bakıyor, sesini kesip omuzlarını düşürdü.

Gene sordu Celil: "Ford dediğin?" Hayri geliyordu gözünün önüne. "Ne yaptın sen Ortak?" demesi geliyordu. Arından şuracıkta ölesi, matkap gibi döne döne yerin yedi kat dibine giresi geliyordu. Nasıl etmişti bu eşekliği, basireti nasıl bağlanmıştı böyle? Ahh ah! Bahâ geliyordu küs küs. Koca herif gibi el sıkışıp iki yanağından öpen sidikli Dinçer geliyordu. Ama nedâmet vakti değildi şimdi. Hadi koçum'du, hadi aslanım'dı, hadi'ydi.

Topladı. Evet, Ford dediydik...

Plakası neydi? Almadındı demek? İnsan bi bakıp bi kenara yazmaz mıydı oğlum lan? Rengi bari? Yeşil. Oh oh oh'tu. Hemen bulurduk çünkü. O Orhan denilen şerefsiz neyin nesiydi ya? Neye

benziyodu? Nasıl bi adamdı? Niye güveniyodunuz oğlum siz elin adamına? Neninize güveniyodunuz lan bacak kadar boyunuzla? Başka? Başka ne vardı işimize yarayacak? Gıyas nasıl bi herifti? Anladıydık, kız gibi gülüp duruyodu, çok korkunçluydu, çok anladıydık da, suratında, orasında burasında bi yara bere, bi cinslik falan var mıydı? Bana mı soruyosun mu? Kime soracaktık oğlum? Ne biliyim mi? Niye adam gibi konuşmuyodun sen yaa?

"Amirim, dedi ya işte, ne bilsin çocuk. Zaten korkmuş." Taşbaş kaşınıyordu. Ağır kaşınıyordu hem de.

"Bana bak Taşbaaaş," Zaten Dinçer de gitmişti! "Bak, bi daha ağzını bi aç..."

İnsanların çoğu, kendileri değil başkalarıdır.
OSCAR WILDE

Demetevler On İkinci Cadde'nin sonunda, Macunköy kavşağına yandan bakan Gülbahçe İş Takip'in önündeki iki sıra parkın yanına cadde tarafından yanaşan siyah arabadan Taşkın indi ilk. Koca cadde ikinci el siyah araba pazarı gibiydi. Müsabakaya kaptırıp da menzile öbür patronlardan önce varmak için kendi patronları arkalarında mıdır değil midir bakıp etmeden topuklamış gelmiş eskortlardan fırlayan korumalar şimdi yana döne patron arabası arıyorlardı.

Etrafını kolaçan ettikten sonra makam arabasının arka kapısını açtı Taşkın.

"İnebilirsiniz Uğur Bey."

Uğur, yüzünde geniş bir tebessümle indi. "Görüyor musun Taşkın?" dedi üst üste istiflenmiş siyah eskortları göstererek: "Adam işi biliyor. Ne biçim tedbir almış. Çift sıra barikat kurdurmuş kapısının önüne. Çelik barikat. Bak bak."

Taşkın küçük bir düzeltme yaptı: "Onlar Deccal'ın arabaları değil Uğur Bey".

Uğur ne olduğunu anlamaya çalışarak bakınırken sahipsiz eskortların sahipleri birer ikişer dökülmeye başladı. "Aa, Halim... Aa, Mazhaar... Onlar da mı kaçırmış eskortları?"

"Şu kapının önüne geçelim biz. Buyrun."

Genç babalar, koruyacaklarını yollara döküp saçan koruma ordularını azarlama işini sonraya bırakıp sinirden havaları kalmamış danışmanlarıyla önlü arkalı, Gülbahçe İş Takip'in han kapısı gibi çift kanatlı, demir perçinli ahşap kapısının önünde toplandılar.

Ee? Karşılayan yok muydu?

Taşkın, Uğur'un "Bu Deccal ne romantik adam aslında değil mi Taşkın?" mırıltısının duyulmamış olmasını dileyerek uzanıp yumruk şeklindeki pirinç tokmağı kapıya çakılı pirinç tabağa iki sefer vurdu. "Biz de kendi kapımızı böyle yaptıralım." Bu duyulmuştu kesin.

Melih kuyruğun arkalarında kalmıştı. Babadan kalma gayri resmi reislik saikiyle öne geçmek istiyordu ama kimsenin yol verdiği yoktu maşallah. Bozuntuya vermedi artık.

Kapıyı dev anası gibi bir adam açtı. Taşkın bir taraftan öne atılıp Uğur'un Battal'la tokalaşmasına engel olurken bir taraftan da selâmladı adamı. "Misafir kabul ediyor musunuz Berat kardeş?"

Battal havayı bir kokladı şöyle, kuş boku kokusu almış gibi burnunu kırıştırdı, artık açılmış çift kanatlı kapının ardında asla açılmayacak yekpâre bir kapı gibi duran gövdesini yana çekti, "Berat eskidendi birader," dedi. "Artık Battal. Beyler buyursun. Ağam yukarda."

Uğur, Battal'ı selâmlayıp han kapısından girdi, iki adım attı, durdu. Taşkın niye gelmiyordu ki? "Gelsene Taşkın."

Taşkın, hafiften sırıtır gibi olan Battal'la göz göze gelmemek için başını eğdi.

"Benim sizi burada beklemem lâzım Uğur Bey. Racon böyle."

Aa, ne enteresandı!

Kuyruk, sayasına kavuşan bir güvercin kadar mutlu mesut Uğur'un ardından, bokunun üstünde yuvarlanmış güvercin gibi buram buram tüterek ilerledi. Çocuğun kokusu kesinlikle bulaşıcıydı. Son olarak; ejderhanın mağarasına giriyormuş hissiyle, üstüne doğrultulmuş çok sayıda namlu, hiç olmazsa birkaç çift kanlı göz, sivri diş falan bekleyen Melih girdi Gülbahçe İş Takip'e. Herkesin kendi dalgasında olduğunu görüp şaşırdı, içten içe "Uğur'un kokusundan kaçmışlardır," diye espri bile yaptı ama gülmedi. Bozulmuştu çünkü. Bir kişi de mi dönüp bakmazdı canım? Biz gel-

miştik! Bu muydu yani? Bu kadar mı ciddiye alınıyorduk? Enikonu bakındı. Üst kat merdivenlerinin başında dikilen şu barut gibi herif haricinde bekleyenleri falan yoktu resmen. Ayıptı yaa! Hemen inisiyatifi ele alıp "Ne taraftan?" diye sordu Battal'a. Battal yuvarlanan bir kaya gibi öne düşerken faraş kadar çenesiyle merdivenleri göstererek "Arkadaş sizi götürecek," dedi. "Buyrun." Bunlar da ilkokul beş'in gezi gözlem ve inceleme kolu gibi onun peşine düştüler. Kolu merdiven başında Mirza'ya teslim etti Battal. Mirza son defa bakıyormuş gibi bir baktı şöyle Melih'e, "Buyrun," deyip yukarı doğru çıkmaya başladı. Melih, "Koyun gibi güdüyorlar bizi," diye düşünerek içerledi. Uğur'un sesi geliyordu arkalardan. "Dikkat ettin mi Tunç Kardeş? Herkes kendi hâlinde. Aile şirketi gibi yaa. Ne güzel." Tabii kokusu da. Tunç'un homurtusu geldi sonra. "Önüne bak kardeş. Düşeceksin." Melih, unuturum da alışkanlıkla elim cebime gider diyerek Azer'e teslim etmişti tespihini. İçi rahattı. Bir de şu Uğur'un ileri geri konuşmaları olmasa. Kuş kafesinde mi yatıyordu bu çocuk yaa? Davidoff da kesmezdi bu kokuyu. Opium alacaktı Opium. En ağırı oydu.

Merdivenlerin bittiği yerde genişçe bir sahanlık, sahanlığın bittiği yerde de genişçe bir kapı vardı. Mirza durdu, kapıyı açıp "Kıvırcık size eşlik edecek," dedi, Ankara'nın sözde en tehlikeli on bir evlâdının arasına pazar esnafının arasına dalar gibi daldı, kollarıyla yara yara indi gerisingeri.

Kıvırcık jilet gibiydi gene. "Buyrun," dedi hepsini kasıtla Melih'e.

"Aa, saçlara bak."

Uğur, bi sus...

Ne susması; daha Kıvırcık'a "Deccal Bey kızmıyor mu böyle Lionel Richie gibi?" diye soracaktı ama Tunç'la Oğuzhan ânında vaziyet edip rica minnet susturdular.

Koridorda ilerleyip genişçe bir odaya vardılar. Nazlı, oturduğu yerden "Hoşgeldiniz Abi," dedi hepsine birden. "Ağam bekliyor. Buyrun."

Kıvırcık uzanıp Deccal'ın kapısını açarken Uğur Nazlı'yı işaret etti Ekmel'e. Dikkat ettinse kızcağıza da aynı takımdan giydirmişti adam. Profesyonellik böyle bir şeydi işte. Vay be! Ama kafasına

koymuştu biliyor musun; mekâna döner dönmez bütün adamlarını tek tip giydirecekti bu da. Kadın erkek... Profesyonelsen...

"Selââm... Deccal Bey nasılsınız görüşmeyeli? Beni hatırladınız mı?"

Deccal müşavere masasının başında dikiliyordu. Şöyle bir baktı Uğur'a, sağ kaşı sağ gözüne belli belirsiz yaklaştı, burnu kırışacak, burun delikleri büyüyecek oldu, zaten iki saatten beri o vaziyette bekliyormuş gibi iki elini birden açıp masayı gösterdi misafirlerine, sonra da zaten iki saatten beri oturuyormuş gibi geçip oturdu, "Nedir?" dedi herkesin oturmasını bekledikten sonra.

Herkes iki saatten beri sorgulanıyormuş gibi hissetti.

Uğur hariç.

"Nedir?" ha? Harikaydı yaa! Çok etkileyiciydi. Bundan sonra bu da böyle diyecekti. Nedir! Of of of!

Kadınların dizlerine koydu başını erkekler
Kadınlar çocukların ve yasak aşkların dizine
...

GÜLTEN AKIN

Rafet Dülger abluka altındaydı. Zila'nın el, hem de Gülhan'ın göz menzilinde. Sözde üst katların tahliye meselesindeki gelişmeleri nakletmek için gelmişti ama işte... Zila'ydı bu, ne yapacaktın? Ki fena dokunuyor, tehlikeli sokuluyor, kötü elliyordu kadın. Ki Gülhan çok pis bakıyordu. Ki kendi tahliye olmak üzereydi bizzat. Ki açık renk pantolon giymişti, kötü bir şey olmazdı inşallah... Ki oldu.

İsâle hadisesi sırasında her normal erkek gibi sesinin titreyeceğini bildiği için Gülhan'ın; "Ee, çatıdakiler ne dedi peki?" sorusunu bekletip âni bir ilhamla elinde tuttuğu soda şişesini pantolonunun önüne boca etti. Zila'nın "Aslanım benim! Gene tutamadın lan!" deyip kahkahayı patlatması normal bir şeydi, ama Gülhan'ın kendisine böyle baktığını hiç görmemişti evvelce. "Sana az da olsa bir saygım vardı, o da gitti," der gibi bakıyordu kız. "Rafet Bey, niye yaptınız bunu şimdi?" Zila'nın "Anlamadın mı kız?" deyip bir kahkaha daha patlatması da normal bir şeydi. "Tutamadım birden," dedi Rafet Dülger. Zila'nın gülmekten gebermesi de gayet normaldi. "Zaten tutamıyodun koçum!.. Allah seni kahretmesin. At bari şişeyi elinden, at da düşmüş gibi olsun." Rafet Dülger soda şişesini attı nihayet. "Düşüverdi işte."

Gülhan, adamcağızın arabayı devirdiği için şişeyi devirdiğini za-

ten anlayamamıştı; Rafet Dülger'in paniğe kapılıp ayrıca şişeyi de devirmesine hiç gerek yoktu. Bir şeyler oldu, adama inme indi veya bir şey falan inmedi de adam Zila'ya yılışıp güldürmek için kendince soytardı falan zannediyordu kız. Kötü niyeli olduğunda bile iyi niyetliydi yani gayet. Hâlâ da saygı duyuyordu üstelik. Zila gibi bir mucizeye kim soytarılık etmezdi ki? Kim etmemişti? Babası, kendisi... Biz aziz peder miydik de elin adamını kınayalım, ayıplayalım? Eh, bu iş Zila'nın hoşuna gittiyse, biraz da biz hoş edelimdi o zaman mâşuğumuzu... "Dökülmedi," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. Mâşuk daha da hoş oldu, güldü, koptu. "Basbayağı ters çevirdiniz tuttuğunuz şişeyi." Rafet Dülger, "Yok efendim, olur mu öyle şey. İstirham ederim," diye ter içinde yalvarırken Kübra Hızır gibi koptu geldi, imdada yetişti.

"Anam bar bar bağırıyonuz; oğlanı zor uyuttum zaten." Yerdeki soda şişesini görüp göz kırptı, Rafet Dülger'in dizine kadar ıslanmış pantolonunu görüp gerdan kırdı, "Islanmışın ya anam! Dur ben kuru bi şey getiriyim de üstüne serelim. Böbreklerini üşütürsün." Oynaya oynaya yaklaşıp soda şişesini aldı, "Böbrek arkada olur gülüm; orası kasık kasık," diyen Zila'ya "Peek pek," deyip ağız eğdi, o nerden bilecekti, oynaya oynaya uzaklaştı.

Rafet Dülger, "Son damlaları silkelemek için şişeyi bir de sallamasaydım iyiydi," diye düşünüyordu. Gülhan'la göz göze gelince elindeki tek koza sığındı: "Çatıdakiler tamam Gülhan Hanım. Bir haftaya tahliye ediyorlar."

Zaten Zila'yı güldürdü diye memnundu Gülhan, bu haber de gelince üstüne, koz yükseltmedi artık. Bu kadar muhabbet yeterdi. İş güç şimdi. "Diğer katlar?"

Hepsi olumluydu; kimi on güne, kimi on beş, kimi de yirmi güne kadar boşaltacaktı. Kübra elinde temiz bir havluyla gelirken doğruldu adamcağız.

"Nereye anam? Bez getirdim ya."

Rafet Dülger son derecede nazik, "Sağ olun Kübra Hanımcım," dedi, "Lüzum yok. Evde değiştireceğim zaten mecburen." Gülhan'a baş eğerek; Zila'ya iç çekerek selâm verdi. "Müsaadenizle."

"Donu da değiştir Rafet."

Kapı ne kadar uzaktı Allah'ım!

Hak hukuk istersen yanaş masama
Derede karınca taktım âsâma...
M. SIDDIK SOLMAZ

Genç babalar, Melih'in mekânında gözettikleri müşâvere düzeninde yerleşmişlerdi masaya. Bu ister istemez Melih'in zımni reisliğinin aleni kabulü anlamına geliyordu ama idare edecektin, ne yapacaktın? Kura mı çekecektin kim nereye otursun? Sol başta Melih, –ki bu Deccal'a göre sağ baş oluyordu– onun sağında Süha, onun sağında Halim vesaire. Okkalı bir tatmin duygusuyla şöyle bir bakmıştı da Melih, o kıvır kıvır saçlı adam ellerini karnının altında bağlamış dikiliyordu kapının ağzında. Bu olmazdı ama; hiç hoş değildi. Bunlar daha nazik davranmışlardı beyefendiye, adamlarını dışarı çıkarmışlardı. Yok... Çıkarmamışlardı. Beyefendi kışkışlamıştı. Şimdi değil mi ki herkes reisliğini kabul etmiş, öbür dünyanın reisine şânını yüceltecek bir mukabelede bulunmak, şu kıvırcığa bakıp hâttâ doğru düzgün bile bakmayıp "Fedailer dışarı," demek vardı ama... Neyse.

"Nedir?"

Reis, hem reis olduğunu yeni öğrendiği hem de meseleyi bizzat muhatabıyla görüşmek ilk onun aklına geldiği için soruyu üstüne alındı. Hem ne de olsa rahmetli babası da bunların rahmetli babalarının reisi sayılırdı. Omuzlarını dikleştirdi, genzini kibarca temizleyip...

"Deccal Bey, şu tapu meselesini daha detaylı konuşalım diye geldik biz. Kafamız basmadı da," dedi Uğur.

Reis, Uğur'a çok bozuk baktı. Bu genç irisi nerede konuşulacağını nerede susulacağını nasıl öğrenecekti? Oluyor muydu öbürlerinin önünde şimdi böyle? Hele de Deccal'ın. Ya şimdi onu lider sanırsaydı? Ama dur bakalım. Belki de ağamız evire çevire paylayacaktı bu safı milletin içinde. Al sana duble perçin ondan sonra. Her işte bir hayır vardı.

Deccal Uğur'a döndü. "Konuş."

Uğur, ağzı da hafiften çarpılmış, hayran hayran bakmaya başladı ölü gözlere. Nasıl böyle bakabilirdi bir insan? Acaba rica etse bir ara, buna da öğretir miydi? Ne güzel olurdu ama. "Konuş" diyordu adam yaa! Konuş... "Nedir?" gibi bunu da bir kenara yazdı. Solunda oturan Canip hafifçe ayağına basarak "Hadisene Uğur kardeş," diye fısıldayınca dalıp gittiğini fark edip "Bir..." diyerek toparlanmaya çalıştı. "Biz o on beş bin tapuyu bulamadık. Sorduk soruşturduk inanın, kimsenin haberi yok. İki: Tahminimiz, rahmetlilerin hepsini kayıtsız kuyutsuz elden çıkarttığı. Bilirsiniz; geleni en kısa zamanda başka bir şeye çevirmek gerekir. Üç: Teşekkür ederiz, bize üç ay mehil verdiniz ama üç sene de verseniz bulma ihtimâlimiz sıfır bu durumda. Dört: Acaba bir muammen bedel biçseniz, ona göre tedarik etmeye çalışsak? Mümkün müdür? Ne dersiniz? Alt... Kaçta kalmıştım pardon?"

"Beş," diye hatırlattı Kıvırcık arkadan. Deccal'ın gözleri kapının ağzına gitti geldi bir an. Veya Kıvırcık'a öyle geldi. Ezildi, küçüldü, sindi.

"Çok mersi," dedi Uğur dönüp Kıvırcık'a gülümseyerek. "Çok dikkatlisiniz." Sonra Deccal'a döndü. "Sıkı adam," dedi.

Deccal sağ elini kaldırıp kafasının sağ tarafını kaşıdı, sağ kaşı sağ gözünün içine daha belirgin biçimde indi, daha uzun süre oyalanıp çıktı; dirseklerini masanın üstüne koydu, indirdi falan. Hareket etmiyormuş da dalgalanıyormuş gibiydi. Masada oturanların tansiyonu hem düşmüş hem de yükselmiş gibi oldu.

Uğur'un bile.

"... Beş: Diyelim kabul ettiniz, bir muammen bedel de biçip önümüze koydunuz. Pazarlık şansımız var mıdır örneğin? Yoksa eğer, bunun mehil müddeti de mi üç aydır? Altı: Diyelim kabul etmediniz, illâ ki tapu istiyorsunuz... Herhangi bir on beş bin tapu ol-

sa olur mu, yoksa aynı mülklerin tapusu şart mıdır? Yedi: ... Eee... Yok yok... Tamam... Bu kadar."

Masa ve kapı ağzı Uğur'a bakıyordu.

Masa başı bile.

"Bir..." dedi birden Deccal. Kimse ağzını açtığını görmemişti. "Teklifiniz makûl geliyor. İki: Ancak buna ben karar veremem; mağdurun mirasçılarına sormam lâzım. Üç: ..."

"Bize ne zaman dönebilirsiniz?"

Masa ve kapının ağzı bir kere daha Uğur'a kilitlendi. Bu kilitlenmekten ziyâde kasılıp kalmak gibi bir şeydi gerçi. Kapının ağzı ilaveten hafifçe yekindi. Ağa'nın sözünü kesmek ha?

"Dört..." dedi Deccal.

"Üç olacaktı. Siz de atladınız."

Kıvırcık, Ağa'yla göz göze gelince emri anladı, geri durdu.

"Üç..." Sağ kaş sağ gözün içinde çırpınıyordu. "... Ben size haber ederim. Dört: O vakte kadar üç aylık mehil müddetiniz dondurulmuştur. Beş: Bir daha benim yanıma yöreme fedailerinizle gelirseniz sizi parçalarım. Altı: Gidebilirsiniz."

Ne zaman kalktı, ne zaman makam masasına geçip oturdu kimse göremedi.

Kıvırcık dahil.

"Aa? Siz nasıl da hemen?.. Gördün mü Canip, ne güzel, su gibi şey yaptı yaa!"

"Kalk Uğur. Ne yapıyorsun sen kardeşim? Kalk Allah aşkına."

Uğur kalktı, herkes tıngır mıngır kapının ağzına giderken o önünü ilikleyip masanın başına gitti, "Zahmet verdik," dedi elini uzatarak. "Bize de bekleriz." Tokalaştı, dönüp kapıya yürüdü.

Sağ kaş, son olarak Kıvırcık'ın çıkmasıyla kapanan kapının ardından uzun süre kendine gelemedi, sağ el usulca kalkıp sağ kulağın üstündeki saçları kaşıdı. Misafirler o anda odada olsa, Deccal'ın neyi, nasıl, ne zaman yaptığını hepsi görürdü.

Ruhlar aşk meyinden oldu mestâne
Kimi küfre daldı kimi imâne
Saf be saf olduk, durduk divâne
Münkirler "Lâ" dedi, ben "İllâ" dedim...
DERTLİ

Naim Orhun, Rafet Dülger'i âdet yerini bulsun diye selâmlayıp dambır dumbur daldı içeri. "Nerde o sidikli?" Rafet Bey'in de İrfan mağduru olduğunu zannediyordu. Baksana önündeki ıslaklığa! Buna da işemişti oğlan kesin.

"Hoşgeldin anam," dedi Kübra. "Uyuyo oğlan. Gel, gir, geç, buyur." Hoca çoktan gelip geçip girdiği için bu son kısmı Rafet Dülger'in arkasından kapanan kapıya söylemişti.

Salona girerken "Allah kahretsin!" diye huysuzlanıyordu Naim Orhun için için. "Nasılsınız arkadaşlar?" Uyuyacağı tutmuştu demek veledin. Emcik göremeyecektik.

Zila, son kurbanını rutubetlendirip yolladığı koltuğu tokatladı. "Gel gel," dedi. "Otur yanıma, seni de devireyim."

Yeni kurban oturduğu yerde nasıl devrileceğini anlamadı ama dünden razıydı, sırıta sırıta gidip yerleşti. Gülhan hiç de sırıtmıyordu hâlbuki. "Ne haber Zila?" Artık sizli bizli konuşmuyorduk.

"Ne olsun be Naim? Maden suyu iç soğuk."

"Yok yahu, içmeyeyim şimdi."

"Sen bilirsin. Sonra lâzım oluyor."

"Nasıl?"

"Siktir et."

Naim Orhun bayılıyordu kadının doğallığına. Kimseye uymayışına, İrfan hariç, rüzgârına katıp sürüklediği çüklülere bir göz ata-

cak kadar bile dönüp bakmayışına, bundaki marazların bir tekine yakalansa hayata küsecek, çıldıracak, intiharlardan intihar beğenecek bir dünya dolusu yüreksize inat, yüz binine birden yakalandığı hâlde bir tekini bile takmayışına bayılıyordu. Birçok açıdan Veysel'e benzetiyordu Zila'yı. O ne kadar çatlaksa bu da o kadar çatlak, o ne kadar kendisiyse bu da o kadar kendisi. Bayılıyordu. "Ee?" dedi Kübra'ya dönüp. Zila'nın eli, mum damlası gibi düştü dizinin üstüne, yaktı. Yaksın. Bu ele de bayılıyordu. Bütün benzerliğine rağmen Veysel böyle bir şey yapmaya kalksa kırardı o eli ama meselâ.

"Kalkma vakti gelmedi mi beyefendinin? Bir göreyim diyordum."

Kübra kırpışarak "Bi dur anam," dedi. "Bi soluklan. Acıkıp uyanır birazdan. Çay getiriyim mi?"

El yukarıya doğru yürüdü. Kamuflaj gerekecekti hocaya, önde tutulacak bir çay bardağı fena olmazdı. "Getir hadi," dedi. Nasıl yanıyordu kala kala bir ele kaldığına. Ah bir geldiğinde şu Gülhan karısını Fizan'a gitmiş falan bulsak... ama nerdeydi bizde o şans, Kübra'yı öbür odalara gönderirdik bir biçimde, yatırıp Zila'yı, kızım, öyle olmaz, böyle olur aşk deyip... Biliyorduk yapacağımızı ya...

Aslında bilmiyordu. Zila'yla bir halvet olsa aşk olacakmış gibi geliyordu ona. Buyur; eli vicdan sınırlarını aşmıştı gene aşüftenin. Öksürüp Gülhan'a hafif yan verdi, kollarını öne salıp iki büklüm gibi oldu ki görünmesin.

"Yüzünden ne hayır gördük de kıçını dönüyorsun Naim?"

Pis karı! Senle ne zaman senli benli olduyduk kız? Sizin bizin boku mu çıktıydı?

"Haa, pardon, dalmışım." Nerde kalmıştı şu çay? Yok, böyle yazlık sinema gibi olmayacaktı açıktan açığa. Toparlanıp kalktı. "Ben şu velede bir göz atayım uyurken."

Zila kikirdedi. "Ben de geleyim mi yiğidim? Bana da göz atarsın."

Yiğidimiz tabana kuvvet kaçarken zil yeniden öttü. Kübra, "Ben açıyom," dedi, öbür üçünün gidip açmaya niyeti varmış gibi. "Gel anam gel, gir, geç, buyur."

Celil barut gibi daldı içeri. Evin sonsuz ışıkları kemerinin tokasında çaktı döndü.

"Gel gel," dedi Zila yanı başını tapışlayarak. "Canın burnunda senin. Ne oldu?"

Nihayet bir geldiğinde de Naim Orhun'u şurda göremediğine çoook memnun olmuştu Celil. Nihayet yani artık! Zaten anlatmaya can atıyordu birilerine, herif de yoktu hazır, "Malûm şahıs yok mu bugün? Hayret doğrusu," diye sorup cevap mevap beklemeden Hayri'nin buna emanet ettiği çocuklardan dördünün kaçırıldığını –bacak kadar çocuklara sahip çıkamamıştı, ne dese haklıydı Hayri– dişlerini gıcırdata gıcırdata, ara nağmelerde sövmemek için kendini kasa kasa anlattı. Döküp boşalınca içinin şişi inmişti biraz. "Kadir gecesi doğmuşum," diye düşünüyordu. İyi denk gelmişti Naim'siz. Olsaydı bir araba lâf ederdi şimdi bi işi de beceremedin yani, bi de emniyet amiri olacaksın diye. Kâbus gibi çökerdi tepesine nemrut suratlı. Aferin sana falan derdi bi de.

"Bir işi de beceremedin yani... Bi de emniyet amiri olacaksın. Aferin sana."

Celil ağır ağır döndü. Kâbus sağ omzunu da duvara yaslamış, bok böceğine bakar gibi bakıyordu buna. "Senin evin barkın yok mu arkadaş?" diye patladı o sinirle.

"Senin?"

Celil ellerini kenetleyip bacaklarının arasına uzattı, başını önüne eğdi. Çırpınmanın anlamı yoktu. Batmıştık. Ağlaştı. "Ne diyeceğim ben Hayri'ye? Ne yüzle bakacağım çocuğun yüzüne? Rezil olduk."

Naim Orhun, yerini kapan rakibine hasetle baktı, iki dakka kalkmaya gelmiyordu, geçip Gülhan'ın yanına oturdu. Kafasını yana eğdi hafifçe. Âniden atılıp gagalamaya başlayacak gibi duruyordu. "Adama bak yahu..." dedi Gülhan'a dönüp. "Çocukları nasıl bulacağını düşüneceğine prestijini düşünüyor. Hayri'nin yüzüne nasıl bakacakmışmış... Rezil olmuşmuş... Adamın derdine bak."

Doğru söylüyordu vallaha da, şu şurda olacağına Veysel olaydı şimdi de varsın yanlış yunluş söyleyeydi, ne vardı.

Zil çaldı.

"Gel anam gel, gir, geç, buyur."

Veysel geldi, girdi, geçti, buyurdu oturdu, bir haftadan beri evin tek gündemi Memiş'miş, zaten herkes yakînen onu takip ediyor-

muş, kimsenin başka derdi kalmamışmış gibi selâmsız sabahsız Memiş anlatmaya başladı ortaya. Bunun bahtına da eftikli Melis olmasın mıydı kat hemşiresi sana? Yokluğunda Memet'le bir olup çocuğu zehirlemesinler diye... "Hangi çocuğu?" Canım, bizim Memiş'i işte... kapıyı kediyle ikisinin üstüne kilitlemişti gerçi ama... "Hangi kediyle?" Canım, bizim Memiş'in arkadaşı tekir kediyle işte... Kâzım'ı bırakmaya gitmişti fakülteye, dönüşte iki soluklanayım diye uğramıştı bir. "Hangi Kâzım'ı? Hangi fakülteye?" Canım, Baytar Kâzım'ı işte. De mi Naim? Veterinerlik Fakültesi'ne... Neyse efendim, az oturup dönecektik hemen hastaneye. İçimiz rahat değildi yani. Her şey beklenirdi Memet'ten. Melis desen ondan beter titizdi. Bu son rötuşlarını yaparken bir iki bişey isteyecek olmuş, "Bağırıyorsunuz ama Veysel Bey..." diye ders vere vere bi hâl olmuştu karı. Hastalarımız var yaniymiş de bu kadar da keyfilik olmazmışmış. Amcık ağızlı. Memet de gelip –yüzü çırmık çırmıktı, hih hih– dayanmıştı tabii kapıya. Efendim aşkolsunmuş da, yazıklar olsunmuş da, yalvarıyorummuş da... Dedim ki bunu kenara çekip; "Bi elle, bi kapıyı kırmaya mırmaya kalk, ecdadını sikerim senin," dedim. Ürktü biraz ama, güvenemem. Fırsat kolluyodur o şimdi hayvanı şutlamak için."

"Hangi hayvanı?"

"Canım, bizim Memiş'i işte."

"Memiş hayvan mıydı be iki saattir?"

"Ee? Ne olacaktı başka? Bildiğin sokak köpeği."

Gülhan kahkahalar atarak ayaklandı, kabadayı kabadayı dolandı ortadaki koca sehpanın etrafından, burnu yere düşse eğilip almayan cemiyetin en mutenâ hastanesine gariban bir sokak köpeğini yatıran şu güzel manyağın kucağına zıpladı, şapır şupur öpmeye başladı. "Sevgilimm!" diyordu bir taraftan da.

"Dur kız! Ben gey'im salak."

"Ben neyim sevgilim, ben neyim?"

Kimi söyler eğri büğrü,
Biz söyleriz düz efendim...
RIFAT ORHÂNÎ

Ne Deccal'ın baş başa görüşeceğiz ketenperesiyle sürüyü kafa kafaya tokuşturması, ne hepsini sekârete sokan tehdidi, ne alayına bir tek sinek kadar bile kıymet vermediğini belli eden ekâbirliği, ne de eskortlarının bunları yivi atmış cıvata gibi yollara döküp birbirlerine eskortluk etmesi konuşuluyordu. Deccal'ın kendisi bile yoktu gündemde. On bir konvoyun onunun makam arabasında konuşulan tek bir konu vardı: Uğur.

İllet olmuştu oğlana Melih. Hele yırtık dondan çıkar gibi çıkıp inisiyatif almasını hiç sorma'ydı. "Bilmiyorum ne olacak böyle," dedi kim bilir kaçıncı defa. "Resmen çocuk bakıyoruz Azer. Resmen."

Deminden beri dinle dinle, patlamak üzereydi Azer. Hem hak veriyordu patrona, anladığı kadarıyla Uğur çocukluk etmişti aleni –çok da komikti ha–, hem de çocukluk mocukluk derken kumandayı ele alıp müşâvereyi bir başına götürmüş, on tane eşek kadar patronu yancı durumuna düşürmüştü. Gülmemek için alt dudağını dişleyip duruyordu. Melih arkadan uzanıp sol omuz başına dokundu.

"Çekip bir konuşayım diyorum şu çocukla. Sen ne diyorsun Azer?"

Azer, çekip konuşacağı "çocuk"la yan yana düşündü patronunu. Uğur'un cüssesinin, kara kıllarının, pos bıyıklarının, esmer te-

ninin yanında bizimki çocuk gibi kalıyordu esas. Dudağına gözlerini yaşartacak kadar sağlam bir diş daha atıp dikiz aynasından göz göze geldi patronuyla. "Sizden ziyâde... benim aklıma Taşkın geliyor Melih Bey," dedi. "Uğur Bey Taşkın'a abisiymiş gibi şey ettiği için..." Ki Uğur Taşkın'ın da abisi gibi kalıyordu. "Onunla konuşsam da önce o bir konuşsa kendisiyle derim ben."

Melih Azer'i bir kere daha takdir etti. "Evet. Olabilir. Konuş konuş. Bir çeksin kulağını Taşkın abisi. Ne bu yaa?"

Dudağını ısırmak kâr etmeyince kafasını sağa çevirip yola bakıyormuş gibi yaptı Azer. Taşkın'la fena kafa bulacaktı.

On bir konvoyluk kara katarda Deccal'ın konuşulduğu tek makam arabası Uğur'unkiydi. Yerine yerleştiğinden beri susmamıştı, susmuyordu, susmayacaktı çünkü Uğur. Taşkın kıvranıp duruyordu önde.

Çünkü...

Görecektin Taşkın; bir bakış baktıydı Deccal buna, ruhunu teslim edecekmiş gibi olduydu bu. Nasıl gözlerdi onlar arkadaş? Nasıl bir insandı bu? Bir konuşması vardı anlıyor musun, sanırdın o konuşmuyor da onun yerine başkası konuşuyor. Dudağı oynamıyordu adamın yaa, dudağı. Hele bir tehdit edişi vardı bunları, aklın durur. "Beş," demişti, "Bir daha benim yanıma yöreme fedailerinizle gelirseniz sizi parçalarım." Şüphe edemezdin anlıyor musun? Parçalardı. Öyle bir kendinden emin. Altı da çok güzeldi. "Altı," diyordu, sen bir şey daha diyecek diye bekliyordun, "Gidebilirsiniz," diyordu adam. Bitti. Gidecektin. Çaren yoktu. Ama en güzeli finaliydi ha. Bu masanın başında oturuyordun, ne zaman kalktındı da öbür masaya geçtin oturdundu be adam? Su muydun, cıva mıydın, hava mıydın, neydin? Görecektin Taşkın. Görecektin. Anlıyor musun?

Taşkın görmüş kadar olmuştu. Sor Deccal'ın odasını, dekorasyonunu falan sor, Uğur'dan daha iyi tarif ederdi şimdi sana. Kaşlarını kaldırıp "Uhh," diye nefes verdi. "Herif senin babanı kıtır kıtır doğradı çocuk. Nedir bu idolünü bulmuş ergen hülyâları? Bir kendine gel," dememek için kendini zor tutuyordu. "Anlıyorum Uğur Bey," dedi. "Çok değişik bir insan diyorsunuz. Anlıyorum. Demin de anlamıştım."

Yaa inanamıyordun Taşkın yaa. Mecburen saygı duyuyordun adama. Bak ama bir gün mutlaka bir çayını içmeye gidelimdi tamam mı? Sen ayarlardın değil mi?

"Bakarız Uğur Bey. Bir şeyler yapmaya çalışırız." Allah'ım!

"Ama baş başa ha. İki yetişkin olarak şöyle. Çoluk çocuk olmasın bu sefer." Sahi... Senin saçların da dalgalıydı. Kestirmesen, uzatsan, öyle kıvır kıvır olmaz mıydı acaba? Deccal'ın yakın koruması gibi? Yakışmaz mıydı? Ne derdin Taşkın?

"Uhh."

Sebebin hususiyeti nassın umumiyetine mâni değildir.

TEFSİR İLMİNDEN

Bir taraftan konu değişmesin ki Celil'e yüklenmeye devam edelim diye çırpınan Naim Orhun'un, bir taraftan konu değişsin ki şu Naim'in dilinden kurtulalım diye debelenen Celil'in muavenetiyle önce Zila, sonra da Kübra anlamıştı Memiş meselesini. Gülhan zaten ilk anlayandı, o bile katkıda bulunmuştu hikâyeye. "Nerde senin aklın be Veysel'im?"

Aklı hem hastanesindeki yatan hastasında, hem de evindeki oturan hastasındaydı Veysel'in. Kübra'nın burnuna dayadığı çaydan bir fırt çekti, saatine baktı. Gülhan Veysel'e muhabbetle, Naim Orhun ise Zila'nın on beş dakika kadar önce kaybolup gittiği tarafa hasretle bakıyordu. İrfan'ı emzirecektinse şurda emzirsendi ya canım. Yabancı mıydık? Az daha baktı, sonra ümidi kesip döndü Veysel'e, Celil'i gösterdi. "Bu ne yapmış biliyor musun?"

Veysel çayından bir yudum daha aldı. "Celil mi?" diye sordu.

"Gösteriyoruz ya işte. Bu." Gaga burnun ucu, Gülhan'ın yanında ezik ezik oturan Celil'e nişan almıştı. "Bütün sokak kedilerini kaybetmiş bu. Hepsini çaldırmış, hepsini."

Celil itiraz etti. "Hepsini değil. Biri duruyor."

Biliyordu Veysel. "Evet," dedi Naim Orhun'a. "Hastanedeki tekir. Memiş'in başında refakatçi bıraktığım. Senin de elini çırmıkladıydı ya hani?"

Naim Orhun sinirlendi, döndü Celil'e, "Sen mi anlatacaksın şuna ben mi?" dedi. "Sokak kedisini sokak kedisi sanıyor."

Naim'e bıraksa bire bin katardı şimdi. Kin kusardı. El mecbur; "Ben anlatırım," dedi Celil. Tıpkı Deccal gibi ellerini kollarını bacaklarının arasına sarkıtıp Deccal'dan farklı olarak ve çok belli ederek parmaklarını birbirine kenetledi, yere baka baka, dura kalka, Zila öte tarafa gitmişti nasıl olsa, Gülhan da bizden sayılırdı, hiç lâfını sakınmadı, kendine saya söve anlattı, başı önünde kaldı. Koca salona bir sessizlik çöktü önce. Lambaların fışırtısı da duyuluyordu Kübra'nın tiklerinin tıpırtısı da.

Sessizliği bozmak Kübra'ya kısmet oldu. "Ah anam ah," dedi, "Kadersizlerin kaderi mi olur? Böyle işte."

Geldiğinden beri soktuğu lâflar yetmezmiş gibi ikinci tepkiyi Naim Orhun verecekti ama Celil ondan atik davranıp kendi tepkisini kendi verdi: "Ne kaderi be Kübra Abla?" Kübra'ya ilk "abla" deyişiydi. "Hep benim yüzümden. Allah belâmı versin benim."

Kübra duygulanıp "Anam, deme öyle, günah," derken Naim Orhun, duysa duysa Gülhan'ın duyacağı bir sesle "İnşallah," diyerek katıldı Celil'in duasına, ardından "Ağlaşmayı bırak da..." dedi, "... fırla sokağa, ara bul bir an evvel."

Her akıllının bir fikri vardı.

Kübra, "Dilendirir bunlar kuzuları," dedi. "Kırarlar kollarını bacaklarını böyle, gözüne kezzap akıtıp haşlarlar coz coz, etlerini parça parça yolup..."

Naim Orhun, "Sen de ne vahşi kadınmışsın yahu!" diyerek kesti Kübra'nın sözünü. İçine fenalıklar gelmişti. "Dur bi, ağzını bi hayra aç."

Anam, Kübra istediğinden mi öyle diyodu sanki? A aa!

Celil, karakol nöbetlerinde bol bol Uğur Dündar seyrettiği için daha karamsardı. Ses verdi: "Diyorum ki, ya organ mafyasının işiyse? Böyle kimsesiz bulduklarının organlarını çalıp satıyorlarmış. Yarın bi de bakmışız... Tövbe ya Rabbim! Allah mı söyletiyo ne? Ulan... İki garibana sahip çıkamadın lan Celil!"

Gülhan dertli dertli iç geçirdi, Veysel'e "Berna'dan pay biç," gibilerinden bir bakış attı, koca herif pozlarıyla burun kemerini ovaladı falan, "Yok birader de..." dedi, "Amerika'yı yeniden keşfetmeye,

polisiye roman yazmaya, İşte Hayat belgeseli çekmeye gerek yok... Derinlerde arama, yüzeye çık. Basit, sen de biliyorsun. Fuhuşa sürmüşlerdir kesin. Çocuklar çok para getirir. Gırla gider."

Celil küçüldü. Biliyordu da, dillendirmeyince olmayabilirmiş gibi geliyordu insana, ondan dillendirmiyordu. Sanki organ mafyası işi olsa daha iyi olurmuş da...

Naim Orhun "Hep senin marifetin," gibi bir şeyler diyecekti Celil'e, hâttâ daha iyisi "Bravo bravo!" deyip alkışlayacaktı, Zila'nın ışıl ışıl görüntüye girdiğini görünce vazgeçti. Kadının Celil'le empati kurduğunun farkındaydı, müşteriyi kaçırmamak lâzımdı. "Şom ağızlılığın âlemi yok," dedi. "Daha iyi şeyler düşünün biraz." On ikiden vurmuştu.

"Hay ağzını öpeyim senin Naiiim!" dedi Zila. "Faydalı şeyler konuşun kız. Nerde arar, nasıl bulursunuz, nereye gider, kime sorarsınız, bunları konuşun. Deli misiniz nesiniz."

Naim Orhun, "Ben de onu diyorum işte," diye salladı. Gözü Zila'nın göğüs çatalındaydı. Emcik matinesini kaçırmıştık besbelli, geleceğe yatırım yapacaktık artık.

Veysel'in bir fikri vardı ama kimsenin ona sormaya niyeti yoktu. Ne de konuşturmaya. İki lâf da ben edeyim diye ağzını Japon balığı gibi açıp açıp kapatıyordu adamcağız. Nitekim bir hamle daha edip bir kere daha açmıştı ki, gaga burnuyla Celil'i bir defa daha nişanlayarak "Buna soralım bir de," diye sokurdandı Naim Orhun. "Bu bulacak neticede..." Gözü malûm yerdeydi. "Bunun işi. Emniyeti mi ayağa kaldıracak, nasıl yapacak, söylesin de öğrenelim."

Gözler Celil'e döndü.

Bezgin bezgin; "O o kadar kolay değil..." dedi Celil. Her harfte biraz daha çöküyordu içine. "Dün kaçırılmış olsalar az da olsa bir şansımız olurdu. O oros... adamlar çocukları kaçıralı bir haftayı geçmiş diyorum. Allah bilir nereye götürmüşlerdir." Biraz daha çöktü.

"Getir getir," dedi Zila o arada ötelere doğru.

Naim Orhun döndü, Zila'nın baktığı tarafa baktı. Kübra İrfan'ı yüklenmiş geliyordu. Allah'ım, sana şükürler olsun, emzirmemişti demek. El değiştiren oğlana bakıyormuş gibi yapıp yüzünü yumuşattı.

"Gel aşkım gel."

Yeni hedefine kilitlendi gaga. Git aşkı git. Em, somur, ısır.

"Ee?" dedi Zila İrfan'ın dudağını öpüp. "Ne demek şimdi bu?" Cart açtı memelerini; İrfan da hedefine kilitlenmişti, yapıştı. Zila sütü daha bereketli gelsin diye dipten uca doğru sıvazladı şöyle kendini. Boştaki kendi Naim Orhun'a doğru baş kaldırmıştı.

"Ne demek o o kadar kolay değil? Aramayacaksın mı demek?"

Celil kıpırdandı. Hayır, hiç bakası yoktu. "Canım..." dedi, "Aramayacağım olur mu; arayağım elbettte..." Hafiften baktı, devam etti. Her taşın altını kaldıracak, gerekirse taşları kırıp içlerine bile bakacaktı ama bir fotoğrafları bile yoktu çocukların yahu. Yeşil bir Ford vardı sadece. Sarı çizmeli memedağa! Kafasını, kulağına su kaçmış da akıtmaya çalışıyormuş gibi yana yatırdığını fark edip toparlandı. Şimdi Zila'nın oracığına bakıyor zannederlerdi falan, hiç yeri değildi. Yüksek sesle dertlendi biraz. Her iki saatte bir, bir çocuk kayboluyordu bu memlekette, haberiniz var mıydı sizin? Doğma büyüme haftalık fotoğraf albümü olanları bile bulamıyordu emniyet. Her gün bin aile dayanıyordu kapıya, sülalecek emniyetin kapısında yatanlar vardı. Soracak, edecek, tanıyacak, kendini cân-ı gönülden yollara vurup arayacak yüzlerce tanıyanı, hısmı akrabası olan çocuklar uçup gidiyordu kuş gibi, bu kimsesizleri kim arayacak, kim dert edinecek de düşecekti peşlerine? "Sokak çocuklarının peşine kimi düşüreyim ben? Kim onları ciddiye alır da koca teşkilatı işe koşar? Almazlar ya, hadi aldılar da 'Kimi arayacağız?' deyiverdiler diyelim, ne diycem? Bi dakka, doğru dürüst tanımışlığım, yüzlerine adam gibi bakmışlığım bile yok ama biz Taşbaş'la oturup bi robot resim çizelim mi diycem?"

Naim Orhun daha fazla tutamadı kendini. Yatırım da bir yere kadardı. Çizgi çizgi olmuş gözlerini memeden milim ayırmadan lâf sokmaya başladı. Ne diyecekti efendim? "Tanımaya bile tenezzül etmediğim çocuklardı," diyecekti tabii ki. "Bana emanetlerdi, sahip çıkamadım," diyecekti. "Akşamdan akşama iki dakkacık uğrayamadım zahmet edip..." falan işte. Allah Allah yaa! Ne diyeceğim'miş.

Gülhan tatsız tuzsuz baktı Naim Orhun'a. Adam hem yekten yeke Zila'yı dikizliyor, hem de gerilip gerilip tos vuruyordu Celil'e. Raconu kesiverdi: "Vicdansızlığın âlemi yok Hoca! Tamam!"

Kübra desen hop oturup hop kalkıyordu. Zaten de demin "abla" dediydi Celil buna. "De mi anam?" dedi Gülhan'a minnetle. "Ağır konuşma. Yazık! O da üzülmüş bak. Üzülme ablam sen, üzülme."

Zila'nın bile içinden tutmuştu Celil'in kırık dökük hâlleri. "Emniyet bulamaz mı diyosun sen şimdi?" diye sordu.

Celil, sütlaç gibi memeden bir kere daha zar zor ayırıp –ucu da sütlacın üstüne kondurulmuş çilek gibi duruyordu– Zila'nın gözlerine dikti gözlerini. "Bulamaz diyebilsem gene iyi," dedi. "Aramaz bile diyorum. Makaraya alırlar beni. Anaları değilim babaları değilim. Kayıp çocukları yakınlarının ihbar etmesi gerekir. Ben neyiyim onların? Hiçi. Onlar ne? Sokağın piçi. Olsa olsa hatırım kırılmasın diye zabıt tut da bakarız derler avutur gibi. Kim bakacak? Bütün memlekette kırk iki bin polis var. Böl altmış yedi'ye..."

Zila düzeltti: "Yetmiş bir oldu. Aksaray, Bayburt, Kırıkkale, Karaman." İrfan'ın yamuk kafasını seviyor, ince saçlarını havaya tüy tüy dikip uçlarını geveliyordu.

Celil duymamış gibi devam etti. "Cinayet, hırsızlık, gasp, darp... Daha bunun konseri var, futbol maçı var, parti kongresi var, var oğlu var... Hangi birine yetişelim derler."

İrfan emmeyi bırakınca Naim Orhun bicikleri daha yakından görebilmek maksadıyla yerinden kalktı: "Gel len çüklü. Sevelim biraz." Zila'nın başında lüzumundan fazla oyalanıp –Zila aslanları kafese geri tıktı– istemeye istemeye yerine döndü, Gülhan'ın mermi gibi bakışlarından bolca nasiplenip oturdu. Celil'e daha anlayışlı bakıyor gibiydi şimdi. Hep böyle olurdu zaten. Önce parlardı saman alevi gibi, sonra sönerdi. "Kardeşim, emniyet teşkilatının sözcülüğünü bırak da şimdi sen..." dedi, "Ne yapacaksın onu söyle. Biz ne yapabiliriz? Karısını ameliyat ettiğim bir dolu emniyet müdürü var. Kapılarına dayanabilirim meselâ. Bir dolu tabip arkadaşım var bir dolu emniyet müdürünün kıçını görmüş, üstlerine salabilirim. Veysel'in de orasına burasına neşter attığı vardır öyle çok. Sen onların memurusun alt tarafı, hatırını çat diye kırıverirler ama bizimkini kırmak sıkar biraz. Seni dinlemezlerse bizi dinlerler. Durmayalım, her kapıyı çalmaya başlayalım derhâl." Veysel'e döndü. "Eski defterleri şöyle bir karıştırsın, ne kalantor müşteriler çıkar senin Berna'da farz-ı misâl." Bak bak, nasıl da... Ağlıyor muy-

du bu be? Tüh lan! Çok mu üstüne gitmişti yahu adamcağızın? "... derim ben şahsen, ha Celil?"

Celil ellerini bacaklarının arasından çıkardı, boş avuçlarına baktı. "Olur olur," dedi. "Elimizden ne gelirse artık..." Gözünden iki damla yaş süzüldü.

Naim Orhun tuhaf oldu. İrfan işemeye başlamasa kalkıp yanına otururdu yani Celil'in.

"Kübraa... Şunun suyunu süzüver kız."

"Gördük anam gördük." Ağlaya oynaya kalktı Kübra, Celil'e de "Ağlama ablam sen," deyip bez getirmeye gitti. O da çok içlenmişti.

Gülhan durdu durdu duramadı, bu sefer de Celil'in yanına gitti, koltuğun kolçağına tünedi, elini adamın omzuna koydu. "Bizi de yabana atma ha kumandan," dedi tok bir sesle. Son sözü o söyler gibiydi. "Kemâni nesli deyip geçmeyeceksin. Özal'a kadar ulaşırız icap ederse. Ne lâzımsa yapt..."

"Bi sikim yaptıramazsınız," diye hırladı Veysel oturduğu yerden. Bu salaklar konuşacak diye şurasına gelmişti sus sus. Doğrudan Celil'e baktı sonra. "Kalk git de Deccal'ı bulsana lan sen! O kadar verdin herife, anlat da gör, bak nasıl ciddiye alıyo seni."

Son söz buydu.

Gitikçe daralan bir yer...
Tabut değildir,
Küçük bir kapı
O tabut değildir aslında,
Tahtadan bir kundak...
...

ADEM DUALI

Ne oturtuyordu ne kaldırıyordu; bir sancı bir sancı. Tuvaletten çıkamıyordu yarın saattir; gözleri fırlamıştı. Ikındı, örümcek sürüsü gibi dizlerine doğru yürüyüp giden bacak kıllarını tek tek, sonra öbek öbek yolmaya başladı. Gözü parmak eklemlerine takıldı o arada. Şu gölgeler. Kir falan değildi bunlar; izdi, lekeydi, yıka yıka eskitmişti elini. Boşuna. Kıllarını yolmaya devam etti. Dördüncü tutamdan sonra canı sıkıldı, kolayına kalkabilecek gibi de değildi daha, tek mi çift mi oynamaya başladı. "Çift... Bir kii üç dört... Bildim."

İlk şiddetli kasılma geldiğinde iki sıfır galipti. Sırtından atacakmış gibi öne katlanıp savuşturmaya çalıştı alttan giren sancıyı, başı dizlerine doğru gitti geldi. Artık bu kadarının hamileliğin cilvelerinden sayılamayacağına, hayırlı bir yerlere varılamayacağına aklı nihayet ermeye başlarken otomatik bir hıçkırık yükseldi boğazından. Kalkmak istedi, başı döndü, yığıldı, klozetin içinden suya taş atılmış gibi bir ses duydu. "Düşük yapıyorum!"

Kayınvalidesinin düğün hediyesi kol saatine baktı. Nerdeydi bu adam? "Celil?"

Bir ses daha duydu alttan. "Annecim!" Dakikalar boyunca alttan üstten aktı döküldü. Mide bulantısı, öğürtü, hıçkırık, sancı, göz yaşı, safra. Ölüyordu Fehiman. Canı yanıyordu, can veriyordu.

Gözünün önünde gölgeler oynaşmaya başladı. Bayılmamak için bir tutam kıl daha yoldu acıta acıta. "Tek!"

Gölgeler azalıp da biraz toparlanır gibi olunca dizlerine abanıp doğrulmak istedi, hem döner bakardı klozetin içine; düşürmüş mü düşürmemiş mi sahiden. Vazgeçti, et parçaları görmek istemiyordu, oturmaya devam etti. Ama kalkması da lâzımdı. Olmazdı böyle. Önce sifonu çekse? Görmese? Sonra kalksa ona göre? "Saçmalıyorum." Güldü.

"Korkuyorum." Ağladı.

"Nerdesin be?" Kırıldı.

"Celil nerdesin?"

Gelse şimdi, gözlerini aça aça "Ne oldu Fehiman?" dese, sarılsa, çekse çıkarsa banyodan, kucaklayıp hastaneye götürse, "Nerdesin?" diye sitem etse bu ona, o da buna: "Ne yapacaksın şimdi beni?" dese ters ters, "Ameliyatı ben yapmayacağım, doktor yapacak, hadi bakalım. Korkma. Gidiyoruz." Gelse? Olsa şurda şimdi.

Ne fark edecekti ki? "Ah Celil, ah!"

Çok şey fark edecekti.

Ağladı kaldı.

Sağ eli yumuluydu; açtı, son yolduğu tutamı gördü. "Tek." Onu demişti zaten. Saydı.

Üç sıfır.

Parmak uçlarını birbirine sürttü, başka kıl kalmış mı diye eline üfledi. Biraz daha otursa Celil gelene kadar otururdu ama onu bu vaziyette görmesini istemiyordu. Kanlı... muhtemelen. Kıllı... kesin.

Olmayacaktı böyle. Tek hamlede kalktı. Sancı geri çekilmişti biraz. Deminkiler gibi gel git canını almıyordu artık, ama içini buruyordu. Bir yerlerinden bir yaranın kabuğu kalkmış da nerende olduğunu bulamıyormuşsun gibi.

Düşürmüş müydü sahiden? Bir baksa?

Cesaretini toplayıp döndü, baktı. Klozetin boynuna sıvanmış pıhtılar gördü; minik et parçaları belki, belki değil.

Karnını tuttu, sevdi. "Gittin mi sen?"

Duvara dayanıp az daha baktı düşürdüğü bebeğine. Ağlamayacaktı artık.

Sifonu çekti, külodunu düşürüp ayak parmaklarıyla sıyırdı tepti, yürüdü, çamaşır makinesinin yanındaki plastik kovayı aldı, içine biraz su, biraz da çamaşır suyu koyup dalgın dalgın bir de bez aldı oradan, çömelip yerleri silmeye başladı. Ortalığı bir temizlesin, küveti güzelce dolduracak, misler gibi yıkanacaktı. Celil'in onu böyle görmemesi lâzımdı.

Benek benek gölgeler belirdi gözlerinin önünde. Karanlıkta kar seyrediyormuş gibi oldu. Sildiği fayanslar yaklaşmaya başladı. Işık sönmüş gibi oldu.

Geliyoruz kötülüğü süpürmeye saçlarımızla
Geliyoruz korku ne, kaçma ne, öfke ne
Cellat sessizliğimize şaşma
Doğururken bağırmak gerekli
Ama ölürken asla
...

GÜLTEN AKIN

Celil henüz o aşamaya gelmediği için; "Hoşgeldin Celil Abi. Ağam bekliyor. Buyur"dan tut, elini uzattığı anda kapının kendiliğinden açılıyormuş gibi açılmasına, Deccal'ın bir an kapıda belirip ölü gözleriyle bakıp karşılayıp bir an sonra akıp gelip oturup insanda "Yanlış mı gördüm acaba? Ben girerken de mi orada oturuyordu yoksa?" duygusu uyandırmasına, kımıldanmamışmış gibi görünmesine rağmen kollarını bacaklarının arasına sarkıtmasına ve ağzını açmamışmış gibi durmasına rağmen "Bir terslik mi var?" demesine varıncaya kadar Hayri'nin ihtisasını yaptığı bütün Gülbahçe İş Takip deja vu'ları birer birer tekrarlandığı hâlde bunların birer deja vu olduğunu idrak edememişti doğal olarak.

"Sorma," dedi. Gözlerini ölü gözlerden kaçırmamaya çalışıyordu. "Gene sıçtık."

Deccal yanlış anladı. "Veysel kötü bir şey mi yaptı yoksa kendine?"

Hayır hayır. Daha doğrusu; evet evet... Veysel bir şey yapmıştı ama kendine değil buna, kötü değil iyi.

"Pardon... Sen 'sıçtık' deyince ameliyat meselesiyle ilgili olarak..." deyip hiçbir şey dememiş gibi sustu Deccal, misafirine öte dünyalardan bakmaya başladı.

Celil öksürdü. Lâfa nereden başlayacağını bilemiyordu. Şunun

gözlerine bakmak, hâttâ istediğin kadar bakma, istediğin kadar da konuşma, şu gözlerin sana bakması ne zordu. Bir daha öksürdü. "Şimdi... Şu şey meselesi vardı bizim... Bilirsindir, Hayri anlatmıştır... Sokak kedisi meselesi hani..." Susup evet, bilirim gibi bir onay mırıltısı falan bekledi, o bekleyince Deccal da bekledi, sonra bu az daha bekledi, Deccal daha çok bekledi, bu baktı ki onay monay yok, devam etti; Hayri'nin sokak kedilerinin, dolayısıyla da bunun başına gelenleri bir bir anlattı. Bağırsak mağırsak verdiydik, kredimiz vardırdı biraz, küfür yemezdik sanırsak da, iyi bir sitem, hiç olmazsa çok sert bir eleştiri bekleyebilirdik.

Ölü gözlere bakmak için suçlu suçlu kaldırdı kafasını... Ve gelsin birinci deja vu...

Adam çoktan kalkmış gitmiş, masanın ötesine dolanıp koltuğuna kurulmuş, telefonu çoktan kaldırmıştı. Kıpırtısız dudakların telefona fısıldamasını ağzı bir karış açık izledi.

"Bize iki çay..." diyordu. "Bir de Kıvırcık."

Ne esrarengiz adamdı lan bu! "Çaya lüzûm yoktu," demek için ağzını o yana doğru açtığı anda esrarengiz adamı tekrar karşısında oturur buldu... Gelsin ikinci deja vu!

Kapı açıldı. Önce Bülent Ersoy afrosu saçlarıyla Kıvırcık girdi içeri "Buyur Ağam!", ardından, kızı da hastanede yattığı zamandan beri tanıyordu, iyi kızdı, elinde çay tepsisiyle erkek takım elbiseli Nazlı.

Kıvırcık, siyah ceketinin önü zırh gibi ilikli, topukları yere mıh gibi çakılı hazırolda beklerken Nazlı çayları bırakıp çıktı.

"Tandoğan'ı tren garına bağlayan altgeçitte tertibat alınsın hemen," dedi Deccal. Veya başka biri dedi de Celil'e o demiş gibi geldi. "Yaşları on iki ilâ on altı arası dört oğlan çocuğu kayıp. Meskenleri altgeçit, bir de yandaki trafo. Onları bulmamız lâzım."

Adam durduk yerde serap gibi dalgalanıyordu sanki; takip edilemiyordu artık, baş döndürücüydü. Bari içtiği çayın bardağına odaklanmaya çalıştı Celil.

"Hemen gidiyorum Ağam."

"Sen gitme. Mirza gitsin. Yanına da Behram'ı alsın yenilerden."

Celil'in tansiyonu düştü. Ya hareketleri uçuşup sesine karışıyordu bu Deccal'ın, ya da... amaan, ne bileyim işte. Allah'tan Kıvırcık

vardı normal bir insan olarak da, kapıya doğru topuklarının üstünde döndüğü, "Sen gitme..." lâfını işitince bozulup surat asıp tekrar döndüğü, "Sen nasıl dersen Ağam!" deyip kırgın kırgın dudak sarkıttığı falan fark edilebiliyordu.

"Nereye Kıvırcık?"

"Nereye olsun Ağam? Mirza'ylan Behram'ı gönderecem ya işte."

"Dur bakalım, bozulma hemen. Sözüm bitmedi. Senin de bir vazifen var."

Hiç yeri değildi ama gülesi geldi Celil'in. Küsmeler, gücenmeler, gönül almalar, oh oh oh, ağasıyla yanaşması cilveleşiyorlardı. Aa? Çayı ne ara içip bitirmişti bu yaa?

"Şûrâ toplayacağız. Bu gece."

Kıvırcık, gururlu bir bakış attı Celil'e. Yeraltı patronlarına "Toplanın, Ağamın emridir," diye buyurmak yeraltı geçidinde çoluk çocuk aramaktan daha haysiyetli bir işti. "Hemen topluyom Ağam." Döndü, seri adımlarla çıktı gitti.

Deccal'ın durduğunu sandığı tarafa bakarak –gelsin üçüncü deja vu– "Şûrâ mı?" diye sordu Celil, çoktan yer değiştirmiş olduğunu anlayıp –gelsin dördüncüsü– pozisyonunu ayarladı. "Şûrâ mı?"

"Şûrâ," dedi Deccal. Sonra da tane tane şûrânın ne olduğunu izah etti ve neden toplamaya karar verdiğini. İş işten geçmeden, sizin mafyacı dediğiniz on bir mıntıka sahibini çocukların bulunması işine koşacaktı. Maksadı buydu. Ne kadar çok yere kol uzatılabilirse o kadar iyiydi. Uzayan kol bizden olsundu. "Çayına hiç dokunmamışsın?"

Aklı iyice karışmıştı Celil'in. Şûrâydı, mafyaydı, on bir ayrı mıntıkaydı hazmedip toparlanmaya çalışırken başını eğip sehpanın üstünde duran dolu bardağına baktı. Sen, şu kadar senenin anlı şanlı emniyet amiri, kalk git, mafyacıların feriştâhıyla bir olup mafyacı milletiyle iş tut. Ah ulan Veysel! "İçesim yok pek," dedi. Ne kadar gerildiği belli olmasın diye sonunu da hastanede yaptığı gibi 'kıçkardeş' diye bağlayasıydı ama cesaret edemedi nedense.

Nedenseymiş! Kimi kandırıyordun sen, arkadaş markadaş, korkuyodun işte. Üç yüz kiloluk bi aslanla kafa çekmişin de o sarhoşlukla götün kalkıp sırtına binmişin gibi bi şeydi bununla arkadaş olmak. Sıkıysa bi in ayılınca. Hep bizim oğlanın yüzündendi. Ge-

ne de bu adamda ne bulduğunu, niye yavru kuş gibi cik cik cik kanatlarının altına sokulup durduğunu anlayabiliyordu sanki. Bambaşka, ayrı çeşit bir adamdı bu, eyvallah da...

"Çocuk karakolda mı?"

Celil kaşlarını çatıp ölü gözlere odaklanmaya çalıştı. Jeton düşmemişti. "Ne çocuğu?" dedi. "Anlattım ya işte... Hepsini kaçırmışlar dedim ya."

"Hayır!" dedi Deccal. Sesi soğumuş, gözleri kısılmış gibiydi. "Hepsini kaçırmışlar demedin. Foto dediğin çocuk kurtulmuştu. Onu soruyorum. Nerede şu an?"

Hah tamam. Şimdi olmuştu. "Ne bileyim? Oralarda bi yerdedir zâr. Ben Memiş'i kucakladığım gibi Veysel'in arabasına atıp doooğru hastaneye..."

"Bir dakika! Hayvanı hastaneye götürdün de çocuğu orada mı bıraktın sen?"

Jeton gene düşmedi. "Yok..." dedi Celil. "Hayvanı götürdüm geldim, oğlanı sonra bulup bırak..." Jeton düştü. "Anaa! Hay kafamı sikiyiiim!"

Sonra da. Ve bazıları hayata başka biçimde
Üstünkörü bakarlar
Ne yapsalar, nerede olsalar okşar gibidir elleri
...

GÜLTEN AKIN

Veysel, Memiş'in vizitinden önce Berna'nın vizitini aradan çıkardı. Merak ettiğinden değil. Git Ral'e, Ral'den Dikmen'e çık, ordan tekrar Zilagile dön, ters gelirdi. Hâlbuki çık Dikmen'e, in gel, mis. "Çıkacağım," dedi artık iyiden iyiye karı gibi giyinmeye başlamış Berna'ya. Lüzumsuz bir terleme, ateş, ishal, vücutta leke şu bu var mı sordu etti. Tam "Hadi eyvallah," deyip çıkıyordu, bu sefer de Berna sordu etti: "Çıkmazdın hiç? Bir şey mi oldu?"

Olmuştu, evet. İki arada anlatıverdi Veysel. Gene çıkmazdı aslında ama Celil ne yapmış, Deccal'ı bulmuş mu, neye karar vermişler bilmesi lâzımdı. Çatlardı yoksa. "Sen efendi efendi ye yemeğini, yat keyfine bak. Kaçta gelirim belli olmaz."

Veysel'i yola saldıktan sonra sırtına hırkasını geçirip bahçeye çıktı Berna. Hayri'yi düşündü. Hep kaç hep saklan, buraya kadardı. Bu da arayacaktı adamcağızın sokak kedilerini. Ne gerekiyorsa yapacak, meslekten tanıdığı ne kadar kim varsa hepsini bulacak, "Bir bakın sağınıza solunuza," diyecekti. "Dört taze oğlan sürecekler bugün yarın piyasaya. Bana bir haber verin Allah rızası için." Oldu oldu, olmadı bütün Ankara'ya AIDS bulaştırmak pahasına kendi çıkıp çalışacak, çocukların izini kendi sürecekti. Hayri'ye bir borcu vardı. Hayır, üç. Biri Seher için, biri Kübra Abla için, biri de kendi için. Dört dört. Biri de İrfan için.

Yeterdi. Yaşadın mı adam gibi yaşayacak, AIDS seni götürecekti zaten, bir solukta gelip bir solukta gidecektin. Seher gibi yiğit olacaktın. Geldiğine de değecekti gittiğine de.

Hayat o kadar lânet bir şey ki; herkesin yanlış yaptığını doğru yaparsan yanlış yapmış sayılıyorsun.

OSCAR WILDE

Altında böcek karası dört çekerle tam gaz yol alıyordu altgeçide doğru. "Adın neydi birader?" dedi, inatlaşmış da tos vuracakmış gibi kafası öne yatık kıl keçisi kılıklı şoför.

"Keçi," dedi herif.

Hah! Bak nasıl bilmişti. "Adın adın," diye bastırdı.

"Eskiden Hidayet'ti," diye cevapladı Keçi.

Celil gergin gergin yaslandı arkasına. "Ceketinden fışkıran o beyaz gömlek de eskiden fil kulağıydı," diye geçirdi içinden. Mafyacı olduyduk durduk yerde. Dalgaya bak. Şûrâya da konuşmacı olarak çağırmazdı bizi inşallah Deccal Bey. Bi de plaket veriyomuş ondan sonra.

Cık cık cık.

Amaan! Dünya değil oğlum, Hayri doğru taraftaydı. Hâttâ Deccal. Geldik gidiyoduk, bi sefer de biz duralımdı herif gibi. Gerekirse çekip sırtımıza merasim üniformasını, girip Hayri gibi Deccal'ın koluna, biz gidelimdi Çatı Restoran'a da heriflik öyle olmaz böyle olur diyelimdi. Aman be! Oh be!

Ah be!

Hakkaten ya, nasıl yapmıştı öyle bi ineklik? Nasıl bırakmıştı el kadar oğlanı bir başına? Hakkaten de kafasını beynini sikeydi yani. Dur daha. Daha Hayri safhası vardı bu kepazeliğin. Mahşer saf-

hası vardı. İki çocuğa sahip çıkamamıştı. Yok, dört. Dört ama ille de Dinçer. Bıcır bıcır böyle. Canım yaa! Allah belâsını versindi bunun. Ama var ya... Şu işi Hayri'ye duyurmadan bi havale etsin temize hayırlısıyla, vallaha da billaha da tanga giyip dolaşacaktı Kumrular'da. Al sana büyük yemin.

Allah'ım, bi el at yaa, bi el at!

"Hangi kapıya yanaşayım?"

"Ha?" Altgeçit, her şeye rağmen hâlâ sokak kedilerinin bu yandan önce Zila'nın o yanı çağrıştırıyordu. Kendinden utandı. "Burası burası." Tersten mi girdindi lan ana caddeye? Allah seni kahretmesin! Daha elini kulpa atmamıştı ki kapı dışarıdan açılıverdi. Baktı; barut gibi bir herif. "Haa..." dedi dik dik herif. "Sen miydin komserim?" Hay diliniz kopsun. "Haa bendim," dedi şapkası elinde. "Komser değil kardeşim, amir amir... Sen hangisisin? Mirza mı Behram mı?" Mirza, "Mirza!" dedi geri çekilirken.

"Dur dur. İşim var senle."

Mirza karanlığa karışmak üzereyken durdu. "Buyur."

Bana bak Mirza. İşi gücü bırakıp yardım edeceksiniz şimdi tamam mı? Bacak kadar bi kopil arıyoduk. Kara saçlı, kara kaşlı, elâ gözlü... Azıcık da şey... Kırıtık. Kız kılıklı. Kıyafet bakımından oğlan da hâl ve gidiş bakımından kız yani. Altında mor bi pantolon, üstünde beyaz bi kazak, onun üstünde de mavi bi mont vardı. Pantolonu sayma, erkek çocuğu işte. Hadi bakalım'dı. Behram'a da söyleyip hemen dört koldan...

"Öyle olmaz o iş," deyiverdi Mirza. Arkasından da, ama böyle olur deyip burnunun çatına kafayı yapıştıracak gibi bakıyordu. "Ağam burda tertibat alın demiş. Ayrılamayız. Biz de çocuk bekliyoruz. Dört tane hem de."

Celil hiç bozuntuya vermedi. "İyi tamam," dedi ters ters. Biliyoduk, bizim yanımızda saldıydı o buyruğu canınız ciğeriniz ağanız. Ama sen bi gün Çankaya Karakolu'na düşerdin elbet Mirza Bey. "Uzatma."

Adamın uzattığı falan yoktu zaten. Çoktan karışmıştı karanlığa.

"Sen gel bari de ikimiz beraber hiç olmazsa..."

Keçi sağ kolunu yan koltuğun arkalığına atmıştı bile. "Ört kapıyı ört," dedi. "Ben dükkâna dönecem hemen. Ağamın..."

Celil kapıyı vurarak çarpıp lâfını jipin içine tıktı adamın. Senin de, ağanın da şimdi... Jip geri geri çıkmaya başlayınca ayağı lastiğin altında kalmasın diye kendini caddeye zor attı. Ulan Allah belânızı versindi lan! Ah lan Hayri, ah lan Hayri!

Toparlandı sonra. Bakarsın, olmazdı ya, Zila'nın perdeyi aralayıp caddeye bakacağı tutar, bunu böyle sikilmiş sıpa gibi görüp... Karnını içine çekip sırtını dikleştirdi, vakur bir edâyla yürüdü, kaldırıma çıktı. Ne yana gideceğini biliyordu. Parmak Sokak dediydi oğlan. Trafonun yanından geçip Yükseliş'in araya dalacaktı. Gene de sanki Yükseliş'in ara o arada değilmiş de bu aradaymış gibi döndü, karşıya, 133'ün oraya baktı. Allah Allah?

Kıvırcık değil miydi o? İndi kaldırımdan, cadde de boştu, sağına soluna bakmadan tahsisli bariyerinden atlayıp karşıya geçti. Belki de Deccal git şu adama yardım et diyerek Kıvırcık'ı yollamıştı arkasından.

Suçlu muyduk sanmam, bir eziklik vardı
Gülmemiz gecede, durmamız saklanarak
Biçimsiz giysili yalnızlığımız
Açıklar kendini ne kadar utansak
...

GÜLTEN AKIN

Sağ omuz başını iki yuvarladı, "Anam bugün de ne çok işledi maşallah," diyerek koştu kapıyı açtı Kübra. Edip, Kenan, derken Veysel, gelen geleneydi. Şimdi de kıvırcık oğlanın ağası, o şey gözlü adam duruyordu karşısında evlerden ırak. Hayırlı bir adam olduğunu biliyordu ama gene de ödü koptu; her tarafını yuvarlamaya başladı. "Gel anam, gir, geç, buyur," diyecekti, karıştırdı; "Giç anam..." dedi, "... bel, guyur."

Deccal, sağ kaşı hafiften sağ gözüne iltifat ederek "Müsaadenizle Kübra Hanım," deyip süzüldü. Kübra on saniye kadar kırpışa kırpışa baktı sahanlığa. Nereye kaybolmuştu anam bu?

Dehşetli misafiri ilk gören Zila oldu. Dehşete kapılmadan önce yeni bir kurban bulmanın şevkiyle sol elini kaldırdı, Rafet'i permeperişan ettiği sol yanındaki mindere vuracak oldu, ölü gözleri görünce dehşete kapılıverip elini de havada unuttu. "Gelsene," diyebildi bir an kapının ağzında, bir an salonun ortasında biten adama.

Naim Orhun'un, dizinin üç metre ötesinde tavan avizesinden ışınlanmış gibi beliriveren eski hastası ve Zübeyde Hanım'ın daimi velinimetine tepkisi "Hoppalaa!" oldu. Gülhan "Bir yaşıma daha bastım," deyip damağını çektirirken mahmur kafasını Edip'in göğsünden kaldıran Kenan, "Çayıma bir şey mi attın Edip?" diye mırıldandı. Yarım saat kadar önce gelmişlerdi. "Doğru söyle."

Edip'in tepkisi daha bilimseldi: "Bir dakika şimdi. Nerden çıktı bu adam? Bir anlayalım."

Berna'yla Memiş'i aradan çıkardığı gibi basmış gelmişti Veysel. Edip'le Kenan'a takılıyor, Deccal'a postaladığı Celil gelsin de ne oldu ne bitti anlatsın diye bekliyordu. Celil'in yerine Deccal gelince daha bir memnun oldu, o memnuniyetle de koca salonda normal sayılabilecek tek tepkiyi o verdi: "N'aber hacı? Nasıl dübür?"

"İyi."

Deccal, hiç kimseye bakmazmış gibi yapıp aynı anda herkese bakıyormuş gibi yaparak aktı geçti, Zila'nın hâlâ havada duran elinin imâ ettiği koltuğa oturdu.

Maden suyu şeysiyle içten içe ciddi bir nizaya tutuştuğu için eve gelen her Allah'ın kuluna çay dayamayı haysiyet şeysi hâline getiren Kübra, bir kısa müddet bu korkunç misafirin az evvel dikildiği yerdeki hava boşluğuna çay tuttu bu yanda, –A aa, nası bi adamlardı anam bunlar?– sonra bozuntuya vermemeye çalışarak zelzele geçiriyormuş gibi oynaşa oynaşa o yana gitti. "Al anam. Çay iç. Taze demledim sıcak." Adamın kıpırdamadığını görüp de tam meydanı maden suyuna bırakmamak için ısrar edecekti ki bu sefer de hem kıpırdamamaya devam ettiğini, hem de çay bardağını ağzına götürdüğünü gördü –A aa!–, kucağında boş çay tepsisiyle gördüğü ilk boş koltuğa oturuverdi.

Tik kısmı hariç, öbürleri de bundan hâllice değildi. Bir de Veysel kısmı hariç.

Misâl, Naim Orhun çok iyiliğini gördüğü, makatını bile gördüğü bu adamı yeni görüyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Bakıyor bakıyor, yer değiştiren bir kadavradan başka bir şey göremiyordu. Kalk git ellerini karnına bağla, sırt üstü uzat, hafif de makyaj, al sana Hıristiyan cenazesi. Utanmasa gözlerini kırpıştıracaktı. Kübra'nın tiklerine imrendi. O sırada Veysel gevrek gevrek "Celil bulmuş seni anlaşılan," deyince onun deliliğine de imrendi.

"Beni bulmak kolay..." diyordu Deccal. "Hep aynı yerdeyim." Zila'ya dönmüştü. "Zila bacı gibi." Veya hep ona dönüktü. Bilinmez. "Maden suyu iç," dedi Zila.

Gülhan kendini toparlamıştı biraz. Hayli tok bir sesle sordu: "Bulabildiniz mi çocukları birader?"

Birader gözlerini Gülhan'a dikerken "Yok deve!" dedi Veysel. "Nasıl bulsun? Daha yeni haberi oldu adamın. Gelirken yoldan mı toplayacak?" Gene de şüphe eder gibiydi şunun tipine bakarak. "N'aptın sahi?" diye sordu. Bakarsın toplar mıydı toplardı.

Deccal konuşmaya başladı. Konuşanın o olduğundan yüzde yüz emin olan 133'e bir, iki, üç ve dördün sakinleri, konuşanın kim olduğundan yüzde bir bile emin olamamanın şaşkınlığıyla zar gibi gerilerek dinlemeye çalıştılar. Stuporlu melankoli hastamız hariç. O hiçbir şeyden emin olamıyordu.

"Doğru söyle Edip, gene ilaca mı başladık biz?"

"Bir taneciğim, bi dur, dinleyelim. Yok öyle bir şey."

Deccal devam etti... Celil gelip anlatmıştı meseleyi, evet. Siz de takdir ederdiniz, çok acil bir durumdu. Her saniye katmerleniyordu bu aciliyet üstelik. Her neyse. Bir taraftan Celil'i dinlerken bir taraftan da uzun uzun düşünmüştü dükkânda. Ne yapılabilir, nasıl, ne tarafa dümen tutulabilir, ne ayarlanabilir, elde bir tek fotoğrafı bile olmayan dört sokak çocuğu nerelerde aranabilirdi... Ki bir de beşinci sokak çocuğumuz vardı. Telaştan olsa gerek, bulabildiği tek çocuk olduğu hâlde bulduğu yerde bırakmıştı onu Celil. Ve uz...

Merhameti de empatisi de anlayışı da hoşgörüsü de buraya kadardı Naim Orhun'un. "Düşüncesiz bu adam," diye homurdandı. "Diyorum ben size. Bundan ne polis olur, ne de ..."

Deccal şöyle bir nazar atıp hocanın ağzından çıkmak üzere olan son kelimeleri son harfine kadar dondurduktan sonra devam etti. Evet... Uzun uzun düşünmüş ve tek çıkar yol bulabilmişti; yeterince vakti olduğuna inansa gönül indirmeyeceği bir yol: Ankara'yı haraca kesenlerle işbirliği. Siz o yola çıkmaz yol derdiniz ama...

"Ben demem. Niye diyim?"

Veysel'e de bir nazar attı Deccal ama onu donduramadı.

Çocuklar gitmemiş, kaçmamış, kaybolmamış, kaçırılmışlardı; bunu biliyorlardı... ve pek dişe dokunmayacak birkaç detayı daha. Arabanın markası, rengi, kaçıran çakalın adı... O da kendi adıysa eğer. Orhan. Hepsi bu. Nasıl arayacaklardı? Şurada kanlarıyla canlarıyla yaşayıp giderken bile kimselerin görmediği bu çocukları ta-

mamen görünmez oldukları şu durumda eldeki hangi bilgiyle kime, kimlere soracaklardı?

Veysel parmak kaldırdı. "Mafyacılara," dedi çok ciddi bir yüz ifadesiyle. "Bi de oğlancılara. Deliyi deliye soracaksın."

Harâretle onayladı Naim Orhun. Bak nasıl biliyordu malını Veysel. "Mafyacı mufyacı kardeşim..." dedi bilgiç bilgiç. Güya iltifat edecekti. "Hayvanın dilinden hayvan anlar..." Döndü Deccal'a, "Mafyacının dilinden de senin gibi maf... pardon yahu! Ne diyorum ben?"

Sağ kaş indi çıktı.

Yok yok. Haklıydı hoca. Dişi diş keserdi, elması elmas. Köpeğin cezasını kurt verirdi, kurdun cezasını aslan. Hayvanın dilinden hayvan anlardı. "Ve o benim dilimdir... Evet."

"Çayını soğutmayay... A aa! Ne ara bitirdin anam? Getiriyim mi bi daha?"

Kübra hiç konuşmamış gibi, "Gülhan Hanım..." dedi birden Deccal.

Gülhan irkildi. İsim tamamdı da o "hanım" iyi durmamıştı yani. "Evet?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Şu on beş bin tapu meselesi." Deccal'ın sesi sıkıntılıydı.

Gülhan öteki kaşını da kaldırdı.

"Ne on beş bini? Ne tapusu? Ne meselesi?"

"Hatırlatmama izin verin."

Sonra hatırlattı.

Bu acıya dayanacak olana elbet yaparsın bunu...
GARCILASO

Parmak Sokak'taki dördüncü turuna başladı Celil. Üstünde resmi kıyafet olmasa ya erketeci diye sopa yerdi ya röntgenci diye. Kıvırcık tarafından da terslendikten sonra –"Olmaz komserim."– kös kös geri dönmüş, bir ihtimâl diyerek trafonun kapısını açıp bakmış, Ciğerci Aydın'ın köşeye geçerek nafile turlarına başlamıştı.

Nerde olurdu ki bu oğlan? Hayır, bakmadığı delik de kalmamıştı kardeşim. Çaput muydu bu, bir baktığın yere bir daha bak, dön bir daha bak? Yoktu işte. Etrafta ilaç için bir tane serseri, bıçkın, keş meş de görünmüyordu ki tutsun birini yakasından, sorsun etsin. Gerçi iyi haberdi bu; it kopuk görünmediği sürece nispeten emniyette sayılırdı Foto. Ama Foto da görünmüyordu gelgelelim. Bu da kötü haberdi. Döndü dolaştı, üç turdur girdiği her deliğe bir tur daha girdi çıktı, "Fotoo," diye seslendi kibar kibar. Yoktu yok.

Beşinci turun başında ellerini beline dayayıp boş sokağa baktı biraz. Belki atladığım bir yer kalmıştır deyip altıncı tura geçti. "Fotooo."

Altıyı söve döke bitirip yedinciye de başlıyordu ki aklına bir şey geldi. Döndü, hızlı hızlı seğirtti, trafoyu pas geçip altgeçidin içeriden kilitli parmaklıklarına dayandı.

Karanlıktan kapkara çıkıverip "Buyur komserim?" dedi Mirza.

Celil omuz başına öfkeli bir fiske attı. "Komser değil kardeşim. Amir. Elli sefer söyletmeyin."

Mirza dalacakmış gibi baktı Celil'e. "Ne vardı?"

Celil parmaklıkları tekmelemeye başladı. "Yok senlik bi şey. İşine bak." İçinden saydırıp duruyordu. Ne vardı'ymış. Sana ne! Demin bi el at dediğimizde ataydın. Göt! Şurda on beş dakka çalışmadıydın ya bizim için, yat kalk, ağana şükret sen. Yoksa biz keranede çalıştırmasını da bilirdik adamı.

Profil parmaklıklar yeterince ötmüyordu. Elini cebine atıp bozuk para aradı, bulamayınca Mirza'ya döndü. "Sende bozukluk var mı?"

"Yok da..." dedi Mirza, "... şunla şey yapalım istersen." Şövalye yüzüğünü çevirmiş, ceviz büyüklüğündeki çelik muştayı orta parmağının üstüne getirmişti.

"Görmemiş olayım," dedi Celil. "Tamam. Yap ne yapacaksan hadi."

Mirza şey yapmaya başlar başlamaz kutu profiller cana geldi, çingir çingir ötmeye başladı. Birkaç dakika boyunca, altgeçidin altına inen merdivenlerin daha da altından "Hoop!" diye bir ses duyuncaya kadar, biri muştaladı biri tekmeledi. "Tamam tamam," dedi nihayet Celil. "Duydu hazreti bekçi. Kapıyı götürsek haberi olmayacak."

Bekçi hazretleri, merdivenlerin alt başında ağır soydan ince boydan "Ne vuruyonuz, aloo, kim oo?" göründü, on metre yukarıdan bakan şıkır şıkır üniformalı polis de ona göründü. Adamda şafak attı o dakika. "Hayırdır komserim?"

"Komser değil, amir," dedi Mirza. Ezberlemek için tekrar eder gibiydi. "Amir amir."

"Sağ ol be," dedi Celil.

Kızıl saçlı, sarı çilli, kırmızı suratlı bekçi kapıyı açtı. "Hayırdır amirim?" Kahverengi gömleğini pantolonunun içine zor sokuşturmuş gibiydi. Uyuyormuş da gürültüyü duyunca apar topar pijamalarını çıkarıp bunları giyinmiş gibi.

Celil hiç sallamadı adamı, yanından geçip sahanlıkta durdu, aşağıya, merdivenlerin sağa, pasajın içine doğru dirsek yaptığı yere bakmaya başladı. "Uyuyo muydun sen?" dedi arkasına bakmadan.

Bekçi Celil'in görüş açısına girmeye çalıştı. "Olur mu amirim? Te garın ordaydım. Şıngırtıyı duyunca... anca..."

"Foto'yu gördün mü buralarda?"

Bekçide gene şafak attı. Bu sefer de Celil'in görüş açısından çıkmaya çalıştı, ama şu siyah takımlı herifin görüş açısına girmişti şimdi de. O bundan bin beter gibiydi.

"Foto'yu mu?" diyebildi.

Bu kaçgöçü nerde duysa tanırdı Celil. Kesin Foto'yu görmüştü bu. Adamın üstüne atlayacakmış gibi döndü, "Bildin," dedi yakaladım seni der gibi, "Nerde Foto?"

Bekçi ayak değiştirdi, yutkundu, gözleri merdivene gitti geldi, "Haa..." dedi, "Foto muu?.. Foto şeyde yaa..."

Bu kaçgöçü de nerde duysa tanırdı Celil; aşağıdaydı çocuk. Merdivenlerden inmeye başladı.

Kaçıp gidecekmiş gibi OYPA'ya doğru hasretle baktı bekçi, OYPA'nın manzarası siyah bir takım elbiseyle kapatılınca "Dur komserim..." diye bağıra bağıra koşmaya başladı Celil'in arkasından. "Sen zahmet etme. Ben şimdi bulup getiririm keratayı." Çok fazla patırdıyordu. "Fotooo... Gel oğlum. Bak komser amcan gelmiş. Fotooo..."

Celil, çocukların Hayri'den bu tarafa ara sıra altgeçitte gecelediklerini bilmiyordu. Çok fena pirelenmişti. "Bağırmayı bırak da..." dedi ters ters. Zaten hareketleri de bi haltlar karıştırıyomuş gibi bi tuhaftı şikirsizin. Ulan var ya, o oğlana bi ellemiş ol... "Anlat bakalım, ne işi var oğlanın içerde gece gece? O senin akranın mı lan?"

Bekçi allı güllü durdu Celil'in hizasında. "Ne işim olacak komserim?" dedi nefes nefese. "Bi Hayri komserimiz vardı senden iyi olmasın, çocuklar üşüyünce kış yaz demeyin, alın içeri diye tembihlediydi. Biz de hep..."

"Anlaşıldı," dedi Celil. Gene Hayri gene Hayri. "Uzatma." Biraz rahatlar gibi olmuştu ya tam değil. İçgüdüleri dürtüp duruyordu böğrünü. İlk başta Foto'yu duyunca çarpılmış gibi olmuştu bi kere bu öküz, de mi? Telaşlanmış, zaten elişi kâğıdı gibi kıpkırmızı bi suratı vardı, daha da kızarmıştı. Bağıra bağıra konuşuyodu bi de. Hırsıza manyel veren erketeci gibi. Ama belki de hırsıza de-

ğil, Foto'ya belki. Hayri'nin tembihini tutmuş, almıştı oğlanı içeri desen, ne vardı bunda? Şu vardı: Bokluk! Hayırlı bi iş yapıyosan elin ayağına dolanmazdı. Yamulmazdın böyle. Foto aşağıda amirim derdin. Dur dur. Suçüstü yapıyoduk galiba. Tam mânâsıyla bi sessizlik sağlayalımdı bakalım. "Ayrıca... Sesinin akordunu düzelt, bi daha bağırırsan burarım kulağını. Tamam mı?" Yüzünü yüzüne yaklaştırdı adamın, kırmızı suratını incelemeye başladı. Şüphelendiği anlaşılsın istiyordu. Bakalım daha da kızaracak mıydı? Hoh de bakayım diyecekmiş kadar yakındı şimdi. Adam daha da kızardı. "Tamam mı dedik?"

Bekçi yutkundu, eşindi, gözlerini kaçırdı, yuvarladı, "Tamam komserim," dedi.

"Tamamsa yürü o zaman... Patırdamadan." Komserin batsın.

"Hayır... Foto'yu arıyoz ya... Kim bilir nerdedir kerata şimdi. O bakımdan yani... Fotooo... Oooğluuumm..."

Celil, tırısa kalkmaya hazırlanan adamı bel kemerinden tutup kendine çevirdi, iki yakasından desteleyip alnını alnına dayadı, kulağının üstündeki favorisini kaptı, kulağıyla beraber burdu, asıldı ağzının içine içine soludu: "Bana bak götoş... Ağzından tek bi harf, orandan burandan bi tek çıtırtı daha duyarsam... götürürüm seni karakola, ağzı kırık şişenin üstüne oturturum, bağır dur sabaha kadar." Pençesini çekip az açıldı, ama hâlâ kafa atabilecek kadar yakındı. "Tamam mı lan?"

Bekçi ana fikri kapmıştı: Tek harf çıkmayacak. "Tamam," mânâsında yumdu yumdu açtı iki gözünü. Fena canı yanmıştı.

"Yürü şimdi. Dooğru Foto'nun oraya."

Bekçi yürüdü, birkaç adım sonra durup bir şeyler diyecekmiş gibi baktı Celil'e.

"Bakma bana. Yürü."

Bekçi yürümedi. Sol eliyle sol tarafı gösterdi; çay ocağıyla umumi helanın arasında duran korsan meşrubat dolaplarını. Ne? Meşrubat mı ikram etmek istiyodu dangalak? "Ne diyosun be? Alçak sesle konuş, kızmıycam."

Bekçi son nefesini verirmiş gibiydi. "Orda şey var ya..." diye fısıldadı. "Orda..."

Celil tekrar baktı dolapların oraya. Geride bir karaltı görür gibi

oldu. Yaklaşıp göz hizasını öndeki dolabın boyundan aşırdı, karaltının karaltı falan değil, bir adam eninde ve taş çatlasın bir metre yüksekliğinde düzgünce açılmış dikdörtgen bir tezgâh kapısı olduğunu gördü. Çok zayıf da bir ışık sızıyordu içeriden.

"Ocağın yanında bi göz oda vardı da... Belki Foto oraya girip yat..."

"Kes," dedi Celil. "Dur burda, bi yere kıpırdama." Kalçasını dolabın üstüne yerleştirip ayaklarını kaldırdı, önce duvarla dolap arasındaki tezgâh boşluğuna, sonra da eğilip dikdörtgen delikten arkadaki küçük bölmeye geçti.

Sağ tarafta, çay ocağının duvarını bu bölmeye bağlayan ikinci bir delik vardı. Delikten çekilmiş uzatmaya fişli bir duy takılıydı; duya da mavi boyalı bir ampul.

Foto, soldaki sedir kılıklı sergide yüzü duvara dönük mışıl mışıl uyuyordu. Beyaz kazağı sırtındaydı, beyaz çorapları ayağında. Mor pantolonu, sedirin başucundaki naylon taburenin üstünde duruyordu. Beyaz donu da onun üstünde.

Dişlerini sıkıp birkaç saniye gözlerini yumdu Celil. Açtı. Sessizce eğilip çıktı bölmeden, dolabın üstünden bir kere daha aştı, suratı morarmaya yüz tutmuş bekçinin karşısına dikildi. "Git uyandır çocuğu," diye hırladı. "Giyinsin gelsin buraya."

Bekçi eli ayağı titreyerek bölmeye geçerken Celil de eli ayağı titreyerek bekledi pasajın ortasında. Buna duyurmak için bayağı bir yüksek sesle; "Yav Foto..." diye konuşuyordu herif içeride, "... Kaç sefer söylüyom oğlum; çıplak uyunmaz. Üşütürsün diyom. Niye böyle yapıyon?"

"Ben mi?"

Celil adamı duymamaya çalıştı. Foto'yu da.

Hüsn-ü keder def ola
Dilde hicap ref ola
Cümle günah affola
Bayram o bayram ola...
RÂCİ ALKIR

Deccal, Teoman Kemâni ve on beş bin tapu meselesini, bu meseleden dolayı Ankara'yı on bir uçtan haraca kesen babalarla olan muhaberatını ve muharebesini, bu muharebenin bol kurşunlu, bol kanlı, bol cenazeli, tek bağırsak nakilli ve dolayısıyla Celil'li devre arasını, on bir yetimin babalarının bıraktığı on bir yerden şehre yeni baştan tutunma heveslerini, bu fırsatı değerlendirmek sûretiyle geçenlerde bu on birini şûrâda toplayıp rahmetlilerin rahmetli Teoman Kemâni'den gasp ettikleri on beş bin tapuyu aileye geri verilmek üzere geri istediğini, şûrânın mânâsını, hayır, itiraz kabul etmediğini, öyle veya böyle ya o tapuları ya da tutarının tamamını noksansız alacağını, bunun şahsi bir mesele olduğunu, fakat şu içine düştükleri durumda bu yetimleri çocuklarımızı bulma işine koşabilmek, koşardı koşmasına da daha gönüllü olsunlar istiyor du, teşvik edebilmek için –tabii Kemâni ailesinin rızası olmak şartıyla– borçlarından bir miktar tenzilat yapmak gerekebileceğini ve en nihayet şu an burada bulunuş sebebinin Gülhan Hanım ve Kenan kardeşimizin bu hususstaki fikirlerini almak olduğunu anlatmış, kısa sayılmayacak kıpırtısız konuşması boyunca oradan buradan yükselen hayret nidâlarını saymazsak; "Anlatacağım budur," deyip hiç konuşmamış gibi susarak herkesi bir kere daha hayretler içinde bırakmıştı.

"Bilmiyodum yav!" dedi Veysel ilk. O bile hayret etmişti. "Ben âdet yerini bulsun diye vuruştunuz sanıyodum."

Kübra'yı hiç sayma zaten. "Ah anam," dedi Gülhan'a bakarak. "Senin baban yüzünden ölüyomuş az kalsın yazık." Sonra da kalktı, "Ben bi İrfan'a bakıyım," deyip uzaklaştı.

Celil başta olmak üzere Naim Orhun, Edip, hâttâ Zila ve hâttâ hâttâ Kenan bile Hayri'den beter bir sevdayla bakıyorlardı Deccal'a. Aşk gibi bir duyguyla bakıyorlardı.

Ne diyordu bu adam Allah'ını seversen? Bir Hayri'nin hatırı için üstüne zırnık vazife olmayan tapu meselesini mesele edip dünyayı ayağa kaldırdığını mı? Kan döktüğünü, can alıp can verdiğini, ölümlerden döndüğünü, kardeşi kadar sevdiği adamlarını kaybettiğini? E yuh!

"Sen benden de manyakmışsın," diyerek hayret etmeye devam etti Veysel. "Koy gitsin hacı. Sana ne lan Kemâni tımarhanesinin adasından parselinden paftasından?"

"Katılıyorum," dedi Naim Orhun. Yan gözle de acaba sana ne benim tapumdan deyip azarlar mı diye Gülhan'ı kesiyordu. "On beş bin tapu için de değmez, yüz beş bin tapu için de. Bak şuraya yazıyorum, o Celil yağmurlu günde bir bardak su vermez sana bundan sonra. Hiiç ona güvenip de bağırsaklarını eline alıp gelme bir daha. Siktir et yahu! Unut gitsin tapu mapu. Yani o mânâda unutma tabii. Mafyacı yavrularını teşvik edeceğin zaman hatırla, "Bulun çocukları, hepsi sizin," falan de." Gülhan'a döndü. "Değil mi Gülhan allâsen?"

Gülhan Deccal'a hayran hayran bakıyor, "Erkek olmak varmış be!" diye düşünüyordu. Naim Orhun'u duyduğu bile şüpheliydi. "Sen bizi boşver birader," dedi çatlak bir sesle. Genzini temizleyip devam etti: "Tapu mapu... Geçti o iş. Bitti gitti. Ne lâzımsa ver kime istiyorsan, kimi nasıl yemleyeceksen yemle, çocukları bulmaya bak sen."

Zila kendine geliyordu. Sol yanında Eros heykeli gibi oturan adamın dizine şaplağı yapıştırdı.

"Taşaklı herifmişsin, var ya!"

Deccal gözle görülür şekilde ürperdi. Bu bir ilkti. Daha da belirgin biçimde ürperecekti ama gördüklerinin sanrı olmadığına yeni

yeni uyanan Kenan, başını Edip'in göğsünden kaldırıp zar gibi bir sesle "Bi dakka ama!" deyince ondan tarafa döndü.

"Biz İsveç'e gidiyoruz tamam mı?"

Deccal çok belirgin afalladı bu sefer. Gören gördü. "Pardon?" dedi dağılarak. "Çocuklar için mi? Ne zaman? Bir şey mi duydunuz?"

"Ne alâkası var yaa?" diye bağırdı Naim Orhun. Aynı soruyu Deccal da kendine sorarken Kübra'nın kucağında İrfan'la kurtarıcı gibi salona daldığını görüp sağ kaşını yıktı; "İrfan ne kadar büyümüş," dedi Zila'ya dönerek.

Ama dönmeseydi keşke. Düğmelerini göbek deliğine kadar açmış, meme nânıma ne var ne yok bunun gözüne sokmuş; "Gel aşkımmm..." diyordu Zila. İrfan kıçı açık, yüzünün hizasından geçip el değiştirirken sağ tarafına daha fazla bakmamak için sağ dirseğini sağ dizine, sağ şakağını da sağ yumruğuna dayadı, kafasını tam sola çevirdi. Hareketleri çamura saplanmış gibi ağırlaşmıştı; zarafet, akışkanlık hak getire. Salonda kim varsa görebilirdi efsanevi biyomekaniğini, ama kimse göremedi. Kenan Edip'in göğsüne geri yatmış uyukluyor, Edip gözleri dalmış Kenan'ın saç diplerini usul usul kaşıyor, Zila içini somuran İrfan'ı amuda kaldırmış kıçına saat yapıyor, Naim Orhun Zila'nın boştaki memesinin en ucuna, Gülhan boğazlayacakmış gibi Naim Orhun'a, Veysel saatine, Kübra da boşalan çay bardaklarına bakıyordu.

Düşünce elinden kara pusatın
Anlarsın anlarsın zalım da üşür
GÜLTEN AKIN

Celil, becerebildiği kadar yumuşak bir sesle, mor pantolonunu da giymiş, demin mışıl mışıl uyuyan o değilmiş gibi bakan çocuğa "N'aber Foto?" dedi.

Foto ince bacağını kaldırıp dolabın üstünden aşarken "N'oldu ki?" diye sordu. Arka bölmeye meşrubat kasası bırakmaya gelen bakkal çırağı sanırdın; o kadar rahat.

"Yok bi şey. Eve gidiyoruz."

"Eve mi?"

Şimdi bunun ahret sualiyle uğraşamayacaktı Celil. "Hadi sen yürüyedur önden önden, beni şu köşede bekle, e mi?"

Foto omuz silkti, "Önden mi?" Bu soru bir soru değildi; kırıta kırıta uzaklaşmaya başladı.

Celil, çocuğun kulak mesafesinden çıktığına kanâât getirince buzdolabının gerisinden korkuyla bakan bekçiye döndü. Nasıl olup da bağırmadan, şuna kafa göz dalmadan konuşabildiğine kendi de hayret ederek "On dakikaya döneceğim," dedi. Öfkesinden titriyordu. "Aklın varsa tam burda bulurum seni. Var mı?" Bu soru da bir soru değildi. Döndü arkasını, Foto'ya yetişmek için yürümeye başladı. Ev dingonun ahırı gibiydi zaten, bir eksik bir fazla, götürüp sokağın evlâdını 133'e bırakacak, sonra gelip şu orospu evlâdına şefkat gösterecekti. "Keşke Taşbaş falan yanımda olay-

dı..." diye hayıflanıyordu Foto'nun peşinden seğirtirken. "Elimden bi kaza çıkacak, olan bana olacak... Anasını siktimin çocuğu."

Kırmızı saçlı, kırmızı suratlı bekçi, önce üç tarafını yezîdî çemberi gibi saran üç kırmızı meşrubat dolabına baktı, sonra hızlı hızlı uzaklaşan Celil'e.

Çok döver miydi ki? Falaka, tokat mokat hadiydi de, ya şişe mişe şey ederdiyse dediği gibi... Ağzı da kırık dediydi bi de? Anam anam anam... Yok canım artık... dağ başı mıydı burası? Teşkilattan değilseydik de güvenlikçiydik neticede, meslektaş sayılırdık, "Arkadaş..." derdik karakola gidince... öyle demezdik, "Komserim..." derdik. "Ben vallaha da billaha da bi şey yapmadım," derdik. "Oğlan yollu bi kere," derdik. "Bilmeyen yok, git istediğine sor çarşıda," derdik. Bilmiyosun sen, ben ne çekiyom bu sokağın piçlerinden, gel bi de kendin uğraş bakalım sabah akşam. Kaç aldım ben bunları milletin altından haberin var mı senin? Ben olmasam var ya, şimdiye, oo hoo... "Bilmiyosun konuşuyosun." falan derdik. "Ona mı inanacan bana mı inanacan?" falan.

"Geç bu tarafa," diye bir ses duyup sıçradı. Ne zaman döndüydü lan bu? Korka korka çevirdi kafasını. O dönmemişti ama bin beteri dönmüştü. Komserin yanında gördüğü fitili kısa herifle göz göze geldi. "Ne tarafa?"

Mirza şövalye yüzüğünü çevirdi. "Benden tarafa."

Bekçi muştaya bakıp yutkundu. "Ama komserim dediydi ki..."

"Komser değil," dedi Mirza. "Amir. Elli sefer söyletmeyin. Geç."

Sana büyük caddelerin birinde rastlasam
Elimi uzatsam tutsam götürsem
...

GÜLTEN AKIN

"Bakarak ol, o bekçi çıkmaya kalkmasın," diyecekti ama göremedi Mirza'yı Celil. "Nerde bu herif?" diye söylendiği anda da soru yağmuru başladı.

"Kim herif?"

Oğlan sağ yanında, acısından yanıyormuş gibi sağ eli oğlanın ensesinde, daha şu kadarcık yolu bile yürüyememiş, Astsubay Orduevi'nin köşeye bile varmamışlardı daha, gelen bitmek tükenmek bilmez soruları başka başka sorularla geçiştiriyor, bir an evvel 133'e varıp bırakıp dönüp –enteresandı ama bu seferlik Zila'yla sevişmek istemiyordu– şu bekçiyle sevişmek istiyordu. Şimdiden özlemişti uçan balon suratlıyı. Elinin altındaki sıcak ense on sekiz veya on dokuzuncu sorusunu sorduğu sırada, bir "Biz bu Foto'yla uzun yola çıksak kaç yüz bin soru sorar acaba?" diye düşünüyordu, bir de "Keşke yasak masak deyip alıvereydim muştayı Mirza'nın elinden. Kendi kemiklerimi acıtmazdım hiç olmazsa," diye. Yok yok, eli komple kırılsa da çarkına sıçacaktı it oğlu itin.

Soruyu kaçırmıştı. "Efendim?" şeklindeki yeni bir soruyla bunu da savuşturdu.

"Altgeçitte olduğumu ne bildin peki?"

Üff! Yeni bir düello daha başlıyordu. İlk soruyu en günahsızımız sorsun deyip susturacaktın aslında bunu. Yok lan! Asıl o za-

man batardın. Sen ağzını açamadan yüz milyon soru. Hadi bakalım. Soralımdı bakalım. "Ben polis değil miyim?"

"Sen Taci'yi tanıyo musun?"

"Taci kim?

"Sana kapıyı kim açtı?"

"Bekçi mi?"

"Bahâgil nerdeymiş?"

Allah'ım, imdat Allah'ım. "Nerdeymiş?"

İnsan içleniyordu be!

Demek böyleydi bu işler. Bunların hayatı bu kadarcıktı demek. Şaşılacak bi şey yoktu, gördüğün gibi; tut elinden götür. Soruyordu soruyordu da bi türlü esas soruyu sormuyordu oğlan, bak hele bak. Sor lan işte. "Beni nereye götürüyorsun?" de. Ne gezer! Tıpış tıpış geliyordu yanında. O gün de öylece aldılar götürdülerdi Dinçer'i tabii. Bi de Bahâ'yla öbürkülerini. Bu kadar basit.

Gitme böyle oğlum. Sor, sor bi. Polis götürüyo seni, "Karakola mı gidiyoruz?" de, "Sizin eve mi?" de, bi şey de lan! Her elini ensenize atanın eteğine yapışıp gidiyonuz muydu lan siz? Kaçırırlardı tabii sizi oğlum o zaman. Ben bile kaçırırdım. Aha, belki de kaçırıyorumdu, ne biliyondu? Sorsana oğlum, nereye desene.

Demiyordu çocuk.

Sağlı sollu akıp gelen bilmem kaç soruyu daha kendi de bilmeden otomatiğe bağlayıp "Ha?", "Efendim?", "Nasıl?", "Anlamadım?", "Öyle mi diyosun?" diye geçiştirirken hazin hazin hak verdi Foto'ya.

Sahi lan! Demezdi tabii nereye mereye. Niye desindi? Sen olsan sen de demezdin.

Kimin kimsen yok, suratına bakan yok, üşür müsün korkar mısın acıkır mısın yok, daha çocuksun, bir el uzatan bulmuşun, kimse görmezken biri görüvermiş seni, sana güzel bir şeymişin gibi bakmış, sana gülmüş, adını sormuş senin, sen adını söyleyince pekiyi dolu karne getirmişin gibi aferin demiş, sen zaten çok akıllı bi çocuğa benziyosun falan diye övmüş, yağlamış yüzlemiş, belki saçını karıştırıp sevmiş, belki yanağından makas almış, kaçmamış senden, sana dokunmuş, değmiş, ilişmiş, uzanmış, geri dur dememiş, öteye git dememiş, gel demiş, gel yanıma demiş, kucağıma –

önüme, ama gel demiş gel, bak daha çok severim o zaman seni, hadi gel, geliver hadi demiş. Hadi gitmeyiver.

Kimin kimsen yok, korkup durursun, gitme de göreyim hadi.

Tek anan değil, iki buçuk milyon nüfus atmış seni sokağa; burnunu, gözünü, gönlünü kaçırmış senden herkes, domates suratlı bekçinin biri –Dur daha, ananı sikecem senin– tutmuş tutmuş koklamış, koklamış koklamış içine çekmiş, oh demiş, gel demiş, bok gibi koktuğunu sanıyosun aynı, kimse seni koklamak istemez sanıyosun, bi koklayayım demiş, ooh demiş, mis gibi kokuyosun demiş, hadi gitme.

"Niye bekliyoz?"

"Kırmızı yanıyo, görmüyo musun?"

"Kırmızı mı?"

Astsubay Orduevi'nin oradan Zila'nın oraya geçerken Celil âni bir atakla ilk soruyu patlatınca önce soranla sonra soranın sırası değişti. "Ne yapıyordunuz siz orda o bekçiyle?"

"Taci'yle mi?

"Taci mi o herifin adı?"

"Bekçinin mi?"

Üff! "Doğru düzgün pantolonun yok mu senin?"

"Kot falan mı?"

Allah'ım! "Niye öyle yürüyorsun sen?"

"Kız gibi mi?"

Neyse... Yeşil yandı da geçip yürümeye başladılar. Bunun eli oğlanın ensesinde. Şimdi daha sıcak. Gece gündüz Hayri gibi Mozambik zabıtası kıyafetli valelerin önünde duran kalkan lüks arabalarıyla şıkır şıkır Etap Altınel, kitapları olduğu gibi bırakıp şimdi yatayım da sabah uyanınca okurum der gibi ışıklarını söndürmüş Gazi Kırtasiye, direksiyondaki karaltıya bakarak biri sırf kafa, ön kapının sağındaki karaltıya bakarak biri sırf tiftik iki tekinsiz tiple siyah jip, en nihayet şehrin modern yüzüne kirli pembe donuyla gece gündüz şamar indiren 133. Ve tabii elli adımda yüz elli soru.

Bunu bir kez daha görünce yapağısını sallayarak hafif bir baş selâmı verdi Kıvırcık.

"Çocuğu bulmuşun işte komserim?"

Bir sen eksiktin, sen de sor. Yanından "Sayende," deyip bozuk

bozuk bakarak geçti Kıvırcık'ın, sıcak enseyi 133'ün dış kale kapısına yönlendirdi.

Soru geldi hemen: "Odunluğa mı gidiyoruz?"

Ne diyordu bu be? Karşı soru, çabuk: "Ne odunluğu?" Eğildi, ipini çekip açtı ağır kapıyı. "Burada oturanları biliyo musun sen... Foto?" İkinciyi de açtı. Esas ismi neydi ki buncağızın? Ne kadar da ufak tefekti yahu. Ulan Taci!

"Burada oturanları mı?"

İçinden, "Soruma soruyla cevap verme oğlum," diye homurdanarak zile bastı.

Foto gözlerini kısıp elini alnına götürerek siperlik yaptı. "Amma da çok ışık var de mi?"

"Çok mu var?"

"Sen de hep soru soruyosun."

"Ben mi?"

Çocuk çek kaşlarını
Onursuz şeyler üstünden
Kirpiğini yüzüne düşürme
Bütün dünyaya gövdenle gülümseme öyle
Ağıdımı bozacaksın
...

GÜLTEN AKIN

Veysel "Ben gideyim artık," diyerek ayaklanınca eşlik edecekmiş pozlarıyla Naim Orhun da ayaklandı. Mıncıklayacağı kadar mıncıklamıştı İrfan'ı ama emcik şov bitmeseydi daha dururdu doğrusunu istersen. "Hadi ben de kaçayım artık." Zaten canı sigara çekiyordu. İrfan'ın dudağını cop diye sündürüp "İyi," dedi Zila. Gidenle kaçana değil, sağ yumruğunu sağ şakağına dayayıp bakışlarını ötekilerden yana çevireceği yerde iyice dağıldığı için sol yumruğunu sol şakağına dayayıp bundan yana çevirmiş Deccal'a bakıyordu.

"Bizim uçak ne zamandı Edip?"

Kübra, "Gece gece ne uçağı anam?" diye payladı Kenan'ı. "Oturun, çay için, gündüz gözüyle gidersiniz." Stopali de damlamıştı. Deminden beri adamı perdelemede kullandığı tepsisi kucağında kalktı, zil çalınınca "İşledi bugün işledi," deyip kapıya seğirtti.

"Gelin anam, girin, geçin, buyrun..."

Celil, "N'aber Kübra Abla?" deyip elindeki enseyle daldı içeri.

"İyiyim ablam." kısmını yetiştirebildi ama bu sefer de "Kim bu güzel oğlan?" sorusu havada kaldı Kübra'nın. Tiklerinin göz kısmını ışıklar içindeki sahanlığa, burun kısmını da kapıyı örttükten sonra ışıklar içindeki antreye çakıp tepsiyi dizine vura vura mutfağa yöneldi. Bunlara da çay getirecekti. Çocuğa paşa çayı, Celil'e herif.

Celil evin nüfus yoğunluğuna alışkındı. Salonun girişinde Veysel'le burun buruna gelince içi açıldı. Çok seviyordu bu ibneyi. "Nereye?" dedi gülücük atarak ama Veysel daha cevap vermeye kalmadan Naim lamba cini gibi çıkıp, "Hayret! Bulmuşun çocuğu. Çok şaşırdım," deyince suratı düştü. Tabii. Deccal Bey yememiş içmemiş yetiştirmişti bunlara.

"Abartma hoca..." dedi ters ters. "İçimiz rahattı da ondan bıraktık. Pasajın bekçisine emanet ettik yani." İyi aklına gelmişti bak. Yalan da sayılmazdı.

Veysel Foto'nun saçlarını karıştırdı. "Adın ne?"

"Benim adım mı?"

Naim Orhun gözlüğünü düzeltti. "Eh, bi tane de olsa bi iyi haber aldık," dedi. Ummadık taş baş yarıyor'du. Buna da şükür'dü. Foto'dan üçüncü soruşunda "Foto," cevabını alıp doğrulan Veysel'i omzundan yakaladı. "Gel bi beş dakka daha duralım, dinleyelim şu hikâyeyi, öyle gideriz." Veysel itaat etti, ona göre hava hoştu. Beşi birden girdiler salona.

"Gelsene," dedi Zila Celil'e. İrfan'ın yamuk kafasını seviyordu. Foto'yu sonradan gördü. "Aa, bulmuşun ya oğlanı?"

Celil, "Zaten kaybetmemiştim ki," dedi kubuzlanarak. Zila'yı şaşırtmak az iş değildi. Deccal'ı selâmladı. Yüzü mü kızarmıştı onun biraz? Dönüp Gülhan'ı ve Edip-Kenan ikilisini de selâmladı. Bunu bir tenhada yakalasa, "Uzan şuraya ve bana çocukluğundan başlayarak her şeyi anlat," diyecekmiş gibi geldiği için hiç hazzetmiyordu keçi sakaldan. Ama Teoman Bey'in küçük oğlu ibne mibne, fena bir çocuk değildi. Ve tuhaftır, Gülhan gâvura bakar gibi bakmıyordu şimdi, gülümsüyordu herif... karı...

"Nerede buldun?" dedi Deccal. Celil yanında Foto'yla gelince o da kendine gelmişti.

Foto, ölü gözlerden korkup Celil'in arkasına doğru kaydı hafiften.

Bir havayla diklendi Celil. Siz bizi ne sanıyodunuz yaa? Kaybetmediydi ki bulaydı kardeşim. Bıraktım demişti sana, kaybettim mi demişti? Bi durun, bi oturalım, soluklanalım, anlatırdık. Allah Allaah.

Foto, uzanıp kolundan tutarak çeken Gülhan'ın yanına otururken Celil de geçti Zila'ya yakın, Gülhan'ın solundaki koltuğa yer-

leşti. Şahingöz ânında kilitleniyordu ensene, hissedebiliyordun. Hep mi evde olurdun be kardeşim?

Naim'le Veysel dikiliyorlardı öyle. Veysel'in gözü Foto'daydı ve de Foto'nun mor pantolonunda. Nereden aldığını soracakmış gibi bakıyordu.

"Ee?" dedi Naim abus abus.

Celil bir havayla anlatmaya başladı. Bu sefer pabuç bırakmayacaktı bu Gargamel'e. Ee'si işte, Deccal'a bakmamaya çalışıyordu, herhâlde tutup da "Gülbahçe İş Takip'te öyle demiyordun," demezdi artık, ee, Bahâ'nın köpeğini hastaneye kaldırdıydı ya hani şurda bulup; dönüşte de Foto'yu bulduydu hani, işte ondan sonra çocuğun başına bir iş gelmesin diye bi koşu gidip altgeçidin bekçisini bulduydu. Ona emanet ettiydi çocuğu yani. Na şuranı delip geçiyor gibiydi ölü gözler. Sen istediğin kadar bakma. Gene de ses etmemiş, yalan söyleme lan falan dememişti, helâli var. Dönüp "Nasıl geçirdim ama?" dercesine sırıttı Naim Orhun'a.

Kübra "Bi dakka anam," deyip araladı ikiliyi, elinde çay tepsisiyle sahneye çıktı.

Naim Orhun bozulmuşa benziyordu. Ve de tatmin olmamışa. Foto'ya seslendi: "Doğru söyle oğlum. Bekçinin yanında mıydın sen hep?"

Celil, Kübra'nın uzattığı tepsiden bir çay aldı bakmadan, "O senin değil anam. Paşa çayı o. Çocuğa yaptım," geri bıraktı, başka bir bardak alıp Foto'ya döndü. İnşallah sıçıp batırmazdı şimdi velet.

"Ben mi?" diye sordu Foto.

Hah, soruna soru Naim, soruna soru.

"Sen," dedi Naim Orhun azimle. "Bekçi'nin yanında mıydın hep?"

Foto dizlerini salladı, Kübra'nın gözünün içine soktuğu paşa çayını aldı. Celil duygulandı. Alışkın değildi çocuk tabii, yazık! Vay lan! Gül gibi adamdın lan sen Hayri.

"Taci'yi mi diyosun?" diye sordu o sırada çocuk.

Edip, sorularına sorudan başka cevap alamayacağını anlayıp suratı düşen Naim Orhun'un gerisinden, "Açılın, ben psikiyatristim!" der gibi çıktı. "Hıı, Taci," dedi gayet kendinden emin. "Sizin pasajın bekçisi yok mu? Bekçi Taci?"

Celil gıcık gıcık baktı keçi sakala. Zaten gıcıktı.

Foto sırıttı. "Bekçi Taci mi?" dedi dizlerini sallayarak.

"Evet," dedi Edip. Psikiyatrist ya. "Bekçi Taci."

"Biz ordaydık, sonra kapı vurulunca o kalktı, onu mu soruyosun?"

"Evet," dedi keçi sakal. "Ne yapıyordunuz da o kalktı?"

"Biz ikimiz mi?"

"Siz ikiniz. Taci'yle sen."

"Haa, sikişiyoduk sikişiyoduk."

Kübra, a aa demeye bile fırsat bulamadan atıverdi çay tepsisini yere.

Naim Orhun başını önüne eğdi.

Veysel "Yürü gidelim Naim," dedi.

Gülhan Foto'nun yanağını tapışlayıp saçını öptü.

Foto'nun içi gitti.

Zila boş maden suyu şişesini tepesine dikti.

Deccal'ın gözleri biraz daha öldü.

Celil, bardağında eriyip giden kesme şekere gıptayla baktı. O da erise, yok olsa şimdi, var ya... "Ben gidip şu Taci'yi bulayım," dedi, kalktı. "Çocuk bir iki gün kalsın burda."

İrfan, Zila'nın kucağından çükünün gösterdiği doğrultuda işemeye başladı. O doğrultuda Deccal vardı ama ne Deccal farkına vardı bunun, ne Zila. Varsaydı varsaydı bir Kübra varırdı; o ki bardakları düşürdüğünün farkına bile yeni varıyordu.

A aa.

Kenan desen...

"Edip, bak kızmayacağım, doğru söyle. Kim bu çocuk? Yeni hastan mı?"

Acı, büyümenin bir parçasıdır. Kaçınmaktansa içine dal.
Bırak canın yansın.
Yara bir kere tamamıyla açılırsa iyileşmeye başladı demektir.

CHANDRA MOHAN JAIN

Niye bugün de diğer günler gibi yirmi dört saat değildi Allah'ım? Hiç bitmeyecek miydi? Nasıl bir kâbustu bu?

133'ten utanç içinde çıkıp –bir daha da kapısının önünden geçen namertti– köşeye gitmeyi ve Kıvırcık'ın selâmını almayı aklına bile getirmeden heves heves koşturup tahsisli yol bariyerinin üstünden bir kere daha atlayarak karşıya geçmiş, altgeçidin kapısına vurmuştu kendini. Edebi bakımdan değil, gerçekten vurmuştu, çünkü kapı zırh gibi kilitliydi. "Seni amına koduğumun herifi!" Tekme tokat girişti kutu profile.

Karanlıktan kapkara çıkıverip "Buyur amirim?" dedi Mirza.

Az kaldı omuz başına bir fiske atıp "Amir değil kardeşim. Komser," diyecekti Celil. "Kim kitledi bu kapıyı?"

Mirza dalacakmış gibi baktı Celil'e. "Bilemem."

Celil elini uzattı. "Ver şu muştayı."

Mirza bir adım geri gitti. "Demin kapıya çakarken düşürmüşüm," dedi. "Bulamadım."

Celil eğilip yerlere bakmaya başladı. Düşse düşse nereye düşerdi kardeşim? Bulurduk. Bakalım'dı.

"Otelin köşedeki büfeden bozukluk isteyim mi?"

Aman ağancığın kızmasındı sonra? İncilerin dökülmesindi? "Sana zahmet."

Mirza kapıya çakmak için büfeye bozukluk istemeye giderken Celil hem tekmeledi durdu parmaklıkları hem de ağzını sokup bağırdı aşağıya doğru: "Taciii..." Ne bağırıyordu ki? Açacağı olaydı kapar mıydı kapıyı orospu çocuğu? Oraya bir yere, meşrubat dolabına takılı asma kilidin bileziğine falan meselâ kelepçelemediğine nasıl pişmandı şimdi. Parmaklığı kavradı, yeterince bakabilirse herifi getirtebilecemiş gibi bakmaya başladı merdiven dirseğine. Karşıda bir hareketlenme çarptı gözüne. Kıvırcık dört çekerin kapısını açıyordu, evet. Deccal gidiyordu demek ki. Görsün istemiyordu bunu, rezil olmuştu adama, yana kaçıp Mirza'yı ilk gördüğü yere sindi, karşıya kulak kabarttı. Kapı sesi, arkasından da motor sesi duysun, herkesin gittiğine kanâât getirip –Mirza hariç– geri çıkacaktı. Bir körüklü geçti har har. Ulan, sırası mıydı şimdi? Burnunu çıkarıp baktı, jipi göremeyince kalan kısmını da çıkardı.

"Buyur amirim."

İrkildi Celil. "Ver," dedi, demir beş yüz lirayı alıp var gücüyle vurmaya başladı parmaklığa. "Kitleme diye tembihleyeydin ya," diyerek akıl veriyordu Mirza. Bir durup döndü şöyle, "Hay Allah!" dedi. "Bak ne kadar aptalım. Keşke sana soraymışım." Mirza bozulup homurdanarak arkasını döndü.

"Hayırdır komserim? Çınlatıyon ortalığı gece gece?"

Kıvırcık'a telaşla baktı Celil. Hayır, düzeltmeyecekti. Komserse komser. Bunlarla uğraşmaktan bıkmıştı artık.

Mirza hazır kuvvet, "Amir amir," dedi.

"Sağ ol be," dedi Celil gene. Ne işi vardı lan bu kıvırcığın burda? Deccal da gelmiş olmasındı sakın? Ters şerit ters gelmiyordu bunlara ne de olsa. "Siz gitmediniz miydi?"

"Ağam şûrâya gitti. Ben kaldım."

"Hıı. İyi etmişin."

"Şûrâya hep bi başına gider de ondan. Yoksa beni yanında götürmediğinden değil."

"Hıı. İyi iyi." Çok sikindeydi Celil'in çünkü.

Kıvırcık'ın muştası tertemiz duruyordu. Şövalye yüzüğünü çıkarıp uzattı. "Bu daha iyi ses çıkartır."

"Çek şunu burnumdan," dedi Celil. Yorulmuştu ama yorulduğundan değil, zar gibi gerildiğinden. Şu Taci itini bu gece patakla-

yamazsa uyuyamayacaktı, biliyordu. Beş yüz lirayla yarım dakika kadar daha denedi şansını, sonra pes etti. "Eh..." dedi ter içinde. "Allah'ın günü bir değil ya." Yarın amını ırzını sikecekti bu orospu çocuğunun. Dur sen. Yarın gece...

Yarın gece mi?

Sabah sekiz akşam sekiz nöbetçisiydi bugün. Yani sekiz buçukta ev nöbeti başladıydı güya. Fehiman, dur bakayım saat kaçtı, yuh, gece yarısına geliyordu, hemen hemen dört saattir bunu bekliyordu yani. Allah kahretsiiin! "Ben kaçtım," dedi apar topar yürümeye başlayarak. "Al birader." beş yüz lirasını Mirza'nın avucuna bıraktı. "Bırakın uyusun içerdeki. Ben yarın ilgilenirim." Ne kâbustu Allah'ım, ne kâbustu. Ne diyecekti Fehiman'a şimdi? Astsubay Orduevi'nin köşesine varınca ıslığı bastı. Otelin valesi ters ters baktı önce, karşı kaldırımdan şıkır şıkır üniformasıyla direksiyon çevirme taklidi yapan emniyet amirini görünce hemen durağa koştu.

Geride Kıvırcık, "Araba aşağı uçta mı kardeş?" diye sordu Mirza'ya. İyi ki açmamıştı şu bekçi dümbüğü kapıyı. Yoksa bi de komserimle kötü olacaklardı durduk yerde.

Mirza, "Evet," dedi, "... Behram'da."

Ağaya en yakın adam olmanın cakasıyla, "Bize bi levye lâzım," diyerek söze girdi Kıvırcık. "Ağamın emridir; bekçiyi paketleyecekmişiz. Kilidi kıracaz artık mecbur. Sen bi koşu git de levyeyi kap gel."

Mirza'nın suratına karanlık bir tebessüm çöktü. "Pakete lüzûm kalmadı, biz burda doyurduk karnımızı," dedi sağ cebinden altgeçidin anahtarlarını çıkartırken. "Buraya yeni bi bekçi lâzım ama." Kıvırcık, Ağa üstünden aşıp Mirza'ya emir buyurmuş gibi buruk buruk yaladı dudaklarını, buna "Paketleyin" diyodu, öbürüne "Defterini dürün", ayıptı yaa, dönüp köşeye doğru yürümeye başladı. Boynuzlanmış gibi hissediyordu.

Celil ise boynuzlamış gibi.

Taksi, Bağlum Bulvarı'na kafadan dalan Atlılar Sokak'taki Beyhan Apartmanı'nın önünde durduğunda, "Hadi Zila neyse de..." diye düşünüyordu vicdan âzâbı içinde. "Bi sokak çocuğu uğruna karıyı boşladık." Ne uzun bir gün olmuştu. Şu kriz de bitsin, bitecekti şükür.

Merdivenleri, gecikmesini telafi edebilecekmiş gibi hızlı hızlı çıkıp sürpriz olmasın diye bilhassa zile bastı. Geç de olsa bu gelmeden uyumazdı kızcağız. Bekledi biraz, bir daha bastı. Sonra bir daha. Sonra "Allah Allah?" deyip anahtarını çıkardı, "Boka sürülecek akıl kalmadı bizde," dedi. "Bi de fellik fellik yok bozuk paraydı yok muştaydı metal bi şey aradık. Al sana metal bi şey." Kilide soktu metal bi şeyi, çevirdi, açtı. "Fehimaan..."

Ayakkabısını çıkardı. "Fehimaaan..."

Salona girdi. "Yatmazdı ama?" diye düşünüp huylu huylu yatak odasına gitti, Allah Allah, nerdeydi bu kadın? "Fehimaan..."

Banyoya gitti. Fehiman kendi kanının içine uzanmış, yüzükoyun yatıyordu.

Bu kadar uzun bir gün olur muydu Allah'ım, bitmez miydi hiç?

Eğer tanrı varsa, umarım iyi bir mazereti vardır...
WOODY ALLEN

Yığma evin kiremit damına kendinden önce gölgesi düştü karganın. Mandaldan kurtulmuş kara bir eşarp gibi çırpıştı durdu havada bir müddet. Gakladı, kanat çırpmayı kesip planör uçuşuna geçti, süzüldü süzüldü, gitti on metrelik bir T cetvel gibi duran televizyon anteninin ucuna kondu. Dengesini buluncaya kadar antenle beraber bir sağa sallandı bir sola.

Ev beyazdı. Aşağısında kalan taş ocağına nispet eder gibi yığma tuğladan yapılmıştı. Koyu mavi kapısı vardı. Cephesi, dört yanını dönen yüksekçe briket duvar yüzünden –o da taş ocağına nispet eder gibiydi– damına çıksan da göremeyeceğin bayıra bakıyordu. Hâne nüfusundan bayırı görebilen tek kişi vardı: Karga. Sağ ayağını üşengeç üşengeç kaldırdı, füme mahmuzunu sağ gözünün gerisindeki kara tüylere daldırdı, acele acele kaşındı.

Yayılmış etek gibi duran taş sahanlık, aşağıdaki taş ocağının gönlünü alır gibiydi. Bodrumu rutubet çekmesin diye evin arka cephesiyle yan cephesinin toprakla birleştiği yerde derince, hendek kadar bir tahliye oluğu çarpıyordu göze. Üç dönümlük geniş bahçede bakımlı ağaçlar tek tük... kayısı, elma, sarı kiraz, ayva, dut.

Kuyu, yan yana dikilmiş iki soba altlığı gibi duran, içeriden de asma kilitli kalın sac kapının yolu üstünde ejder tuzağı gibiydi. Onun da ağzı çift kanatlı kalın sacla kapatılmıştı.

Karga miskin miskin pinekleyip anteni sabitledi, kara gözlerini dut ağacına nişanlayıp arandı, geniş yapraklardan birinde koyun gibi yayılan tırtılı görünce hevesle tıslayıp gakladı, kalkış yapmak üzere omuzlarını kastı, sonra da böğrüne sapan taşını yiyip çığlığı bastı. Yolunup uçuşan kara tüylerini, ardından da kendi kandan yelpazesini gördü kara gözleri.

Gıyas, dama küt diye vurup kiremitlerin üstünden çırpına yuvarlana sahanlığa düşen hayvana temkinle yaklaşmaya başladı. Sol elindeki sapanı arka cebine soktu. Kontrol etti uzaktan uzağa. Çok korkunç bir hayvandı, çok. Herkesin karga öldürmesi lâzımdı. Az daha yaklaşıp durumunu anlamaya çalıştı. Sol kanadı sol böğründen ayrılmış, az evvel sağ gözünün yanını kaşıdığı sağ ayağı kırılıp ikiye katlanmıştı mikrobun. Ama hâlâ yaşıyordu inanır mısın?

Yaralı hayvan, düşmanının yaklaştığını görünce sağ kanadını çırparak uçmaya çalıştı, olmadı, vuruşarak ölmek üzere durup göğsünü kabarttı, tıslayarak meydan okudu.

Gıyas durdu. Teri paçalarından akıyordu. Kendini tehlikeye atmadan şunun kafasını ezebileceği ağır bir şey, taş maş bakındı. Vardı ama ta bahçenin öbür tarafındaydı. Almaya gidemezdi. Arkanı dönmeye gelmezdi hiç bunlara. Sustalısını çekti. "Pışt!" Korktuğu tek şeye bakıyordu; korktuğu tek şey de ona. Bıçağı savursa şimdi, denk getirse... Cırt diye girse şu canavarın ciğerine, arkasından çıksa? Gene ölmezdi ki ama. Daha da kinlenir, var gücüyle saldırırdı, içine kadar girerdi. "Üff!" dedi sıkıntıyla. Uzun, değnek gibi bir şey olsaydı belki? Yok. O da olmazdı. Sinirine gider, çıldırırdı bu. Piç piç piç.

Gömleğini akıl etti. Küçükken okulun çatısındaki güvercinleri kesip pişirmek için çuval atarlardı üstlerine; görmeyince siner kalırdı hayvanlar. Sustalıyı tarta tarta çözdü düğmelerini, gömleğini sıyırıp tuttu yakasından, çuval gibi saldı aşağıya. Şimdi çok dikkatli olmak lâzımdı. Hiç acele etmeyecektin. O bakacak, seni hiç kıpırdamamışsın sanacaktı.

Karga, kırık ayağıyla kopuk kanadını sürüyerek uzaklaşmaya çalıştı, gagasını berber makası gibi şaklattı, tıslardı. Sağlam kanadı bayrak gibi dalgalandı havada. Pis hayvan, pis!

Gömleğin eteği yeri süpürüyordu şimdi; milim milim yaklaş-

tı. Yakayı burnu hizasında tutarak eğildi, sustalının sapını sol elinin baş parmak etiyle avuç içine yerleştirip parmaklarını boşa çıkardı; gömleği gerdi, ıskalarsam kaçarım diye planlar yaparak hayvanın üstüne attı.

Yaşasın!

Karga çırpındı gömleğin altında, ciyakladı, gakladı, tıslad.

Gıyas gömleğin üstüne sıçradı, tepinmeye başladı. Ayağının altı deliniyormuş gibi geliyordu. Önemi yoktu. Tepinmesi lâzımdı, yoksa... Tepindi. Biraz daha.

Hiç ölmeyecek miydi bu hayvan? Çift ayak sıçrayıp inmeye başladı gömleğin üzerine. Teri ayakkabılarının içine doluyordu. Yavaşladı. Üzüm ezer gibi tek ayak devam etti bir müddet daha. Çıtırtı kesilmişti sanki.

Geri çekildi; kıpırtısız yatan oduncu gömleğine baktı. Geberdin mi?

Durup soluklandı, alnının terini sildi, tuttu gömleği, yavaşça sürüyüp çekti. Sıçrayıp kaçmaya hazırdı. Kanlı kara kütleyi sustalının ucuyla dürttü, her ihtimâle karşı bir kere daha kontrol etti, bir kıpırtı göremeyince uzandı, hayvanın açık kalmış gagasını tutup boynunu sündürdü, bıçağın ucunu yaklaştırdı.

Kemiklerimi alıp kaçsana pis mikrop!

Karga, ıslık gibi bir ciyaklama çıkararak gagasını kurtardı, can düşmanının baş parmağıyla işaret parmağının birleştiği yere kara bir bağ makası gibi dalıp kalınca bir et parçası koparttı, sonra iki pır pır etti gözü, ardına kadar açıldı, öldü.

Gıyas başından ötesi kıyma oluncaya kadar bıçaklamaya başladı leşi. Ciyak ciyak.

Ter içinde, elinde kopuk kafayla doğruldu neden sonra. Öncekiler gibi bunu da kaldırıp atabilir veya orada bırakabilirdi ama aklında daha güzel bir şey vardı. Yarıya kadar beyaz bir perde inmiş kara gözlere baka baka döndü, artık korkmayabiliyordu, evin koyu mavi kapısına yürüdü, üç basamağı çıkıp ayakkabısıyla iki burun koydu alttan.

Ayvaz bodrumdaydı. Kapıyı duyunca sövdü. Odaların kilidini kontrol etti, zaten akşama kadar anca kapı aç kapı kapa, başka iş yaptığı yoktu, üst kata seğirtti. Sevmiyodu bu herifi. Tuhaf bi şey-

di. Pisikopat. Korkmuyodun da için titriyodu bakınca. Çocuk gibi bi şeydi. Çocukken eve bi gelmişmiş de bi bakmışmış, annesini kargalar yiyo, böyle olmuşmuş falan. Acıyodun da belki. Kat aşağıdakilerin arasına, en çok müşteriyi bu getirirdi, öyle bi inci dişli, koca gözlü. Adam yarısı kadardı. Kızılcık değneği kadar ince, karı kadar tüysüz, kâğıt kadar beyaz. Bi vursan yarısı boşa gider diyodun ama hadi vur. Hacıyatmaz gibi yatıp yatıp kalkıyodu, kalkıp kalkıp sırıtıyodu, o gece az dövmediydi bunu Talha, ama ha mindere vurmuşun ha buna. Resmen zevk alıyodu herif sopadan, oh oh diye diye, beli meli geliyodu belki de. Çekiniyodun işte bi insan olarak. Bi başka bi çeşit bi gülüşü, bi cins bi duruşu, bi buz donmuş bi havası vardı. Hele böyle bi o bi bu olunca akşama kadar, bunun nesinlen oturacaktın çay may içip; nereye kaçacağını bilemiyodun. "Geldiim," diye seslendi. Vurup duracaktı tabii hasta, istediğin kadar bağır sen. Koştu, "Geldim geldim," anahtarını hazırladı, deliğe soktu, iki daha tekmelendi o arada kapı, çevirdi, açtı, gözleri büyüdü.

"Ne yaptın lan gene? Ne lan o kuş kafası? Gömleğin nerde lan? Anam o ne? Hasta mısın lan sen!"

Gıyas içeri girdi, meme uçlarından sarkan olta iğnelerini sallaya sallaya sırıttı. "Ört ört," dedi. "Şunlara getirdim... Bakalım bir daha kaçmaya kalkacaklar mı."

Ayvaz'ın rengi attı. Daha yeni Dinçer'i parçalamıştı bu hayvan.

"Nasıl kaçacaklar, o kadar ilaç verdik?" dedi. "Elleyim deme çocukları sakın." Kapıyı örtüp kilitledi, arkasından yetişti. "Elleme diyom. Talha gene çok kızar, döver bak söylüyüm."

"Dövsün," dedi Gıyas.

Ayvaz da öyle düşünüyordu. "Dövsün!" Ne dövecektin ki bunu? Nesini dövecektin? İnsan bi anam derdi, ah derdi, etme tutma derdi; bu anca sırıtsın. O kadar da yalvarmıştı Talha salağına, sarma şu pisikopatı başımıza diye. Akrabası olurmuşmuş da, çocukken neler çekmişmiş de, yengesigil büyütmüşmüş de, yazıkmış da... Al sana yazık. Herif şimdi öbür çocuklara da bi şey yapmaya kalksa? Sermaye kalmayacaktı lan elimizde. Nasıl bi şeydi lan bu, ölüymüş de yaşıyomuş gibi? Tutsan sıksan akşama kadar tutardın, kıprayamazdı bile ama tutamıyodun işte. Değemiyodun değemiyo-

dun. "Elleme oğlum. Getir çıkaralım şu çengelleri memenden, canına mı yazık değil lan? Ne olacak o karga kafası?" Çocuklara yedirecek miydi yutturacak mıydı n'apacaktı hasta... "Gıyaas, bi dinle beni bak... Bi yerin mi kanıyo senin?" Durduramayacağını biliyordu. "Gel bi tentürdiyot sürelim."

Gıyas merdivenlerden inmeye başladı. "Sen gelme," dedi arkasına doğru. "Bekle. Merak etme lütfen. Zarar vermeyeceğim."

Ayvaz geride kaldı. Bi de kibardı ki pis. Anahtarın kilitte döndüğünü duyunca bir adım attı merdivene, ineyim, koşayım, bi şey yapacaksa mâni olayım... gözü kesmedi. "Bana ne?" deyip omuz silkti. "Dedik o kadar Talha'ya, sarma şunu başımıza."

Her tarafa kan damlatmıştı gene pisikopat. Bu kaçıncıydı lan?

Aşağıda kapının açıldığını duydu, geri çekilip gitti, televizyonu açtı.

Korkutacak kadar kocaman ellerini
Bir uzatışı var rüyalarıma usul usul
...

GÜLTEN AKIN

Göz kapakları gıcırdayarak aralandı. Kirpiklerinin çizgisini seyretti biraz, sonra açılan kapıyı, sonra sırıtan Gıyas'ı. Üstü çıplaktı. Memeleri balık gibi oltaya takılmış. Kanatsız bir karga tutuyordu elinde. Kanıyordu. Eli mi, karga mı? Kırmızı yollardan indi indi kan, dirsekte toplandı, kocaman bir damla olup aşağı uzadı, büyüdü, şişti, koptu, düşmeye başladı.

Eli uyuşmuştu. Havaya kaldırıp salladı şöyle.

Kan yere düştü. Altı yayılıp gitti, üstü sıçrayıp fışkırdı, küçük kırmızı cam kırıkları havalandı, fıskiyeler açıldı, her kırık sağa sola öteye beriye uzayıp ayrı bir yere düştü, her kırıktan ayrı bir ses çıktı; her birinin altı yayılıp gitti, üstü sıçrayıp fışkırdı, küçük kırmızı...

Gözünü biraz daha araladı. Ne biçim öttü kirpikleri. Kargaya baktı; gagası aralık, ayakları yok. Gövdesi de. Sakat mıydı? Gördüklerini anlamaya çalıştı. Anladı, üzüldü.

Gıyas elinde kesik başla yaklaşmaya başladı; ayak sesi kilimden tokmak gibi kalktı, bunun kulaklarını acıttı. Tozlar hışır hışır etti. Su sesi... Dinçer? Belki? "Acıyo," dedi Dinçer.

Üzüldü bu. "Bi şey olmaz. Uyu sen," diyecekti, boğazı takır takır etti, diyemedi.

Dinçer'in gözlerinin kapandığını duydu... İyi. Uyusun. Çiş kok-

tu... İşemiş... İşesin. Dinçer iç çekti, Erdem mışıldadı, Ensar sağından soluna döndü... İyi. Herkes uyusun. Sesler arttı. Adım, toz, çiş, kan, cam kırığı, mışıltı, şapırtı, kilim, Dinçer, Gıyas... Dilini ağzının içinde dolaştırdı. Bez çiğnermiş gibi oldu. Dişleri kamaştı. Erdem horladı.

Gıyas geldi, sırıttı, yanakları tıs etti. "Bahaa!"

Niye bağırıyordu? "Efendim Gıyas?" Kendi niye bağırıyordu?

"Bak," dedi Gıyas. "Bak bak... Ne bu?"

"Karga," diye fısıldadı Bahâ. Fısıltısı da çok yüksek çıktı.

"Elimi koparttı yedi," dedi Gıyas. "Ama ben de onun kafasını kestim. Gördün mü?"

"Gördüm Gıyas." Başkası konuşuyormuş gibiydi sanki.

Kulakları patlayacaktı. Konuşmak istemiyordu. Gıyas'ın konuşmasını da istemiyordu. Ama konuştu o. "Nasıl öldürmüşüm? Güzel olmuş mu?"

Cevap vermedi.

Gıyas eğildi, kesik başın gagasını alnına, yanaklarına sürmeye başladı bunun. Sesler yükseldi. Kafasını kaçırmak istedi. "Yapma Gıyas."

Gıyas yaptı. Kulaklarına, dudaklarına, gözlerine, kaşlarına, boynuna, çenesine yaptı. Saçlarına da yaptı. "Sen de korkuyorsun değil mi?"

"Gıyas, yapma." Korkmazdı ki, niye korksun?

"Korkuyorum de."

Dedi... Başkası demiş gibi oldu.

Gıyas yapmadı artık. "Bunu şuraya koyacağım şimdi," dedi. "Atmak yok. Bir daha kaçmaya kalkarsan ne yaparım?"

Konuşmak istemiyordu. Başı ağrıyordu o zaman. "Ne yaparsın Gıyas?"

"Yüz tane karga tutup bir odaya atarım, seni de içeri koyup kapıyı üstünden kilitlerim, her tarafını yerler. Etini kemiğinden ayırırlar senin. Kemiğini alıp kaçarlar. Anladın mı?"

Anlamamıştı Bahâ. Karga bunu niye yesindi? Gıyas yerdi. Ama "Anladım Gıyas," dedi. Sussundu artık. Gitsindi.

"Unutma!" dedi Gıyas son. Uzaklaşmaya başladı. Her adımı tokmak gibi indi Bahâ'nın beynine. Kafasını kaldırıp baktı gidiyor mu.

Hayır. Bodrum penceresinin önünde duruyordu şimdi. Yürürken kaldırdığı tozlar uçuşup kaçışıyordu ışığın önünden. Kesik başı biblo gibi dikti pencere pervazına.

Perdeli gözler Bahâ'ya bakıyordu. Bahâ üzüldü.

Gıyas gümbür gümbür yürüyüp gitti kapıya, açtı, çıktı, çok ses çıktı, kapattı, daha çok ses çıktı, kilitledi, Bahâ'nın kulakları patladı.

Dinçer inledi.

Bahâ gözlerini yumdu. Gıyas'ın merdivenlerden çıkışını dinledi. Üstteki kapıyı açışını, geçişini, kapayışını, Ayvaz'a "Dersini aldı. Bir daha kaçmaz," deyişini.

İlaç verdikleri zaman her şeyi duyuyordun. Şurda konuşmuşlar gibi.

Git, gidemez. Dur, duramaz. Oysa
İnsanın gelip durmaya belli bir noktası olmalı
...

GÜLTEN AKIN

Uyudu uyuyacaktı direksiyonda. Yol bi biteydi hayırlısıyla.

"Bas biraz," dedi Beyazıt.

Bastı. Biz bunu götü boklu bi batakçı zannediyoduk bi de. Meğer süpermenmişti. Her boktan anlıyo, herkesi ayrı ayrı idare ediyo, her işe yetiyo, bi de çoluk çocukla uğraşıyodu. Orhan bile kırk yıllık pezevenk, toru topu iki orospuyu hak edemediydi hâlbüyse.

Kafası darmadumandı. İstemiyodu lan bu işi. Soğumuştu oğlum, zorlan mı? Orhangilleyken hadi gene neyse. Maça kızı, okşin filan oynuyodun, eğleniyodun, takılıp taklaşıyodun, pezevenkliktiyse adam gibi pezevenklik yapıyodun; bu iş miydi lan? Yok para basacakmışız da! Git, adam gibi iki orospu bul, dönme bul, ne basıyosan bas. Çoluk çocukla uğraşılır mıydı oğlum? Günah mı değildi? Ne pis herifmişti meğer bu Beyazıt; bize de sulandı mıydı ki zamanında? Yok arkadaş. Bugün bir, yarın iki, bırakacaktı bunları. Da nasıl?

"Para basacaz para."

Sermiyan, "Gaza basacan gaza." anladı. "Basıyom ya Beyazıt," dedi.

Beyazıt duymazdan geldi. Sinek osursa duyardı hâlbuki, öyle de bi domuzdu. Arkadaş, mallar çok temizdi hakkaten. Senin bildiğin

kaşarlar gibi üç kuruş viziteye gitmezdi bunlar. Para basacaklardı, karışma sen. Şu iki meseleyi de bi hâlledelerdi hayırlısıyla inşallah.

İki meselenin birincisi hiç mesele değildi Sermiyan'a sorarsan. Neymiş, Bahâ muamele yapmıyomuş. Küsmüşmüş. "Üstüne varma, küstüğü kadar küssün," dedi. Bize de küstüydü zaten. "Gide gele alışacak, öğrenecek. Daha acemi tabii." Müşteriydi bu. Basar geçerdi. Yeter ki o Seher gibi tepmeye, çırmalamaya, ısırmaya kalkmayacaktın. Öbür meseleye bakacaktın asıl. Oğlanın bi an evvel hâlledilmesi lâzımdı. "Yolu yok Beyazıt. Başımıza büyük iş açar. Ciddi diyom bak." Orhangil Seher'i bi deşmeye kalktılardı da... Hani? Nerdeler şimdi?

"Bakacaz," dedi. "Hele bikaç gün geçsin de bi. Dinlensin çocuk. Ona da yazık şimdi." Hem yarın müşteriye çıkıyolardı aslanım. Bakarsın öbürküler bol parayla dönmeye başladı mı bu da heves eder, hemencek iyileşiverirdi.

"Bakarsın olur mu olur," dedi Sermiyan yalandan. Şu müşteri meselesine sevinip duruyordu gündüzden beri. Hem Beyazıt'ın oğlanları eskitmeden işe çıkaracağına hiç ihtimâl vermiyordu, hem Gıyas'ın boş boş otururken öbür üçünü de delik deşik etmeden duracağına. "İyi olur inşallah." Cicili bicili bissürü kıyafet aldırmıştı bugün herif. Kendi de süs alacam diye çıkıp gitmişti bi ara. Demek sahiden de çıkaracaktı yarın çocukları işe. İyi iyi. Belki rahat ederdi o zaman Bahâgil yazık. "Ben de ne diyom?" diye düşündü. Rahat ederlermişmiş... Bu hayvanın kucağından kalkacak, başka hayvanların kucağına oturacaklardı lan.

Sermiyan'ı kesiyordu Beyazıt. Yarın kalkar hastaneye götürüp dikiş attıralım da derdi bu götlek. "Bana bak..." dedi. "Sen çok dert ettin bu Dinçer'i. Olmadı, veririm ben bunu Gıyas'a, atar arabaya, bi acile bırakır kaçar kimseye görünmeden. Ne diyon?"

Sermiyan ne diyecekti? "Aman diyom!" dedi. "Yolda çiğ çiğ yer oğlanı o cüce. Kanını içer. Bize de "Götürdüm bırakıp geldim," der. Gıyas'a bırakılır mı? Şaşırdın mı sen? Günah!"

"O da var da," dedi Beyazıt, "Gıyas'ın hakkını yemeyelim yalnız. Biz her gün dövsek öyle yola getiremezdik oğlanları. Bak nası muma çevirdi dakkasında."

Bir yerde hak verdi Sermiyan. Dilinin altında iki gün jilet taşı-

mıştı Bahâ piçi. Gıyas mı oğlanın niyetini sezdi artık, tesadüf mü etti yoksa hem sezdi hem de heves mi etti, araya girip de kendini çizdirmeyeydi gittiydi bunun kulak. İçi bir tuhaf oldu. "Doğrusun," dedi.

Uzanıp Sermiyan'ın direksiyon simidindeki elinin kıllarını sevdi Beyazıt. "De mi bak? Sen de hak veriyon bana. Hem o pisikopat da biz sanki çok mu insanız hay Sermiyan?"

Sermiyan bilemedi; Beyazıt elini okşadı diye mi diken diken oldu tüyleri, yoksa öyle dedi diye mi? Lüzumsuz yere vites değiştirip elini kurtardı. "Değiliz," dedi. "Doğru diyon."

"N'apıyon Sermiyan? Arabayı yığdın?"

İçinden, "Yığdımsa yığdım amına koduğum," diye sövüp vites küçülttü Sermiyan. "Bazen yapıyom ben böyle. Dalıyom."

"Gıyas'la Ayvaz'ın yanında da dalıp bana Beyazıt demeye kalkmazsın inşallah."

Her gece tembihliyodu herif. "Demeyiz, merak etme. Ne zaman dedik? Talha... Nerden buldun bu boktan ismi arkadaş?"

"N'apalım, aklımda iyi kalıyo. Başka isim desen dönüp bakmam meselâ. Unuturum."

Bir sonsuz rüyaya açılmış gözler
Yummayın yummayın kirpiklerini
Kim ondan daha çok hayatı özler
Çağırır çağırır sevdiklerini?..
...

AHMET KUTSİ TECER

Başı çok ağrıyordu ama mide bulantısı hafiflemişti biraz. Sesler artıyor, gölgeler uzuyor, lambanın ışığı bulaşıp yapışıyordu. Ağzı kum çiğnemiş, dili pürtüklü karton yalamış gibiydi. Dirseğinin üstüne abanarak yarım doğruldu, üstünün altının kumaşları fıs fıs etti, dizlerini karnına çekip devrildi, yere bastı.

Güm etti kilim.

Kafasını kaldırdı; karga başına baktı. Işık perdeli gözlere giriyor, bir daha çıkmıyordu. Ne demişti Gıyas? "Bir daha kaçmaya kalkarsan..." Bu anlamıştı bunu korkutmaya çalıştığını. Ne korkacaktı, çocuk muydu? Kaçmayacaktı hem. Dinçer'i bırakamazdı böyle. Bir bıraksan, bakarsın Memiş'le Okan gibi o da ölmüş. Kaçmayacaktı. Hiç. Ne derlerse yapacaktı. Sonra bir iyileşsin Dinçer, Erdem'le Ensar iyilerdi zaten, hep beraber kaçarlardı. Ayarlayacaktı. Sonra gidecekti o karakola, belki barışırdı bile, Celil'i bulup her şeyi anlatacaktı.

Dinçer inledi. Bakmadı bu. Hep inliyordu zaten.

Kargaymış. Kargadan niye korksundu? Gıyas'tan korkuyordu. Tek bu da değil. Hepsi. Belki Orhan'la Ayvaz bile. Hâttâ Talha bile belki.

Gözü yandaki sedirin ayak ucunda duran naylon sürahiye gitti. Ağzı çok kurumuştu. Hâlâ uyuyorlar mı ki diye soluna dön-

dü usulca, ışıktan çizgileri takip edip az berideki dört ayağa baktı. Erdem horladı. Dinçer miydi o tortop? Neydi onun orasındaki? Çiş mi?

"Bak ne güzel mavi çarşaf getirdim size," demişti Talha. Şimdi ışıktan gölgeden seçemiyordu mavi mi ne. Serilirken maviydi, bilmese kırmızı derdi şimdi, kıpkırmızı. Ama maviydi. Dinçer'in bacakları da mı maviydi o zaman?

Kalktı. Somya beyninde gıcırdadı. Su! Ama önce Dinçer. Yakından bakacaktı, mavi mi kırmızı mı çiş mi kan mı? Gözleri aralık mıydı onun? "Dinçer?" İnledi Dinçer. Kilimi fazla gümletmemek için üç adım attı parmak uçlarında, eğildi, gözlerinin içine baktı Dinçer'in. Uyuyodu. Kokuyodu bi de.

Çiş.

Zaten hep işerdi altına bu. Bacaklarına baktı.

Öbür koku neydi?

Başı döndü. İlaçtan oluyordu, öğrenmişti. Sol eline dayanıp oturdu yatağın kenarına. Çarşaf hışırdadı, sedir gıcırdadı. Dinçer tamamdı... Dinçer işte. Çiş tamamdı... O da Dinçer.

Çarşaf?

O tamam değildi. Oraları maviydi ama buraları değil. Yakından bakınca...

Korktu.

Gene de emin olamadı, elini uzattı, ışık parmaklarının arasından akıp geçiyordu, usulca bacağına dokundu Dinçer'in, parmakları ılık suya girmiş gibi oldu. Geri çekip baktı, kırmızıydı işte. Kokladı. Demir gibiydi.

"Dinçeer... Kalk... Altın kan olmuş."

Dinçer kalkmadı.

Çok korktu Bahâ.

Susuzluğu geçti.

Aman gelme dedim, bak geldin işte
Dünyaya meylin var, beşersin bebek
Bir bilsen dünyamız neyin nesidir
Ayırır ağzını işersin bebek.
...

ABDÜRRAHİM KARAKOÇ

"Ne var ne yok?" dedi Beyazıt. "Var mı bi yaramazlık?" Gıyas'ın cevap vermeyeceğini hepsi biliyordu. "İki sefer çişe çıktılar," dedi Ayvaz. "Küçük oğlan hariç. O iyi değil."

Sermiyan, "Biliyodum bi bokluk çıkacağını zaten," diye homurdanıp dişlerini sıkarak baktı Beyazıt'a; herifin Ayvaz'a belli belirsiz göz kırpıp Gıyas'la da o değilden bakıştığını fark etti o arada. N'oluyodu lan bu arada?

Beyazıt Sermiyan'ın işkillendiğini fark edip işkillenmişti. "İnip bakarız," dedi. "Siz çay içedurun." Gözüne bir şey kaçmışmış da demin ondan kırpıştırmışmış gibi birkaç sefer daha kırpıştırdı. "Yürü Gıyas. Bi şey edelim de ne olacaksa bakalım bi." Gıyas'ın baş parmağının etindeki cılk yarayı gördü. "N'aptın eline?"

Gıyas ağzının kenarındaki kürdanı bir tur çevirirken "Kanatmış gene," diye açıkladı Ayvaz. "Akşamaca deşeledi durdu kürdanlan. Bak bak, hâlâ ağzında, görüyon mu?"

Beyazıt haşin haşin baktı Gıyas'a. "Gene çocukları delip deşip... Bak ha..."

Gıyas sırıttı, "Hiçbir şey yapmadım," dedi. "Elimi bile sürmedim. Değil mi Ayvaz?"

Ayvaz onaylamak zorunda kaldı. "Doğruya doğru."

Beyazıt çocukluğundan tanırdı Gıyas'ı. Yengesigilde kalırdı o.

Kız gibi oğlandı. Çok istediydi bu ama vermediydi ibne. "İkimiz de keselim çükümüzü," dediydi bi de. Bu baktıydı ki olan buna olacak, birlik olup dışarıya açıldıydı. Bunun bilek zoru, onun pisikopatlığı, katar karıştırırlardı ortalığı sabahtan akşama. "İyi tamam," dedi. "Hadi Gıyas."

Sermiyan renk vermedi pek ama ters ters baktı ikisinin arkasından. Bu Beyazıt denen amın oğlu ne diye bu manyağı aldıydı ki şimdi yanına? O kadar da Gıyas olmaz diye konuştuk ettikti yolda. "Ben de geleyim Talha," diye seslendi, "Belki bi ihtiyaç falan..."

Beyazıt döndü, "Sen aldığın kıyafetleri getir arabadan," dedi. "Otur bi çay iç."

Sermiyan itiraz etmedi. Öbür ikisi bodruma inerken bu da döndü kapıya yürüdü. Gitti arabanın bagajını açtı, torbaları yüklendi, eve girdi.

"Çayın hazır," dedi Ayvaz. "Koy o paketleri de geç otur. Ee, naaptnız?"

"Hiç işte. N'apalım. Alışveriş filan." Torbaları kanepenin kenarına bırakıp oturdu, devrilenleri kaldırıp dikti. "Çok mu kötü Dinçer?"

Ayvaz, "Dinçer kim?" der gibi baktı Sermiyan'a, elinde iki çay bardağıyla yaklaştı, birini buna uzattı. "Üç şekerdi de mi? Attım karıştırdım ben."

Sermiyan çayını aldı, bir yudum içti, "Ilımış bu lan," dedi. "Dinçer diyodum. Nasıl? Kötü mü çok?" Dikti bardağı tepesine gitsin.

Ayvaz efkârlı bir baktı şöyle, gitti masaya oturdu. "Son baktığımda alev alevdi alnı," dedi. "Kan desen, sızmış çıkmış dışına. İyi değil. Hemen hastaneye götürmek lâzım bence."

Sermiyan sevindi. Hem de üzüldü. "Ben de söyledim Talha'ya," dedi. "Gelirken konuştuk da biraz, hiç sikine taktığı yok maşallah. Bakarız ederiz, zart zurt bi alay."

Ayvaz kafa salladı. "Ben de derim şimdi, götürüp bırakırız birimiz. Yazık."

İçi cız etti Sermiyan'ın. "De mi?" İşe bak! Tanımayan adam insaf ediyodu çocuğa da sen tanıyıp bilip bi de kendini sevdirip getirip atıyodun bu kubura, ondan sonra da yazık diye vik vik ediyodun. Orhan bile orospulara orospuluk ettiriyodu, Orhan bile... Bi de bize bak!

"Biz ikimiz götürelim bence," dedi Ayvaz o sırada.

Sermiyan rahatladı. Ama biraz fazla rahatladı sanki. Esnedi. Kulak zarı içine bir geçti geri çıktı, ıvır zıvır bir dolu ses kulağına hücum etti. Hey Allah'ım yaa! Nasıl da güvendiydi çocuk buna. Orhan Abi - Orhan Abi diye cik cik cik serçe gibi. Hey Allah'ım!

Ayvaz'ın sandalyesi ağzına mikrofon dayamışlar gibi bağırdı. Ayaklarını uzattı, halı güm etti. Kalkan tozları bile tek tek seçti Sermiyan. N'oluyodu lan? Bodrumdan sesler geldi sonra. Bi gram gelmezdi halbüyse. "Çayıma bi şey mi attın bana bak?"

Ayvaz "Neydi oğlanın adı?" diye sordu uzaktan. "Erdinç miydi, Perçin miydi, neydi?"

Sermiyan sorduğu soruyu unuttu. Ne bağırıyodu ki bu avaz avaz? "Dinçer," dedi, biri ağzının içine bağırıyomuş gibi. Aşağıdan ne çok ses geliyodu arkadaş. Bak bak... "Nereye?" diye soruyodu Bahâ meselâ. Allah Allah? Midesi bulandı. Lambanın ışığı tıslamaya başladı.

Dostları vardı ufacık tefecik
Sayısını kimse bilmezdi kimse...
...

GÜLTEN AKIN

Yarasını kurcaladığı kürdan bir sağ kıyısındaydı dudaklarının, bir sol. Gözü, bir "Ne oldu?" diye sorup duran Bahâ'ya, bir pencerenin pervazında dikilen kesik kafaya gidiyordu Gıyas'ın. Gaga, oradan atılıp savaşmaya kaldığı yerden devam edecekmiş gibi açıktı hâlâ.

Beyazıt, sırtlarını duvara dayamış, gözlerini açа kapaya kendilerine gelmeye çalışan Erdem'le Ensar'a baktı, Bahâ'ya göz kırptı, eğilip Dinçer'in alnına dokundu. Alev alevdi. "Ne zaman hap verdiniz son?" diye sordu.

"Öğlen," dedi Gıyas.

"Bununki biraz fazla kaçmış galiba," deyip kenara çekildi Beyazıt. "Hadi abisi, sen al kucağına şimdi, bi hastaneye götür Dinçerimi. Midesini falan yıkasınlar."

Bahâ, "Nereye?" diye sordu.

"Hastaneye oğlum."

Gıyas sokulup Dinçer'in üstüne eğilirken Bahâ'ya baktı, sırıttı.

"Altı çok kanadı bugün," dedi Bahâ. "Bezini de doldurdu." Beyazıt'la konuşmuyordu.

"Belli oluyor," dedi Gıyas. "Felâket kokutmuş hakikaten."

Beyazıt Bahâ'ya göz kırptı. "Hâlâ küs müyüz Bahâm?"

Bahâ omuz silkti.

"Senin yüzünden oldu ama... Kaçmaya kalkmayaydın biz de ilaç

vermeyecektik. Ne oldu kaçtın da? Dinçer zehirlendi bak. İyi gene orasından kan gelmiş. Ya ağzından geleydi?"

Bahâ dudaklarını sarkıttı.

Gıyas, altta serili mavi çarşafla beraber kucakladı Dinçer'i, çekip doğrulunca da Erdem masa örtüsü çekilmiş sürahi gibi savruldu, gözlerini kırpıştırdı.

"Yavaş," dedi Beyazıt. "Kafasını çarptırtacan."

Gıyas kürdanı çevire çevire kapıya yürümeye başladı.

"Haa... Gıyaas... Bak bi..."

Gıyas durdu, döndü. Beyazıt Gıyas'a göz kırptı, yan gözle Bahâ'yı süzmeye başladı. "Sen de ki doktorlara en iyisi... Bu çocuk iyileşince salın gitsin de. Bahâ'nın köpeğine baksın yazık, gelmesin bi daha." Bahâ'nın cana geldiğini görüp devam etti. "Bolca da harçlık koy yastığının altına, e mi abisi? Köpeğe ciğer miğer alsın." Bahâ'ya döndü. "Barıştık mı şimdi?"

Bahâ sevincini belli etmemeye çalıştı. "Barıştık."

Beyazıt gücenmiş gibi yaptı. "Olmadı ama... Ne diyecektin?"

"İçerde derim."

Beyazıt'ın sesi çatallandı, elini uzattı. "Hadi biz yan odaya geçelim senlen."

Bahâ uslu uslu kalktı, Beyazıt'ın elini tuttu. "Tamam."

"Bana sevgilim de."

Üfle, dumana doluştuk, kirliyiz, kötüyüz, üfle
Ne kadar cehennem olsa o kadar iyidir, üfle
...

GÜLTEN AKIN

Her şey çoğalmıştı; sesler, renkler... Gözleri, kulakları, burun delikleri de çoğalmış gibiydi. Kendisi desen, dünyayı yutmuş gibi.

Bodrum kapısından yaklaşan koku genzini yakıyordu. Ayvaz'ın bundan taraftaki şakak damarına baktı, zonklamasını duydu, sakallarından bir tele baktı, uzayışını gördü. Sürünen bir şeyin sesi geldi kulaklarına. Mavi bir bayrak dalgalandı bodrumun ağzında. Kanlı mavi. Gıyas'ı gördü; omzuna bir torba atmıştı. Heybe gibi. Mavi. Gülesi geldi. Torbası kendi kadar... "Sığır gibi olmuşun," dedi. Sesini tanıyamadı gene.

Gıyas döndü, fısıldadı: "Anahtarlar lütfen."

Kulak zarı patladı sanki Sermiyan'ın. Gözlerini kısıp suratını buruşturdu, yanağının, damağının gerilme, bükülme, çekilme sesleri dişlerinin arasına kaçtı, kamaştırdı.

Ayvaz kıpırdandı masada, çatırdaya patırdaya kalktı geldi, koca elini buna uzattı, el yaklaştıkça büyüdü, dokundu... Kumaş, dolma parmak, cep... Anahtar çaktı döndü, birbirine doğru uzayan biri kalın yamyassı, öbürü ince upuzun iki elin içinde söndü. Büyüdükçe büyüdü her şey. "Beni ilaçladınız amına koduklarım. Niye lan? Niye?"

Gıyas sırıttı, Ayvaz yürüdü gitti masasına. İncecik bir mışıltı çalındı Sermiyan'ın kulağına. Bildiği, duyduğu, duyup da unuttuğu,

bir daha da hatırlayamadığı ne kadar ses varsa koptu geldi bi yerlerden, Dinçer'in mışıltısı hepsinin arasından bir adım öne çıktı. Anladı. Mavi çarşafın içindeydi çocuk. "Nereye?" demek istedi, midesi ağzına geldi, sustu. Gözlerini yumdu, dinledi. Ayak kilime sürtünüyordu ilkin. Sonra anahtar şıngırdadı. Kilit öttü, döndü. Kapı açıldı. Anahtar delikten çıktı. Kapı örtüldü. Ayak sesleri...

Ne güzel duyuyodun her şeyi. Dinle bak...

Gıyas dışarda şimdi... Heybede Dinçer. Kapıyı kilitlemek için döndü bak... Anahtar kilide girdi, kilit öttü, kilit döndü. Gidecek. Dinçer'le... Nereye oğlum bizsiz?

Merdivenden inecek şimdi. Üç adım. Bir - kii - üç... İndi.

Ayvaz masanın başında dikilmiş buna bakıyordu karşıdan. Bunun gözü kapalıydı ama biliyordu. Görürmüş kadar. Alt kattan, "Hani sevgilim diyecektin?" dedi Beyazıt. "Sevgilim," dedi Bahâ. Ayvaz'ın sinirli sinirli nefes alışı çalınıyor sandı kulağına. Gözünü açıp bakınca o olmadığını anladı. Kendi soluduğunu.

Gıyas'ın taş sahanlıkta yaralı gibi sürünen ayak sesleri kaçtı içine.

İlaçladı beni ecdadını siktiklerim... Oğlan öldü... Korktular benden... Oğlan öldü...

Midesi bir kere daha ağzına geldi. Dışarıya verdi dikkatini. Rüzgâr geldi geçti.

Gıyas... Oğlan sağsa arabanın arka kapısını açacak şimdi... Yok ölüyse, o zaman bagajı... Dinledi. Dinlemese de duyardı, ama o zaman bodrumun sesini de duyardı.

Ana! Arka kapı!

Oğlan sağ. Hastaneye götürüyo manyak. Ciddi ciddi.

Gıyas'ın sırtındaki torbanın arka koltuğa atıldığını duydu. "Yavaş, hayvan!" Sonra kapıyı örttüğünü, bir adım atıp ön kapıyı açtığını, kendini koltuğa bıraktığını, anahtarı kontağa soktuğunu, çevirip marşa bastığını, vitese taktığını, farları yaktığını, yürüdüğünü.

Çenesinden süzülüp imân tahtasına akan salyasının sesini duydu. Elini kaldırıp silindi.

Hangi hastaneye götürüyon Gıyas?

Götür de tek...

Sahanlığın taşlarına yapışıp kopan lastik sesine verdi kulağını. Her turu sayabiliyordu. Şimdi kuyunun yanından dolanıp bahçe

kapısının önüne gelecekti. "Aha geldi." Şimdi inecek, bahçe kapısının kanatlarını açacak, gelip geri binecek, arabanın ön kapısını örtüp az çıkacak, tekrar durup inecek, bahçe kapısının kanatlarını örtüp dışardan kitleyecek, arabaya gidecek, binecek, kapıyı çekecek, gazlayıp götürecekti Dinçer'i.

Ama öyle olmadı. Sesler tekrarlandı, araya da lastiğin biri cop diye çamura dalmış gibi ıslak bir ses girdi karıştı. Sanki Gıyas taş sahanlığı tekrardan geçip bahçe kapısının önüne tekrardan gelmiş, bu iyi duyamadıysa diyerek son kısmı tekrarlarmış. Fazladan.

Çamur çukur kısmı hariç. O da fazladan.

Tabii... İlaç... Karıştırıyodu insan.

Uykuyla uyanıklık arasında düşündü durdu. "Üç kapı sesi olması lâzımdı. Niye dört?"

Gıyas gitmişti çoktan.

Dinçer gitmişti.

Kulakları boşa çıkmıştı. Mecbur içeriye yakalandı.

"Neydi? Yarın akşam mızırdanmak yoktu... de mi?"

"I ıh. Yok."

Sesler kesildi nihayet. Daldı çıktı Sermiyan. Uyku anlarında sene geçmiş gibi geldi, uyanıklık anlarında dakika bile olmamış.

Geriye o soru kaldı tek: Üç kapı sesi olması lâzımdı. Niye dört?

"N'apıyon Orhan'ım?"

Elini kulaklarına götürdü; "Bağırma," diye bağırdı. Ne zaman geldiydi ki Beyazıt? "Niye ilaçladınız lan beni?" Genzinde çınlayan sesini tanıdı bu sefer.

"Ne ilaçlaması? Hastalandın mı yoksa? Getir bakıyım alnını."

"Bağırma da yalnız..."

Beyazıt, elinin tersiyle Sermiyan'ın ateşine bakarmış gibi yaparken dönüp Ayvaz'a sırıttı.

Bıraktığın yerde olabilirim, ama bıraktığın gibi değilim...

WILLIAM GOLDING

"Bak bakalım abisi, güzel olmuşlar mı?" Canı sıkkındı Sermiyan'ın. Kafasının içi çorba gibiydi. Dönüp baktı. Bol gelmiş tulum gibi kotlarının içinde her zamankinden daha çocuktu hepsi. Öküz değildi; Beyazıt'ın pantolonları bilhassa azıcık büyük aldırdığını biliyordu. Ne kadar küçük görünürlerse o kadar iyiydi çünkü.

Şunlara bak. Bahâ, Erdem, Ensar. Tak peşine, el öptürmeye götür bayramda.

İşe götürüyodun.

Erdem'le Ensar, Beyazıt'ın iyice oyuncak gibi görünsünler diye kemer köprülerine takıp pantolonlarının üstüne sarkıttığı gümüş renkli kösteklerini şıkırdata şıkırdata kapıya yürüdüler. Bahâ sondaydı. Sermiyan gözünü kaçırdı. Sırtındaki elma şekeri kırmızısı montun kol ağızlarından taşmış beyaz pelüşler hiç de öyle demiyordu ama biliyordu; bu oğlan hâlâ kabadayısıydı aşiretin. Hâlâ bi kümesin bi horozu pozları. "Güzel olmuş," dedi nihayet.

Hadi bakalım'dı. Yolcu yolunda gerek'ti. Ne diyecektik'ti? Aferin aferin'di.

Peşleri sıra kapıdan çıktı Sermiyan. Üç çocuk, Ford'un arka koltuğuna taş çatlasın iki adamlık yer kaplayarak yerleştiler. Beyazıt yanlarına, Ayvaz öne, Gıyas direksiyona geçti. Kapılar örtüldü, tavan lambası söndü, kırmızı montlar karardı. Farlar kuyunun boy-

nunu aydınlattı. Sermiyan döndü, açık kapıdan adımını attı içeri, Ford'un bahçe kapısının önünde durduğunu, kapısının açıldığını duyunca kaşlarını çatıp geri çıktı, Ayvaz'ın inip bahçe kapısını açışına, Gıyas'ın açık kapıdan geçişine, Ayvaz'ın yürüyüp kapıyı dışarıdan örtüşüne baktı. Şimdi duvarın ardından araba kapısı sesi gelecekti.

Geldi.

Karanlık bahçeye boş boş baktı. Ensesini kaşıdı, dönüp eve girdi.

Şu ilaç ne ilacıydıysa, bulabilirse bi tane daha çakayım diyodu. Mutfağa gitti, rafları, kavanozları aradı, buzdolabını açtı, kapak gözlerine, sebzeliğe baktı. O kadar güzel bi ilacı mal gibi ortaya bırakmazlardı gerçi. Devam etti aramaya. Bugün elli sefer sormuştu Gıyas'a Dinçer'i ne ettin diye. Talha hastaneye götür demişmiş, o da götürmüşmüş. Fısır fısır, karı gibi kırıta kırıta, kibar kibar... Hangi hastaneye aslanım? Kucağında kanlı çarşafla girip yetiş doktor demedindi ya? Bi yere bırakıp kaçtındı kesin. Onu soruyoduk. Nereye?

Banyoya gitti. Aynanın tablasına göz attı, orda da yoktu tabii, çıkıp bodruma yöneldi. İnşallah çocukların odasında bulaydı bari. Alıştırma odasına girmezdi hiç inşallah.

Kapıyı açıp bir adım attı Bahâgilin odasına. Bi Gıyas'la beraber getirip attıkları gün girmişti buraya, bi iki gün sonra bakmaya diye, bi de şimdi. Burnuna pis bir koku çarptı. Elini atıp duvardaki kara düğmeyi buldu, lambayı yaktı. Neydi lan bu fare ölmüş gibi? Bakındı. İlacı burda saklarlar mıydı ki bu salaklar? Bi ihtimâl, somyaların altında filan?

Burnunu büze büze yürüdü. İkisi şu yatakta, ikisi de bu yatakta yatardı çocukların. Artık biri tek başına yatacaktı. Bahâ kesin. Gidip somyanın altına baktı. Yan yana iki naylon sepet gördü, bir parmağını birinin, öbür parmağını da öbürünün örgüsüne takıp çekmece gibi kaydırdı. Cicili bicili karı donu doluydu iki sepet de. Tam orospu işi. Yaldır yaldırlarından aldırmıştı Beyazıt. Kırmızı, pembe, dallı güllü. Bi dantelleri eksikti.

Çöktüğü yerde yarım sağ yapıp öteki divanın örtüsünü kaldırdı, iki sepet de orada görünce geri kapattı. Ayağa kalktı, kalkınca gene arttı koku.

Şu neydi, pencerenin pervazındaki şu?

Ana!

Ağır ağır yaklaştı, gözlerine beyaz perde inmiş karga kafasını gördü. Koku ondan geliyordu. Gıyas'ın işiydi kesin. Karga da karga, karga da karga, kafalarını beyinlerini siktiydi bunların. Pis. Ne yaptıysa çocuklara bunla? Geri gidip soldaki divanın altından rastgele bir don aldı geldi. Ortası mor menekşeli yeşil saten. Mendil gibi kullanıp açık gagasından tuttu karganın kafasını, çekti. Pıhtılaşmış kanla pervaza tutunmuş kafa acıklı bir cıyırtıyla koptu geldi. Birkaç kara tüy kaldı kuru kanın üstünde. Allah belânı versin Gıyas!

Sol eliyle burnunu tutup çıktı odadan. Yeşil donu kafanın üstüne doladı, bohçalayıp düğümledi, yukarı çıkan merdivenin ilk basamağına bıraktı.

Şu öbürkü oda şimdi... Beyazıt'ın çocukları 'alıştırdığı'. Kulpu bastırıp kapıyı itti. Bak burası mis kokuyodu meselâ. Orospu parfümü. Elini kaldırıp duvardaki düğmeyi çevirdi. Ortalık kızardı. Keraneye çevirmişin lan!

Raf maf aranırken kapının yanındaki duvarda kamyoncuların meşhur ağlayan çocuk posterini görüp kahırlandı. Aklına Dinçer geldi.

Süslü püslü, yalandan cibinlikli karyolanın başucundaki konsolun üstünde duran abajura gidip ipini çekti. Gene kırmızı. Hay senin!..

Çekmeceyi açtı. Ana amına koduğum!

Yabancıca dergi vardı bissürü. "Te-en-a-ge be-ne-fit" diye heceledi birinin ismini. Kapağında, elini kucağına oturttuğu el kadar oğlanın saçlarına dolamış takım elbiseli herifin fotoğrafı olanını aldı, yatağa oturdu, dizine koydu, ama açamadı. Çocuğun yüzünden acı akıyordu, gözlerinden korku. Poz yapıyodu belki de çocuk. Ama yok lan.

Lan?

Bakamadı.

Biz n'aptık lan?

Dergiyi karga kafası tutar gibi tuttu ucundan, aldığı yere bıraktı, dağılan, çıkıntı yapan alttakileri eliyle düzledi şöyle, çekmeceyi sürdü, kalktı, odadan çıktı.

Midesi ağzındaydı.

Aklına Dinçer geldi. Hadi o hastaneye kapak atmış, kurtarmıştı bi yerde.

Bahâ geldi aklına. Erdem, Ensar... Koşaradım merdivenleri çıkarken don giydirdiği karga kafasını söve döke aldı, sarı ışığa kavuştu.

Koca herifle o ağlak suratlı incecik çocuk da gelmişti peşinden. Bahçeye kaçtı, oraya da geldiler. Tırnaklarıyla kazdı hızlı hızlı, çukuru ökçesiyle genişletti, kesik başı donuyla beraber attı içine, örttü, gömdü, basıp düzletti, az da tepindi, eve döndü.

Ne ettik lan biz?

Nerdeydi şu soktuğumun ilacı? Yanlarında taşımıyodu ya bunlar.

Televizyonu açayım dedi biraz. Eli belinde, gitti kumandayı aldı, geri dönüp oturdu, düğmeye bastı, doğrudan Tele On çıktı. Dan dun müzik çalıyo, bissürü uzun bacaklı, çivi topuklu, başları tavus tüylü karı bacaklarını kaldırıp kaldırıp indiriyolardı. Memelerinin ucunda birer yıldız. Bakarken bakarken, Bahâ'yı görüyomuş gibi oldu karıların arasında. Tele On'un ordan, ağlayacakmış da korktuğundan ağlayamıyomuş gibi. Gözünü kaçırdı, "Ecdadını sikeydim senin Sermiyan!" gözünün önündeki define sandığını da ancak o zaman gördü.

Hemen fırlayıp hamle etti televizyonun altındaki komodine. Üst çekmecesini açtı. Bi tornavida, bi pense, bi kutu kürdan, bi kutu kibrit, iğnedenlik, bikaç makara, iplik, makas, kerpeten, şu bu. Karı gibi dizmişti Beyazıt maşallah. Kapattı.

Alt çekmecede buldu aradığını; kutu kutu tantum. Bir tane koparıp aldı, kutuyu yerine koyarken az gelir belki diye düşünüp önce bir, sonra iki tane daha aldı, gitti mutfağa, hapları ağzına atıp musluğa eğildi, açtı, içti.

Acelesi yoktu. Döndü salona, televizyona daha bir rahat baktı. Erdem'le Ensar da karışmıştı şimdi karıların arasına. Dergideki o ağlak çocuk, bi de mavi çarşaflı Dinçer.

Ne yaptıydık oğlum biz?

İçi karardı. Sonra tantum çıktı sahneye. Televizyonun sesi yükseldi, tavandaki lamba düdüklü tencere gibi ötmeye, sarı oklar püskürtmeye başladı. Denemek için ayağını yere vurdu, eve kam-

yon çarptı sandı. Dirseğini kanepenin kolçağına yasladı. Kolçak kapı gibi gıcırdadı.

Oh.

Zihni açılıverdi.

Geçmiş asla sona ermez... Hâttâ geçmez bile.
WILLIAM FAULKNER

Şimdi... Kaç açıldın, kaç kapandın? Kapı sesi. Tamam! Bunun için çıktıydık.

Ne güzel haptı lan bu. Dün gece bu geceydi sanki. Zihninde açılan yoldan dün geceye, kavanoza düşen bozuk para gibi aklına bir bir düşüp gelen kapı seslerine gitti.

Evin kapısını boş geç. Sayma. Gıyas çıktı. Çıksın. Ford'un arka kapısını da sayma. Dinçer yattı. Ön kapıya bak. Bahçe kapısına... Say.

Saydı: Dört. Bir daha saydı dört, sonra bir daha, gene dört.

Anladık, dört de... Üç kapı sesi olması lâzımdı. Niye dört?

Gözü, tepesi uçmuş fabrika bacası gibi duran kuyuya gitti karanlıkta. Elinde fener, yavaşça yürüdü. Güm de güm. Ankara'da bunun ayak seslerini duymayan yoktu garanti. Kuyunun başında durdu bir müddet. Elleri kolları kendinin değilmiş gibiydi. Yanlamasına uzandı şöyle, sağ bacağını büküp eşeğe binermiş gibi attı üstüne, yanağını kapağa yapıştırıp biraz dinlendi, kulpu gördü, uzandı, yakaladı, kendini milim milim yukarı çekti. Az yattı o vaziyette. Kuyunun içinden ses geliyor mu diye dinledi. Gelmiyordu. Yattığı yerden açmaya çalıştı kapağı, olmadı. Rüzgâr öttü, ağaçların dalları çatırdadı, yere bir ayva düştü, beyni zonkladı. Zor zahmet kalktı. El fenerini bırakıp bacaklarını kapağın iki ya-

nına bastı sağlamca, kulpa asıldı. Kapak, dün gecenin fazladan sesiyle açılıverdi. Ölçtü, biçti, tarttı, döktü, doldurdu, bir daha ölçtü, "Üçüncü sesi bulduk," dedi. Dörtten bir evvelki. Bahçe kapısının sesinden önceki ses. Bacaklarının arasındaki kara kuyuya baktı. Lan? Yoksa?

Anladı. "Allah belânızı versin lan!" Yerde bıraktığı el fenerine baktı. Bi de çamura girmiş lastik sesini bulursaydı tamam. Tahmin ediyordu gerçi. Çamura girmiş lastik sesi falan değildi o. Kuyuya atılan bir şeyin sesiydi.

Öldürdünüz de buraya mı attınızdı lan bebeyi?

Kussa kusardı şimdi. Eğildi, feneri aldı, ışığını bahçede avare avare bir gezdirdi şöyle, sonra usul usul kuyunun karanlığına indirdi. Beyaz ışık, taş duvarı yol yol taradı, dipte çamur kadar kalmış azıcık suyun içinde yatan mavi çarşafı aydınlattı. Bok kokusu da sidik kokusu da kan kokusu da el fenerinin ışığını bekliyordu sanki; hepsi bir olup hücum etti yukarı.

Allahhh!

Çok çok üç metre aşağıdaydı mavi çarşaf, ama yüz metreymiş gibi geldi buna. Dikildi kaldı kapağın yanında. Vah Dinçer! Öldüydün de meğer götürsün bi yere atsın diye Gıyas'a mı verdiydi seni Beyazıt? Ondan mı ilaçladılardı bizi? Haberimiz olmasın, bilmeyelim çünkü? Olsa ne olurdu lan? Adam mıydık biz ki diklenelim, alalım seni ellerinden? Olsa ne olurdu?

Vah kuzum! Ben de öküz gibi baktım mıydı hastaneye gidiyon diye? Demek benden mi sakladılardı öldüğünü? Benden? Niye lan? Bilsem ne olurdu oğlum? Küser miydim Beyazıt'a? Polise mi şikâyet ederdim? Niye sakladınız lan benden? Ha siz ha ben lan! Ne farkımız var lan!

Öylece, bacakları kapak açıklığında ayrık, dikilip duruyordu kuyunun ağzında.

Dün gece... Ne kolaydı hatırlaması.

Dönüp didik didik etti her dakikayı. Bir şey daha hatırlaması lâzım gibiydi sanki. Bir şey. Ufacık, bi tecik bir şey daha. Mışıltı meselâ.

Gıyas'ın omzundaki çarşaftan gelen incecik mışıltı. Varla yok arası.

"Sağdı o dakkada," diye hırlarken buldu kendini. "Sağdı lan! Diri diri attınız çocuğu lan." Az daha bağırsa, beyni kulaklarından fışkıracaktı. Takmadı, kaldırdı kafasını, bağırdı: "Sağdı laaan!" Koca bir el saçlarına yapıştı arkadan, o dergideki ağlamaklı çocuk gibi geriye çekti kafasını, kuyunun üstünden uçurdu, çaldı sırtını toprağa. Ciğerleri ağzına geldi, öksürdü, beyni büyüdü büyüdü, kafasının duvarlarına çarpmaya başladı.

Çok fenaydı. Bayıldı bayılacak, ama tantum bırakmadı yakasını. Ne kusmaya müsaade vardı, ne uyuyup gitmeye.

Hıçkırdı, boğuldu, tıkandı, katıldı. Ciğerleri tükürüğüne karışmış gibiydi. "Dinçeeer!" diye uludu göğe doğru. "Dinçeeer!" Geberiyordu başının ağrısından.

Geber amına koduğum! Gıyas öldürmedi Dinçer'i; sen öldürdün, geber!

Ağladı, uludu, öksürdü. Her nefeste, her seste biraz daha kaynayıp fokurdadı beyni, kafasının duvarlarına çarpa çarpa aldı bunun canını. Az bileydi buna!

Ulan, bi tane de mi yıldız olmazdı şu gökte arkadaş?

Yıldız, ay, karanlık derken duruverdi her şey. Dünya, rüzgâr, kurt kuş, böртü böcek. İyi geldi. "Öldü tamam," dedi göğe doğru. Ama burada çürütmeyecekti Dinçer'i. Çiftlikte bi dondurma yediremediydi; götürüp Beştepe'ye, kimselerin uğramadığı bi yere gömecekti.

Kalk lan kalk! Zırlama!

Dirseklerini yere dayayıp önce kafasını, sonra sırtını koparttı yerden, az dikilip yan döndü, dört ayak üstüne geldi, dizlerini sırayla büküp tabanlarını bastı, ellerinden güç alıp doğruldu. Buydu demek? Kafan kopmasın diye salak salak kasacağına kopsun varsın diye o yana bu yana çarpacaktın kendini. Sonra geçiyodu. İyi.

Kuyunun boynu göğsüyle karnı arasında bir yerdeydi. Az evvel çıkabilmek için nasıl da debelendiğini hatırlayıp şaşırdı. Ne vardı lan? Şöylecik kenarına elini koydun muydu... Hop. Çıkıverdi. "Burda kalmayacan Dinçer." Ford burda olaydı ah...

Bir şıpırtı duyup irkildi, gene ağladım da gözümün yaşı yere düştü sandı, el fenerini aldı... Bir şıpırtı daha. Işığı tutup parmaklarını kontrol etti. Kuruydu işte. Ağlamıyodu canım.

Bir şıpırtı daha. Lan? Açık kapağın başına geçti, bacaklarını ayırıp eğildi, feneri dibe tuttu. "Dinçer?" Ses gelmedi.

Işığı, nasıl inerim diye kuyunun duvarlarında gezdirirken beride bacaklarının dibinden başlayan döşeme taşlarına merdiven niyetine raptedilmiş enlemesine inşaat demirlerini gördü. Tam inmek için hamle ediyordu, şıpırtıyı daha yakından duydu bu sefer. El feneri bir elinde, döndü arkasını, ayağını ilk demire bastı. Su bir kere daha şıpırdadı aşağıda.

Hayır, Dinçer mışıldadı.

"Dinçeeer!"

28 Ekim gecesiydi.

Lâkin sevgi bir kardeşlik bir
Tut elinden çocukların gibi, zor değil
Bütün insanları sevgide
Birleştir.

GÜLTEN AKIN

Koca Mesnevi'den tek bir kelimenin altını
çizdi: "Üzülme!"
Sonra gitti...

Üzülme...

* * *

Hayat; Bahâ, Erdem ve Ensar için tantum'lu ve acılı devam ediyordu. Alıştıkça azalıyordu acı. Veya tantum çoğalıyordu.

* * *

On bir yetimden mürekkep mafya piliçleri, kendilerini yetim bırakan Deccal'ın koordinasyonunda on bir koldan on bir hevesle saldırmışlardı Ankara'ya. Şu iş bir bitsindi hayırlısıyla, bir ara gene alırlardı intikamlarını. Kanlarını yerde koyacak değillerdi. Ama önce şu iş...

Bu heveslerinde Gülhan'ın Deccal'a yaptığı, "Ne lâzımsa ver mafyacı yavrularına, nasıl yemleyeceksen yemle, çocukları bulmaya bak sen. Kenan bizden. Annemle Kayhan'ı zaten boş geç. Ruhları duymaz, ver gitsin alayını tapuların," delikanlılığıyla açığa çıkan on beş bin tapuluk motivasyonun faydası olduğu muhakkaktı, ama Deccal'ın aynı gece Melih'e babadan yadigâr şûrâ salonunu buza keserek kestiği; "Bir: Ankara'da oğlan çocuklarını fuhuşa sü-

ren ne kadar pezevenk varsa bulunacak!.. İki: Bulunanların hepsi bana getirilecek!.. Üç: Şûrâ bitmiştir," raconunun daha tesirli olduğu daha da muhakkaktı.

* * *

Asmaaltı'nın Beyazıt haklı çıkmıştı ötede; oluk oluk para kazanıyorlardı. Sermiyan en nihayet Bakkal Kâmuran'a borcunu ödemiş, anasına harçlık bırakır olmuş, Ford Beyazıt'ın üstüne yapılıydı, kendine gımgıcır bir araba alabilmek için bir kenara para atmaya bile başlamıştı. İşler iyiydi ya, Gıyas'ın evde yalnız kaldığı bir gece kuyuya bakıp ölü çocuğun kanatlandığını göreceği tutmayaydı daha iyi olacaktı. "Ne yaptın ölü çocuğu Orhan? Biraz yumuşasın, otopsi yapacaktım," diye tıslıyordu pisikopat şimdi. Korkudan gebere gebere kestiği karga kafalarını da gözüne gözüne sokuyordu bunun. "Lan bi git. N'apacam ben ölü çocuğu? Ne diyon? Kim ölmüş?" falan diye salağa yatıyordu bu. "Senin aldığını biliyorum. Saklayamazsın. Lütfen söyle. Ne yaptın?" deyip hıslaya hıslaya uzaklaşıyordu Gıyas o zaman. Bir gün iki gün uzak duruyor, ilk yalnız yakaladığında tekrar sokuluyordu. "Ne yaptın ölü çocuğu Orhan? Lütfen ama."

Ölü çocukmuş! Bu bulduğunda yaşıyodu lan en azından. Ne vicdansız adamdın lan sen! Bir şey dememişti tabii. Gıyas'ın Talha zannettiği, kendisinin de Beyazıt zannettiği Beyazıt'tan saklı iş yaptığını anlamıştı. Yoksa seve seve okurdu bunu, Sermiyan'ı da Orhan sanıyordu, "Orhan oğlanı alıp götürmüş kuyudan," derdi. Ama diyemiyordu, çünkü Beyazıt akıllı adamdı; kendi evinin kuyusuna ölü gömer miydi hiç? Mutlaka "Git şunu dağda bayırda bi yere göm," demişti. "Burdan ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

Gıyas'ın Beyazıt'la Ayvaz'dan gizli iş yapması, hepsinden gizli iş yapan Sermiyan'a yarıyordu şimdilik. "Hatırlamıyom oğlum o geceyi," deyip üste çıkıyordu hâttâ. "Basmışınız ilacı, basmışınız ilacı. Yattım mı yuvarlandım mı hiçbi şey hatırlamıyom."

Dinçer'i kuyudan çıkardığı o gece, bütün duyargalarını açtığı gibi zihnini de açmıştı tantum. Şu yana yürüsen Konya yoluydu, dakka başı araba geçer, biri durmasa biri dururdu ama kime ne anlatacaktın? Kucağında öldü ölecek bi bebe?

Bu yana yürüyüp köyün kıyısından, taş ocağının yanından geçmiş, kolları sızlayınca ıslak mavi çarşafa sardığı hafif yükünü Gıyas'ın yaptığı gibi sırtına atmış, kenara kuytuya sine sine Balgat taraflarından Konya yoluna sarkmış, ucu bucağı görünmeyen, tanklı toplu bir askerî araç konvoyunun asfaltın ortasında cenaze alayı gibi sıralandığını görünce ödü patlamış, tarihi hesap edip ertesi günün Cumhuriyet Bayramı olduğunu hatırlayınca yolun zaten o yüzden kapalı olduğunu anlamış –sağda solda asker de yoktu, niye olsundu, cemse mi çalacaktı millet?– Dinçer'i Trafik Hastanesi'nin karşısındaki lambaların altına yatırmıştı. Ölmüştü zaten büyük ihtimâl; ne zamandır mışıldadığı yoktu. İlk gelen görsün diye yüzünü gözünü de açmış çocuğun, kimseler görmesin diye sağına soluna bakmış, bıraktığı gibi sine sine kaçmıştı. Bizden buraya kadardı. Yolu ağlaya ağlaya dönmüştü.

"Ben öldürdüm," diye dövünüyordu için için. "Ben."

* * *

Fehiman hamile değildi artık, ama hâlâ kıllıydı. Celil, gaga burunlu başhekimimiz Naim Orhun'a havale etmişti karısını, başhekimimiz de itin götüne sokup sokup çıkarmaya başlamıştı bunu. Karına sahip çıkacaktın kardeşim. Anlayacaktın bir sıkıntısı mı vardır nedir, bir başına komayacaktın evde. Hadi kodun, nöbetin biter bitmez yetişecektin itfaiye gibi. Evet efendim, sokak kedilerine de yetişecektin karına da yetişecektin. Sana emanetti onlar, bize değil, Hem sen polis amiri değil miydin kardeşim? Ne konuşuyordun?

Bağırıyor, homurdanıyor, lâf sokup çıkarıyor, sonra zehirini atmış akrep gibi sakinliyordu. "Maalesef çok çok ilerlemiş çok kistli yumurtalık sendromu var Fehiman'da Celilcim," diyordu o zaman. Polikistik over sendromu diyorduk tıbben ya boşver'di sen tıbbı, çok kistli yumurtalık de geç'ti. Hayır canım, hamile kalmasına mâni bir illet değildi bu, doğurmasına mâniydi. İstediği kadar hamile kalabilirdi yani, ama her seferinde düşürecekti, çünkü erkeklik hormonu salgılıyordu karın. Erkekler doğurmazdı biliyorsun. Evet; o gece eve zamanında dönsen de düşürecekti dönmesen de. Sıkma'ydı canını, üzme'ydi kendini, senin kabahatin yok'tu.

Sonra gene delleniyor, "Bu seni temize çıkarmaz birader!" diye dayılanıyordu. Şurana kadar yeraltı dünyasına batmıştın zaten; temize çıksan kaç yazardı? "Bi sus be adam, bi sus, Allah aşkı için sus bi," diye düşünüyordu o zaman Celil. Zaten Taci denilen o sapığı da bulamamıştı, burnundan soluyordu. Kaybolmuştu herif. Ne izi vardı ne tozu. Çarşı esnafından adresini de alıp evine kadar gitmişti, anasının danasının da haberi yoktu itin nerede olduğundan. Karakola haber vermişlerdi hâttâ. Öldü mü kaldı mı diye hastanelere bile bakınıp duruyorlardı. Hey yavrum hey, ölür müydü o şerefsiz, kaçtıydı tabii. Ama onda değildi kabahat, bundaydı. Hayvanı bile bağlamadan bıraksan kaçardı mezbahanın önünden. Bağlandı mı bağlanıyodu işte basiretin! Kelepçeyi süs için mi taşıyodun sen belinde yaa?

Koş o yana dön bu yana, hayat mıydı bu anasını satayım, ne olacaktı böyle hâlimiz, kaç parçaya bölünecektik aslanım, kaç yerde birden olacaktık? Öff!

Fehiman ne olacaktı? Hormon tedavisi görmezse bununla sakal bıyık yarıştıracak, hormon kokteyllerine dalarsa sadana gibi kilo alacaktı. Naim Orhun'un "Bulsa bulsa o bulur bir çare," deyip adam yerine koyup çağırdığı Veysel, ki bu da çok itimat edip salak gibi gazı vermişti Fehiman'a, "Hormonu unut," demişti kızcağızın suratına karşı. "Vücudunun sana vermediği şeyi sen gidip bakkaldan alamazsın kızım." Elektrikli tıraş makinesi tavsiye etmişti ondan sonra da. Permatik kıl dönmesi yaparmışmış.

Şurasına gelmişti Celil'in. Vallahi.

* * *

Memiş iyileşmişti. Okan'la sarmaş dolaş, yerde yatıyordu artık. Akıllı hayvandı, özel odanın banyosuna sıçıyordu. Okan da oturaklı küvete. Ara sıra koridorda bir ördek, bir sürgü düşüp tangırdıyor veya bir serum şişesi düşüp şangırdıyordu. Hemen kapıya saldırıp ana avrat havlıyordu o zaman Memiş. Sosyete tedirgindi. Mehmet Sana'ya fenalıklar geliyordu. "At şunları artık. Allah rızası için at. İyileştiler diyorsun bak."

Tamam lan tamam. Ne vicdansız adamdın lan sen!

* * *

Sokağa salacak değildi hayvanları Veysel. Tutup Dikmen'deki eve götürdü. Berna Veysel'in meşrep sınırları içine girmeye çalışmaktan vazgeçmeye çalışmakta bayağı bir merhale kat etmişti. Gönlü, evet, Veysel'de olsa da, kafası Gülhan, Naim Orhun ve Zila'nın dediklerindeydi. Yarım homoseksüalistti o. Asla bir kadın değil, ama asla bir erkek de değil. Erkek gibi, hem de kadın gibi bir şeydi. Travestiydi işte. Kestirmeyecekti. Tam tekmil bir homoseksüalist olmak ona göre değildi; tam tekmil bir kadın veya tam tekmil bir erkek olmak da. Ama tam tekmil bir hayvansever olmak tam ona göreydi. İlk günden sattı Veysel'i, Memiş'in ağzının içine düşmeye başladı. Ay ne güzel şeydi bu yaa! Hem kız hem de Memiş ha? "Aynı senin gibi," diyordu Veysel. "Hem erkek hem de Berna." O da Okan'la düşüp kalkıyordu zaten. Gülüşüyorlardı. Ve işte de buydu hayat. Yapmak yetmiyordu, isteyerek yapacaktın. Buydu işte.

Veysel "Hah şöylee," demişti Berna'yı nihâyet kadın gibi giyinmiş gördüğü ilk gün. "Fena oldum seni böyle görünce, içim acayip soğudu, nerdeyse tiksindim bile, seveceğim vardıysa da artık hayatta sevemem ama bakarsın severim de yani. Belli mi olur? Neysen o ol yav. Hah yav. Hah şöyle. Ama fazla sokulma. İçim kaldırmıyo."

* * *

GMK 133 Foto'nun da eviydi artık. Gelirken sokak çocuğu hürriyetini de yanında getirdiği için sınır tanımıyordu doğal olarak. Ortalıkta dört dönüyor, kırıttığı zaman çok kızdığı, kaş göz edip korkunçluklar yaptığı için Kübra'dan acayip çekiniyor, Naim Orhun'dan sebepsiz yere korkuyor, İrfan'ı ölüm tehlikesine yeni gelmiş bir kaderdaş gibi falan görüyor, evde bulabildiği zamanlarda Kübra'nın yeşil torbasını kaptığı gibi gidip oturuyor önlerine, Kenan'la peçiç, Edip'le soru-soru oynuyor, her seferinde pes eden Edip oluyordu, odunlukta kalmaya geldikleri birkaç gece kovaladıydı eskiden diye Stopali'den uzak duruyordu. Bakarsın burdan da kovalardı tamam mı? Veysel'le Zila'yı çok sevse de en iyi arka-

daşı Gülhan'dı. Rol modeliydi bir yerde. Kadın olduğu hâliyle erkek gibi giyinebiliyorduysa o?.. Di mi? Yağlana yüzlene şımarıp nitekim, günün birinde karı gibi de giyinip süslenip salona gelip eteğini savura savura kendi etrafında dönüp "Nasıl olmuşum?" diye sorduğu gün çarşı karışmıştı. Zila dizlerini döve döve kahkahalar atarken Kübra da çökmüş bir yana, dizlerini döve döve ağlamıştı. Bi tane normal bi insan gelmeyecek miydi şu eve Allah'ım? Nası bi insanlardı anam bunlar? A aa!

* * *

Ve hayır kardeşim.

Bir tane normal insan gelmeyecekti şu eve. Nitekim...

"Gelin anam, geçin, girin, buyrun... A aa!"

En önde Deyzi, onun hemen arkasında Belami, onun arkasında da Ahsen'le Aşkım, numaraları kırk iki ilâ kırk dört arasında değişen çivi topuklu ayakkabılarını şıkırdata şıkırdata girmişlerdi ışık şelalesinin altına. "Beernaa burda mıı teyzee?" demişti Deyzi.

"Yok da..." Nası bi kadınlardı anam bunlar? "Zila var. Geçin." Nası bi sesleri vardı öyle boo boo? Geçmişlerdi.

"Gelin gelin." İrfan'ı emziriyordu Zila.

Ay meıbaa'ydı. Rahatsız etmiyorduk inşallaah.

"Maden suyu için kız," demişti Zila. "Geçip otursanıza şöyle." Gülhan'ın arkadaşları mıydınız siz?

Yok, Bernaa'nın arkadaşlarıydık biz. Bu Belamii'ydi, bu Ahseen, bu Aşkım, ben de Deeyzii. Bernaacım uğradıydı geçeende de, kaçırılan dört oğlan çocuğundan bahsettiydii. Hem onu bir görelim dediydiik, hem de bilgi verelim geelmişkeen. Yoktu aay! Ne adı vaardı çocukların, ne saanı. Kimse bir şeycik bilmiyordu Allaah seni inandırsıın. Biz de meraak ettiydik çook. Naaptınızdıı? Buldunuzdu inşallaah? "Bulamadık," demişti Zila. "Maden suyu içmiyo musunuz?" Ay yook, gaz yapıyordu biliyo musuun. "N'apacanız anam maden suyunu tatsız tuzsuz?" deyip elinde çay tepsisiyle sahneye çıkıvermişti Kübra. Mutfakta çay koyarken dökmüş düşünmüş, Berna'nın arkadaşları olduklarına göre, bunlar da Berna gibi, şey gibi, kız da oğlan, oğlan da kız gibi... A aa! "Buyrun. Taze demlediydim sıcak sıcak." Ay Allah razı olsundu hanımaannee!

Bu çok makbule geçtiydi vallaa. Ne güdük şeydin sen kıı. Tik de mi vaardı seendee? Ölme e mii'ydi. "Gıdık!"tı. Anam yapmayın'dı a aa! "Deli misiniz nesiniz? Şurda misafirsiniz dedik..."

İrfan'ın yemek saati sona ermişti o sırada. Zila oğlanı fayanstan vantuz ayırır gibi çekip ayırmış, ağzını burnunu öpüp somurmuş, yerim bu topları yerim deyip zekerlerine iki diş atmış, sonra da çevirip kıçının üstüne oturtmuştu. "Ayy! Nooldu kı o bebeciğe Zilaa?" Hiiç. Basbayağı bebecikti işte. Nesi vardı? "Ay yanlış anlama anacım, evleerden ıraak. Çocuk feelci mi geçirdi yavrucaaz?" Kübra tiklenip sust pust etmiş, Zila "Haa..." demişti İrfan'ı yeni görür gibi. "Yok yook. Pezevengi annesini şişlemiş benim aşkımın, benim aşkım da annesinin karnındaymış o sırada. Güme gitmiş işte." Ayağa dikip dizinde hoplatmıştı İrfan'ı. Şam şeytanı gibiydi it. Ay ne anasını siktiimin adamları vardı görüyo musuun? Yazıktı aay! Sen de sütannelik yapıyooordun di mii?

Kübra'nın tikleri bir tamam azmıştı. Nası bi konuşmalardı anam bunlar? A aa! Asıl siz evlerden ıraktınız.

Ama değillerdi.

Berna'yı bulamayıp Zila'yla Kübra'yı çok sevip İrfan'a da çok acıyıp pezevenklerinden nefes alabildikçe gelmeye başlamışlardı sonra zırt pırt. Gelmeye başladıkça da Gülhan'la tanışıp Gülhan'ı, Naim'le tanışıp Naim'i, Veysel'le tanışıp Veysel'i, Edip-Kenan çiftiyle tanışıp Edip-Kenan çiftini sevmeye başlayacaklar, daha çok, daha sık gelip gitmeye, daha uzun oturmaya başlayacaklardı. Göğe göz kırpa kırpa "Anam, bitmeyecek mi benim çilem?" diye sormaya başlayacaktı Kübra.

Ve gene hayır. Bitmeyecekti. Daha yeni başlıyordu. Nitekim...

"Berna evde mi teyzem?"

"Gelin anam, geçin, girin, buyrun... A aa!"

Dört travestiden birkaç gün sonra iki de orospu gelmişti; Sevil'le Nurşah. Bu Berna da nası bi kızdı anam? Önüne gelen kötü kadına evin adresini veriyodu. Yeterdi ama artık!

Tabii ki yetmeyecekti.

Sevil'le Nurşah'tan dört gün sonra da üçüncü cinsimiz zuhûr edecekti bir güzel: Engin, Sertaç ve Okşan.

Bununla da kalmayacak, önceki cinsimiz gibi sonraki iki cinsi-

miz de Zila'yı, İrfan'ı ve Kübra'yı çok sevecek, kâh bir geldiğimizde de Berna'yı görürüz diyerek kâh Berna yoksa da sizi görmeye geldik diyerek yol edecekti GMK 133'ü. Ama bununla da kalmayacaktı. Gel git Zila'ya da Gülhan'a da Foto'ya da İrfan'a da muvakkaten gelip giden Edip'le Kenan'a da muvazzafen gelip hiç gitmek istemediği hâlde mecburen giden Naim Orhun'a da, bir gelen bir gelmeyen Veysel'e de, utana sıkıla gelen Celil'e de, hâttâ Stopali'ye ve hâttâ Kübra'ya da yoldaş, gönüldaş olup ağırdan ağırdan postu sereceklerdi eve. Ama bununla da kalmayacaktı. Ev bulvardaydı. Oraya da postu sermiş olacaklardı.

Ve rahmetli Teoman Kemâni zamanında ar namus tertemiz olalım da şurda edebimizle hâyâmızla oturalım deyip bu sütübozuklarla cephe cepheye muharebe edip en nihâyet müzevir piç Levent sayesinde muzaffer olup başını kıçını örtüp nezih bir semt oldum diye tin tin salınmaya başlayan kockoca bulvarın eteğini kaldırıverecek, kopçalarını koparıverecek, donunu başına geçiriverecekleri.

A aa!

* * *

Gülbahçe İş Takip'te kaç gündür ardına kadar açıktı televizyonun sesi. Personel için çok tehlikeli bir durumdu bu, en çok da Yavuz'a vezir olan Kıvırcık için. Allah'tan taze mafyacılar boş durmuyor, paketleyip paketleyip birkaç pezevenk getiriyorlardı her gün de Ağa'nın kabarıp duran cebir dalgaları onların kafasında patlıyordu.

"Dört küçük çocuk arıyoruz. On dört on altı yaş arası."

"Bilmiyoruz Ağam. Bizimkiler kaşar."

"Bulun."

"Emrin olur Ağam."

"Nereye? Televizyon seyretmeden?"

* * *

Uğur kararını vermişti; Deccal olacaktı. Kadınlı erkekli bütün personele fil kulağı yakalı beyaz gömlek, siyah takım elbise, rugan ayakkabılı forma yaptırmış, yetinmeyip Taşkın'a Kıvırcık gibi saç

uzatmıyor diye bir hafta kadar küsmüş, nihayet barışmış, mizansen kesmediği için hakikatte de Deccal olmaya soyunmuştu. Ölü ölü bakışlardan bir hareketten bir harekete akışlara kadar. Durmaksızın çalışıyor, ilim tahsil ediyordu. Hikâyât önemliydi; tarzı kapmak bakımından. "O gece vuruşmaya tek başına gelmiş Taşkın," diyordu. "Adamın tarzını görüyor musun?" Taşkın kıvranıyordu. Şu fil kulakları gırtlağına basıp boğacakmış gibi geliyordu. Buna bile razıydı ama kim kalıyordu ki bu kadarla? Haber vermeden takıyordu beline makineyi Uğur Bey, mezar gibi batakhanelere bir başına baskın vermeye gidiyordu çıkıp çıkıp. Deccal olacak ya!

"Ama Uğur Bey, ben sizi nasıl koruyacağım böyle yaparsanız?"

"Kurdun boynu niye kalın Taşkın, niye kalın?"

* * *

Celil her geçen gün bir santim daha yaklaşıyordu kaleme kâğıda. Kaçamazdı. İneklik edip çocukları kaybettiğini, öküzlük edip bulamadığını bildirmesi gerekiyordu Hayri'ye. Naim Orhun hazır kıtaydı zaten. Zarfı sallıyordu:

Komiser Hayri ÖZDEMİR
Misyon Koruma
Türk Büyükelçiliği
KUVEYT

"Bugün son," diyordu. "Yazdın yazdın. Yazmadın, ben gönderiyorum Hayri'ye. Aha da zarf." Gene de bir biçimde empati kurup anlayış gösteriyor, göndermekten vazgeçiyordu.

* * *

Kayhan, Veysel'in "Yatağın altına girsen de kâr etmez. Çık şu tımarhaneden, kalan dört canının tadını çıkar. Salak mısın nesin?" fiştiği sayesinde, hazır ilişkileri de şeker bal olmuş, evliliklerinin basübadelmevtini kıskanç anne gölgesinin düşmediği bir yerde idrâk edebilmek için Lâtife Kemâni'yi Cemil Bey ve Nezihe Hanım'ın ihtimamına emanet edip Müjde'yle beraber evine dönmüştü.

Lâkin göt kısmetten çıkmışsa uçkur on yerinden kopuyordu.

Ortada bir basûbadelmevt falan yoktu meğer. Bir taraf varlığını ziyadesiyle hatırlayacak ve/veya hatırlatacak kadar ölüme yaklaşınca diğer tarafın "Ulan, kimseyi şu ölümlü dünyadan küskün göndermeye değmez," safsatası vardı. Hâl bu olup hayat işbu safsatayı tetikleyecek yeni bir enfarktüsü tetiklemeyince, merhamet bandıyla tutturulmuş evlilik bağı, kısmet uçkuru gibi on yerinden tiftiklenmeye, bin yerinden tel tel atmaya başlamıştı. Uzatmak mânâsızdı. "Hemen mi boşanalım, bir müddet ayrı mı yaşayalım?" diye sormuşlardı birbirlerine. Müjde'ye kalsa hemendi de, kimseyi şu ölümlü dünyadan küskün göndermeye değmezdi ulan, eh, peki, bir müddet ayrı yaşayalımdı madem. Kokusu çıkıncaya kadar Lâtife Kemâni'ye çaktırılmayacaktı vaziyet. Üzülmesin diye değil, sevinmesin diye. Hâttâ Pazartesi-Çarşamba-Cuma yemeklerine gitmeye devam edeceklerdi inadına.

* * *

Edip, Kenan'a belli etmeden dördüncü defa erteletmişti İsveç biletlerini. Hiç gidesi yoktu doğrusunu istersen. Anasını satayım, neyimiz eksikti şurda? Hastaları da atmıştık sırtımızdan ne güzel, gidip elin İsveç'inin laboratuvar delilerine bakıp bakıp hımın diyecektik de boyumuz mu büyüyecekti? İsveç Kralı; aferin Edip, biz de seni bekliyorduk, bir akşam Kenan'ı da al da bize gelin beraber, hanım da çok özlediydi mi diyecekti? Şahtık da şahbaz mı olacaktık? Hem Kenan ne olacaktı? Burada eğleniyordu bir taneciğim, eve bak, her yaratıktan bir numune vardı maşallah, Nuh'un Gemisi gibiydi, iyi geliyordu insana. Hem değişiklik Kenan'da ne etki yapacaktı bakalım? Hadi ters teperseydi? Çevreyi değiştirdikti de öyle kıyıya çektikti bir taneciğimizi zar zor, ya gene boğulursaydı? Niye gidecektik hem biz oralara? Rahat edelim diye; İsveç medeni memleket ya... İsveç İsveç'se GMK 133 de Hollanda'ydı anasını satayım. Hem burda Veysel vardı; beş Hollanda gücünde. Dur hele biraz'dı. Birkaç gün daha geçsindi hele.

* * *

Naim Orhun'u taşınma telaşı sarmıştı. Zübeyde Hanım sözde göçüyordu Etlik tarafına, ama yeni tesisteki tefrişat tam mânâsıy-

la bitmediği için Sıhhiye Sağlık Sokak'ta bir müddet mola vermesi gerekiyordu hastanemizin. Bizimki istediği kadar "Koskoca tesis, ne işimiz var apartmanda yahu? Bitsin inşaatımız, gideriz. Kaçmıyoruz ya," diye tepinsin, karar verilmişti. Paşa paşa söz dinleyecek, sığdırabildiğin kadar da ekipman, sığdıramadığını depoda saklardık biz şimdilik, nen varsa kaldırıp sonradan Belediye Hastanesi olacak, sonradan o da olmayacak apartmana götürecek, Etlik'tekinin eksikleri giderilip tefrişatı tamamlanıncaya kadar idare edecektin vaziyeti. Burnunun ucuna düşürdüğün gözlükle adamı gagalayacakmış gibi babalanmak sökmüyordu devlete. Hadi Hocam, hadi Hocam'dı.

* * *

Tıpkı Ulucanlar'daki Zübeyde Hanım gibi, GMK 133'ün üst katları da boşalmaya başlamıştı. Mimar Serkan Kılıç biraz lüzumundan fazla gelip gidiyormuş gibiydi sanki Zilagile. Bu durum Gülhan'ın dikkatinden kaçmıyordu. "Tamam Serkan, dün sordun, Zila da sana bildiğin gibi yap dedi, sen de anladım dedin, bugün niye soruyorsun bir daha?"

Hayır, belki Zila Hanım karar değiştirmiş olabilirdi yani. O bakımdan.

Gülhan homurdanıyordu. Zila kahkahayı basıp "Maden suyu iç," diye sesleniyordu Serkan'a. "Gel gel. Yanıma otur. Çok heves ettin sen."

* * *

İrfan büyüyordu. O kadar çirkin ve yassıydı ki, mecbur kalıyor, gözünün ötesiyle bakıyordun soytarıya. Zila'daki ışık aşkını falan görmeye başlıyordun. İnsan aşkını, muhabbet aşkını, temas, meşk, hayat, uyku aşkını falan. Gördüklerini görmeden bakıyordun mecbur, o zaman da Seher'i falan görüyordun; Seher'in rahmindeki İrfan aşkını, kalbindeki Berna aşkını, Berna'daki Veysel aşkını, Veysel'deki Bayram aşkını, Edip'teki Kenan aşkını, Hayri'deki Şengül Abla - Yılgör Abi aşkını, Deccal'daki intikam aşkını, Uğur'daki Deccal, Gıyas'taki acı, Beyazıt'taki oğlan, Ayvaz'daki para, Sermiyan'daki nedâmet aşkını görüyordun... Ve ama Celil, ama

Naim Orhun, ama rahmetli Teoman Kemâni, ama Foto, ama Belami, Deyzi, şu bu aşkını; hülâsâ 133'e yolu düşen herkesin, ama Zila, ama 133 aşkını görüyordun.

Göstere göstere büyüyordu İrfan. Kimseler, en başta da Zila farkında değildi ama, aşkı tefsir ede ede.

* * *

Üzülme...
Üzülebilecek kadar güzel bir yüreğin varsa sevin.
Üzülme.

Görülen şeylerin öte yüzündesin
Karanlık öyle büyüdü sorma, dön
Otlar ve böcekler hâlinde yaşamamız gerekse de
Sorma, dön
...

GÜLTEN AKIN

Celil, hem işgâl, hem de düşman kuşatması altındaki bir ülke gibi hissediyordu kendini. Her bir santimetrekaresi Fehiman'ın başına gelenden dolayı duyduğu ağır vicdan âzâbı ve Hayri'nin sokak kedilerinin başına gelenden dolayı duyduğu ağır mahcubiyet, ağır sorumluluk ve elbette gene ağır vicdan âzâbı tarafından işgâl edilmiş, karakol, nöbet, iş güç, hayra hizmet diyerek şer ile kurduğu gizli ittifak, dolayısıyla Deccal ve şüphesiz Naim Orhun tarafından sıkıca kuşatılmıştı. Herkes haklıydı, bir bu haksız.

En çok Fehiman haklıydı meselâ. Söyleyecek tek bir sözün yoktu kardeşim.

"Tamam Celil..." diyordu kız. "Tamam." Bebeğimizi kaybetmiştik, madem hastaydık da çaresiz, olacağı vardı madem, ona da tamamdı, ama kocamızın yanında kanamak isterdik, onun kollarına düşüp kalmak, ilk onun omzunda ağlamak isterdik. "Ne kocalar var..." diyordu esefle. İzin alıp koşuyorlarmış evlerine, hamile karılarının etrafında dört dönüyorlarmış canın bir şey çekiyor mu diye de aman da zaman diye. "Sen bir gün olsun sordun mu kiraz ister misin, döngel ister misin, turşu alayım mı? Hiç!" diyordu buruk buruk. Hadi bir yere kadar mesai de mesai, nöbet de nöbet, vatanı milleti kurtaracağım diye uğraş'tı, ona da tamam'dı, ama mesain bitince evine koşacağın yerde altgeçitlere koşup üç beş tane

sokak çocuğu için karını ihmâl etmeni, ihmâl edilmeye de alıştıydık gerçi, ama unutmanı anlayamıyorduk Celilcim yani. Her şeye evetti, buna değildi Celil. "Sen annesinin bile terk ettiği iki çocuk için beni, hadi beni de geçtik, kendi çocuğunu nasıl terk edersin Celil? Canım, unuttuğunu ben de biliyorum, mecâzen diyorum terk ettin diye Celil. Söyle Celil, bir şey söyle Celil. Unutmak da terk etmek değil mi neticede Celil?"

Celil de Celil. Ne desindi Celil? Haklıydı kız. Bir tek o haklıydı. Naim Orhun bokumu yesindi. Hayri'nin sırtını yere çaldırmışmış, karısına sahip çıkamamışmış; ona neydi lan? Kim Hayri'yi bundan daha çok sevebilir, Fehiman ve bebek için kim bundan daha çok üzülebilir, mafyayla kurduğu o ayıplı bağ ortaya çıkarsa kim bundan beter tüpü deldirebilirdi? Naim Orhun'a mı düşmüştü tasası? Bir de Hayri vardı tabii. Ne Hayri'ymiş arkadaş!

Yeterdi lan! Bütün bu olanlar, Fehiman'ın durumu hariç, Hayri'nin yüzünden değil miydi zaten hem? Ayrıca ne bilecektin, belki Fehiman'ın durumu bile Hayri'nin yüzündendi. Hayri adam olaydı Deccal meccal tanır mıydı bu? Zila mila tanır, her gün mesaiye gider gibi gidip dikizleyeceğim diye Fehiman'a gözlerini kapatır mıydı? Gözünün içinde sakal çıkmaya başlamıştı da kızcağızın, kulakları bile bundan kıllıydı da, bu zannetmişti ki Zila daha güzel de ondan öyle görünüyor. O karı da güzeldi ama şimdi. Yalan mıydı? Allah kahretsindi.

Keskin kalem darbeleriyle hançerleyip durduğu teksir kâğıdı bloğunu öteye ittirip dosya kâğıdı bloğunu önüne çekti. En az on sayfa yazarım diye düşünüyordu. Detaylar, şunlar bunlar iki, hadi bilemedin üç sayfa etse, dört sayfa günah çıkarıp ağlaşsa, sonraki üç sayfa da kendine acındırsa; "Biz de bebeğimizi kaybettik Ortak. Bizi de anla," falan... Anca.

Başladı: "*Ortak, ...*" Ne desem, lâfa nereden girsem derken bir de baktı mektup kâğıdını hançerlemeye başlamış. Buruşturup attı, yenisine geçti: "*Ortak, ...*" Düşündü, düşünürken bu kâğıdı da piç etmeyeyim diye yana itelediği teksir kâğıdını çiziktirmeye girişti. O bitti alttaki teksire geçti, o bitti alttakine geçti. I ıh. Yazamayacaktı. Yarın yazardı. İtti bu bloğu, çekti öbür bloğu, karala babam karala. Naim Orhun'un kaldırıp kaldırıp salladığı zarf geldi gözü-

nün önüne. Bugün değilse yarın postalardı pis herif. Niye salak gibi "Daha yazmadım," diyoduk ki sahi? "Yazdım," desek ne olurdu ki lan? Nerden bilecekti öküz? Yok yok. Bilirdi o. Bilmese bile "İyi madem..." derdi, "Sen yazdığına göre ben de şunu göndereyim artık. Bir de benden öğrensin." Hayvan! Bok! Deccal yüz bin kere adamdı bu hıyarın yanında. Veysel de. Bak, ispiyonlamayı akıllarına getiriyolar mıydı bi kere olsun?

Amaan... Kaç kaç nereye kadardı anasını sattığımının. Naim'den gelecek hayır Allah'tan gelsindi zaten.

Ortak,

Bu dünyada kaç adam tanıdın dersen, üç adam derim. Kafa kırık olmana rağmen sen, ibne olmasına rağmen Veysel, eli kanlı olmasına rağmen Deccal. Naim'den bi cacık olmaz.

Uzatmayacağım; uzattıkça batıyorum.

Ben senin sokak kedilerini zebun ettim Ortak. Orospu çocuğunun biri dayamış arabayı altgeçidin kapısına, çiftliğe dondurma yemeye gidiyoruz deyip kandırmış, almış götürmüş tuttuğunu. Gidiş o gidiş. Anlayacağın, emanet ehil ellerde değil artık. Dersen ki; "Niye artık? Sendeyken ehil ellerde miydi?", haklısın der, boynumu bükerim. Benden de bi cacık olmaz.

Onuncu gününde falan öğrendim seninkilerin kaçırıldığını. O gün bu gündür arıyoruz. O gün bu günün üstünden de geçti mi sana bir yirmi gün; bir aydır yoklar anlayacağın. Füme et oldum, yanıyorum Ortak. Daha önce de yazabilirdim ama dedim ki haber etmeden bulursak ruhun duymaz, biz de kepaze olmaktan kurtuluruz sana. Beceremedim. Beceremedik.

Böyle. Affet diyeceğim, yüzüm yok.

Haberdâr ederim seni. Bu kadar gecikmem bir daha. Söz.

Hadi Allah'a emanet.

Celil...

NOT: Çocuklardan bir Foto kurtulmuş. Zilagile yerleştirdim. Hayatından bir memnun ki, sorma.

EKSTRA NOT: Bahâgili Deccal da arıyor. Bana güvenme, çünkü ben de bana güvenmiyorum; ona güven sen. Babalarını gömdüğü maf-

yacı yetimleri var ya? Onları koştu işe, postacı gibi kapı kapı dolaştırıyor. Dedim sana; adam bu Deccal, adam.

Vazgeçiveririm korkusuyla okumadı bile ne yazdığını. Hızlı hızlı katladı kâğıdı, bir zarf çıkarıp içine yerleştirdi, çarçabuk yaladı, yapıştırdı, koydu önüne, çevirdi sırtını, yazdı:

"*Komiser Hayri ÖZDEMİR...*"

O sırada kapı açıldı. Komiser Hayri Özdemir, Celil'in şu dünyada tanıdığı üç adamın ikisinden, Deccal ve Veysel'den gelen ispiyon mektupları elinde, kapkara bir suratla içeri girdi. Sivildi. İlk defa.

"Ortaak?.." Bir taraftan ümitsiz bir sevinçle ayağa fırlarken bir taraftan da elindeki zarfı çekmeceye sokuşturmaya çalışıyordu Celil. "İzne mi ayr..."

"İstifa ettim."

"İst..."

"Sayende."

Ve yolumuz var daha
Her şey olgunlaşır
Çürüyüp dökülür zincir
En güzeli, yol yürüyüş öğretir
Dostum, eskimeyen arkadaşım
GÜLTEN AKIN

Sarılıp koklaşmış, öpüşüp kucaklaşmış, birbirlerinin sırtına sırtına vurmuş, "Dur bi bakayım sana," deyip kol mesafesinde açılıp açılıp sarışmış, ne yapacaklarını, pozisyonlarını ne edeceklerini bilemeden odanın ortasında dikilip dans eder gibi sallanmış, en nihayet geçip misafir koltuklarına oturmuşlardı karşılıklı. "Harbi istifa etmedin de mi? Şaka yapıyosun."

Yoo, etmişti Hayri.

"Vallaha de!"

Vallaha'ydı.

"Ölümü gör bak!"

Öff! İki mektup almıştı tamam mı. Biri Deccal'dan, biri de Veysel'den. Çocukların kaçırıldığını yazıyorlardı. Bu da durmuş durmuş duramamış, çıkmış ekselansa izin istemişti. "Hamdi Beey Hamdi Beey..." demişti ekselans. Bu düzeltmemişti. "Bir yaşıma daha bastım. Yıl dönmeden izin mi olur rica ederim? Bunu duymamış olayım." Bu da "İyi, bunu duyun o zaman," demişti. "İstifa ediyorum."

Ne işe yarayacak bildiği yoktu; düşündüğü de. Ama çocuklar kim bilir kimlerin elinde eziyet görürken orada duramayacağını biliyordu. Burada, anla işte, tesadüfen giriverdiği bir izbede görebileceği, bulabileceği kadar yakınlarında olmak istiyordu. Buna

güvenmişlerdi tamam mı? O kadar az şey istiyorlardı ki hayattan Ortak, o kadar kolay mutlu oluyorlardı ki. Ders gibilerdi lan. Felsefe gibilerdi. Tamam, kimsenin onlara bir gram fazlasını vereceği yoktu, biliyorduk da, onların da bir gram fazlasında gözü yoktu ki zaten. Yetecek kadar ver, gözlerinin içi gülüyordu. Çocuktular be Ortak. Genç bile değildiler daha. Nasıl duracaktın Kuveyt'te, duramıyordun işte.

Celil sehpanın üzerinden uzanıp ağlayan arkadaşının omuz başını sıkmış, yığılmıştı gerisingeri. "Bunaltma kendini," demişti o da burnunu çekerek. "Beni bunalt. Sövv, say, kalk iki tokat at. Hep benim yüz..." Tıkanmıştı sonra, devam edememişti.

"Yok..." diyordu Hayri. "Yok Ortak, yok... Öyle değil o işler."

Bir kere, eğer bir suçlu aranacaksa Hayri olurdu o, sen olmazdın. Hayatta sırtlarını yaslayabilecekleri insanlar olabileceğini bu öğretmişti çünkü o yabanilere. Ne güzel kaçıyor, kimseye sokulmuyor, sokulan olursa tırmalıyor, jilet milet atıyorlardı sıkışınca; hepsini bu unutturmuştu onlara veya bunun yüzünden, buna güvendikleri için unutmuşlardı. Biri el etti mi gitmek ne kelime, birbirlerine sokulup vahşi vahşi hırlaşır, kaçışırlardı mis gibi; bu vazgeçirmişti kaçmaktan. Kediyi kafese bu alıştırmıştı anlıyor musun? Köpek gibi gelene kurt gibi diş gösteriyor, hayvana daha hayvan oluyorlardı. İnsan olduklarını bu hatırlatmıştı. Dişlerini tırnaklarını bu sökmüş, dikenlerini dökmeye bu ikna etmişti. İyi mi etmişti peki? Kılıçsız kalkansız, savaşmayı da bir güzel unutturup don gömlek salmıştı savaş meydanına garibanları. Onlar daha iyi biliyordu hayatı hâlbuki. Bilmeyen buydu. Karşılarına çıkmış, düşmanların arasında da iyi insanlar olabileceğine inandırmıştı marifetmiş gibi. Yok Ortak yok. Sende değildi, bun daydı kabahat.

Celil bir kere daha uzanıp sıkmıştı arkadaşının omuz başını. Ağlamayacağım diye kasarken de yutkunmayı unutmuş, tükürüğünü genzine kaçırarak boğula boğula öksürmüştü. "Yeme kendini be birader," demişti. "Kabahat niye sende olsun? Tamam, çok meraklıysan olsun da, senden önce bende olsun ama. Benden önce de o orospu çocuklarında. Hırsızın hiç mi kabahati yok arkadaş?"

Oo hoo... Vardı tabii. Ama oralara girdik mi çıkamazdık. Önce

anaları, analarından önce babaları... Tertemiz sıyrılırdık o zaman biz bu işten. Yoktu öyle yağma.

Celil konuyu değiştirmeye çalışmıştı.

"Tamam da Ortak, ne yapacaksın şimdi beş parasız? İş yok güç yok, nasıl geçineceksin?"

Geç bir kalem'di. Fehiman'dan bahset'ti sen. Aşeriyor muydu lan? Sabahın kõründe turfanda karpuz arattırıyor muydu sana? Tekmelemeye başlamış mıydı yolcumuz? Voleler, rõvaşatalar falan?

Celil boynunu bükmüş, "Yolcumuz sizlere ömür," demişti. Değişivermişti konu. Hayri biraz daha ağlamıştı. "Kalk gidelim. Fehiman'a bir geçmiş olsun diyeyim."

Yok şimdi. Fehiman'la şeker renkti araları anlıyor musun? Kızcağızın tam da o gün düşüreceği tutmuştu bebeği bahtımıza. Bu da bir nõbet havasına girmiş, mesainin bittiğini unutup yok dere tepe Foto arayacağım, yok Bahâ'nın kedisiyle kõpeğini Veysel'in hastaneye taşıyacağım derken ihmâl etmişti işte kızı. O da gönül koymuştu haklı olarak. Üstelik daha hayvanatla uğraştığını bilmiyodu; sırf çocuklarla uğraştığını zannediyordu iyi mi? Bi de duysaydı ki kõpek yüzünden o kadar gecikti... Anla.

Hazin hazin gülüşmüşlerdi.

Bir de bok yemişti Celil şımarıp; Taci'nin Foto'ya ettiğini okumuştu. Hazır bir araya gelmişken o orospu çocuğunu da beraber arayalım diyesiydi. Niyeti Hayri'yi üzmek değildi, ama üzmüştü. Bu sefer de hüngür hüngür ağlatmıştı üstelik. Hadi bakalım, Taci'ye de mi sen emanet etmiştin çocukları? Hayri'deydi işte bütün kabahat. Görüyordun değil mi?

Konuştukça batırıyordu Celil. Kesmiş sesini, dudaklarını ısıra ısıra beklemişti ki Hayri sussun, toparlansın. Sonunda sükût sağlanmıştı. "Ee? Ne yapacağız şimdi Ortak? Mafyayı harekete geçirmeyi planlıyorsan söyleyeyim, ben çoktan yaptım o işi."

Hayri, Deccal'dan gelen mektubu kaldırıp yelpaze gibi sallamıştı. "Biliyorum."

Celil, ispiyoncu mafyacının mektubuna gıcık gıcık bakmıştı. "Doğru ya. Dediydin. Bütün suçu bana atmıştır tabii."

"Hayır," demişti Hayri. "Tümünü kendi üstlenmiş."

Geçecektin kardeşim, sen de onu geçecektin bi kalem. Yeme içme, mahalle karısı gibi lâf yetiştir hem, hem de benim suçum cakaları yap. Bırakacaktın bu götünü yiyim ayaklarını.

"Ee? Böyle özel tim gibi koştur koştur ta Kuveytlerden geldiğine göre bi düşündüğün vardır herhâlde. Ne?"

"Deccal'a gitmeyi düşünüyorum."

"Kalk!" demişti Celil. "Bizim de söyleyecek iki çift lâfımız var o bağırsağımın mafyacısına." Sonra da Veysel denen ibne sakatatçıyla sohbet etmek isterdik biraz.

Kalkmışlardı. Çankaya Karakolu, tıpkı Hayri kapıdan girdiğinde olduğu gibi kapıdan çıkıncaya kadar kaynaşmış, duyan duymayan koşup gelip henüz "eski" komiser olduğunu bilmedikleri Hayri komseri kucaklamış, elini sıkmış, yanaklarını öpmüş, omzuna dokunmuş, sırtını tapışlamışlardı. Celil kalabalığın arasından Kemal'le Abdullah'ı yakalayıp Reno'nun anahtarını almıştı.

Erkekler ki savaşmayı tümden unutmuşlar
Çocuklar zaten hiç çocuk olmuyorlar
...

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Celil Reno'nun direksiyonundaydı. Hayri de çok severdi kullanmayı ama ona vermek olmazdı şimdi. Madem istifa ettin, de mi? "Boşuna oyalanmışım o kadar zaman meğer," diye düşünüyordu. "Keşke yazıp haber edeydim çocuğa." Elin Veysel'i bile sorumluluk hissedip yazmıştı da... Cık cık cık... Şu Hayri de nasıl bi cinsti arkadaş, sanki Kuveyt'ten koşa koşa bunu teselli etmeye gelmiş gibi; melek miydi neydi? "Yeme kendini Ortak," dedi o sırada Hayri. Al, buyur, gene başlıyoduk. "Yok Hayri be... İnsan üzülüyo ister istemez."

"Başlarında duracak hâlin yoktu Celil. Ben her gün mü gidiyordum sanki?"

"Orası da öyle de..."

Hep git hep git, bir gün gitme, o gün olurdu olacağı vardıysa. Ölüm gibiydi belâ. Nereye saklanırsan saklan, başına gelmeye karar verdi mi gelirdi illâ. Hem dur bakalım... Çocukları gözlemişti herifler besbelli. Kömür kamyonu gibi kapıya dayamadılardı ya arabayı. Bakıp izlediler, boş ânını kolladılardı ortalığın muhakkak. Sen dakika başı git dur, sen varken kaçıracak hâlleri yoktu, uzaklaştığın bir zamanı keseceklerdi. Hırsız hırsızdı Ortak. Kafasına koymayagörsün, karakolu soyardı. "Ayrıca Foto da diyormuş işte, kendilerini sevdirmişler çocuklara. Çok sistemli iş görmüşler, çok."

"Yahu iyi de..." Bu kadarı fazlaydı. Azıcık da olsa suçlanmak, azarlanmak istiyordu Celil. Şu oğlan bir püskürse bu da rahatlayacaktı. "Bizde hiç mi eşeklik yok be birader?" Naim haklıydı. Güya polis amiri olacaktı da Ankara'ya sahip çıkacaktı; iki çocuğa sahip çıkamamıştı. Allah belâsını versindi. "Bak, çocuklar gitti. Ne boka yaradım ben şimdi? Sen de gül gibi mesleğinden oldun." Başka zaman olsa az sövmezdi Hayri'ye sen gerizekâlı mısın, niye istifa ediyorsun diye, ama şimdi üstüne alınıyordu ihaleyi. İstifa ettiyse bunun yüzünden etmişti çocuk, keyfinden değil. Ve asıl acı tarafı, medet diye dayandıkları kapı Deccal'ın kapısıydı. Hay Deccal gibi e mi senin... Ulan nasıl da sevdiydi hâlbuki herifi. Bak yaa. Sen kim oluyodun da iki arkadaşın arasına girmeye, mektup yazıp filan birbirlerine düşürmeye kalkıyodun? Sana nesiydi? Haram olsundu lan bağırsağımız. Götünden fitil fitil gelsindi.

"Okusana ispiyonbaşının yazdığı mektubu."

Hayri elini cebine attı.

"Hangisinin?"

Celil vites değiştirdi. İspiyonbaşı diyoduk, ibnebaşı değil. O Veysel'in de alacağı olsundu ama. Kızıyoduk mızıyoduk ama, ikisini birbirine çarp, bi Naim etmezlerdi. O kadar da ters gittiydik herife, ama bak, bi o adam çıkmıştı. Delisi tepesinde olandan korkmayacaktın zaten. Hayvandı mayvandı gerçi de, dobra dobra bi adamdı neticede. "Oku oku," dedi tekrar.

Hayri, Deccal'ın mektubunu açtı, okumaya başladı.

Kardeşim,
Suç bende.
Altgeçitteki çocuklardan dördü kaçırıldı.
Damlalar denize karıştı. İşimiz çok zor.
Arıyorum.
Kardeşin.

"Bu mu?" İyi edebiyat parçalamıştı beyefendi, yalan yok. Şimdi düşünüyordu da Celil, tamam, Naim Orhun'un tırnağı etmezdi ama o kadar da berbat bi adam değildi belki de. Suçu üstlenmişti bak. Helâl lan.

"Bu," dedi Hayri.

Ee, detay metay, not mot?

Yoktu. Hepsi buydu.

Allah Allah. "Bi de Veysel'inkini oku bakalım."

Selâmsız sabahsız; "*Adresini Naim'den aldım...*" diye başlayıp dümdüz gidiyordu Veysel.

Ben üstüme ne vazife dedim, yazmayacaktım ama Naim zorladı. Senin Celil'le araları zaten şeker renkmiş, şimdi bi de yazıp ispiyonlarsam iyice düşman olur bana pezevenk dedi, hak verdim, yazıyorum. Senin çocuklar gitti. Nereye gittiler dersen, biz de bilmiyoruz; kaçırmış birileri. Öldüler mi kaldılar mı belli değil. Zila'nın evini de keraneye çevirdiler zaten, bi akşam oturmuş vıdık vıdık konuşuyolardı ne yapacaz ne edecez diye, kalkın Deccal'a gidin, salak mısınız dedim. Celil gitti, sonra Deccal geldi, bi şeyler bi şeyler işte. Kare As Çetesini kurdular, arıyolar anlayacağın. Bence yatağa atmışlardır çocukları, hışırlarını çıkarıyolardır şimdi, ama kısmet. Haberin olsun yani. Bozma moralini.

İkinci defa "Bu mu?" dedi Celil. İbnenin Naim'ine bak yaa; pezevenk demişti. Adam yerine koyduktu bi de, orospu çocuğuna bak lan! Deccal da Veysel de yüz bin kere adamdı bunun yanında.

"Bu," dedi Hayri de ikinci defa.

Celil Reno'yu Gülbahçe İş Takip'in önüne çekti. Çok sinirlenmişti. "Bi baksana lastiğe..." dedi sağdan İnen Hayri'ye. "Yanağı kaldırıma sürttük gibi geldi."

Kanadı kırık kuş merhamet ister...

...

SEZAİ KARAKOÇ

Bülent Tektaş, devir teslim kâğıtlarını başhekimin önüne koymuş, "Efendim, ağır yaralı bir çocuk bulunmuştu da geçenlerde," demişti, "... kimsesizler Yurdu'na teslim işlemleri için..." Suratına bile bakmamıştı adam. Lâfını ağzında bırakan bir bezginlikle ilk beş sayfayı paraflayıp altıncı sayfayı da imzalamış, geri uzatmıştı.

Merdivenlerden inerken, "Bir merak et de sor be adam," diye söylendi Bülent. Resmen Azrail'in elinden almıştık çocuğu. Senin hastanendi neticede. Senin başarındı.

Odasına girdi. Çocuk Esirgeme'nin müfettişi bıraktığı yerde oturuyordu. Kadri Bilgin. Daha kaba birini beklerdik ama hâzâ beyefendi çıkmıştı adam. "Oldu mu hocam?" dedi buna.

"Oldu." Dosyayı uzattı ama kalkmasına müsaade etmedi. Çay içerdik değil mi? Geçip masasına yerleşti, telefonu kaldırıp önce Nedim'i çağırdı, sonra üç çay söyledi. "Bayram'ın durumundan haberdâr edildiniz mi?"

"Bayram?"

Efendim, 28 Ekim gecesinin sonuna doğru gelmişti Bayram. Eks vaziyetteydi ve..."

"Eks?"

"Ölmüş."

"Oo!"

Evet. Ölmüş vaziyette gelmişti fakat Acil'deki bir arkadaşın çabasıyla 29 Ekim'in ilk saatlerinde döndürülmüştü geri. Kızcağız da, Acil'deki o arkadaş bayandı, Perihan Hanım kendisi, "Aslında Gıyas diyecektim ama sevmedim o ismi nedense. Bayramın ilk saatlerinde geri geldiği için bir yerde yeni doğdu sayılır diye düşünüp Bayram dedim," deyivermişti sevinçle. Bunlar da kabul edince hasta cetveline "Bayram" olarak yazılmıştı sonuçta, kısa zamanda da hepsi benimsemişti; Bayram diyorlardı artık.

Kadri Bilgin gülümsedi. Genelde Garip, Öksüz gibi abuk subuk isimler verirlerdi kimsesiz çocuklara. Perihan Hanım ne güzel bulmuştu gerçekten. "Ama Gıyas nasıl gelmiş aklına, onu anlayamadım. Kimlik falan mı çıkmış ki üstünden? Hem düşünmüş hem o adı hem sevmemiş falan. Sevmemiş de niye düşünmüş? Anlayamadım gerçekten."

"Biz anladık," dedi Bülent. Kaba etlerinde mükemmel bir el yazısıyla "Gıyas" yazılıyıdı çocuğun. Sol yanakta "Gı", sağ yanakta "As", ortada, tam kuyruk sokumu çatalında ise kocaman, grafik sanat harikası bir "Y". Dövme yani. O isim oradan aklına gelmişti Perihan'ın. Daha doğrusu, gözünün önünde olduğu için, "Acaba?" demişti.

"Şimdi anladım," dedi Kadri Bilgin. Sonra kısaca cevapladı Bülent'in sorusunu. Bayram'ın durumundan haberdâr edilmişlerdi bir nebze. Polis kaymakamlığı, kaymakamlık kurumu, kurum da bunları bilgilendirmişti. Yazıyla. "Fiil-i livata mağduru." Acı acı güldü "Bu kadar. Bunu bilelim yeter. Sakıncalı piyade gibi bir şey oluyor bizde fiil-i livata mağdurları. Kırmızı kalemle not düşmüşler ayrıca; 'Dikkatli olunması'ymış... Zannediyorlar ki tecavüze uğrayan her çocuk müstakbel bir... Neyse..." Gene acı acı güldü.

Zaten ısınmıştı da giderek daha çok ısınıyordu adama Bülent. Nedim odaya girince ayaklanıp harâretle tanıştırdı ikisini. "Bu arkadaşımız psikiyatriden. Nedim Yiğit. Bu bey de Çocuk Esirgeme'den... Kadri Bilgin." Otururken göz göze geldi Nedim'le. "Bizim ölü çocuğun işlemleri için..."

Kadri Bilgin Bülent'e döndü. "Yani Bayram'ın."

Bülent dudaklarını büzdü. Evet, tabii de... Hem bulunmadan ne

kadar önce öldüğünü kimse bilemiyordu çocuğun, hem de bayağı sıkıntılı bir vakaydı.

Bedenen ağır yaralı bir hasta vardı elimizde. Çok ağır tecavüze uğramış, artık buna tecavüz de denmezdi, işkence, eziyet, hâttâ cinayet; boşaltım sistemi tamamen parçalanmıştı. O hâlde ne kadar kaldığı bilinmiyordu. Ölmüş, Perihan arkadaşımızın çabalarıyla dirilmiş, sonrasında günlerce komada kalmıştı çocuğumuz. Ki hasta sahiplerine pek söylemezdik ama, koma hâli de yaşamaktan sayılmazdı pek. Soluk alıp veren oradaki pompalı kalp akciğer makinesi olurdu komada, hasta yatan değil. "Ben de öyle düşünüyordum doğal olarak. Çıkamaz diyordum. Öldüğünü henüz bilmeyen bir ölü." Her neyse... Bir ameliyat, bir ameliyat daha, sonra bir daha... Çok yoğun bir bakım... Çıkmıştı komadan Bayram. Ölümden ikinci dönüşüydü bu. Nedim'i çağırma sebebine gelince...

"Tahmin edebiliyorum," diyerek araya girdi Kadri Bilgin. "Çocuk ruhen de yaralı. Çok iyi düşünmüşsünüz."

Bülent daha da bir ısındı adama. Çaylar geldi o sırada, alıp şekerlerini attılar, karıştırmaya başladılar. "Başla Nedim," dedi.

Nedim başladı.

Şöyle ki; Bülent'in insanüstü gayretleriyle fiziksel komadan çıkmıştı Bayram, ama inanın, asıl koma şimdi başlıyordu. Ruhsal tablomuz tam bir felâketti.

Normaldi bu da. Bir çeşit kaçma, saklanma yoluydu. Aklın almayacağı şiddette eziyet gören her insan kendini alıp içinde bir yerlere kaçar, güvende hissedinceye kadar da çıkmak istemezdi. Burada düğümlenirdi tıp. Akıl ve ruh zamanından önce geri gelirse çıldırırdı hasta, geç gelirse kaybolur giderdi.

Büyük bir dehşet ve çaresizlik yaşamış olmalıydı çocuğumuz... ve tabii acı. İlk hâlini düşününce, yetişkin insan kaldıramazdı, değil ki küçük bir çocuk kaldırabilsin. Kısacası, dünyayı öngörülebilir bir yer olarak görmemekte yerden göğe kadar haklıydı artık. Tehlikeyi kaçınılabilir, hayatı yaşanabilir bir şey olarak göremezdi. Onun yaşadıklarını yaşamadığımız müddetçe ne diyebilirdik? Dosyanın epikriz kısmına da bakacak olursanız, Sınır Kişilik Bozukluğu çıkmıştı ortaya. Hem de bağıra bağıra... ki bu da gayet normaldi.

Kadri Bilgin bir kere daha araya girdi: "Yani?"

Yani, akıl ve tahammül sınırlarının çok ötesindeki bir yok edilme tehdidinin insanda yarattığı genel yıkım hâli. "Hâttâ yaratmazsa şaşırırız biz." 'Yıkıcı Yaratım Süreci' diyordu buna Nedim. Hakemli dergilerde de bu konuda makaleleri çıkmıştı. Tıp eninde sonunda bu yaklaşımımızı alacaktı literatürüne, öyle görünüyordu. Öhhö... Tedavisi çok zordu ve gene hakemli dergilerde kabul gören bir diğer yaklaşımımızla; 'Yaratıcı Yıkım Süreci'nden başka bir yolu yok gibi duruyordu tedavinin. Şu ki, ortaya çıkan bu yeni kişiliği yıkacak, eski kişiliği yeni baştan yaratacaktınız; çözüm buydu.

"Tam olarak?" diye sordu Kadri Bilgin. "Daha açık?"

Daha açık konuşmak gerekirse; travma sonrası stres ve uyum bozukluğu, depresyon, agresyon, bin türlü anksiyete bozukluğu, bilinç –bellek ve kişilik kaybı– kimlik kaymaları, konuşamama, kim olduğunu tamamen unutma gibi durumlar, ki biz bu arızalara disosiyatif bozukluk diyorduk... "Bir an düşünün Kadri Bey; çocuğun yaşadığı olaylardan herhangi biri bizim başımıza gelse, ben psikiyatristim meselâ, diyelim benim başıma gelse, bildiklerim hiçbir işime yaramaz, ondan da beter olurum, anlatabiliyor muyum? Bir an düşünün; hepsi birden geliyor başınıza. Üstüne de iki defa ölüp iki defa diriliyorsunuz. Ne olurdunuz?"

Kadri Bilgin çayını soğutmuştu. Alt dudağını ısırıp başını sağa sola salladı.

"Yeme bozukluğu," deyip devam etti Nedim. Beslenmeyi reddetme, zorla yedirilenleri kusma... Eritrofobi... Kırmızı korkusu... Bildiğiniz kırmızı. Niye? Meçhûl. Ve temas korkusu; haptofobi diyorduk buna biz.

Bülent ayağa kalkıp yarı beline kadar eğildi, "Pardon," diyerek dosyayı müfettişin kucağından aldı. "Nedim şu fobileri anlatırken ben de epikrize Türkçelerini yazayım. Bir dolu tıbbi terim işte. Bakıcıları bilsin hiç olmazsa."

Kadri Bilgin, "Bakıcıları mı?" diyecekti, vazgeçti. En tatlı lokmayı en sona bırakacaktı bakalım. "Teşekkür ederim," dedi Bülent'e. "Çok makbûle geçer."

Bülent dosyayı önüne açıp işaretlemeye, yazıp çizmeye başladı;

Nedim anlatmaya devam etti. Özetleyebileceği kadar özetleyecekti vakayı; özetlenecek gibi değildi, o ayrı.

Bromidrosifobi; başkalarının vücut kokusundan korkma, yani tamamen iyileşinceye kadar koğuşta yatamayacaktı çocuğumuz. Buna dikkat etmeliydik. Aynalardan korkma derdimiz vardı bir de, eisoptrofobi... Muhtemelen kendinden utandığı, nefret ettiği ya da doğrudan doğruya ne hâle düştüğünü görmekten korktuğu için. Yaşam alanında görüntüsünü yansıtan hiçbir şey bulunmamalıydı sakın. Bu da çok önemliydi. Ne bir ayna, ne bir çerçeveli fotoğraf, ne bir perdesiz pencere, ne bir parlak nesne, metal çorba kaşığı hâttâ.

Açık alandan, kalabalıktan, karanlıktan, gölgeden, acı çekmekten, arabalardan, sivri cisimlerden, adamlardan, evet erkek adamlardan, bunu iyi bilmemiz lâzımdı, güçsüz olmaktan, iğnelerden, dokunulmaktan, bu tedavi edilmediği takdirde kaçınılmaz olarak cinsel ilişki, öpüşme vesaireden, kandan, su birikintisinden, boğulmaktan, ayrıca uyumaktan, işemekten, dışkılamaktan, yabancılardan, yalnızlıktan, geceden, çıplaklıktan, deliklerden korkuyordu Bayram. Ama ıslak deliklerden. Duvardaki bir çivi deliğinden değil de meselâ, lavabonun deliğinden, çiş ördeğinin boğazından, tuvalet, banyo giderinden gibi... Hastane ortamında bu kadarını öğrenebilmişlerdi. Ki doğal gözlemde, yani yurt ortamında çok daha fazlası öğrenilebilirdi. Dikkatli bir bakıcının nezaretinde...

"Özel bir bakım gerekir diyorsunuz yani." Kadri Bilgin çok acı bakıyordu. "Her şeyden korkuyor diyorsunuz... hemen hemen."

"Ona pantofobi diyoruz," dedi Nedim Yiğit. Adamın mesajını alamamıştı. "İnşallah o boyutta değildir henüz. En azından daha değil. Başka fobiler geliştirip geliştirmediğinin doğal ortamda gözlemlenmesi gerekiyor dediğim gibi. O sizin işiniz tabii. Çok özel, çok iyi bir bakımla... Yurtta..." Kendi mesajını aldı, kendi sözünü kesti, Bülent'e bakmaya başladı. "Yurtta?.." dedi tekrar. "Ne diyoruz biz abi? Özel bakım falan?"

Kadri Bilgin de bu ânı bekliyordu sabırla. Önce Bülent'e gözlerini açа açа bakan Nedim'e, sonra da gözlerini kaçıra kaçıra çenesini sıvazlayan Bülent'e baktı.

"On ranzalı, yirmi ter kokulu, geceleri ışıkların söndürüldüğü,

her duvarında bir ayna, her köşesinde bir gölge, her gölgesinde bıyıklı bir amca, mis gibi bir şefkat yuvasında özel bakım diyorsunuz," dedi. "Hâllederiz. Çıplaklıktan korkan çocuğumuz için özel tedavi ünitemiz bile var bizim. Banyo günlerinde koridorda çırılçıplak soyunup sıraya girersiniz. Bakıcı amcanız sizi dokuna dokuna yıkar. Bu da çivi çiviyi söker ünitemiz olsun. Hem temas korkunuzu yenersiniz, hem de yerdeki banyo giderine bakar, ıslak delik korkunuzu. Sonra çıkarsınız, aynı koridorda ters tarafa doğru sıraya girip havlu beklersiniz gene çırılçıplak. Tedavinin katmerlisi. İğne sorun değil zaten. Tutarlar, bağırta bağırta kollarınızdan aşı, kabalarınızdan iğne yaparlar. Yeme bozukluğu... Dert bile değil. Yemezseniz yerler. Ha, iki çağdaş tedavimiz daha var. Güçsüz olma korkusuna karşı biri... Güçsüzsünüz; bunu size öyle veya böyle kabul ettirirler. İyileşiverirsiniz. Sınıf, bahçe, koridor, yemekhane her zaman kalabalıktır. Ve hoop, kalabalık korkunuzu da yendiniz gitti. Tuvaletlerimiz ise..."

Bülent "Öyle bir ihtimâl yok," diyerek sözünü kesti müfettişin. İçine fenalıklar gelmişti. "Kolostomi torbası bağlı. Dışkı torbası. Göbeğinde. Doldukça değiştirilmesi yeter."

Kadri Bilgin dirseklerini dizlerine dayadı, "Bunu duyduğum iyi oldu," deyip sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

Yağmurlardan sonra büyürmüş başak
Meyveler sabırla olgunlaşırmış
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın, ölüler niçin yaşarmış
...

SEZAİ KARAKOÇ

Hayri deja vu'lardan deja vu beğeniyordu aylar sonra. Personel gene içeriye polis –veya herhangi bir şey, bir nesne– girdiğinden habersizmiş gibi davranmış, –bu defa polis olan Celil'di farklı olarak– Kıvırcık gene siyah takımı ve amanin mor koyun kafasıyla bunları Deccal'ın odasına giden koridorun başında karşılamış, buna gene "Hoşgeldin amirim," deyip farklı olarak Celil'e "Hoşgeldin komserim," demiş, gene öne düşüp Nazlı'nın koca odasına kadar refakat etmiş, Nazlı gene "Hoşgeldiniz Abi, Ağam sizi bekliyo, buyrun," demiş, bu sırf denemek için elini kapının kulpuna uzatmış gene, kapı gene içeriden açılmıştı. Ancak gene farklı olarak deja vu'ların hepsi Celil için de deja vu'ydu artık. "Aa, aa, ben bunu nerden hatırlıyorum yahu, aa, aa..." deyip duruyordu için için.

Bazı şeyler değişmişti sonra.

Deccal Hayri'ye sağ kaşı sağ gözünün içinde belli ede ede sarılmış, "Hoşgeldin kardeşim," demiş, Celil'e belli etmeden sarılmış –sarılma kısmı hariç bu deja vu'ydu işte– bir an geçip masasına oturacakmış gibi o yanda, bir an vazgeçmiş gibi akıp süzülüp bu yanda belirmiş, bu da deja vu'ydu, sonraki bir an belli ede ede kafasını kaşımış, bu değildi, sonra hiç oturmamış veya zaten de hep orada oturuyormuş gibi her zamanki misafir koltuğunda –deja vu– bitmişti. "Çocuklar için mi döndün?"

Hayri bunun bir soru olmadığını biliyordu. Cevap vermek yerine soru sormayı tercih etti: "Ne yapacağız Celâl?"

Deccal'ın kaşı normal yerindeydi artık. "Bildiğim tek şeyi yapıyorum," dedi. "En kötü ihtimâllere bakıyor, baktırıyorum. İyi ihtimâlleri Celil'e bıraktım."

Celil boş boş baktı Deccal'a. Ama gözünün içine değil. "Nasıl?" dedi. İyi ihtimâl ne olacaktı ki? Organ mafyası mı? "Organ dedik, mafya dedik, üstüne alınma kardeş... İkisi de helâl-i hoş olsun." Dilenci mafyası mı? Kol bacak kırık, önlerinde de mendil, Hacıbayram'ın avlusunda falan bulma ihtimâlinden mi bahsediyoduk iyi derken? Hamamlarda peştemalsız pazarlanmalarından mı yoksa? İyi ihtimâl mi kalmıştı, kusura bakmayın ama, amına koyayım? Neyden, hangi iyi ihtimâlden bahsediyoduk kardeşim?

"Hiç yoktan iyi ihtimâllerden," dedi Deccal. "Hastanelerden..." Soğutuculu çekmeceyi açıp başını çıkarmış da morgdaki arkadaşlarına bakarmış gibi ekledi: "Hâttâ morglardan. Ölmek, eziyet görmenin yanında iyi bir ihtimâldir."

Hayri de Celil'e dönmüştü şimdi. "Polis kayıtlarından Ortak," dedi. "Öldülerse eğer...", yutkundu, "... kayda geçmiştir..." Tekrar yutkundu. "... di mi?"

"Ne bileyim ben?" dedi Celil. Dalga mı geçiyodunuz siz yahu? Hangi polis kaydına ne demeye bakacaktık? Elimizde bi fotoğraf bile yokt... "Allah benim belâmı versiiin!" Hiç aklına gelmemişti. "Lan ne salak adam oldum lan ben!"

Hayri nihâyet püskürdü:

"Bence de çok salaksın Ortak. Allah belânı versin. Bence de."

Celil bir rahatladı ki.

"At zehirini at," dedi saçını başını yolarak. "Sövv, acıma."

"Seni dee, yapacağın polisliği deee..."

Okuttu tefsiri hem ilm-i hâlet
Yetişti dersimiz, buldu nihâyet
Dersini ebcetlendi durdu hitâbet
Bulak başlarında kalanımız var...
CELÂLİ BABA

Nedim taş olmuştu. Bülent de Nedim'den âlâ değildi hoş. Suçlu suçlu birer çay daha söyledi. Ne edecektin; gülmekten konuşamıyordu Kadri Bilgin. Kamyon kamyon lâf çarpsa şu kahkahalar kadar ağır gelmezdi. Ne güzel geçirmişti adam bunlara. Beklediler sessiz sedâsız; bir şeyler diyecekti herhâlde. Bir sussa.

Neticede, taze çaylar gelmeye yakın kesti gülmeyi Kadri Bilgin, göz pınarlarını mendil köşesi gibi dürdüğü işaret parmağıyla sildi. "Keşke ölü çocuk olarak bıraksaymışsınız ölü çocuğu," dedi. "Bir bildiği varmış, kaçmış gitmiş ne güzel. Ama şimdi..."

"Şimdi?" dedi Bülent.

"Şimdi yakalandı."

Çaylar geldi, şekerler atıldı, odayı kaşık sesleri doldurdu.

Bazı vahim durumlarda vahamet o kadar yapışkandı ki, çırpındıkça batıyordun. Bülent de öyle yaptı, sonra da öyle oldu; eşindi, yekindi, çırpındı, debelendi, battı. Çare di mi? Böyle el kol bağlı oturmayacaklardı herhâlde. Tıp konuşuyordu burada. Kapı gibi heyet raporumuz vardı kardeşim! Kadri Bey gidip idareye sunsaydı ruhsal parametreler çok kötü falan diyerek; hiç mi ihtimâl yoktu yani özel oda falan?

"Çırpınmayın," dedi Kadri Bilgin. Söyletmeyin'di beni şimdi ayrıca.

Bir evlat edinen, şu bu?

Güldürmeyin'di.

Yahu bir haftaya kalmaz tımarhanelik olurdu çocuk. O zaman niye kurtardıktı biz onu? Daha beter olsun diye mi?

Ha şunu bileydiniz'di.

"Peki, tamam, ben almak istedim diyelim..." Gururla baktı Nedim'e. Nedim de ona takdirle baktı. "Geçici bir süre için tabii. Prosedür?"

Evli değilseniz evlenip; evliyseniz eşlerden en az birinin kısır olduğunu belgeleyip ve bu şartlar tamamsa bile kırk yaşınızdan gün alıp öyle gelecektiniz canım. Burada anahtar kelime şartların içinde değildi dikkat buyrun, sonundaydı: 'Gelecektiniz'... Biz önce alacaktık çocuğu sizden, siz bize 'gelecektiniz'... Araştırma, tetkik, mülakat derken süreç aylar, belki yıl sürecekti, siz hep 'gelecektiniz', çünkü çocuk sizde değil bizde olacaktı.

"On ranzalı, yirmi ter kokulu, bol bıyıklı yuvanızda," dedi Nedim. "Hayatta olmaz."

Katılıyordu Kadri Bilgin. Hazır şu güzel raporunuz da varken, olabildiğince çağdaş bir akıl hastanesine ne derdiniz peki?

"Asla!"

"Nediim..." diyerek araya girdi Bülent. "Kadri Bey bizim tarafımızda. Tuttuğumuz raporla Bayram'ın olsa olsa akıl hastanesine sevk edilebileceğini söylüyor. Anladı o."

"Anladım," dedi Kadri Bey. "Bir saniye," diyerek uzandı, Bülent'in önündeki raporu aldı, yırttı, tortop etti. "Şimdi," dedi, "Uzatabildiğiniz kadar uzatın işi. Bir hafta, bir ay, iki ay... Ne olursa. Ben gelmişim bugün, ama siz ameliyattaymışsınız, benim de başka işlerim varmış, bekleyememişim. Ama yarın tekrar gelecek ve bekleyeceğim. Siz de o zaman bana, tekrar tekrar özür diliyorum, bu saçmalıkların, fobilerin bilmem nelerin olmadığı, şöyle mevzuatın anlayacağı dilden, ciddi fiziksel rahatsızlıklar sebebiyle çocuğun en az şu kadar daha hastanede yatırılmak zorunda olduğunu bildiren kapı gibi bir heyet raporu vereceksiniz. Raporun son günü gelmek üzere tekrar çıkıp gideceğim ben de. Sonra..."

"Sonra?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne kadar sahtekâr olursanız o kadar iyi."

Hafiflemişti odanın havası. Birer çay daha içer miydik?

Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nerden bilebilirsin hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?

TEBRİZLİ ŞEMS

Celil çok bozuktu. Salak gibi bekleyip durmuştu mafyacılardan haber alırım diye. İnsan komşunun oğlu kaybolsa hem polise gider hem de hastane hastane dolaşırdı lan; şu kadarcık şeyi akıl edememişti. İnanamıyordu. Vallaha da billaha da haklıydı Naim. Bundan polis molis olmazdı. Koca, baba, hiçbi bok.

"Ortak... Tam gaz gideceksek sireni açalım."

Celil az daha kökledi gazı. "Olur," diye homurdandı. "Götümüzde mafyacı eskortuyla öttüre öttüre gidelim, iyice rezilimiz çıksın. Müfettişlere de 'Arkadaşların acele bi baskını varmış, yol açıyoduk,' deriz." Hem baksana lan, frene dokunsak arkadan saplayacaktı herif bize. Tampon tampona gidiyoduk.

Hayri dönüp baktı. Kara jip o kadar yakından izliyordu ki sahi, bir tek ön camı görünüyordu. Bir de ön camındaki devâsâ kafa. "Haklısın," dedi. "Bas Ortak."

Yarım saatte geldikleri yolu on dakikada tamama erdirip karakola vardılar. "Allah aşkına benden önce in de söyle şu kocakafaya, içeriye kadar eşlik etmeye de kalkmasın."

Ki Kafa milim durmuş, inmiş, önünü ilikleyip refakat pozisyonunu almıştı.

Hayri atlayıp dikildi adamın önüne; "Sen dön Kafa," dedi. "Sağ ol."

Kafa büyücek bir baş selâmı verip bindi jipe, az geri aldı, Celil arabadan ininceye kadar bekledi vazifeten, sonra kısa bir klakson selâmı daha verip gazladı.

"Bu herifte ne boyun adalesi vardır, düşünebiliyo musun?" dedi Celil homur homur. "Beş yüz kilo kafa taşıyo yavrum." O önde Hayri arkada çıktılar merdivenlerden.

Hayri'ye hacı karşılaması yapan memurin hevesini alamamıştı daha. Etrafları bir kere daha sarıldı. "Bi gidin işinize yaa!" diye terslendi Celil. "Nasıl karakol arkadaş burası! Bi ciddi olun." Hayri, "Tamam Ortak..." dedi. "Sen geç odaya, geliyorum ben. Az hasbihâl edelim arkadaşlarla."

Celil, "Aman et..." gibi bir şeyler geveleyip tozu dumana katarak yürüdü, odasına girdi, saatine baktı, artık dövsen paydosu bir dakika geçirmeyecekti, çöktü telefonun başına, "İki hat," dedi santrale. "Biriyle Asayiş'teki Hilmi amiri bağla bana, birini de kendine bağla, resmi, sivil ne kadar hastane varsa tek tek ara bakalım; son bir ay içinde cinayet, kaza, darp, hiç fark etmez, ne bulursan, ölü, yaralı, kesik, tecavüze uğramış çocuk gelmiş mi sor öğren noksansız. Ama kimsesiz olacak ha. Haa bana bak, bi de oğlan çocuğu olacak." Telefonu kapatıp beklemeye başladı. Eşek yüküyle vakit kaybetmişti. Adam olaydı belki şimdiye bulduydu ölü diri. Allah bunu bildiği gibi yapsındı.

Ama bu ne yapsındı kardeşim? Bir taraftan Fehiman, bir taraftan Hayri korkusu... Biz de çocuğumuzu kaybetmiştik herhâlde, bize de acıyın'dı, bi anlayış gösterin'di! Allah Allah'tı!.. Bu kadar da üstüne gelinmezdi ki bi insanın. Sana hava hoştu tabii Hayri efendi. Emaneti sattıydın bize, çekip gittiydin mis gibi. Koşsun dursun Celil sığırı, karısına madara olsun, Naim pezevenginin diline dolansın, gammazlansın, bi de zeytinyağı gibi üste çık, söv say, Allah belânı versin de. Senin versin lan, senin versin. Hem kardeşim...

Telefon çalınca dağıldı. "Aloo, Hilmii, ne yapıyosun kardeş?"

"Amirim, benim..." dedi memur karşıdan. "Trafik Hastanesi'nde öyle bir çocuk varmış. Yirmi güne yaklaşmış yatalı. Şey falan etmişler işte... teca..."

Telefonu kapatıp kalktı, hoş karşılanmaktan bir hoş, hafiften sı-

rıta sırıta odaya giren Hayri'yi tuttu kolundan, "Hadi," dedi. "Zil çaldı mıydı eve dönmem lâzım benim. Gidiyoruz."

"Nereye be?"

"Trafik Hastanesi'ne."

Tahtesserâ ilen tekebbür bulur
Kitâb-ı merkûma bağlanur kalur
Okur kitâbını, pek rezil olur
Rezil, rüsvâ, zelil; ben beni buldum...
...

AĞLAR BABA

Biri müstâfi biri muvazzaf polis iki arkadaş, jet gibi gittiler Trafik Hastanesi'ne. Sireni öttüre öttüre. Siyah Reno Acil'in önünde lastikleri yaka yaka fren yapınca, personel yaralı polis getirdiler zannedip hareketlendi. İnip kemerini düzeltti, şapkasını taktı, "Yok bir şey," dedi Celil, "... işinize bakın arkadaşlar." Önden önden koşturdu, dosdoğru polis noktasına dalıp memurun yüreğini ağzına getirdi. "Kalk git fırla yetiş koş; yirmi gün kadar önce tecavüz görmüş bi oğlan çocuğu getirmişler buraya. Nerde yatıyo bul, durma. Doktorunu da bul, ya al gel buraya getir, ya gel bizi al oraya götür. Çabuk çabuk. Bak daha duruyo. Yürü."

"Ne bu telaş Ortak?" Hayri anlayamıyordu. "Yirmi emir verdin bir çırpıda. Otur, bir soluklan. Bilmiyoruz ki buradaki çocuğun kim olduğunu. Sakinleş."

Celil, "Ondan değil oğlum," dedi mırıl mırıl. "Fehiman çok gönül koydu ya bana. Terk ediyodu da yemin verdim kalsın diye. Mesai bitti mi eve dönmem lâzım." Saatini Hayri'nin gözüne soktu. "Aha bak. Yarım saate kaçarım ben. Daha arabayı teslim edeceğim Nazif'e."

"Nazif yeni memur mu?"

"Yeni başkomiser. Odadaki sigara kokusunu almadın mı? Keş çıktı herif, tam keş."

Hayri sırıttı. "O düşünsün. Canına okuyorsundur çocuğun."

Celil de sırıttı azıcık. "Soyadından vuruyorum," dedi. "Oral. İyi ki Anal koymamışlar filan diyorum, kuduruyo kuduruyo."

Oturdular. Sırıttılar. Surat astılar. Dertlendi, sızlandı, ağlaştı biraz Celil. Bir evlât yüzü göremeyecektik be Ortak. Ve karımız, söylemesi ayıp, canı bi şey çektiğinde bıyık buracaktı bize. Böyle hayat mı olurdu lan? Bağırsağının yarısı mafyacıbaşında, hayatının yarısı kıllı bi karıda... Bizi de gör Allah'ım, bizi de gör'dü.

Bakıştılar. Gevşemeye çalıştılar.

"Ee? Kuveyt muveyt? Nasıl geçti, anlatsana lan biraz."

"Beyaz ve sıcak," dedi Hayri. "Bırak şimdi. Söylediğin kadar kötü müsün sahiden?"

Gevşeyemediler.

"Nee biliyim ben yaa..." Aslında biliyordu Celil. Döküldü.

Senin ortak söylediğinden de kötüydü Ortak. Bir tarafta korkunç bi vicdan âzâbı vardı Fehiman'ı o gece yalnız bıraktığı için. Bir tarafta mahcubiyet; üç çocuğa sahip çıkamadıydık amına koyuyum, bir tarafta da o gariplerin sızısı. Hadi öldülerseydi, bulamazsaydık bi daha? Nasıl bakacaktı bi daha senin yüzüne bu? Ama bak sana büyük yemin, hepsini de değil ha, bi tanesini sağ salim bulalımdı çocukların, bu da Kumrular'da tanga giyip dolaşmazsaydı var ya, dünyanın en âdi ibnesi olsundu tamam mı? O kadar içerlemişti ki o kadar olurdu yani. Eh, Fehiman'la başladıydık Fehiman'la bitirelimdi bari; can yoldaşımız, cefakâr karımız, hem de vefakâr ki sende yoktu o kadar vefa. Ölümden dönmüştü belki de kız. Belki yarım saat daha geç kalmış olsaydı... Nerden bilecektin? Çok ihmâl etmişti çok. Bi diyet ödemek gerekmez miydi lan? "Al hayatımı, senin olsun," falan? Vicdanen? "Ne biliyim Ortak... Böyle işte."

Hayri uzanıp saçını karıştırdı arkadaşının. "Kısıldım kaldım diyorsun yani?"

Yüz bulmuşken daha ağlaşacaktı Celil ama memur çıkıp gelince toparlandı. "Evet?"

"Oğlanın adı Bayram mıydı amirim?"

Hayri lâfı Celil'e bırakmadı; "Yoo," dedi. "Bahâ, Ensar, Dinçer veya Erdem. Bu dördünden birini arıyoruz biz. Yukarıdakinin adı Bayram mıymış?"

"Hemşire öyle dedi."

Celil ayaklandı. "Kalk gidelim Ortak. Kalk. Karada kürek çekiyoruz. Fehiman'ı şey etmeyelim bari."

"Bence gitmeyelim," dedi Hayri. "Çıkıp bakalım gelmişken; kimmiş bu Bayram."

"Hah!" dedi Celil. Yanlış anlamıştı. "Altgeçit nüfusun azaldı ya, hazır da bulmuşun bi tane daha, yedekten oyuna sok anasını satayım. Ondan sonra tasası Celil'e düşsün."

"Onun için demiyorum aslanım. Bir gidip kendi gözümüzle görelim istiyorum. Belki çok korktu da yalan söyledi çocuk? Belki bizimkilerden biri? Ne biliyoruz?"

Celil memura şarladı: "Söyle şunun katını matını, süzülüp durma karşımda."

Şimdi bütün canlılar benden uzak
Şimdi bütün duyularım inkâr hâlinde
...

GÜLTEN AKIN

İkinci katta dambır dumbur yürürlerken karşılarına nöbetçi hemşire dikildi. "Buyrun?"

"İki yüz beş'e geldik biz," dedi Celil. "Bir çocuk varmış, onu göreceğiz. Bayram."

Hemşire, lâfını söyleyip yürümeye kalkan Celil'in yolunu bir kere daha kesti, "Göremiyorsunuz maalesef," dedi. Celil'den çok daha kesin bir "O niye o?" alınca üslubunu yumuşattı biraz. "Doktorların izni gerekiyor efendim. Çocuğun durumu uygun değil."

"Tamam kardeşim," dedi Celil. "Kapıdan bi bakıp çıkıcaz. Ziyaret değil, adli vaka."

Hemşire, sakince kafa sallayan Hayri'ye döndü. Gösterse gösterse bu bey anlayış gösterirdi. "Lütfen ama... Olmaz işte. Anlayış..."

Hayri derhâl anlayış gösterdi: "Çekil hanım, çekil şurdan. Git kimi çağırıyorsan çağır, uğraştırma bizi." Döndü Celil'e, "Yürü Celil," deyip yürümeye başladı, iki kapı daha geçip iki yüz beş'in önünde durdu şöyle bir, sonra tokmağı çevirip açtı.

"Dinçer?"

"Giiit!"

Hemşire yetişip yaka paça attı Hayri'yi dışarı, "Yaa n'apıyosunuz yaa!" kapıyı da içeriye bakmaya çalışan Celil'in suratına çarp-

tı, kendini yerden yere vurmaya başlayan Dinçer'e koştu. "Bayraaam, tamam Bayram, geçti Bayram, tamam, tamam canım. Bak torban patlar ama sonra."

Güven mi o ağaç ayaklarıyla gelen
Yahut benim gittiğim boşalmış yerlerimden
...

GÜLTEN AKIN

Bülent'le Nedim Kadri Bilgin gibi anlayışlı bir adamdan sonra Bülent'in odasında yeniden bir araya gelip bir kere de hastane basan bu iki hödüğe anlattılar Dinçer'in vaziyetini. Hiç uğraşamazlardı şimdi. Şu sivil olanı gene biraz insan sütü içmişe benziyordu da üniformalı olanı sırtlan gibi bir şeydi. Özetleyip çırpıştırıp en kestirmeden, en sert teşhislerle dümdüz gidip bitirdiler. Güya.

İşte eks gelmiş, yirmi dakikalık bir müdahaleyle döndürülmüş, öncesinde ne kadar eks kaldığı bilinmiyordu, sonra komaya girmiş, on gün kalıp nihayet uyanmıştı falan yani.

Hikâyenin fobiler kısmında Bülent üç, Nedim dört defa "Bayram" olarak andı Dinçer'i, Hayri de her defasında cansiperâne düzeltti: "Dinçer."

İş, Çocuk Esirgeme Kurumu'nun Kimsesizler Yurdu faslına gelince "Oh! İyi bari," dedi Celil. Ki Bülent de Nedim de bu öküzden insanlık beklemiyorlardı zaten. Acı acı bakıştılar. "Birini kurtarmış olduk hiç olmazsa," diye böbürleniyordu bir de öküz. Sanki kendi kurtarmış.

"Kurtarmak mı dedin sen?"

Celil Hayri'ye döndü. Niye pis pis bakıyordu bu? En az şu iki zibidi kadar? "Sokakta kalsa daha mı iyi Ortak?" dedi önemle. "Kurtarmak dedim tabii. Ne deseydim ya?"

Bülent genzini temizleyip doğrudan Hayri'yi muhatap aldı. Bayram'ın...

"Dinçer Dinçer..."

Evet, pardon, Dinçer'in durumu öyle böyle değildi. Korku geliştirdiği her şeyden izole edilmiş bir ortamda, uzun, hem de bayağı bir uzun süreyle özel bakım ve gözetim altında tutulması, kendini emniyette hissetmeye başlayınca da çok ciddi, üstelik de ilaçlı psikoterapi görmesi gerekiyordu. Burada Celil'e baktı. Kurtarmak falan diyordunuz ama, yurt şartlarını biliyor muydunuz siz acaba memur bey?

Celil'in üst dudağının sol üst köşesi sövecekmiş gibi yukarı doğru büküldü, sonra düzeldi. "Biliyoruz doktor bey," dedi. Neydi arkadaş bunun bu doktorlardan çektiği? Naim pezevenk der, Veysel ispiyonlar, bunlar azarlar. "Yurt şartlarını da biliyoruz, hapis şartlarını da. Hem organ bağışlamış bir insan evlâdı olarak hastane şartlarını en içinden gördük, hem de hastane şartları bizim en içimizi gördü. Siz sokak şartlarını biliyo musunuz... acaba? Ya böyle alıverirler kucağa, ölür ölür dirilirsiniz, ya da alışır gider, ekmek paranıza bakarsınız."

Bülent yutkundu, gözlerini kaçırdı. Göründüğü kadar da öküz değildi belki de adam. Organ bağışı falan ha? Hiç beklemezdin şu tipten. "Haklısınız ama... Gene de..."

Celil dinlemedi, döndü arkasını, kolunu sıvayıp saatini Hayri'nin gözüne soktu tekrar.

"Hadi Ortak. Dinçer burda işte, öğrendik ettik, kalk, yarın gene geliriz. Zaten kimse giremiyomuş kadınlardan başka. Duydun. Hem de gözünle gördün zaten. Seni bile istemiyo."

Hayri, "Bi dur," deyip Celil'in saatli bileğini indirdi, Bülent'e baktı. Siz de haklıydınız, Celil de haklıydı... Tanışmamıştık sahi... "Bu Celil, ben de Hayri." Bülent'ten "Bülent" Nedim'den de "Nedim" karşılığını aldıktan sonra devam etti. İki taraf da haklıydı. Ne yurda gönderilebilirdi Dinçer, ne de sokağa salınabilir. Kala kala bir tek çare kalıyordu. "Ben alacağım Dinçer'i. Ben bakacağım."

"Güldürmeyin beni," dedi Nedim Celil'in yanından.

Hayri çok bozuldu. "Niyeymiş?"

Bülent, "İki sebepten..." diyerek kavga ayırır gibi girdi araya.

Bir: Odaya girer girmez aldığınız tepki neydi hatırlayın'dı bakalım. Canını alıyormuşsunuz gibi bağıran bir çocuk... değil mi? Biz bile doktor olarak giremiyorduk henüz yanına, adam fobisi vardı Bayram'ın...

"Dinçeeer..."

Çok pardon, Dinçer'in... Evet, adam fobisi... Androfobi diyorduk tıpta buna biz. Çocuk yaşta olmayan her erkekten ölümüne korkmak yani. Size şaka gelmesindi, çıldırırdı insan, kendini parçalardı. Olmazdı kısaca. Bunu unutundu siz Hayri Bey. Anlatabiliyor muyduk?

"İki?"

"Efendim?"

"İki sebep demiştiniz. Bir'i anladık. İki ne?"

Haa... Basitti canım, özellikle Celil Bey için çok basitti, her kanun adamının bilmesi gereken bir şey: Mevzuat. Biz de yeni öğrenmiştik. Şeriat ne diyorsa oydu malûm. Yetiştirme yurtlarına gidip akvaryumcudan lepistes alır gibi çocuk alamıyorduk meğer. "Değil mi Celil Bey? Hayri Bey'e siz daha iyi anlatırsınız artık."

Celil ağzının içinden homurdanırken Hayri de dışından "Biliyoruz o kadarını," diye söylendi: "Ben de polistim düne kadar." Fazla sert gittiğini düşünüp gülümsedi. Bu adamlara muhtaçtık; iyi geçinmekte fayda vardı. Naim'i de öyle tavlamıştık zamanında. "Peki ne yapacağız hocam?" Bakarsın bunlar da Naim gibi insan oğlu insan çıkardı. "Elimiz kolumuz bağlı mı o kadar? Bekleyecek miyiz götürsünler diye?" Bülent'le Nedim'in kaçamak kaçamak bakıştıkları gözünden kaçmamıştı. Bilirdik; "Dökülelim mi?" paslaşmalarıydı bunlar. Bekledi, ama çok değil. Bülent usul usul dökülmeye başladı. Çocuk Esirgeme'den gelen müfettişin ne kadar anlayışlı çıktığını, Bayram'ın...

"Dinçer'in."

Evet evet, Dinçer'in durumunu ve o durumun icâplarını öğrenir öğrenmez koca adamın kendini nasıl da koyverdiğini, açık açık "Ne yapın edin, çocuğu bize kaptırmayın," deyip eldeki çıkış kâğıdını da epikrizi de heyet raporunu da yırtıp atıp yarın tekrar gelmek üzere ne kadar da hüzünle ayrılıp gittiğini bir bir anlattı sonra.

"Ee? Sonuçta?" dedi Celil. Gözü saatindeydi.

"Sonuçta, Bayram'ın..."

"Dinçer yahu, Dinçer ama artık."

"Çok pardon, Dinçer'in fizikî ârazları taburcu edilmesine elvermiyormuş gibi yeni bir heyet raporu tanzim ettirmemiz için mühlet vermiş oldu yani. Yoksa alıp götürmeye gelmişti. Ha demeyle atlatamayacak çocuk ama, bir damlacık daha iyileştirebilsek gitmeden önce..."

"Tamam. Dinledik, öğrendik. Düşünürüz. Hadi kalk Ortak."

"Bi dur yaa Celil. Öf!.. Peki de, heyet nazlanmadan tanzim edecek mi yeni raporu?"

Bülent bu sefer yekten bir bakış attı Nedim'e. "Yarın kolostomi torbası patlayacak," dedi. "Bu da yeni bir ameliyat..."

"Ne torbası?"

Nedim, "İnsanlığımızdan utanıyoruz ama..." diye başlayıp izah etti. Bayram'ın...

"Dinçer'in hocam."

Hah işte, Dinçer'in boşaltım sistemi parçalanmıştı. Muhtemeldi ki tecavüz sırasında. Bülent de bağırsağın rektum ağzını iptal edip göbekten dışarıya vermişti... Anlayacağınız...

Anlıyordu Hayri. Deccal'dan.

Ama daha iyi anlayan biri vardı. "Dur dur dur..." Ter basmıştı Celil'i. "Oldu olacak kan grubu da B Negatif'miş de, tam olsun."

"Aynen," dedi Bülent. "Siz nasıl?.."

"Yok arkadaş. Ben gidiyorum. Fehiman bekler."

Hayri "Haklısın, git," dedi. "Kızı yalnız bırakma. Ben biraz daha kalacağım." Dönüp Bülent'e, sonra Nedim'e baktı. "Mahzuru yoksa." Kanı kaynamıştı çocuklara.

"Yok canım," dedi çocuklar.

Celil kapıyı açtı, bir daha siksen uğramayacaktı bu hastanenin semtine, doktorlara yarım ağız bir "Sağ olun," deyip çıktı, seri adımlarla uzaklaşmaya başladı. Kâbus muydu bu arkadaş yaa? N'oluyodu lan? Başlardım Hayri'sine de Dinçer'ine de haa. Bana neydi, bana ne? Bi B Negatif biz miydik kardeşim? Ölügöz de B Negatif'ti. O versindi. Hiç!

Kaçaradım indi iki katı, ikinci katın başına gelince durdu. Ne

vaziyetteydi ki çocuk? Altgeçitte de ne güzel sohbet etmişti bununla yazık. Nasıl da şirindi it oğlu it. "Bi baksam?"

Yok be şimdi. Ne bakacaktı? Bağırıp duruyodu zaten oğlan, Hayri'ye bile nasıl şey ettiydi korkusundan. Bunu görse ölürdü Allah bilir.

Dört basamak indi inmedi, tekrar durdu. "Kapıyı aralarım, bi bakıp kaçarım."

Döndü, geri çıktı basamakları, koridora saptı, deminki hemşireyle göğüs göğüse geldi.

"Buyrun?"

"Dinçer'e bakacaktım."

"Öyle bir hastamız yok efendim."

"Bayram diyecektim."

Hemşirenin omuzları düştü. Öteki sivil olanı da lâf anlamıyordu ama bu hiç mi hiç anlamıyordu. "Beyefendi..." dedi yüzünü yıkıp kendine acındırmaya çalışarak; "... Neden böyle yapıyorsunuz? Ne kadar zor sakinleştirdim çocuğu, siz de gördünüz. Lütfen anlayış..."

Celil önce anlayış gösterdi, "Ben görmedim kardeşim. Hayri gördü. Kaçıl", sonra da donakalan hemşirenin etrafından dolanıp ilerledi, gitti iki yüz beş'in kapısına dayandı.

Konuşuruz. Karalanmış kâğıt gibidir sözcüklerimiz
Yırtıp atmışızdır, havayı gereksiz doldurur
Ansızın bir gülen olur. Bir emir. Toplarız.
Apaçık yerimizi alırız odada
Apaçık yerimizi alırız dünyada

GÜLTEN AKIN

Dördüncü kattaki odasında, "Gıyas ismi sizde bir çağrışım yapıyor mu?" diye sormuştu Bülent Hayri'ye.

"Yoo. Neden?"

Anlatmıştı Bülent. Ömr-ü hayatında gördüğü en güzel el yazısıyla "Gıyas" dövmesi yapılmıştı çocuğun kabalarına. Hani önceden tanıyordunuz ya siz, acaba demişti bir ihtimâl? Çok güzeldi çünkü, âdetâ bir grafik sanat harikası; inci gibi bir el yazısıyla...

"Yeter kardeşim," demişti Hayri bozuk bozuk. "Anladık, güzel yazı, tamam. Nerden bileyim ben yahu? Açıp baktım da sanki... Hem dövme kıça mı yapılır? On dört, bilemedin on beş yaşında bir çocuk bu. Sokak çocuğu. Kendi yaptıracak hâli de yok. Damgalamışlar işte Teksas sığırı gibi, anlasanıza."

Bülent kaşlarını kaldırıp "Pardon," demiş, Hayri de iç çekip "Yok canım," demişti. "Estağfurullah. Soracaksınız tabii." Sonra ilkinden çok daha derin bir iç geçirmiş, "Dinçer'le beraber kaçırılmış üç çocuğumuz daha var," diye eklemişti hazin hazin.

Bülent adamcağızın suratının karardıkça karardığını görüp üzülmüş, çay söylemişti hemen. Zannediyordu ki Kadri Bilgin'den bile insaniyetli çıkan bu sabık polis gene insaniyetli şeyler düşünüyordur. Hâlbuki çok yanılıyordu.

Karıştırıp duruyordu çayını Hayri şimdi. Şekerinde değildi o,

heyet raporundaydı. İyi çocuktu, hoş çocuktu da haftada bir torba patlatacak hâli yoktu şu Bülentceğizin. Koca Naim bile pes etmişti İrfan bahsinde, bu da eninde sonunda pes edecek, benden bu kadar, götürün bunu diyecekti. Deccal'daydı sonra aklı; Deccal'ın iş üstündeki adamlarında, kim bilir ne kadar acımasızlardı, şöyle dört başı mâmur bir hastane baskınında, "O çocuk buraya gelecek!" diye hırıldayan siyah takım elbiselerde, iki tokat şuna – iki tokat buna'da, havaya sıkılan iki mermideydi. "Mecburum," diye düşünüyordu. Deccal durduk yerde Deccal olmamıştı değil mi? Al onun kaderini, koy Dinçer'inkinin üstüne, hokka gibi oturuyordu. Ne bu bırakabilirdi Dinçer'i kurda kuşa ne de o. Sonrasını bilmiyordu. Özel bakım, gözetim, vırt zırt, neyse ne'ydi, neye mâl olursa olsundu, kalkardı Deccal altından, dünya parası vardı, kalksındı.

"O kadar ümitsizliğe kapılmayın canım," dedi Nedim o sırada. Ki kendi kendisiyle kavilleşip Deccal kararına varan Hayri hiç de ümitsiz değildi artık; çözüm problemin içindeydi, alttan alttan sırıtmaya başlamıştı bile. "Şeker de erimiştir hem." O da üzülüyordu Hayri'nin çaresizliğine. Derdin açılıp dökülmesi her zaman faydalıydı. "Bayram gibi çaresiz üç çocuk daha ha?" dedi gayet dertdaş.

"Dinçeeer."

Tabii, Dinçer... Biz şimdi bu bizim Dinçer'in akıbetine bakarak ötekilerin başına da neler geldiğini tahmin edebilirdik değil mi? Ee, bu durumda Bayram'ın... Hayri'nin bakması yetti... Dinçer'in kurtulduğunu düşünüp teselli bulabilirdik. "Değil mi Hayri Bey?"

Hayri kafasını çevirip baktı Nedim'e. "Değil," dedi.

Nedim kızardı, Bülent'le göz göze gelip onun da ters ters baktığını görünce "Salağım ben," diye düşündü. Kime ikâme terapisi yapıyordun sen? "Yani yanlış anlamayın da... Hiç yoktan..." Konuştukça batıyordu. Kapı açılıverip Ayşe Hemşire alı al moru mor görününce içeriye temiz hava girmiş kadar rahatladı.

"Bülent Bey..." dedi Ayşe Hemşire, "Nedim Bey, siz de mi burdaydınız... Çok iyi..." Hayri'ye de "Pardon," deyip tekrar Bülent'e döndü. "Aşağı gelmeniz lâzım. Bayram..."

Hayri dikildi, ama "Dinçer," demek için değil. "Ne olmuş Bayram'a?" dedi. Korkudan sesi çatlamıştı.

Kibar kibar "Bi saniye lütfen..." dedi Ayşe Hemşire buna. Demin

terslendiği için suyuna gitmeye çalışıyordu. Bu yukardakinden beterdi yukardaki bundan beter.

"Evet?" Bülent de ayaklanıp masanın arkasından çıkmıştı şimdi. "Gelelim de, ne olmuş Bayram'a?"

Hayri bunu da düzeltmedi.

"İyi iyi..." dedi Ayşe Hemşire, "... yani... bence iyi de... gelip görmeniz lâzım."

"Gidelim Bülent," dedi Nedim. "Ne soruyorsun?"

Hayri de kalktı. Gittiler.

Bir çocuk şarkı söylüyordu
Dokunan bir şeydi ama neydi,
Şarkı mıydı, sesi miydi, çocuğun kendisi miydi
Çocuğun kendisi miydi, çocuğun kendisi miydi?
GÜLTEN AKIN

Ayşe Hemşire önden önden seğirtip misafir buyur etme telaşıyla iki yüz beş'in kapısını açtığında, Celil'i bir başına Dinçer'in yatağında yatıyor sandılar önce. Cenin pozisyonundaydı, sol yanının üstünde tortop olmuştu. Sırtı bunlara dönüktü. Kapının açıldığını duyunca sağ elini kaldırıp hepsini durdurdu, Hayri'nin rüyasında duysa inanamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Önce Ayşe Hemşire," dedi.

Ayşe Hemşire pardon falan demeden iki doktorla Hayri'yi araladı, buğulu gözlerle ilerleyip yatağın öte yanına, pencere tarafına geçti, dudakları titreyerek eğildi.

"Doktor amcalar da gelsin mi Bayram?"

Önce ses çıkmadı, sonra cılız bir düzeltme duyuldu Celil'in koynundan:

"Bayram ben değilim. Dinçer benim adım."

Ayşe Hemşire gülümsedi, hıçkırdı, "Çok pardoon," dedi. "Dinçer'di di mii? Gelsin mi amcalar?"

"Gelsin."

Celil'in hâlâ havada duran sağ eli "Topla gel," işareti yaptı, sonra inip koynuna girdi.

İkisi beyaz önlüklü üç adam, saklambaç oynarlarmış gibi başlarını uzata çeke, usul usul yürüyüp öteye geçtiler.

Dinçer, belden aşağısı Celil'e dönük, dizleri adamın karın boşluğuna yaslı, kolları dirsekten bükülü, avuç içleri Celil'in göğsüne yapışık, faltaşı gibi gözleri tavan lambasına çakılı, yarı sırtüstü, yarı yan, balkondan düşmüş gibi yatıyordu. Celil'in sağ kolu Dinçer'in sol kolunun üstündeydi. Sol kolu alttan dolanmış, sol eli çocuğun sol omuz başını avuçlamıştı. Ağlıyor gibi bir hâli yoktu, otuz iki diş sırıtıyordu ama ağlıyordu da bal gibi. Gözyaşları yanağından kayıp Dinçer'in yanağına, oradan yastığa akıyordu.

"Ne oldu?" diye düşünüyordu Bülent. "Nasıl oldu?" Hâttâ abartıyor, tıbbi bir kibirle isyan ediyordu: "Nasıl olur? Bana sormadan nasıl iyileşir?" Seviniyordu ama hırslanmıştı da yani. Utanmasa var ya... Silkindi. "Bayraam."

"Dinçer yaa!"

"Dinçeer?"

"Hı?"

Ne desindi Bülent? Tıkandı gitti.

Zangır zangır bir sesle, "Dinçer?" dedi o sırada Hayri.

"Hıı?"

"Bak bakalım, kimim ben? Tanıdın mı?"

Dinçer'in gözleri hiç kıpırdamadı. "Hayri'sin işte," dedi tavan lambasına doğru.

Hayri de tıkandı.

Sıra Nedim'deydi ama o henüz tıkanmamıştı. "Bak şu adama!" diyebildi yanındakilere Celil'i göstererek. "Yaratıcı yıkım yapıyor çocuğa." Sonra o da tıkandı.

Celil sağ elini kaldırıp şahadet parmağıyla sus hemşiresi işareti yaptı cam güzellerine, hıçkırdı, sonra indirdi elini, daha sıkı sardı çocuğu, sonra da koyverdi gitsin.

Dinçer rahimdeki bebek gibi duruyordu, az sonra tekmeleyecek, Celil dersini almış bir anne; ölse doğurmayacak gibi.

Bir de öbür dördü vardı. Lüzumsuz gibi.

Doğruya yiğit doğruya
Canavar girdi sürüye
...

GÜLTEN AKIN

"Fuhuş sektöründe çalışanlar tezgâhın yanına dizilsin."

Dumanların altında fondipleyen, buğulanıp dumanlanan, kimi çıkarıp kelebeğiyle, kimi ağzını açıp dilinin altındaki yarım jiletle, kimi Ruger'i, kimi Zigana'sıyla caka satan bıçkınlara olabildiğince ölgün bakmaya çalıştı Uğur. Kimse duymadı görmedi sanıyordu.

"Furuko mu la bu?" dedi Tarkan.

"Furuko," diye salladı İbo. "Ben tanıyom."

Bergen; "*Ruhumu Hicranlar Sarar Bir Anda...*" diye bastırdı arkadan.

İbo, saldırmayı kolundan düşürüp avucunun içine yerleştirdi. "Bi dürtüyüm de sotada başka Furuko var mıymış anlayalım."

Tarkan atılıp tuttu bunun bileğini. "Sen misafirsin İbo..." dedi. Rakı bardağının dibini vurdu masaya, "Çek." İbo da vurdu, çektiler karşılıklı. "Biz varken... Cık.. Olmuyo..." dedi sonra. Suratını buruşturup acele acele suya yumuldu, ağzını elinin tersiyle sildi.

Uğur bir kere daha denedi şansını: "Fuhuş sektöründe çalışanlar tezgâhın yanına dizilsin." Arzu ettiği Deccalsı fısıltı tonunu bir miktar aşmış, azıcık bağırtıya kaçmıştı ama bu patırtıda Deccal da olsa bağırırdı zannederse. Arkasında duran tezgâha doğru bir baş hareketi de çekmişti ekstradan. Deccal da olsa... Bir ekstra daha yaptı: "Hemen!" Bakışlarına can vermemeye çalışıyordu. Ge-

ne cevap alamadı. Geri geri gidip üstüne mermer yerleştirilmiş camekânlı kasap dolabına yaslandı. Müşterilere yatık camın gerisindeki mönüyü gösterir gibiydi. Yan yana dizilmiş naylon bulaşık leğenlerinden birinde maydanozları sararmış barbunya pilaki, birinde soğanları tırışmış piyaz, birinde morarmış köfte, birinde de rengi acımış şaksuka vardı. Bir de sekiz on çatal bıçak. Izgara köftenin dumanı tezgâhın gerisinden mermerin hizasına kadar zar zor tırmanıyor, oradan yükselip havaya karışacağına lömbür lömbür sarkıp aşağı düşüyordu.

Bergen, cızırtılar arasında yeni bir çıkış yaptı:

Goncalar, Yapraklar Dolar Bir Anda...

Sol elini kaldırıp mermerin üstüne şap şap vurdu Uğur. Ceket yakasının üstüne taşmış fil kulağı yakalar beyaz beyaz sallandı. Ses boğulup gidince belinden tabancasını çıkardı, Deccal da askı kullanmıyordu, havalı bir hareketle ağzına mermiyi sürdü, epeyce bir dönüp bakan olduğunu gördü, neyi nasıl yaptığını belli etmemeye özen göstererek tabancanın çelik kabzasıyla birkaç kere vurdu tezgâha.

Herkes kesti sesini; Bergen hariç.

Bütün Sevdiklerim El Olur Gider...

"Bir: Fuhuş sektöründe çalışanlar tezgâhın yanına dedik. İki: Bir daha demeyiz."

Tarkan, elini pantolonunun cep kısmına silip "Az müsaade gardaş," dedi misafirine. Tam Uğur'un arkasına denk geliyordu yeri, eğilip çorabının içinden jilet gibi bir bıçak çıkardı, avucunun ortasına yerleştirdi, doğrulmak için sandalyesini gıcırdatmadan sessizce yekindi, ense köküne bir namlu yapışınca o vaziyette kaldı şimdilik.

"Kim la o?"

"Otur, sikerim ananı," dedi Taşkın.

Tarkan, "Sikersen bir, sikmezsen iki!" deyip geriye doğru attı kendini.

Taşkın tetiğe bastı.

Bergen asıldı:

Garibin Çilesi Mezarda Biter...

Bakır idi demir idi tuncoldu
Yardı çıktı Ankara'yı
...

GÜLTEN AKIN

Uğur'un ağzını bıçak açmıyordu. Arabasının arka koltuğunda hafiften sağ kapı tarafına doğru kaykılmış, ayaklarını birleştirip sol kapı tarafına doğru uzatmıştı. Sağ elinin baş ve işaret parmaklarını başı ağrıyormuş da burun kemerini ovalıyormuş gibi iki kaşının arasında gezdirdi. Elini kokluyordu bir taraftan da. Ne yağı kullanıyordu bunlar köftede?.. Leş leş!

Taşkın sol bacağını altına katlayıp döndü. "Niye böyle yapıyorsunuz Uğur Bey?"

Uğur, sağ elinin boşta kalan üç parmağını yukarı doğru kaldırıp indirerek konuşmak istemediğini ifade etti.

Taşkın bir kere daha denedi şansını: "Tamam, yapın, gene yapın ama baskına giderken bir haber verin canım. Ben sizi nasıl koruyacağım? Görevim ne benim?"

Uğur elini yüzünden çekti. Yanağını ön koltuğun arkalığına yaslamış Taşkın'a Deccal'ın bunlara baktığı gibi bakmaya çalıştı, "Ohh..." diye sıkkın bir nefes verip oturuşunu düzeltti. Konuşacaktı. "Kurdun boynu niye kalın Taşkın?" dedi duygusuz bir sesle. "Niye?"

Taşkın Uğur'un suyuna gitti. "Haklısınız Uğur Bey, haklısınız ama o söz benim için de geçerli değil mi? Siz kendi işinizi kendiniz göreceksiniz, ben kendi işimi kendim."

"Pardon Taşkın Bey," dedi Uğur küskün küskün. "Çok pardon yani. İşinize mâni olmak istemezdim. Özür dilerim."

Taşkın önüne döndü, bıyık altından sırıtıp duran şoförü haşin bir bakışla hizaya getirdi. "Kardeşim," diyesi vardı Uğur'a. "Güzel kardeşim, ben herifin kafasına sıkmasam seni kıyma ederlerdi orda. Deccal kim, sen kim?" İçine attı. Önceki tartışmaları da hep aynı sonla sonlanmıştı, uzatmadı. "Deccal başka siz başka..." dedikçe daha bir gurur meselesi yapıyor, daha bir galeyana geliyordu Uğur. "Çocuk bu!" diye düşündü yüz bininci sefer. Çocuk avutuyorduk resmen. Bu kaçıncıydı yaa? Senin Babürşah'ta, Ahmet Fehim'de, Beybaba'da, Adalı Halil'de ne işin vardı kardeşim? Atpazarı'nda, Sinanpaşa'da bir başına ne arıyordun sen? Biz gitmeye korkuyorduk oralara, sen ne demeye gidiyordun? Oralarda Deccal mı tanırlardı? Git bir sor'du bakalım, Deccal kıyısından geçmiş miydi bir tekinin. Geçse Deccal mı kalırdı şimdiye? Bunu kendisine de söylemişti hoş. "Hadi canım," demişti Uğur gözlerini bayıltarak. "On bir kocababaya bir başına baskın veren koskoca Deccal batakçılardan korkar mı hiç? Kıyısından da geçmiştir ortasından da. Hem de silindir gibi geçmiştir. Var mısın iddiasına?" Vallahi çocuktu. Şeytan diyordu bırak, ne hâli varsa görsün. Arap Ahmet'in yadigârı olmasa, var ya... Bunu işten uzak tutabilmek için akla karayı seçmişti demek rahmetli. Girmemişti bu işlere Taşkın, hiçbir zaman adamı olmamıştı Arap'ın, ama daima arkadaşı olmuştu. Şimdi arkadaşının oğlunun adamıydı. Dünya tuhaftı. Tuhaf da bir saygı duymaya başlıyordu bu çocuğa giderek. Fazla dürüsttü. Mert... ve fazla cesur. Deccal özentisi gibi duruyordu şimdilik, ama bu işler hep böyle başlardı zaten. Her yeni yetme, gözünü âlemin tozunu atan kabadayılardan birine diker, onun yolundan gider, günü gelince kendi yoluna sapardı. Uğur da öyle olacaktı. Hem de ne. Tabii bu onu o zamana kadar koruyabilirse. İç geçirdi.

Uğur da arkada iç geçiriyordu kara kara. Şimdi susacaktı bir süre Taşkın, sonra "Hadi kendinizi düşünmüyorsunuz, anladık, bari yengeyi, çocukları düşünün Uğur Bey," diyecekti. "Size bir şey olsa ne olacak Esra'yla Büşra'ya?" Biz de düşünüyorduk onun orasını. Ama bu konular tartışmaya açık değildi kardeşim. Binnur'la bile tartışmıyorduk ki seninle tartışalımdı. Yüzme bilmiyorsan dibi-

ni görmediğin suda boy vermeye kalkmayacaktın. Yok, bu lâf yerine oturmamıştı. Başka bulması lâzımdı. Hayır, hayret ediyordu yani, koskoca Taşkın nasıl oluyordu da anlayamıyordu bu kadar basit bir şeyi? Bu âleme girdik miydi kardeşim? Girdikti. Çıkışımız var mıydı? Yoktu. Ya öyle ya böyle, canımız çıkıncaya kadar mahkûm muyduk şimdi? Mahkûmduk. Kaçacak göçecek deliğimiz var mıydı? Katiyen. Bekâmız korkaklığımıza mı bağlıydı yiğitliğimize mi? Yiğitlimize. Niçin arkamızı kollaya kollaya, gölgemizden korka korka, sipere kuytuya sine sine yaşayalımdı o zaman? Ecelden kaçış var mıydı yaa? Sakınan göze çöp batmaz mıydı? Kalkalımdı ayağa, doğrulalımdı erkek gibi, rap rap rap gidelimdi dosdoğru... Bak bak, sıkıntılı sıkıntılı kımıldanmaya başlamıştı Taşkın. Şimdi "Hadi kendinizi düşünmüyorsunuz," diye başlayacaktı dönüp. Bu da şöyle bir Deccal kesiği atacaktı gözlerine, "Söz gümüşse sükût altındır Taşkın," diyecekti. "Susalım lütfen."

Taşkın döndü. "Hadi kendinizi düşünmüyorsunuz, anladık, bari yengeyi, çocukları düşünün Uğur Bey," dedi. "Size bir şey olsa ne olacak Esra'yla Büşra'ya?"

Uğur, sızı gibi bir Deccal bakışı yerleştirdi gözlerine. Farkında değildi ama fena olmamıştı. Taşkın bile ürperdi. "Söz sükûtsa gümüş altındır Taşkın," dedi. "Susalım lütfen."

Taşkın'ın ürpermesi geçiverdi. Sırıttı. "Efendim?"

"Anla işte. Söz gümüşse sükût altındır diyecektim."

Taşkın önüne döndü, bıyık altından sırıtıp duran şoförü haşin bir bakışla hizaya getirdi. Kendi hâlâ sırıtıyordu.

"Kaç kişi topladınız?"

Taşkın zar zor "Bir..." diyebildi, sonra pıskırdı.

"Çok azmış. Gülmeyelim ama."

Cihanda çok yaşadık, bilmedik bu yanda ne var
Ölüm geleydi gidek, bir görek o yanda ne var...
BAYBURTLU ZİHNİ

Aşağı mahalleden İbo vardı, Tarkan'ın misafiri. İlk o uyanmış, millet ağzım yüzüm diyemeden saldırmayla uçmuştu laa diye. Havada, sapan yemiş karga gibi dağılmıştı beyni.

Var ya, o kadar güzel dağılmıştı ki.

Gözü bir tarafa, ağzı bir tarafa, kanı her tarafa.

Kan, kemik, beyin parçaları fıskiyeler gibi yükselmiş, sonra açılıp damla damla düşmüştü oturanların başlarına. "Gene mi sen yaa?" diye bağırmıştı o zaman tezgâhın önündeki çirkin kıyafetli, ayı gibi kıllı, kaba adam. Makineyi çeken Bursalı'yı karnından vurup indirmiş, sonra gene bağırmıştı: "Taşkın, bana bırak Taşkın." Bursalı hem saydırın diye bağırıyor, hem dökülen bağırsaklarını toparlayıp karnına tıkmaya çalışıyordu.

Şahaneydi. Harikulâdeydi. Fevkâlâdeydi. İnanılmaz bir şeydi.

Bu çok mutlu olmuştu oturduğu yerde, gülmüş, arkasına yaslanıp tezahürat etmişti: "Bırak Taşkın, ona bırak." Şakaydı canım. Babürşah'ta kimse kimseye bırakmazdı. Hop, Seydali asılıvermişti keleşe. Kim var kim yok canavara dönmüştü sonra. O ona, bu buna... Ne filimdi ama. Derken üç kişi daha katılmıştı dışarıdan. En soldaki daha siftah edemeden kulağını kaptırmış, kulak bunun ayağının dibine düşmüştü, sol elini yarasına götürüp haplı gibi basmıştı tetiğe. Bravoydu doğrusu. Parmaklarının arasından kan

fışkırıyordu şarap gibi. Helâl olsundu. Bu beklemişti; mermi yiyesi vardı ne zamandır, bakalım nasıl vurulacak, vurulunca ne olacak. Merak ediyordu. Seydali'nin sıktığı tarafa dönmüştü.

Kime sıkıyordun Seydali? Üçü kapıda, ikisi içerideydi güzel kardeşim!

Seydali yanlışlıkla mekândan Teppet Emin'i bir de bunun tanımadığı iki hapçıyı biçivermişti dakikasında. O kıllı adamla onun abi der gibi Taşkın - Taşkın dediği de bir olup Seydali'yi dağıtmışlardı.

Sonradan dalan üçü, birinin kulağı hâlâ bunun ayağının önündeydi, vura indire tezgâhın oradakine doğru giderken üç iriyarı adam daha girmişti kapıdan. Sağa sola havaya, "Yatın lan!" falan kaba kaba. Taşkın bağırıyordu avaz avaz, "Yatmazlar, vurun." Biliyordu demek buraların nizâmını. Aferindi.

Kurşun ne güzel vızıldıyordu, kan ne güzel kokuyordu, vurulan ne güzel düşüyor, ne güzel bağırıyordu.

"Hadi beni de vurun, beni de!"

Ne gezer?

Canları sağ olsundu. Akıllara zarar bir zevkle izlemişti olan biteni. Mest olmuştu mest. Hâlâ da kendine gelebilmiş değildi; göğüs geçirip duruyordu. İyi ki de vurulmamıştı ama. Ne şanslıydı! Daha bunun işkencesi vardı, eziyeti şusu busu vardı. Sevinçli bir beklenti içindeydi. Sırıttı. Dudaklarının kenarında biriken salyayı diliyle toparladı, içti.

O kıllı, tezgâhın oraya dikilip şunlar şunlar buraya çıksın dediğinde, katiyen böyle bir güzellik beklemiyordu. Tarkan kalkıp bıçağını saplayacak, iki seksen uzatacak zannediyordu; çok ümitli değildi. Başlamadan bitecekti şenlik. Sırf hemence bitmesin, azıcık uzasın diye ortaya çıkası vardı hâttâ. "Arkanı kolla!" falan gibisinden. Ama az daha bekleyeyim demişti.

İyi ki de demişti.

Tam Tarkan kımıldanayım derken... Ohh!.. Kafasının yarısı...

Ne güzeldi yaa.

Ne güzeldi.

Mutluluktan ağlayabilirdi Gıyas.

Düşümde bir ağaç, yukarda kökler
Gölgeler düş görür, aynalar bekler
Annenin yüzünde ağlar bebekler
Gerçekten başka bir masal kalmadı...
SERDAR TUNCER

Hayri hastaneden çıkıp doğru Fehiman'ı ziyarete gitti. Hem de Celil'in geç geleceğini haber verecekti. Aklı Fehiman'dan da ziyade Celil'deydi, Dinçer'den de. Hemşire anlatmıştı sonradan. Celil şöyle bir bakmak için odanın kapısını zorla açmış, ki kızın gururu incinmişti itil kakıl itil kakıl, onu da söylemeden geçemeyecekti yani ama iyi ki de zorla açmıştı. "Aa, Celiiil! Gelsene!" deyivermişti Dinçer. Celil de "N'aber delikanlı?" deyip gitmiş, önce yatağın kenarına oturmuş, sonra Dinçer elini uzatıp tokalaşmaya kalkınca "Ulan kerata!" dediği gibi yanına uzanıvermişti. Uzanış o uzanış. Hemşire de koşa koşa haber vermeye gelmişti işte. Olan buydu. İnanabiliyor muydunuz?

Da neydi?

Ne bok vardı bu Celil'de? Biz bakıp gözetmiş, koruyup kollamıştık; bizi kapıdan kovuyordu arkadaş, suratını bir defa gördüğü Celil Bey'i koynuna alıyordu. Neydi yani?

Kapının ağzında kucaklaştılar Fehiman'la. Kız gerçekten de çok bitkin görünüyordu ve gerçekten hafif bıyıklı. "Sen nerden çıktın?" dedi buna. Ağlıyordu. "Duydun mu başımıza geleni?" Merdivenlere baktı. "Nerde Celil?" Hayri sırtını sıvazladı kızın. "O biraz gecikecek," dedi. "Çok üzüldüm Fehiman. Ne denir böyle zamanlarda bilmem ki."

Fehiman da bilmiyordu ne denir ve o da çok üzülmüştü. Hem de tek başına. Sözde saniye oyalanmayacak, mesai bittiği anda soluğu evde alacaktı beyefendi. "Hani?" And vermişti bir de. "Hiç sorma Hayri." Celil eski Celil değildi. Bak, bebeğimizi de kaybetmiştik, hem de ilelebet. Bir daha olmayacaktı anlıyor musun? Olmayacaktı.

"İçeri girsek mi Fehiman?"

"Ay pardon. Seni görünce sinirlerim boşaldı. Hoşgeldin bile diyemedim."

Yan yana oturdular salondaki kanepeye. Fehiman kanlı detaylara hiç girmeden, kendini ne kadar yalnız ve çaresiz hissettiği detaylardan hiç çıkmadan düşük yaptığı geceyi anlatıp Celil'i suçladı durdu, Hayri de elinden geldiği kadar üstlenmeye çalıştı suçu.

"Bende kabahat Fehiman. Çocuk benim yüzümden gitti altgeçitlere. Yoksa bilirsin, Celil hem evcimen, hem de..."

"Hıı," dedi Fehiman. Kimin malını kime okutuyordun sen Allah aşkına? "Bir evcimen ki sorma." Adamın çapkınlıklarını, hovardalıklarını bilmiyor mu zannediyordun sen bizi?

"Aman Fehiman! Sen de Allah aşkına..."

"Kadınlar hisseder Hayricim. Kadınlar hisseder. Kıvranma. Adam benim yanımda bile Barcelona maceralarını anlatıyor misafirlere. Ne oldu? Nasıl geldin sen? İzne mi ayrıldın?"

Anlattı Hayri. Anlatmaz olaydı. Bundan da Celil'e pay çıkardı kadın. Görüyor muydun bak? Kimseye hayrı yoktu adamın. Çok üzülmüştü vallahi. Ee, nerdeydi şimdi evcimenimiz?

Hayri ne diyeceğini bilemedi. Yalan söylemeye kalksa hiç olmazdı şimdi. Celil gelir gelmez doğruyu söyleyecekti belki, bu sefer de ben işin aslını Hayri'den öğrendim deyip iyice binecekti oğlanın tepesine Fehiman. Doğruyu söylemeye karar verdi.

"Hastanede."

"Yoksa bir şey mi oldu?"

Yok yok... Durumu özetleyerek anlattı Hayri. Biraz da kanlı detaylara girdi ki Celil hesabını verirken daha az zorlansın. Fehiman Dinçer'in başına gelenleri duyunca uzun uzun ağladı, ama ne yaptı etti, "O hiç olmazsa yaşıyormuş. Benim bebeğim öldü," deyip bu sefer de işi kendine bağladı. Hayri bir sonraki hamleyi tahmin ede-

biliyordu. "Bak, o çocuğun güvendiği adam yanında. Hani benim güvendiğim adam? Nerde?" diyecekti şimdi. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Senin yapacağın yok galiba kızım, bol köpüklü bir kahve yapayım mı şöyle? İçeriz karşılıklı?"

"Ay pardon," deyip ayaklandı Fehiman. "Ben yaparım. Otur sen. Aç mıydın? Onu bile sormadım görüyor musun?"

"Aç değilim," diye yalan söyledi Hayri. "Ama bir kahve içerim elinden."

Fehiman, "Hemen," deyip mutfağa doğru yürümeye başladı, durdu, döndü, "Bak, o çocuğun güvendiği adam yanında," dedi. "Hani benim güvendiğim adam? Nerde? Biz kime güveneceğiz?"

"Ama Fehiman..."

"Orta şekerli miydi senin?"

İkbâle zevâl erse ne var, sende kemâl var
Mağrur-ı kemâl olma ki ardınca zevâl var...
ÂŞIK DERTLİ

Bir saat kadar daha oturdu Hayri. Celil geciktikçe geriliyordu ipler. Bu da normaldi, kocasına kırılmasını anlıyordu kızcağızın ama ne dese ne yapsa Celil'in tarafını tutuyormuş gibi oluyordu. Kırılıyor, gönül koyuyor, bozuldukça bozuluyordu Fehiman.

"Siz canciğer kuzu sarması iki arkadaş, bulmuşunuz tabii birbirinizi..."

"Öyle deme Fehiman..."

"Ne diyeyim Hayri? Ne diyeyim? Oh olmuş bana mı diyeyim?" Nerdeydi şimdi meselâ Celil Bey? Kimi teselli ediyordu şu dakikada? Kendi bebeğini kaybetmiş karısını mı, yoksa karısı bebeğini kaybederken peşlerinde koştuğu sokak çocuklarından birini mi? Bu muydu yani? Hadi şu anda da bir şey daha gelseydi başına?

"Haklısın da..."

Haklı değildi Fehiman. Hep Celil haklıydı. Siz haklıydınız. Tabii canım, yazıktı sokak çocuklarına. Koca kadındı bu ne de olsa. Üzgünmüş, yalnızmış, teselliye muhtaçmış, ne önemi vardı? Yok yok. Bitmişti bu iş. Buraya kadardı. Gelme üstümeydi rica ederim.

Hayri Fehiman'ı iyi bir yumuşatmadan bırakmak istemediği hâlde baktı ki bu arayı bulmaya çalıştıkça o da daha çok defansa çekiliyor, "Ben gidip bir bakayım Celil'e. Olmazsa şey yapayım da gelsin..." diye bir şeyler geveleyip o vaziyette bıraktı kadını. Ne yapa-

cağını biliyor gibiydi sanki. Madem ki çocuk kendine gelmiş, bir iki soru soralımdı bakalım.

Bir taksiye atlayıp doğru Trafik Hastanesi'ne gitti ilk iş. İki yüz beş'in kapısını açtı, Celil'in horultusuyla Dinçer'in mışıltısını duyunca kapayıp çıktı, gerisingeri iniyordu ki "Ulan, hani uyku fobisi de vardı çocukta?" deyip tekrar açtı kapıyı, bu kez içeri girdi, gidip Celil'i dürttü, uyandırdı.

"Hı? Ne var?"

Dinçer de uyandı, Celil'e daha sıkı sokulup "Hayri gelmiş," dedi.

"Geldim," dedi Hayri. "Uyuyabiliyor muydun sen?"

"Uyuyorum ya işte," dedi Dinçer.

Celil tasdik etti: "Vallaha hem kendi uyuyo hem de beni uyutuyo."

Hayri uzanıp saçlarını okşadı Dinçer'in. Bakalım temas korkusu ne âlemdeydi? "Aferin sana." Hiç. İstersen saçlarını yol. "Ben yatayım mı bu gece seninle? Celil gitsin de sabah gene gelsin, olur mu?"

"Çankaya Karakolu babamın dükkânı mı aslanım? Nereye geliyorum?" dedi Celil aksi aksi. "Nöbet var."

Dinçer de "Olmaz," dedi zaten hemen. "Celil gitmesin şimdi. Sabah gitsin."

Hayri içerledi Dinçer'e biraz ama belli etmedi. "Peki," dedi.

Celil kafasını çevirmeden uykulu uykulu sorguladı Hayri'yi. Fehiman'ı sordu, pek iyi haberler alamayınca "Kendi bilir," deyip o da iyice bir sokuldu koynundakine. "Sen niye geldin bu saatte? Beni mazbut aile reisi yapmak için mi?"

"Hem o hem de başka," dedi Hayri. "Dinçer'e bir şey soracaktım. Sorayım mı Dinçer?"

"Sor."

Hayri sordu. O kadar usturuplu sordu, çocuğu o kadar güzel konuşturdu, aldığı cevaplardan öyle bir komplo teorisi yarattı ki, Celil büzdü dudaklarını, "Getir Ortak," dedi. "Öpecem. Bence doğru iz üzerindesin. Hemen git Deccal'a sen. Müjdeyi de ver hem."

"Ne müjdesi?"

Celil, "Bir kıçkardeş daha geliyor ona," diyerek Dinçer'i işaret etti sezdirmeden. "Kanlarımız bir, bizde de sakatat bol nasıl olsa.

Mezara mı götürelim? Kim lâzımsa alsın. Bundan sonra böyle anasını satayım."

Hayri'nin içi dolu dolu oldu. Gözleri de. Bu sefer o atılıp öptü Celil'i. "Önüme gelene vereceğim diyorsun ha?"

"Alıştık Ortak. Alıştık. Hadi git sen. Vakit kaybetme."

On beş dakika sonra Gülbahçe İş Takip'teydi Hayri. Standart prosedür uygulandı, Kıvırcık gene "Hoşgeldin amirim," dedi, bu önce Kıvırcık'ı "Amir değil komser komser," diye sonra da hem kendini hem de Kıvırcık'ı "Komser de değil. Hayri Hayri," diye düzeltti, Nazlı siyah takımıyla koca masasında oturuyordu gene; "Hoşgeldin Abi. Ağam bekliyo. Buyur," dedi, sonra tüm deja vu'lar noksansızca ayaklarına serildi bunun, kapı içeriden açıldı, geçilip oturuldu karşılıklı, kollar sarkıtıldı falan, kıpırtısız dudaklar sordu: "Bir şey mi buldunuz?"

"Dinçer'i bulduk," dedi Hayri. Sağ kaşın sağ göze doğru inmeye başladığını görünce boş yere inmesin diye acele acele ne vaziyette bulduklarını da anlattı. Kaş tereddütsüz kendi sınırlarına çekilirken ölü gözler o güne kadar hiç kimsenin görmediği bir pusla gölgelendi. İki kaşın ortasına dahi bakamaz oldu Hayri. Yumdu gözlerini, derin bir nefes alıp önce Celil mucizesinden dem vurdu, sonra da az evvel Celil'i karısının yanına göndermek için hastaneye gittiğinden bahsedip; "Belki başka bir şey bulmuş da olabiliriz," dedi.

"Nedir?"

Hayri gözlerini araladı. I ıh. Bakılmıyordu. Gene yumdu. "Dinçer'e bir iki soru sordum," dedi zar gibi bir sesle. "Hani belki nereye götürüldüklerine dair bir iz, bir emâre..."

"Nedir?"

"Orhan," dedi Hayri. Biraz bekleyip ekledi; "Veya Serhan," Az daha bekledi; "Ya da Ormiyan..." Sonra sordu: "Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Hayrii..." diye hırladı Deccal. "Nedir?"

"Bana hatırlatıyor," dedi Hayri. "Seher bacı, Berna bac... kardeş ve Orhan. Berna kardeşimiz emniyette, Seher bacımızı Orhan gönderdi, Orhan'ı da sen... Olay gecesinin ertesi sabahı Celil'le beraber Orhan denen o pezevengi almaya gittiğimizde orada seninkile-

rin geride bıraktığı bir adam vardı. Sermiyan. Götürüp sopalamıştık birkaç gün karakolda. Yapacak bir şey yoktu, salmıştık sonra. Dinçer, bunları Orhan diye bir adamın kandırıp kaçırdığını söyledi bana az önce. Bayağı bir alıştırma turu yapmış adam kendini sevdirmek için. O arada da Foto'ya Serhan diye tanıtmış kendini, dönmüş Bahâ'ya Ormiyan diye tanıtmış. Sanki karıştırıp kendi adıyla çorba etmiş gibi. Şimdi... Ben derim ki..."

"Ben demem," dedi Deccal. Sesi normale dönmüştü. "Bu o."

Hayri gözlerini açtı, boş koltukla karşılaştı. Çoktan masasına geçmiş, ahizeye; "Bize iki çay," diyordu Deccal. "Kıvırcık da gelsin."

Çaydan önce gelen Kıvırcık'ta, televizyon kumandasını ağasının elinde görünce ne bet kaldı ne beniz. "Emret Ağam!" Titriyordu.

"On dokuz Nisan günü Asmaaltı'na gönderdiğin cahillere söyle, buraya gelsinler."

"Derhâl Ağam."

Korka korka çark etti Kıvırcık, titreyen elini kapının kulpuna uzattı; inşallah sen de gel onlarlan falan demezdi Ağa son anda. Kapıyı açtı.

"Bir dur bakalım Kıvırcık."

Kıvırcık durdu, döndü, şakülünü düzeltmeye çalıştı becerebildiğince. "Emret Ağam?"

"Sen o arkadaşlarının geride adam bıraktıklarını biliyor muydun?"

Kıvırcık derin bir nefes aldı. "Yok Ağam!" dedi coşkuyla. Yırtacaktı kesin. "Hepsini alıp geldiler zannettim ben. Vallaha bilmiyodum."

"Niye bilmiyordun?"

Kıvırcık, kara haber almış gibi sallandı. "Anladım Ağam," dedi bitkin bitkin. "Ben de gelirim arkadaşlarla. Siz çayınızı için de." Döndü, Kübra'dan beter göz kırparak çıktı dışarı, kapıyı örttü, çayları getiren Nazlı'ya çarpmaktan kıl payı kurtulup kızın masasının önündeki koltuğa attı kendini.

Rahmetli Maça ne ballı adamdı arkadaş. Bi defa televizyon dinlemeden vuruşa vuruşa öldüydü ne güzel.

Çoban uyumuş; kurt da sürüde...
SADİ ŞİRÂZÎ

Güzelevler'deki mekânda gece yarısı mesaisi başlamak üzereydi. Taşkın Gıyas'a yan yan baktı. "Üstünü aradınız mı?" dedi Feridun'a. "Niye sırıtıp duruyor bu? İlaç mı almış?"

Gıyas sırıtmaya devam etti.

"Yok abi," dedi Feridun. "Manyak gibi bi şey. Arayalım mı?"

"Aramayın. Kalsın. Deşsin hepimizi, ya da kendine jilet atıp ölsün gebersin, ondan sonra ararsınız... Sallanmayın. Arayın şunu."

Feridun, sırıtıp duran Gıyas'ı "Ciddi ol lan!" deyip ittirdi. Bunların her tarafından bi şey çıkardı. Sol cebe daldırdı elini, yumuşak, ıslak, ılık bir şey geldi, tutup aldı, baktı, "Ana!" deyip attı elinden. "Ne lan bu?" Mendilini çıkardı, yerdeki kanlı et parçasını suratını ekşite ekşite bohçaladı, doğruldu. Daha aranacak, didik didik edilecek bir dolu zula vardı ama darmadağın olduğu için unuttu. "Şuna bakarak ol," dedi Settar'a. "Ben geliyom hemen."

Settar Gıyas'a bakarak oldu.

Gıyas sırıtı.

Elmas, "Baba" deyip duruyordu makamda. Hâlbuki "Uğur" dedirtmeye çalışıyordu Uğur. Taşkın'ın geldiğini görünce, sitem edesi yoktu ya yolda yanlışına güldü diye kırgındı, sitem etti: "Koca baskından bir kişi mi kaldırdık kaldıra kaldıra yani? Geldiniz o ka-

dar adam da ne işe yaradı şimdi? Bir kişi getirecektiysek ben de getirirdim."

Taşkın, "Baba" diyen Elmas'ın başını okşadı. Hayvan gagasını ayırıp zevkle tısladı. "Bana bayağı bir işe yaradı gibi geliyor Uğur Bey," dedi.

"Niye o?"

"Aslına bakarsanız biz almadık onu. O geldi. Çok arzuluydu. Fuhuşta çalıştığını söyleyip alalım getirelim diye yalvardı durdu."

"Ciddi misin sen?"

Ciddiydi tabii Taşkın. "Oğlan pazarı dedi Uğur Bey. Elinde dört tane sokak çocuğu olduğunu, birinin öldüğünü söyledi."

"Deme yaa?"

"Evet. Hem de Tandoğan'dan almışlar çocukları."

"Yani?"

"Yani bulduk."

Uğur el çırpacaktı ama Deccal öyle yapmazdı; kendine hakim oldu. "Anlıyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Sen Elmas'ı yerine götür. Bizzat sorgulayacağım o sapığı."

Taşkın Elmas'ı aldı. "Üstünü arıyorlar Uğur Bey," dedi. "Alırken unutmuşlar aramayı. Temizlesinler, haber verecekler."

Uğur zor tutuyordu kendini. "Anlıyorum," dedi gene o değilden. "Bizde hasar var mı?"

"Yok sayılır. Sadece Bekir'in kulağı gitti."

O sırada Feridun, "Pisikopat abi bu!" diyerek mosmor daldı içeriye. Elmas gakladı. Taşkın "Hoop," deyip Feridun'un önüne geçti. "Ne bu böyle selâmsız sabahsız? Ağır ol." Sonra Feridun'un mendili açıp gösterdiği şeye baktı, döndü Uğur'a, "Bekir'in kulağı geldi," dedi. Elmas mama zannedip kanlı kulağı bir hamlede yutunca psikopatın güzelce aranıp aranmadığını sormayı unuttu. Olmadı mı olmuyordu. "Bekir'in kulağı gene gitti," deyip kucağında Elmas'la çıktı makamdan, ara bölmeyi geçti, sıçmadan etmeden götürüp yerine bırakacaktı ama hayvan daha atik davranınca olan oldu diye düşündü, cebinden çıkarttığı mendiliyle siline siline Settar'ın Gıyas'a bakarak olduğu sağır odaya geçti.

Gıyas'ın sırıtması dondu. "Taşkın Bey! Lütfen... Lütfen!"

Taşkın ne olduğunu anlayamadı önce. "Adın ne senin?"

"Getirmeyin!"

Taşkın, bir sol kolunun üstünde sol göğsüne yaslanmış Elmas'a baktı, bir tir tir titreyen Gıyas'a. "Bundan mı korkuyorsun sen?"

"Ben kendim geldim biliyorsunuz," diye inledi Gıyas. Kıvranıyordu. "Anlatacağım çok şey var." Taşkın'ın bir adım attığını görünce kendini duvara vurdu. "Uzak! Uzaak!"

Taşkın, duvarın içine girmeye çalışan ay yüzlü, sıska, tüysüz ve şeffaf derecede akça pakça adama doğru bir adım daha attı. "Vay vay vaay!" dedi.

Elmas tısladı.

Gıyas altına işemeye başladı. "Yapmayın yalvarıyorum!" diyordu. "Yapmayın..."

Taşkın, bu kez Elmas'ı tutan kolunu kuşu salıverecekmiş gibi hafifçe havalandırarak bir adım daha attı.

Gıyas çıldırdı. "Pis... Git! Pis! Çözün ellerimi! Yapmayın!"

Taşkın "Zaptet şu manyağı," dedi Settar'a. "Sıkıca da bağla, gebermesin sakın."

Elmas havaya girmişti. Odadan çıkarken eğilip eğilip baktı Gıyas'a, tısladı, gakladı.

"Bakmaaa!"

Uğur geldi birkaç dakika sonra. "Ne oldu burada?" diye sordu. "Kargadan korktu Uğur Bey," dedi Settar. "Karga değil," dedi Uğur. "Onun bir adı var. Biz sana insan diyor muyuz?" İyi konuşmuştu soğuk soğuk. "Çık dışarı. Bizi yalnız bırak." Settar Gıyas'ı sucuk gibi bağlamaya çalışıyordu. "Şu işi bitireyim de..." diyecek oldu, Uğur ölü gibi baktı adama. "Çık Settar!" Settar'ın ödü patladı. Uğur Bey'e ne olmuştu böyle? Ne biçim bakıyordu? Kaçtı.

Uğur süzülerek gidip Gıyas'ın tepesine dikildi, mendilini çıkarıp salyalarını sildi. "Adın ne senin?"

"Gıyas," dedi Gıyas. On kat merdiven çıkmış gibi soluyordu.

"Çok mu korktun Elmas'tan sen?" Adamın alnında biriken terleri de sildi Uğur.

Lime lime olmuş elbiselerin altında kımıldaşan şeyler geldi Gıyas'ın gözünün önüne. Annesi kımıldanıyor sanmıştı. Gidip dokununca... Yapış yapış bir leş kokusu... Bir tıslama... Ağzında kanlı bir kemik parçasıyla havalanan kapkara bir kuş... "Karga," dedi

kupkuru. "Çok kötü! Derinizin altına girer, organlarınızı yer, kemiklerinizi koparır sizin, götürüp yuvasında saklar... Kuduz. Pis." Hâlden hâle geçiyordu. "Su verebilir misiniz bana rica etsem?"

"Olur," dedi Uğur. Eğildi, burnunu Gıyas'ınkine dayadı, ölebildiği kadar ölüp öyle baktı gözlerinin içine. "Kuru çamaşırla pantolon da gönderirim sana, sonra rahat bırakırım. Uyu. Çok korktun. Toparlan. Sonra gelip kaldıracağım seni, sen de beni o dört çocuğu tuttuğunuz eve götüreceksin. Yaramazlık yok. Tamam mı... Gıyas?"

"Tamam," dedi Gıyas. "Yok."

"Yaramazlık yaparsan ne yaparım, biliyor musun?"

Gıyas iç çekti.

"Dinlemek istemiyorum!"

Ama dinleyecekti. "Ama dinleyeceksin," dedi Uğur nitekim. "O gördüğün karga var ya? Elmas onun adı. Yüz tane daha var onun gibi bende. Eğer bir yaramazlık yaparsan..."

Bahâ'ya söyledikleri geldi Gıyas'ın aklına. "Yapmam!"

Uğur doğruldu. Belki Deccal böyle davranmazdı çömelip burun buruna falan ama kendinden de bir şeyler katmakla iyi ettiğini düşünüyordu. Bu buydu neticede, o da o. Döndü, kapıyı açtı, bekleyen Settar'a "Kuru donla pantolon verin Gıyas'a," dedi. "Silinmesine, üstünü değişmesine yardımcı olun. Bir bardak da su içirip rahat bırakın sonra. Ben tekrar geleceğim."

Ne olmuştu bu çocuğa? Tuhaf tuhaf bakmalar filan. "Tabii Uğur Bey," dedi Settar. İnsanın içi bir hoş oluyordu. "Siz nasıl derseniz."

"Böyle derim." Makamına giderken Taşkın'la karşılaştı. Kuş boku kokuyordu. "Elmas'ı yuvasına yetiştirememişsin?" dedi dalga geçer gibi. "Ben de senden hırlı değilim gerçi; Gıyas'ın çişine bastım."

Taşkın cebine tıktığı mendilini geri çıkardı. "Şimdi ne yapacağız Uğur Bey?"

Uğur saatine baktı. "On bir'e geliyor," dedi. "Ayakkabımı değiştireyim, sonra beni eve bırakırsın, gidip dinlenirsin biraz, sabah dokuzda alırsın tekrar, gelip paketler, götürürüz adamı Deccal'a, çıkarız devreden. Bizden buraya kadar. Ben de yoruldum artık bu maceradan. İşimizden gücümüzden olduk."

Taşkın harâretle onayladı: "En doğrusu." Yirmi dakika sonra patronunu Ahmet Ayık Petrol'ün arkasındaki evinde Necmi'yle Zafer'e devrederken "Ha şöyle!" diye iç geçirip ferahlayacak, "Di mi ya?" diye oh çekip rahatlayacak, mutlu mesut; "Bırak çocukluğu, yasla sırtını bize, biz de işimizi bilelim biraz kardeşim," diye düşünecekti.

Çok yanlış düşünecekti.

Kendinden önce şarkısı vardır söylenir
Dünyaya gelir gelmez herkesin

GÜLTEN AKIN

Hem salak Gıyas hem de salak Ayvaz'a göre Talha, akıllı Sermiyan'a göre ise Beyazıt olan Beyazıt, ki hakiki adı Talha'ydı zaten, Mühye'deki bağ evinde hepsine göre Gıyas olan Gıyas'a sövüp sayıyordu. Lan nerdeydi arkadaş bu geçmişini siktiminin pisikopatı? İşe gidecez demedik miydi götleğe?

"Onsuz gidersiniz, ne var?" dedi, hem Gıyas hem de Ayvaz'a göre Orhan olan Sermiyan, "Şart mı illâ?"

Beyazıt ters ters baktı. "Şart" demek istemiyordu ama şarttı nerden baksan. Herifi gören müşteride hoşafın yağı kesiliveriyordu. Para peşin kırmızı meşin. Gık diyemiyordu kimse. Buhurdanlık gibi dehşet püskürttüğü için gölgesi yetiyordu deyusun. Kapının önünde böyle bir canavarın beklediğini bilmek, en manyak müşteriyi bile içgüveysine çeviriyordu. Boştan yere tebelleş etmediydik başımıza. Bi bildiğimiz vardı, akraba merakımızdan değil. "Bi bildiğimiz var heralde de mi?" Saatine baktı, söylendi, sövdü, "Gidelim hadi," dedi. "Gecikecez, müşteriden olacaz ondan sonra." Sermiyan'ın oralı olmadığını görünce "Boş evi mi bekleyecen?" diye çıkıştı. "Sen de geliyon. Kalk. Ayvaz, sen de getir çocukları."

Sermiyan'ın hiç gidesi yoktu ama Gıyas'ı beklemekten, nasılsa gelirdi eninde sonunda, pis herifle bunlar gelesiye kadar burun buruna oturmaktan iyiydi. Hazır kimse de yokken hıslar tıs-

lar, tehdit eder dururdu bunu orospu çocuğu. "Sen dur," dedi Ayvaz'a. "Ben alırım."

Ayvaz Beyazıt'la göz göze geldi, kaşla gözle işareti alınca cebinden bodrum katın anahtarını çıkarıp uzattı Sermiyan'a.

"Lüzum yok. Anahtarım var benim." İndi alt kata, kapının ağzında durdu, bir nefes alıp verdi, açtı girdi içeri. Bahâ, Erdem, Ensar, altlarında gene köstekli, bol kot pantolonlar, ama bu sefer üstlerinde balıkçı yaka kazaklarla oturuyorlardı yan yana. Yandaki divanda üst üste duran montları çocuklardan daha canlı göründü gözüne. Ayaklarında spor ayakkabıları vardı. "Hani, size aldığım montları giymemişiniz ya?" dedi. "Üşürsünüz bak."

"Biz senle konuşmuyoz," dedi Bahâ.

"Biliyom biliyom. Gene konuşmayın ama giyinin montlarınızı hadi." Nasıl kızıyordu kendine Sermiyan. "Hadi amaa! Bak Gıyas gelmesin diye ben gelecem bu gece sizle."

Ensar uzandı, divandan montunu aldı, kalkıp geçirdi sırtına. Onu Bahâ takip etti, Bahâ'yı da Erdem. İyice çocuk olmuşlardı şimdi.

"Astıronot gibi oldunuz keratalar."

"Sana ne?"

Sermiyan alt dudağını ısıra ısıra kafa salladı Bahâ'ya, geri gidip kenara yaslandı, önünden tıpış tıpış geçerlerken gözlerini kapının eşiğine yıktı. Mezbahaya kuzu götürür gibiydik amına koduğumunun. İş miydi lan bu yaptığımız! Işığı örtüp çıktı peşlerinden.

"Güzel olmuşlar mı abisi?" dedi Beyazıt. "Sen arka koltukta yanlarına otur e mi?"

Sermiyan, "Olur," deyip çocukların Ayvaz'ın açtığı kapıdan çıkmalarını bekledi, sonra yanaştı Beyazıt'a, "Dipçik gibiler bunlar aslanım," dedi, "İlaç vermemişin?" O boktan dergilerde gördüğü ağlak çocuklar geldi gözünün önüne. "Korkarlar lan. Ağlarlar yazık."

"Ağlasınlar. Bişiy olmaz," dedi Beyazıt. "Bazı müşteri razı gelmiyo ilaçlısına."

"Allah'ım yaa... Ağlarlar diyoz, yazık diyoz, sen ne diyon."

"Bana baak..." diyerek hırıldadı Beyazıt, "... Sermiyan mısın Orhan mısın ne boksun, doğru dur, adamın âsâbını bozma. Ben mi tuttum getirdim lan yazıktıysa? Yürü."

"Orospu çocuğu!" dedi içinden Sermiyan. Sonra da kendi karakterine, cibilliyetine söve söve yürüdü. Doğruydu Beyazıt. İnsan mıydık biz lan? Adam mıydık da şimdi bi sahip çıkmalar, bi şeyler, bi havalar filan böyle?

Çocuklarımızı örnek resimlerden seçmedik
Onlar kendileri geldiler...

GÜLTEN AKIN

Hayri merak edip duruyordu; o kafalar televizyon seyretmeyle nasıl o hâle gelebiliyor. Ama öğrenmesine izin vermemişti Deccal. "Çaylarımızı içtik Hayri. Müsaade edersen..."

"Tamam," demek zorunda kalmıştı. "Ben de kalkacaktım zaten." Bir de eşeklik etmişti ki sorma. Sırf erkekliğe bok sürmemek için kenarda hiç de korkmuyormuş gibi vâkur suratlarla tir tir titreyen Kıvırcık, Battal, Kutlu ve Kafa'ya dönmüş, "Görüşürüz arkadaşlar," demişti. "Size iyi televizyon seyretmeler." Amma da ayıp olmuştu yaa! Allah kahretsin!

Taksi parasına kaçıp duruyordu Kuveyt'te kenara attıkları; neyse ki Deccal'ın huyuydu da, jiplerden birini tahsis etmişti gene. Direksiyonda Danyal vardı. "Nereye amirim?"

Amirimse amirimdi lan, yeterdi lan artık. Dövseler düzeltmeyecekti bir daha. "Trafik Hastanesi'ne." Gidecektik bakalım, Dinçer Bey'i razı edebilirsek eğer, sarılma nöbetini Celil'den devralacak, adamcağızı da karısının yanına gönderecektik hayırlısıyla. Yazıktı Fehiman'a, eyvallah ama, Celil'e daha çok yazıktı yahu. Ne yapsındı çocuk? Tek parça hâliyle bin parçaya bölünüyordu. Parçalarından biri de Deccal'daydı hâttâ. O kadarla kalsa gene iyiydi; hakikaten bıyıkları terlemişti Fehiman'ın. Kızcağızla dertleşirken gözü takılmasın diye akla karayı seçmişti. Göz de öyle bir şeydi ki kar-

deşim, takılıyordu gidip gidip. Sırıttı. Fehiman Celil'e bıyık burarmış sahiden. "Senin esas ismin neydi Danyal?"

Danyal dikiz aynasından baktı Hayri'ye. "Keramettin amirim," dedi.

Amirini yiyim'di senin. Biz sana Dalyan desek olur muydu acaba? Herif, arabanın benzini bitse, tutup kaldırdığıyla kucağında benzinliğe kadar götürüverecekmiş kadar heybetli bir herifti. Kulakları da elişi çamuru sanki; yırtık, ezik, kırık. Kesin güreşçiydi bu eskiden. "Güreş müreş yaptın mı sen zamanında?"

Danyal şişindi. "Yaptık amirim. Abası, karakucağı, aşırtması, yağlısı... Minder hariç hepsini yaptık evelallah."

Nerden bulurdu bu Deccal böyle adamları? Sipariş etmiyordu herhâlde. Dur bakalım, belki lâf lâfı açıyorken hazır... "Bir şey soracağım yahu. Gerçi ağan da anlatır bana, saklamaz ama, ona sormayı unuttum. Sen söyleyiver. Nedir şu televizyon seyretme meselesi?"

Danyal'ın kırık kulakları kıpkırmızı oldu. "Ağam anlatsın amirim."

Bozuldu Hayri. "İyi tamam," dedi. "Gir şurdan, park et de bekle bakalım biraz. Ya ben geleceğim geri, ya Celil gelecek, hangimiz olursak artık. Eve attın mıydı biter vazifen."

Danyal hastane kapısına yanaşıp boşa bile almadan, ayağı debriyajda durdurdu arabayı. "Vazifem bitti amirim," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Ağam hastaneye bıraksın demiş. Gerisini ben bilmem. Kendin şurdan bi taksiye atlayıp..."

Daha da bozuldu Hayri. "İyi tamam," dedi bir kere daha. Daldı hastaneye. Şurdan bi taksiye atlayıp'mış... Biz o kadarını düşünemiyorduk çünkü. Hıyar!

Merdivenlerden çıkarken Dinçer geldi gözlerinin önüne. Sonra çocuğa anaç tavuk gibi kol kanat germiş Celil. Ah nasıl isterdi Dinçer buna da öyle sarılsın, sokulsun, sığınsın. Paçalarından bal akıyordu Celil'in, ona gıcık oluyordu; yoksa kıskandığından falan değil. Hem kaybet çocukları, hem kendin aramayı akıl edeme, biz kalkıp gelelim ta Kuveytlerden de sayemizde bul, hem de seni alsın koynuna velet, kan grubun da tutsun ondan sonra bir güzel, bir de bağırsak vereceğiz diye bize caka sat.

En ufak bir dirençle karşılaşmadan vardı menziline. Kapıyı usulca açıp girdi içeri, Celil'in terden ıslanmış sırtını görünce gıcıklığı geçip gitti; duygulandı. "Celil?" diye fısıldadı. Horlamadığına göre uyumuyordu. "Ne dedi Deccal?" diye mırıldandı Celil. "Yattı mı kafasına komplo teorin?"

Pencerenin o tarafta dikilip Gülbahçe'de olanları anlattı Hayri. Gözlerine bakmak her zaman zor geliyordu ama üşüyordu falan yani insan; korkmuyordu. Bu sefer korkmuştu. "Katili gördüm Ortak!" dedi. "Macunköy kavşağında oturuyor." Hak etmiyordu alçak ama vallahi de billahi de acımıştı Sermiyan'a. Bir insan ne suç işlemiş olursa olsun, o bakışları hak etmez gibi geliyordu şimdi. Hele bir de o değildiyse var ya.

"Odur o," dedi Celil kendinden gayet emin. Sonra da teori babasının malıymış gibi hava yaptı. Polislik içgüdüleri asla yanıltmamıştı bunu bugüne kadar. Ben sana söyleyeyim'di, kesin o'ydu bak.

Hayri sinirli sinirli gülüp "Adama bak yaa!" derken Dinçer ağzını şapırdata şapırdata gözlerini açtı, tepesinde Hayri'yi görünce kasılıp bir telaşla Celil'i yokladı önce, sonra dönüp baktı, gördü, rahatlayıp az daha sokuldu içine. "Gitmemişsin?"

"Gider miyim?" dedi Celil. Alnı da terlemişti boncuk boncuk. "Hadi uyu sen."

Hayri mücadeleden vazgeçti. "Ben gideyim de..." dedi. "... boş boş duracağıma Foto'yu göreyim bari uyumadıysa. Ordan da eve geçerim. Bavulumu bile açmadım daha."

Haksızlık nerde olursa olsun
Zulüm nerden gelirse gelsin
...

GÜLTEN AKIN

Mirza, "Gidiyoz, doğrul," dedi Keçi'ye.

Ağa kasmış kavurmuştu gene gece gece. Bir buçuk saate yakın televizyon dinletmişti arkadaşlara. Nisan on dokuz'da Asmaaltı'nı iyicene sıyırmamış, tabakta artık bırakmışlardı meğer. Vay, siz misiniz bırakan! Bir buçuk saat kardeşim, dile kolay. Kıvırcık'a mı acırsın, Battal'a mı üzülürsün, Kutlu'ya mı kızarsın, Kafa'ya mı gülersin? Hepsinin kafası olmuştu sana uçan balon. Kafa'nın kafasına bi tarif de bulamıyodun. Bidon desen az gelirdi.

"Asmaaltı'ndan Sermiyan deneni alacaksınız. O yoksa sahibini, o da yoksa ocakçısını," demişti Ağa bunu çağırtıp. "O da yoksa müşterilerini... Adam gibi toplayıp gelin bu sefer. Yenilerden de alın yanınıza birkaç kişi. İş öğrensinler." Kumandayı televizyona televizyona sallamıştı o arada. Veya kumanda kendi kendine sallanmıştı. Öyle bi şeydi.

Şekerleme yaptığı koltuktan usul usul doğrulup saatine baktı Keçi. Beş'i beş geçiyordu. "Nereye gidiyoz?" diye sordu.

"Nereyeyse nereye," dedi Mirza. "Yenilerden de alacakmışız iki üç. Git çağır gelsinler. Ben arabaları ısıtayım."

Bu da barut gibi adamdı ha! "Kimleri çağırayım ya?"

Mirza, kafa göz girecek gibi baktı Keçi'ye, girmiş kadar da oldu hoş. Yetti.

Daha üstelemedi Keçi. "Anladık anladık," dedi. Demek ki kimi isterse onu çağıracaktı. Da kaç kişi çağıracaktı? İki? Üç? Tam soracaktı, bu sefer de bozuk dinamit gibi baktığını gördü Mirza'nın. "Hadi sen tamam sen," dedi. "Alır gelirim ben iki dakkaya."

Mirza alev dili gibi uzadı, parlaya parlaya inmeye başladı merdivenleri.

Keçi yenilerin oraya gitti. Zırp diye dikildi hepsi birden. "Buyur Abi."

İş istiyodu çocuklar. Saygılılardı, heveslilerdi, hadin dağılın deninceye kadar gram uyku uyumuyodular. Nası da sevindilerdi bu geldi diye bak bak. Gözünün içine bakıyodular. Kime diyecektin sen geliyon sen gelmiyon? "Hadin bakalım," dedi ortaya. "İkiniz üçünüz gelsin benlen. İş çıktı."

Alaaddin sol gözünü güneş almış gibi kıstı, zaten de hep kısardı. "Hangi üçümüz abi?"

"Ya da hangi ikimiz?" dedi Eşref. En kibarları. Keçi kıvrandı. Kimi eli böğründe bırakacaktın? Çömezliği zamanında oynadıkları oyun geldi aklına. "Sıkıştırmaç oynayacaz," dedi. Gazanfer'in dayı dayı baktığı gözünden kaçmamıştı. Al sana bi Mirza daha. Biri yetmiyodu da çünkü. Bu çıkmazdı inşallah tombaladan. "Ben bir'den yirmi'ye bi sayı tutacam, bilen yanar. Bir'len yirmi'yi demek yok yalnız... Tuttum." Üç'ü tutmuştu. "Sol baştan başla."

Sol başta hem gevşek duruşu hem de lamba şişesi şakülüyle rahmetli Selo'yu andıran Alaaddin vardı. "Üç," dedi salak gibi.

"Yandın, çık." Alaaddin bu sefer işkilli işkilli kıstı sol gözünü. Keçi oralı olmadı. Bizde yalan yoktu. "Bi sayı daha tuttum," dedi. On sekiz'i tutmuştu. Alaaddin'in sol yanında duran Celayir'e baktı. "Sıra sende. Söyle bakalım."

Celayir, Keçi'nin iki sefer üst üste aynı sayıyı tutmayacağını düşünüp kurnazlık etti; "Üç," dedi. Keçi onun solunda duran Eşref'e döndü. Ne yakışıklı çocuktu lan bu maşallah. "Üç'len yirmi arası," dedi. Eşref ölçtü biçti, hesapladı, "On yedi," dedi. Güzel oyunmuştu ha, kaç sene var oynamıyolardı, sıradaki Dünya'ya dönerken burnunun direği sızladı Keçi'nin. "On yedi'ylen yirmi arası," dedi. "Sıkışıyon, dikkat et."

Dünya, oturduğu yerden bile ayakta duruyormuş gibi görünü-

yordu. Basketçi miydi neydi maşallah; bi de kafası yumurta kadarcık olmayaydı. O da düşünecekti Eşref gibi ama ya on sekiz ya da on dokuz'du neticede. "On dokuz," dedi yaradana sığınıp.

Keçi kıkırdadı. "On yedi'ylen on dokuz arası Gazanferim. He he he." Ulan, Allah'tan bi şey isteseymişti olacakmıştı. Hiç istemediydi zaten şunun gelmesini, yalan yok.

"Yirmi diyemeyeceğimize göre..." diye hırladı Gazanfer. "Sıkıştık. On sekiz."

"Yandın, çık."

Gazanfer daha bir genizden hırladı: "Biliyoz."

Beş dakika sonra elenen elenmiş, kalan kalmıştı yenilerden: Celayir, Dünya, Bahtiyar.

"Hadin," dedi Keçi. "İlk işiniz. Düşün peşime. Hayırlı uğurlu olsun."

Bazı sabahlar da bırakıp bu dünyayı
İnsan gördüğü rüyayı hatırlamalı...
ABBAS ÜNAL

Celil'in bun terleri sırtından çatalına, alnından gözlerinin içine doğru ilerler, Hayri gece tarifesine bir kamyon daha para bayılıp önce Foto'yu görmek için Zilagile gider, hazır gitmişken de daha uyumadıkları için Zila'yı, İrfan'ı, Kübra'yı, Gülhan'ı, Edip'i, Kenan'ı, daha işe çıkmadıkları için Deyzi'yi, Ahsen'i, Nurşah'ı, Okşan'ı, hâttâ Stopali'yi bile görür, az önce işe çıktıkları için Belami'yi, Aşkım'ı, Sevil'i, Sertaç'ı, Engin'i göremez, sonra çıkıp gece tarifesine bir kamyon daha para bayılıp evine gidip bavulunu boşaltır, Kıvırcık, Kutlu, Battal ve Kafa ellerinde de birer torba, Gülbahçe İş Takip'teki buz makinesinin önünde mahcup mahcup kuyruğa girer, Zila kulağı İrfan'da, maden suyu üstüne maden suyu içerek kitap okur, "Biz de gecelerin adamıyız, uykusuzluğa dayanırız evelallah," deyip Zila'yla beraber kitap okumaya kalkan Gülhan her gece olduğu gibi bu gece de koca üçlü kanepeye balkondan düşmüş kilim gibi serilmiş horul horul uyuyup Zila'lı rüyalar, Kübra neredeyse bir tamam alıştığı ışıklı odasında fosur fosur uyuyup ışıklı rüyalar, Hayri'yi bolca kucaklayıp ağlaya ağlaya öpen, "Gitme bi daha!" diye salya sümük ağlayan, ama Hayri "Daha bavulumu bile boşaltmadım. Hem Bahâgili arıyorum, unuttun mu?" deyip gittikten sonra arkasından bakabileceği bir pencere dahi olmadığı için daha da fena ağlamaya başlayan Foto, Zila'nın

biraz da teselli olsun diye "Kübra'ya söylemem. Bu gece bunları giyip de yat sen," deyip verdiği geceliğiyle bol hava delikli dantel donunu giyinmiş "kendi odasında" ağlar ağlar uyur, uyur uyur sokak köpeği tedirginliğiyle ikide birde uyanır, Hayri'yi anıp bir daha ağlar, eli ipek geceliğe değince azıcık teselli bulur, eteğini sıyırıp donuna bakar, okşayıp sever, daha da teseli bulur, sakinleşir, tekrar uyur, elbiseli etekli rüyalar, Kayhan, artık Latife Kemâni'nin patronajındaki Kemâni malikânesinde korka korka uyuyup kötü kötü rüyalar görür, Edipgilde Kenan'la Edip İsveç seyahatini bir hafta daha ertelemiş olmanın iç huzuruyla sabahın kör şafağında hâlen daha şımarık şımarık fingirdeşir, Veysel Dikmen'deki evinde AIDS'le ilgili makaleler okuyup kalkıp kalkıp Berna'nın üstünü örter, kızana gelmiş "Erkek de erkek" diye inleyen Memiş bahçede işemedik yer bırakmayıp turlar, mahallenin sokağa işeyen erkeklerine uzaktan uzağa ulur, Okan regl olmuş, Memiş'in ardı sıra hayız kanını damlata damlata yürüyüp beş metrede bir oturur, bacağını kafasının tepesine kaldırarak pis pis yalanır, Sermiyan Mühye'de hem çay üstüne çay içer, içinden hem Ayvaz'a hem Beyazıt'a hem Gıyas'a hem de bu gece çocukları ağlatan o orospu çocuklarına söver, hem kendine ilenir, hem Ayvaz'la balayı brici oynar, Dinçer Gıyas'lı rüya gördükçe sıçrayarak uyanıp Celil'i gördükçe yeniden dalar, daha da bir sokulup adamcağızı iyice ter içinde bırakır, bodrum kattaki kırmızı ışıklı alıştırma odasında Bahâ, Memiş, Okan bir de Dinçer'in hatırına fazla mesai yapıp aslen Talha olan Beyazıt ibnesine sevgilim diye diye muamele çeker, öte odada Erdem'le Ensar tantum'larını içmiş, yan odadan, üst kattan, bahçeden gelen sesleri dinler, Gıyas Uğur'un Güzelevler'deki sağır odasında o pis kuşun bir delik bulup içeri giriverme ihtimâline karşı sırtını o duvardan o duvara yaslayıp kendince pozisyon alır, Naim Orhun rüyasında Zila'yı Sıhhiye Sağlık Sokak'taki geçici Zübeyde Hanım Apartmanı'nda doğum masasına yatırmış dala çıka muayene eder, ağanın Mirza'yla Keçi'nin yanında staja gönderdiği Bahtiyar, Dünya bir de Celayir, Mirza'yla Keçi kara jiplerde yan gelip yatmış fosur fosur uyurken Demetevler İsmetiye Caddesi yüz on dokuzuncu sokaktaki Asmaaltı Kıraathanesi'nin kapısında ciddi ciddi yer tutmuş, Sermiyan'ı kapıp götürmek için heves eder, Deccal

Gülbahçe İş Takip'te Nazlı'yı evine gönderip kapısına sekreter olarak kafasında buz torbasıyla Kıvırcık'ı dikmiş, çocukların Sermiyan'ı kapıp getirtmesini bekler, Taşkın Şentepe'deki evinde nasılsa sabah geç kalkacağım diye viski şişesini yarılamış sızarkeeennn...

Binnur şarjör şıkırtısına uyandı. "Gidiyor musun?" dedi yattığı yerden. "Saat kaç ki?"

Uğur, gece lambasının soluk ışığında capcanlı gözlerle baktı karısına. "Bizim işlerin saati mi olur hayatım?" dedi. "Uyumana bak sen. Ben hazırlanayım, çıkarım."

Binnur başucu lambasını yakıp ayaklarını yere bastı. "Çay koyayım da iç bir bardak."

"İçim almaz şimdi," dedi Uğur. Saatine baktı. Altıya geliyordu. "Mekânda hâllederirim ben o işi." Gitti, karısının ince boynuna bir öpücük kondurdu, omuz başlarından kibarca bastırıp yatırdı tekrar yatağa. "Son zamanlarda fazlaca koşturduk biraz," dedi fısıltı kadarcık bir sesle. "Ama bugün son. Rahatlıyoruz artık." Uzanıp başucu lambasını söndürdü. "Akşama hazırla çocukları, erkenden geleyim de güzel güzel evimizde yiyelim hep beraber."

"Çok iyi olur," diye mırıldandı Binnur. "Büşra seni sorup duruyor."

Uğur bir öpücük dudağına, bir öpücük de burnunun ucuna kondurdu karısının. "Haklı çocuk," dedi. "Uyu hadi. Akşama görüşürüz."

"Hıı," dedi Binnur, sonra daldı.

Uğur ceketini alıp çıktı odadan, Esra'yla Büşra'nın odasına gitti. Büşra yorganı tepmişti, üstünü örtüp kenarlarını bastırdı, ikisini de öptü uyandırmadan, merdivenleri sessizce indi, kapıyı açtı. Bahçe GMK 133 gibiydi; ışıl ışıl.

Zafer şaşkın şaşkın bitti burnunun dibinde. "Uğur bey? Bir şey mi oldu?"

Rüyaları gerçek oluyordu. "Yok bir şey, yok," dedi Uğur. Bir Deccal daha doğacaktı bugün, görecekti o Taşkın, Melih falan, herkes görecekti kimmiş reis. Koşturup gelen Necmi'ye tam da istediği gibi bakıp mıh gibi çaktı adamı olduğu yere. "Jipi çıkarın biriniz garajdan," diye buyurdu.

Necmi topuklarının üzerinde döndü, garaja seğirtti.

Tepeden tırnağa bir usanmışlık
Anı ne bellek ne
Bu şehirden bu parktan uzakta
Neresi olsa olur

GÜLTEN AKIN

Ayvaz elli lira daha bayıldı. Sermiyan çiftleyip çiftleyip topluyordu herifin kâğıtlarını. "Dur daha..." diye söyleniyordu içinden. "Donunu bi alayım, böbreklerini de alacam senin." İskambili bundan soracaktın, o ayrı, ama çok bozuktu morali. Zevkine oynamıyodu; uyku tutmayacağını bildiğinden oynuyodu. Çocuklar dayak yemiş gibi çıkmışlardı müşteriden. Ford'un arka koltuğuna yan yan oturmuş, oflayıp poflamışlardı gelesiye kadar. A orospu çocukları, şu hapı işe salmadan evvel yutturaydınız bebelere ne vardı? Ondan sonra da evde veriyodunuz marifetmiş gibi. A ırzını siktiklerim! Niye eziyet çektiriyodunuz şuncacık şeylere? "Gel gel, ben sıkışırım, rahat otur sen," deyip yer açmıştı da Bahâ'ya, "Ben seninle konuşmuyorum," demişti oğlan buna gene, sonra da inadına dimdik oturmuştu canı acıya acıya. Büzüğü sağlama almayla erkek olunmuyodu, aha da böyle, el kadarcık Bahâ gibi olabilirsen olunuyodu. Yüzü nasıl da eğilip büğülmüştü yazık. "Senin yüzünden çünkü," der gibi. O da ağırına gitmişti çok. Bunun yüzündendi, Beyazıt'ın falan değil. Haklıydı çocuk.

Aşağıda kapının açıldığını duydu. Sonra Beyazıt'ın "Aferin bak. Ne güzel oldu. Hadi git odana yat şimdi akşama kadar," dediğini, sonra öbür kapının açıldığını, sonra kapandığını, sonra Beya-

zıt'ın balgamını çektire çektire merdivenlerden çıktığını. "N'apıyonuz gençler?"

Başka zaman olsa "Tuttuğuma atlıyom kaçan kurtuluyo," derdi Sermiyan ama demedi. "Hiç işte. N'apalım..." dedi, iki çiftine birden çöküverdi Ayvaz'ın. "Elli lira daha rica ediyim." Balayı briciydi bu aslanım. Alta düştün müydü verecektin mecbur. Adamın bekâretine sokar sokar çıkarırlardı işte böyle.

Beyazıt gelip dikildi tepelerine. "Kim ütüyo?" Cevap belliydi. "Gıyas gelmedi de mi daha?" Ki onun da cevabı belliydi. "Vay arkadaş yaa!"

"Ben sana dedim," dedi Ayvaz kafasını kaldırmadan. O arada iki çifti daha gitti. "Şu hayatta arkanı döneceğin en son adamı aldın geldin, cânım işe ortak ettin. Etme Talha, tutma Talha diye bin bin söylemedim miydi sana ben? Arkadaş, o gezer dolaşır, kazandıklarımızı çıtır çıtır yer demedim miydi? N'oldu? Geldin mi sözüme şimdi?" Elli lira daha attı Sermiyan'ın önüne, kalkıp gerindi, "Ben tamam," dedi. "Oynamayacam artık. Yatacam biraz." Sermiyan ellilikleri desteledi, bacaklarını öne uzatıp pantolonunun cebine yerleştirdi.

"Yat yat," dedi Beyazıt anlayışlı bir sesle. "Ben de yatacam... Tabii Serm... Orhan'ım bi güzellik yaparsa."

Sermiyan kafasını kaldırıp baktı Beyazıt'a. "Ne güzelliği?"

"İki saat uyuyuveriyim diyom. Sen atla arabamıza, git dükkânımızı aç, ocağımızın suyunu çek, demliklerimizi doldur, çayımızı kaynat. İlk müşteriler gelesiye ben de damlarım şurdan otobüse binip. He? Ne diyon? Hem o arada Gıyas da gelir bakarsın, ağzının payını veriyim diyom bi."

Teklif tam ağzına lâyıktı Sermiyan'ın. Beyazıt'ın suratına hasret gitmediydi zaten. Şunsuz, şunlarsız birkaç saat! Mis! "Oluur," dedi gönülsüzmüş de hatır için razı geliyormuş gibi. "Madem rica ediyon."

"Hay maşallah. Bana bak, müşteri gelir de erkenden taşa kumara oturup kavga mavga ederse hiç karışma e mi? Seni saymazlar maymazlar, maraza filan çıkarıp kalbini kırarlar, kıyamam. Geldiğimde encâmını sikerim ben hepsinin. Bana bırak sen."

Ayvaz, "Niye karışmayacakmış lan?" dedi Beyazıt'a. Sermiyan'ın

pısırıklığıyla dalgasını geçiyordu aklınca. "Kapı gibi adam. Senden de en az on beş yaş genç. Vurdu mu uğundurur baksana boya posa. Niye göt oğlanı muamelesi yapıyon çocuğa? De mi Orhan'ım?"

Sermiyan kalktı. "Bakarız bakalım," deyip saatine baktı. "Hadi çıkayım ben o zaman. Yediye anca yetişir çay."

"He valla," dedi Beyazıt. Arabayla dükkânın anahtarlarını verdi ayrı ayrı. "Esnaf erkenden açar biliyon. Simidini kapan çay almaya koşar. Sana zahmet."

Sermiyan ceketini giyip dükkânın anahtarlarını sağ cebine attı, "Acele etme," dedi kapıya doğru yürürken. "İki saat, üç, beş... İstediğin kadar uyu. Ben idare ederim."

"Hay anacığına babacığına rahmet."

Anamız sağdı bizim aslanım. Ama cevap vermedi Sermiyan. Açtı kapıyı, çıktı, bindi Ford'a. Kapı sesi saymayı âdet edinmişti. Şu bir. Marşa bastı, ısıtmadan falan yürüdü, kuyunun yanından geçti, çıkışın orada durdu, açtı kapıyı indi. Şu iki. Bahçe kapısını açtı gidip; bindi arabaya, dışarı çıktı, durup indi, bahçe kapısını örttü, arabaya binip onun kapısını da örttü. Şu da üç.

Bastı gaza.

İçi yanıyodu içi. Ah arkan sağlam olacaktı ki bi, "Salın gitsin lan çocukları!" deyip güzelce... İstediği kadar küssündü ondan sonra Bahâ.

Şöyle... Orhangili Allah götürür gibi götüren o Deccal... Adamlarını görünce bile altına işiyodun, kendisi nası bi şeydi Allah bilir. Ah bi gelip görünecekti bu ibnelere ki...

Aaah ah!

Konya yoluna çıktı keseden, verdi gazı.

Eğer asa eğer basa
Demir kafeslere kosa
Yoldan eyleyemez kimse
Deniziyle dost olanı
...

GÜLTEN AKIN

Uğur, sağır odaya arkasında Settar, sol bileğinin üstünde Elmas'la girdi. Sırtıyla duvara tırmanmaya çalışıp Elmas'la karşılıklı tıslaşan Gıyas'a ölü ölü bakarak, "Bir yaramazlık yapacak olursan hatırlatmak istedim," dedi. "Korkma." Kuşu Settar'ın eline tutuşturdu, kapıyı adamın suratına kapattı, gidip Gıyas'ın salyalarını sildi bir kere daha, odaya sabitledikleri kilidi açtı, suratını suratına yaklaştırdı. "Sen ve ben," dedi. "İkimiz. Başka kimse olmayacak. Çocukları tuttuğunuz yere götüreceksin beni. Ben onları alırken arabada uslu uslu oturacaksın, sonra bakacağız duruma; haklarını helâl ediyorlar mı etmiyorlar mı. Ediyorlarsa biz de edeceğiz, kılına zarar gelmeyecek; serbestsin. Yok etmiyorlarsa, önce cezanı keseceğiz, sonra gene serbestsin." Sözünü tutacaktı. Bunun yerinde Deccal da olsa tutardı. "Anlaştık mı?"

Gıyas daha kendine gelememişti. Bu adam konuştukça o kuş konuşuyormuş gibi oluyordu. Bir de kokuyormuş gibi. Dudaklarını yaladı. "Uğur Bey..." dedi, "... su verebilir misiniz rica etsem?" Ter içinde kalmıştı.

"Anlaştık mı anlaşmadık mı?"

Gıyas kafasını salladı. "Anlaştık efendim. Lütfen. Su."

"Arabada var. Hadi bakalım. Gidiyoruz."

Gıyas kımıldamadı. "Kuş nerde?"

"Gönderdim ya," dedi Uğur. Titreyip duran adamın cılız koluna girdi, ellerini çözmeyi düşünmüyordu doğrusu ama acaba Deccal olsa ne yapardı? Çözer miydi?

Kesinlikle.

Azrail'den bile korkmayan on bir büyük patronun otağına bir başına gelip topunun ocağını söndüren adam, karga görünce korkusundan altına kaçıran bir hanım evlâdının şerrinden mi çekinirdi? Bırak çekinmeyi, eline silah bile verirdi o; sırf şartlar eşit olsun diye.

Gene de çözmeyecekti... Veya şimdilik çözmeyecekti... Yolda karar verecekti veya.

Settar'ın, Dursun'un, Semih'in, İlker'in, Osman'ın şaşkın bakışları altında, elleri önden bağlı sapığıyla kol kola, dimdik yürüdü çıktı mekândan. Şakir jipin kapısını açmış, Metin yedeğine Harun'la Burak'ı alıp eskort pozisyonuna geçmişti. De, öbür eskortlar yoktu ki ortada daha. Şu saatte kimi tutup da yetiştirecektin Uğur Bey'in arkasından.

"Uğur Bey, yarım saat bir saat beklesek de arkadaşlar bir gelse?"

Uğur Şakir'in yanına gelince durdu. "Misafirimizle bir gezi yapıp geleceğim," dedi. Ne kadar uğraşsa da olmuyordu; dudakları kımıl kımıldı. Ama bakabiliyordu. Önce Şakir'e, sonra dönüp Metin'e baktı, bir cenaze zarafetiyle ekledi: "Baş başa."

Siz burada kalıyorsunuz falan demesine gerek yoktu. Herkes kaldı.

Yürüyüp giden siyah jipin arkasından iç çekti Metin. "Taşkın Abi niye bıraktınız diye ne biçim kızacak bize," dedi. "Tozumuzu atacak."

"Bas oğlum o zaman," diye çıkıştı Burak. "Gidip haber verelim."

"Örtün kapıları," dedi Metin, sonra da bastı Şentepe'ye doğru.

Bir bakıma öldük açıkçası bu

GÜLTEN AKIN

Sermiyan, Ford'un iki sol tekerini kaldırıma çıkarıp iki sağ tekerini de sokağın kıyısında bırakıp Asmaaltı'nın asma kısmına park etti. Beyazıt olsa öküz gibi gider kapının ağzına yapışırdı şimdi. Ondan sonra da "Sermiyan'ım..." derdi buna anahtarı uzatıp. "Çekiver sana zahmet. Ben uğraşmayım şimdi. Kazana su çekmem lâzım."

İndi, kapıyı örttü, şu bir, dönüp kilitledi.

Sermiyanımmış... Ne boka yarıyosa sanki; evde Orhan, burda Sermiyan.

"Sermiyan?"

"Buyur?"

Mirza kaç zamandır biriktirdiği kafayı ağzının tam ortasına gömdü Sermiyan'ın. Birkaç dişini yuttu bu, şu iki, parçalanan dudaklarını emdi içerden biraz, "Ben bu fil kulağı yakalı gömleği nerden hatırlıyom acaba?" diye düşündü, sonra gözü karardı, sallandı, bulandı, şu üüü, kütük gibi devrildi.

Keçi, iş yapacağız diye sevine sevine gelip bu ikisi sıcacık arabanın içinde fosur fosur uyurken o kadar zaman ayakta dikilip bekleyip yorulup sıkılıp üşüyüp şimdi de boşa çıkıp elleri böğürlerinde kalakalan Celayir'e, Dünya'ya, Bahtiyar'a buyurdu: "Paketleyinsenize aslanım! İş iş diyonuz hem, hem de boş boş duruyonuz."

Dünya yanaştı, yolluk gibi dürüp kaldırdı emaneti, öbür ikisi bir

ucundan tutalım ki elimiz bir işe değsin diye çırpınırken bez bebek gibi götürüp jipin arka koltuğuna attı.

"Muştayla mı vuraydım ki keşke?" diyordu o sırada Mirza Keçi'ye. "Burnunu denk getiremedim salağın, ağzına çaktım. Kanamış mı alnım? Bak bakayım."

Keçi baktı. "I ıh," dedi. "Ağzı kapalıymış demek ki. Dudakları korumuş."

Bu âlemi gören sensin
Yok gözünde perde senin
Haksıza yol veren sensin
Yok mu suçun burda senin?

ÂŞIK VEYSEL

Uğur, İvedik Caddesi'ne iner inmez yavaşlayıp uzandı, Gıyas'ın ellerini serbest bıraktı, sonra hızlandı tekrar. Tabancasını her ihtimâle karşı kucağında tutuyordu. "Otomatik vites," dedi bakmadan. "Elim boşta, ona göre. Aklın başında olsun."

Gıyas gülümseyip teşekkür etti. "Cam açabilir miyim biraz?" dedi kibar kibar. "Araba karga pisliği kokuyor."

Uğur kendini kokladı belli etmeden. Üff! Karga pisliği çemen mi kokuyordu demek? "Sana öyle geliyordur," dedi. "Ama yarım aç hadi. Ne tarafa şimdi?" Kendi camını da araladı.

Gıyas serin havayı içine çekti, eliyle saçlarını geriye yatırdı, sırıttı. "Mühye."

Uğur hızlandı. "Konuş. Neyle, kaç kişiyle, nasıl bir tertibatla karşılaşacağız orada?"

Gıyas, "Talha'yla Orhan çıkmıştır," dedi. "Bir tek Ayvaz vardır çocukların başında şu an." Onu da hâlletmek kolaydı. Uyumuş olmalıydı. Çok ağırdı uykusu; yanında davul çalsan duymazdı. Bu bir defasında ayak parmaklarının arasına gazete kâğıdı sokup tutuşturmuştu da gene uyanmamıştı adam. Üç gün teramisin ondan sonra. Onu öldürecek miydi acaba Uğur Bey? Bir kenarda durup seyretse olur muydu? Veya Uğur Bey çocukları aldıktan sonra bu da evi yaksa meselâ? İçinde de Ayvaz? Veya kuyuya atsa cesedi-

ni? Uslu duracaktı, söz! Peki, çocuklar haklarını helâl etmedikleri takdirde Uğur Bey nasıl bir ceza tercih ederdi acaba kendisi? Makasla meme uçlarını veya göz kapaklarını kesmeyi düşünür müydü? Makasın yerini biliyordu. Televizyonun altındaki çekmece. Ya da tırnaklarını sökmeyi? Kerpeten de oradaydı. Öldürmek de bir başka alternatifti tabii. Ama tabancayla çok çabuk olur biterdi o iş. Cezanın anlamı kalmazdı. Uğur Bey uygun görürse eğer bu uzanırdı sırtüstü, Uğur Bey de bunun ağzına burnuna yatak yünü tıkardı örneğin. O zaman dakikalarca çırpınır, yünleri santim santim yutup ciğerine kaçırır, bayağı bir uzun süre can çekişir, üstelik o zaman zarfında bilinci de açık kalacağı için...

"Yeter!" diye bağırdı Uğur. "Sen nasıl bir psikopatsın yaa?"

Gıyas hayâl kırıklığıyla baktı Uğur'a. Sinirlendi, gücendi, sırıttı, elini cebine attı.

"Hoop!" deyip tabancayı kaldırdı Uğur.

"Anahtarları çıkarıyorum Uğur Beycim."

"Ne anahtarlarıymış onlar?"

"Ev, bahçe, aşağı odalar."

Uğur, "Saçmalıyorum," diye düşündü. Ne anahtarlarıymış... Doğru soru, "Ne arıyor sende o anahtarlar?" olmalıydı. "Niye bende değil de sende?" falan. Bizimkiler o kadar çelik çiviyi bu çatlağın üstünde niye bırakmışlardı acaba? Yarım iş de yapmazlardı ama? Çıkartsa habersizce, gözüne saplayıverse? Ne düşünmüştü ki Taşkın? "Yavaş çıkar," dedi. "Çok yavaş. Göstere göstere."

Gıyas bahçe kapısının, ev kapısının, bodrum kattaki alıştırma odasıyla çocukları kapattıkları odanın anahtarlarını tek tek çıkardı, gösterdi. "Tertibat sormuştunuz," dedi. "Yolumuz uzun. Evin düzenini anlatmamı ister miydiniz? Vakit geçer."

Başı tutmuş, midesi kalkmıştı Uğur'un. Gaddarlığı biliyordu. Tadını tatmış, hoşlanmıştı da ama bu adam bambaşka bir şeydi. Gaddar falan diyemezdin buna, psikopat da diyemezdin. İnsan içine bırakılacak biri değildi bu. Hâttâ hayatta tutulacak. Bilsen ev nerededir, öldürüp çöpe atıvermende fayda vardı, ama dayanmak zorundaydın, bilmiyordun. Hem ev bark derken sapık sapık konuşacak hâli yoktu; iyi de olurdu bir bakıma. "Anlat," dedi sıkıntıyla.

Gıyas anlatmaya başladı.

Ev tersine dubleks gibi yapılmıştı. Bakıyordun tek kat, içine girip bodruma iniyordun; iki odalı, tuvaletli bir kat daha. Talha, patron oydu, büyük odayı çocuklara vermişti. Orada yatıp kalkıyor, çişten çişe, işten işe çıkarılıyorlardı. O zaman da dikkatli olmak gerekiyordu. Bir seferinde Ayvaz başlarında beklerken Bahâ kaçmaya kalkmıştı örneğin. Bu olsa kalkamazdı, bundan korkuyordu hepsi, ama Ayvaz'dan korkan yoktu pek. Hele Orhan'ı hiç ciddiye alan yoktu. Çocuğu kuyunun üstüne çıkmış hoplayıp zıplayıp bağırırken yakalamıştı Ayvaz. O kadarını anlatmıştı daha doğrusu. Sonra bu "Sen nasıl cezalandırdın?" diye sorunca da "Nasıl olsun işte..." demişti. "İki tokat attım, götürüp kilitledim odaya." Öyle olmazdı ki o işler. Bu "Bana bırak," deyip odaya inmiş, terbiyesini vermişti aşağıda hepsinin. Cezayı da bir tek Bahâ'yla sınırlandırmamıştı ki hiç unutmasınlar.

Uğur sormak istemiyordu. Sıktı dişini, lâfın değişmesini bekledi. Ama bir şeyin değiştiği yoktu. Gıyas'ın anahtarlardan birini elinin üstündeki yaraya daldırdığını, sırıta sırıta kurcaladığını gördü.

"Ne yapıyorsun sen be?"

Gıyas kafasını kaldırmadı; anahtarı biraz daha soktu, kapı açar gibi çevirdi. "Anlatayım mı?"

Uğur boş bulundu. "Ne anlatacaksan anlat," dedi. "Delip deşme oranı buranı."

Gıyas anahtarı çıkardı, "İmzamı attım hepsine," dedi. Yaradan kabaran kan damlasına baktı, eğilip emdi,

"Nasıl?"

"Adımı yazdım. Yatırdım dizime, iğneyle delip imzaladım, sonra kibrit eczası doldurdum deliklere. Sildim; kan geldikçe tekrar, sildim, sonra tekrar... Kan kesilene kadar sırayla devam ettim böyle. Çok güzel oldu. Onlar da çok korktular. Talha kızdı ama..."

"Bir dakika bir dakika," deyip adamın sözünü kesti Uğur. "Neresini deldin çocukların? Sonra niye kibrit eczası doldurdun?"

"Hıhıı..." dedi Gıyas. Gözleri parlamıştı. "Dövme yaptım Uğur Bey. Popolarına. Marka gibi oldu."

Dinlediğine pişman olmuştu Uğur ama gidecekti artık sonuna kadar. "Başka?" diye sordu. Sesi Deccal'ın sesiymiş gibi geldi kendi kulağına. Oluyor muydu ne giderek?

"Bir de Dinçer vardı..." diye sırıta sırıta devam etti Gıyas. Talha her gün çekiyordu oğlanı ama bir türlü alıştıramıyordu. Ağlayıp duruyordu bebek gibi bu Dinçer. Öbür üçü alışmıştı hâlbuki. Ses çıkarmıyorlardı artık. Talha'yla Orhan işe gittiklerinde bu da iyilik olsun diye inmişti aşağıya bir gün, almıştı Dinçer'i, götürmüştü alıştırma odasına, soymuştu bir güzel, ilaç da verip bolca...

"Dur dur," dedi Uğur. "Alıştırma odası dediğin ne senin? Orda mı ırzına geçiyorsunuz çocukların?"

"Yoook," dedi Gıyas gururla. "Biz sapık değiliz Uğur Beycim. Katiyen. Talha sapık. O geçiyor. Ben sadece alıştırmak için..."

Anlamamıştı Uğur. Duyacaklarından korkarak karnı ağrıya ağrıya detay istedi. Irzına geçmiyorduysan nasıl alıştıracaktın?

Gıyas küçükten büyüğe detay vermeye başladı. Sıra ağzı kırık şarap şişesine geldiğinde tabancasının kabzasıyla adamın ağzını kırık şarap şişesine çevirdi Uğur. "Sus!"

Gıyas birkaç diş tükürdü, kanlı köpükleri yalayıp içine çekti, yuttu, başı dönmüş gibi iki büklüm oldu, sol elini çorap zulasına soktu, ayak bileğini ovalıyormuş gibi hiç belli etmeden sustalının sapını sevdi, geri çekti elini, sırıttı. "Şişeyi çekince bağırsakları dışarı döküldü Uğur Bey," dedi fışır fışır bir sesle. "Görmeliydiniz."

Uğur bir daha çaktı kabzayı. "Sus dedim sana!" Gıyas'ın sol elmacık kemiği içine göçtü, kanlı deri parçaları ön cama sıçradı... veya göz parçaları. Gıyas geriye gidip konsola doğru geldi, sonra bir daha gitti geldi. Hacıyatmaz gibiydi. Sırıttı. "Günlerce kanadı poposu."

Uğur bankete çekti Konya yolunda. Bir elinde tabanca, bir eli yumruk, deli gibi vurmaya başladı kanlı surata. "Sus sus sus sus... Allah'ın belâsı! Sus!" Öldürmekten korktuğu için durdu, yorulduğu için değil. Namluyu adamın patlak göz çukuruna sokup yarım tur çevirerek canını yakmaya çalıştı. "Tek kelime daha etmeyeceksin." Baktı ki baygın gibi, sırtını direksiyona yaslayıp bir müddet bekledi, hışırtılı solumalardan başka ses sedâ gelmeyince döndü önüne, el frenini bıraktı, yola açıldı.

"Sonra Talha götür at bir yere dedi..." diye tısladı o sırada Gıyas. "Ben de götürüp kuyuya attım onu. Daha ölmemişti."

Çok raksettim bu elvanın faslına
Şimdi bütün yüzler döndü aslına...
İSMAİL DEHMENOĞLU

Sermiyan gözlerini açtı. Burnunun ucunda alüminyum bir kova duruyordu. "Tükür," dedi tepesindeki karaltı. Niye yaptığını bilmeden yaptı söylenileni. Bir araba kan tükürdüğünü görünce hatırladı, bildi, bir daha tükürdü.

"Yeter. Yaslan arkana."

Arkasına yaslandı Sermiyan. Saçları alnının iki yanından boynuz gibi çıkmış adama baktı. Siyah ceketin üstüne düşmüş fil kulağı beyaz yakayı bir tamam hatırlıyordu artık. "Şiji Dejjal vı göndevdi?" diye sordu. Çene ameliyatı geçirmiş Teoman Kemâni gibi konuşuyordu.

Keçi beyaz bir havlu uzattı. "Ne bildin?" dedi öylesine. "Silin temizlen güzelcene. Ağa bekliyo yukarda."

Sermiyan havluyu ağzına bastırdı. Eli kolu serbestti. Doğrulup kalktı. "Hasırıv," dedi. "Gideliv." Anlayabiliyodu; nasıl ki Orhangili iki orospu yüzünden götürdüyse herif, bunu da dört oğlan için götürecekti artık. Muhabbet tellallarına, pezevenklere, godoşlara, hacıanalara garezi vardı belki de ne biliyon? Deccal meccal, belki de bu piyasa bizden sorulur, baş pezevenk biziz diyesiydi. İyi de, bizi nası bulduydu ki bu? Nerden, kimden haber alıyodun arkadaş? Sokağın orospusuyla ibnesiyle ne işin vardı senin bi Deccal olarak? Yakışır mıydı?

Keçi'nin yanı sıra müze gezmeye gelmiş gibi etrafına baka baka yürüdü bir müddet. Gülbahçe İş Takip'in hangar gibi bölmelerinden geçtiğini bilmiyordu. Yanından yamacından geçip gittikleri; fil kulağı yakaları ceketlerinin yakasını örtmüş siyah takımlı, rugan ayakkaplı adamların bu ikisini hiç sallamadığını, bir tekinin bile bir defa olsun dönüp bakmadığını görünce şaşırdı biraz. İnsan bi merak ederdi de bakardı, sorar ederdi; kim gelmiş, niye gelmiş, niye şu arkadaşımızın ağzı burnu dağılmış. Amaan dedi sonra. Öyle de öldüydük böyle de. Ne oldu ne bittiyse okuyacaktı Deccal'a gitsin. En çok da Gıyas'ı okuyacaktı. Yok lan... Zır hastaydı o herif, manyaktı, şuuru yerinde değildi; çıbanın başı Beyazıt'tı esas. Onu okuyacaktı onu. Bi kötüleyecekti ki...

Tabii.

Ayvaz ana sütüydü çünkü. Beyazıt dinsiz imansızdı da Ayvaz Kocatepe'nin hatim başıydı de mi? Doğru ya. Yok arkadaş. Alayını okuyacaktı orospu çocuklarının. Dili döndüğü kadar. Onun bundan, bunun ondan doğrusu yoktu; hepsi aynı boktu. Hepsini hepsini... Hepsini parçalattıracaktı. En başta da kendini. Lüzumsuz şeyin bile bi lüzumu vardı oğlum bi yerde, o kadar bile değildik biz, zararlıydık, beterin de beteriydik. Günahtık lan! Solumamız haramdı bizim. Geberelim gidelimdi ki çoluğa çocuğa bi hayrımız olsundu. Bizim elimiz ermediydi, bunların ererdi zâr, üç öbürküler, bi de bu, dört mikroptan kurtulsundu dünya.

Merdivenlere yöneldi Keçi'yle beraber. Tenhalaşmıştı bu kısım. Yaklaşıyoduk galiba.

"Ağa'nın gözünün içine bakacan," dedi o sırada Keçi. "Ona göre."

"Oluv." Ağa Deccal oluyodu de mi? E tabii.

Keçi, merdiven sahanlığına gelince durup çift kanatlı ahşap kapıyı tıklattı. Kapı açıldı; aynı öbürküler gibi giyinmiş kıvırcık saçlı adamı görünce korkup on on beş santim geri çekildi Sermiyan. Bu neydi lan? İn miydi cin miydi, nası bi kafaydı bu arkadaş? Kulağına akrep mi kaçırdındı, nası öyle şişirdindi davul gibi? "Geçmiş olsun abi," diyecekti, demedi.

Sermiyan'a şöyle bir bakıp "Bu mu?" dedi Kıvırcık.

"Bu," dedi Keçi, döndü, inmeye başladı merdivenleri.

Kıvırcık, boşluğa doğru devâsâ bir kafa atıp, "Düş önüme," yön gösterdi Sermiyan'a. "Keçi anlattı mı sana Ağa'nın karşısında nasıl duracaksın, ne yana bakacaksın?"

Nisan mıydı Mayıs mı, bu adamların Orhangili almaya geldiklerinde duyduğu korkuyu yeniden duymaya başlamıştı Sermiyan. "Hıı," dedi kısaca. Korkmak da istemiyordu aslında. Gene hadi korkalımdı, ölmeye gelmişiz, olsundu o kadar da, altımıza maltımıza kaçırırsaydık gene şimdi... giderayak...

Ensesinin gerisinden, "Olan olmuş..." diye konuşmaya başladı o sırada Kıvırcık. "Ne bok yedin bilmiyorum ama, sen bittin sen." Sermiyan duruverince hafifçe çarptı arkasından. "Duraklama... Yürü... Demek ki ne yapacakmışın? Adam gibi bitecekmişin. Dimdik, hürmetli, edepli... herif gibi... Tamam mı?"

"Tavav."

"Aferin. Durma durma, gir."

Sermiyan söz dinleyip Nazlı'nın odasına girdi. Kıza da o gömlek giydirilmezdi ki arkadaş. Ceket de hiç olmamıştı zaten; çüklüfatma gibi.

Nazlı kafasını kaldırdı, Kıvırcık'a mânâlı mânâlı bakıp bıyık altından güldü. "Size televizyon dinlettiren arkadaş bu mu?"

Sermiyan ne televizyonu diye düşünürken Kıvırcık "Bi dur bacım sen de!" diye homurdanarak makam kapısına kadar ite kaka yeddi bunu, orada kolunu önüne uzatıp yolunu kesti, kapıyı açtı, "Misafiri getirdim Ağam," dedi içeriye.

"Gelsin. Sen dışarıda kal." Televizyonun sesi yükselmeye başlayınca Kıvırcık'ta bet beniz attı, dönüp "Gir," dedi Sermiyan'a, arkasından güvey uğurlarmış gibi ittirdi sertçe, kapıyı çekip örttü, sırtını yasladı, derin bir nefes aldı. "Bitti bu," dedi Nazlı'ya. "Çocukları ara hemen. Deterjan meterjan ne varsa alıp gelsinler yavaş yavaş. Bi de temiz halı." Nazlı'nın oralı olmadığını görünce "Hadisene bacım," dedi. "Ciddi diyom bak."

"Ben de ciddi ciddi bekleyelim, görelim diyorum," dedi Nazlı. "Ağa'nın ne yapacağını kim bilmiş ki biz bilelim?" İçeriden gelen televizyon sesi yükseldikçe yükselip duyulacak kıvamdan görülecek kıvama geçince yüzünü ekşitip sarıldı telefona.

"Diyoz ama dinleyen kim," dedi Kıvırcık kendi kendine, sonra

seri adımlarla kapıdan uzaklaşıp koridora çıktı, Nazlı'nın kapısını da çekip örttü sıkı sıkı, orada beklemeye başladı. Bir daha televizyon sesi duymak istemiyordu.

Ama duyacaktı. Nitekim, kapı açılıverdi, önce ses hücum etti koridora, sonra Nazlı. "Ağam seni çağırıyor galiba," dedi. Gözlerini devire devire konuşuyordu; başı şişmiş gibiydi. "Vıkır mıkır bir şeyler dedi, seni kastediyormuş gibi geldi bana."

"Benimdir o ben," deyip sesin orta yerine daldı Kıvırcık. Vıkırcık diyecek hâli yoktu ağanın; Kıvırcık demiştirdi.

Bir satranç düzerek yâr ile bile
Sürdük piyâdeyi, atlar da gele
Ruhu ruha verdik, kaldık fil file
Sakın fers evinden, şâhına kış var.
DERTLİ

Hayri, Kıvırcık'ı fazla hava basılmış şambrel kadar kafasıyla kapısında gördüğünden beri hop oturup hop kalkıyordu. Deccal boş yere çağırtmazdı adamı. Bir derdi yoksa kendisi çıkar gelirdi. "Ne oldu Kıvırcık?"

Kıvırcık yanlış anlamış, soruyu davul gibi şişmiş kafasına yorup ona göre bir açıklama getirmişti. "Biliyon ya komserim. Televizyon seyrettirdi ya Ağam dün. Sen de vardın?"

"Onu demiyorum," demişti Hayri zar zor nefes alarak. Çocuklara bir şey mi olmuştu yoksa? Onu diyordu. "Ne oldu?"

"Haa," demişti Kıvırcık. O da bilmiyodu valla. Arkadaşlar Sermiyan'ı getirdiydiler işte tutup; Ağa da odaya çektirdiydi herifi, televizyon melevizyon işte, beş dakka geçti geçmediydi, bunu çağırtıp "Git Hayri'yi al gel çabuk," dediydi.

Bu sefer de Hayri "Haa," demişti. Peki sonra? "Sonra ne oldu?"

Kıvırcık bu soruyu da Sermiyan'ın sağlığına yormuş, "Ben odaya girdiğimde sağdı daha," demişti.

"Kim sağdı? Ne oldu Kıvırcık?"

Kıvırcık bakmıştı ki olacağı yok, zaten de başı ağrıyodu; bezgin bezgin "Ben kapıda bekliyom amirim," deyip kaçmıştı. Ama ne fayda; iki dakika sonra şofôr mahallindeydi Hayri. "Hem git hem anlat bakalım şimdi. Ne oldu?"

Öyleydi böyleydi, arkadaşlar gittilerdi de aldılar geldilerdi, gerisini vallaha da billaha da bilmiyomdu; ı ıh. Ne oldu da ne oldu.

Hayri Kıvırcık'a değil, kendine sorup duruyordu hâlbuki: "Ne oldu?" Tutamıyordu kendini. Deccal'ın gömleğini sıyırıp kolostomi torbasını gösterdiği an geliyordu gözünün önüne, Dinçer'in karnına dikilen torba geliyordu, Bahâ geliyordu, Ensar geliyor, Erdem geliyor, sonra tekrar Dinçer, tekrar kolostomi torbası geliyordu –"Sana soruyorum Kıvırcık; ne oldu?"– Dinçer'in kalçasındaki "Gıyas" markası geliyordu, Dinçer'i koynuna almış, çocuk rahatsız olmasın diye sırtında üniformasıyla kıpırdamadan yatan ter içindeki Celil, Celil eve dönse de şöyle ağız tadıyla bir surat assam diye bekleyen, tıraşı da iyice gelmiş Fehiman geliyordu, ilk gördüğünde boyu yetişmediği için cılız kollarını karnına, sonra bu eğildiği için boynuna dolayan Foto geliyor, Foto'nun hüngür hüngür ağlayışı geliyor, belki Bahâ'nın da Erdem'in de Ensar'ın da kalçasına kazınmış "Gıyas" dövmesi geliyor, inci gibi bir el yazısı geliyor –"Ne oldu söylesene Kıvırcık?"– karanlık karanlık odalar geliyordu gözünün önüne, koca koca adamların önünde korkudan gözleri büyümüş çıplak çocuklar geliyordu, yetiştirme yurdunun koridorunda havlu beklerken bıyıklı bakıcı amcaların sıraya soktuğu ıslak çocuklar geliyordu, daha küçücük, çıplak Celâl geliyor, çıplak Celâl'i siyah takımlı Deccal eden öz amca geliyordu, ölüm tehlikesinde birbirine sokulmuş yatan garibanlar geliyordu, böyle garibanlar için varlarını yoklarını, en sonunda biri sol elinin işaret parmağını, biri de canını veren Şengül Abla'yla Yılgör Abi geliyordu, annesi geliyor, annesinin bej pardesüsü geliyor, hastane odasında neredeyse annesinden selâm söyleyen Seher bacı geliyor, uzun zaman Berna bacı zannettikleri Berna kardeş geliyor, AIDS geliyor, henüz tanışamadığı Veysel geliyor, Teoman Kemâni'nin yerde yatan cesedi, Zila'nın durduk yerde süt imâl etmeye başlayan memeleri geliyordu –"Ne oldu peki?"– bir lokmacık Kübra geliyordu, Kübra'nın önce zalim, sonra katil, sonra ölü oğlu Mustafa geliyordu, yamuk kafalı, oyuk gözlü, çolak, çolpa, çopur İrfancık geliyor, tekrar Dinçercik, tekrar Bahâcık, tekrar Erdemcik, tekrar Ensarcık geliyordu. "Allah aşkına söyle Kıvırcık. Ne oldu?"

Beş saat televizyon dinlese bu kadar şişmezdi kafası; Kıvırcıkcı-

ğın fitil fitil burnundan geliyordu. "Vallaha bilmiyom komserim. Ekmek çarpsın bilmiyom. Anaa!"

Nihayet yol bitti de bu sormaktan kurtuldu, o da savuşturmaktan. Doğru adres, Gülbahçe İş Takip'in önündeki motoru har har eden siyah dört çekerin arka koltuğunda oturuyordu. Bu siyah jipten inip öbür siyah jipe attı kendini Hayri, atar atmaz da yola saldırdı koca araba. "Ne oldu?"

"Mafyacı olmaya hazır mısın?" Sağ kaşı sağ gözünü okşuyordu Deccal'ın.

Hayri saniye düşünmedi. "Hazırım! Ne oldu?"

"İnfaza?"

Giderek daha çekici geliyordu adam Hayri'ye. "Dibine kadar," dedi bastıra bastıra. Bu demir parçasıydı da o dev bir mıknatıstı sanki. Uçura uçura çekiyordu kendine. "Ne oldu?"

"Çocukları bulduk," dedi Deccal. "Bak bakalım, Sermiyan bu mu?" Ölü gözler şoför mahallinde oturan enseye dikilmişti. Hayri enseye baktı önce, sonra ensenin devamındaki yıkık omuza dokunup "Dönsene lan!" dedi.

Sermiyan döndü, yumruğu da yedi.

"Bu," dedi Hayri. "Ve sormana gerek yok, her halta hazırım. Anlat artık. Ne oldu?"

Deccal, dikiz aynasından Hayri'ye takdirle bakan Mirza'ya, "Sermiyan gideceğimiz yeri söyleyecek sana," deyip döndü arkadaşına. Sağ kaşı sağ gözünün içine inip inmemeye karar verememiş gibiydi. İnmedi de nitekim. Kılı kıpırdamadan anlatmaya başladı.

Gün senin
Çünkü sen
Onu kentin haramilerinden
Dövüşerek aldın
...

GÜLTEN AKIN

Siyah jip sessizce yanaştı Mühye'deki soba altlığı kılıklı kapının önüne. Sermiyan ceketinin cebinden anahtarı çıkarıp inecek oldu, "Hop!" dedi Mirza. "Ver şu anahtarı."

Hayri o kadar dikkatle baktığı hâlde, yanındakinin elini ne zaman beline attığını, ne zaman kabzası sedef kakmalı ışıl ışıl bir tabanca çıkarıp, "Bu senin," uzattığını göremedi.

"Güzelmiş. Sağ ol."

Mirza sol ön kapıyı açıp indi, Sermiyan saydı içinden, şu bir, Mirza anahtarı kilide soktu, döndürüp bahçe kapısının önce bir kanadını, sonra öbür kanadını açtı sessizce, gelip geri bindi, sol ön kapıyı usulca çekti, tam örtmedi, arabayı sürdü. Kuyunun yanından geçerken kapalı kapağa bakıp "Bunu saymıyoduk," diye düşündü Sermiyan.

Siyah dört çeker, beyaz badanalı, mavi kapılı evin az berisinde motoru çalışır vaziyetteki, dört kapısı da açık öbür siyah dört çekerin daha berisinde stop etti.

"Vivisi gelviş," dedi Sermiyan. "Vu arava viziv değil." Gene inecek oldu, gene "Hop."

Deccal sol arka kapıyı açıp indi.

Sermiyan "Şu iki," diye geçirdi içinden.

Hayri sağ arka kapıyı açıp indi. Taşlıkta dikilip Deccal'ın bu ya-

na dolanmasını bekledi. Anahtarı Mirza'dan almayı unutmazdı inşallah. "Gelmiyor musun?" diye bir fısıltı duyup sıçradı, beklediği adamın elinde anahtarlarla üç basamak yukarıdaki mavi kapının önünde bunu beklediğini gördü, ürperdi, "Gelmem mi?" seğirtti. Biliyordu, açan Deccal olacaktı ama kendiliğinden açılıyormuş gibi açılacaktı kapı... Öyle de oldu.

"Mirza'yı da alsa mıydık ki yanımıza?"

"Mirza fazla sert," dedi Deccal, sonra da "Önce ben," deyip daha derken gözden kayboldu.

Hayri, Mirza'nın nasıl olup da Deccal'dan daha sert olabileceğini kara kara düşünerek sedefli kabzayı iki avucunun içine oturtup daldı arkadaşının peşinden.

Daldığı gibi de kaldı.

Deccal, karşıdaki pencereden manzara seyredermiş gibi kıpırdamadan duruyordu odanın ortasında. Varla yok arası bir şeye dönüşmüştü. İçeri giren gün ışığı ona değiyor, sonra kayboluyordu. Biri kilimin kıyısında kendi kanının içinde boğulmuş, biri de az ötede, kafasının çeyreği uçmuş yatan iki ceset vardı yerde.

Kan gölünün içinden midesi bulanarak çıktı Hayri; ayakkabısının tabanını kilimin kuru kısımlarına silmeye başladı.

"Ses var," diye fısıldadı o sırada Deccal.

Hayri durdu, nefes almayı kesip kulak kabarttı. "Ben bir şey duyamıyorum," dedi. Güya o da fısıldamıştı ama sesi deve çanı gibi çangırdamıştı öbürününkinin yanında.

"Şşşt," dedi öbürü. İşaret parmağı bodruma inen kapıyı gösteriyordu. Sonra kayboldu; parmak, kol, omuz, Deccal. Hepsi.

Hayri etrafına bakındı, döndü arkasına bakındı, uyandı, kapıya seğirtti.

Deccal aşağıdaydı şimdi. İki kapının tam ortasında, sol eli bileğinden kesilmiş, gözleri ardına kadar açık, kanlar içinde yatan esmer, iri yarı, siyah takım elbiseli, fil kulağı yakalı gömlekli genç bir cesedin başında.

Hayri cesedin gözlerini yumar gibi yumdu kendi gözlerini, göz kapaklarını acıtıncaya, içinde uçuşan beyaz benekler görünceye kadar sıktı, sonra açıp iki yana salladı kafasını. Bir süre cesedin yörüngesinde dönüp duran beyaz beyaz noktalar gördü. Az önceye

göre değişen tek şey o noktaların varlığıydı. Sonra bir şeyin daha değiştiğini fark edip irkildi.

Deccal? Nerdeydi o?

Sonra başka bir şeyin daha değiştiğini gördü.

Karşıdaki kapı aralıktı. Kırmızı bir ışık sızıyordu dışarı.

Sonra başka bir şey daha değişti. Eli kesilmiş ceset inliyordu.

İki basamak inip baktı Hayri; gözleri hâlâ ölü gözüydü ölünün, ama inleyen de oydu gene. Ses çıkarmamaya çalışarak kalan merdivenleri de indi, kan gölünü pas geçmeye imkân yoktu, dişlerini sıka sıka parmak uçlarında bir adım atıp kapıya ulaştı, inleyen ölüye şöyle bir baktı, döndü tekrar kapıya, ayağıyla itip açıklığı genişletti, önce namluyu soktu, sonra kendi girdi içeri.

Deccal ayaktaydı.

Sol yanağı yarılıp taç yaprağı gibi açılmış, sol elmacık kemiği kafatasının içine gömülmüş, sol kulağı ezilmiş, yırtılmış, şişmiş, patlamış, sol göz kapağı tersyüz çorap gibi sol gözünün üstüne düşmüş –onun üstünde kan birikip kurumuş– burnu iki yana yassılıp yatmış, dudakları parçalanmış, insandan başka her şeye benzeyen bir insan da yatakta.

Suratını ekşiterek fısıldadı: "Dışarıdaki pezevenk hâlâ yaşıyor." Sesi gene çangırdadı.

"Pezevenk değil, Uğur o," dedi Deccal. "Yaşıyor, biliyorum ama fazla zamanı yok. İyi bir çocuktur. Yukarıdaki leşler onun."

Hayri Uğur'un da neyin nesi olduğunu düşünürken yataktaki yaratık gözlerini açtı. Sırıttı. "Siz kimsiniz?" O fısıldamıyordu. Sesi güm güm etti.

Yarım saniye sonra ayakta gördü adamı Hayri. Saçları Deccal'ın elindeydi.

"Ben Deccal. Sen kimsin?" Artık Deccal da fısıldamıyordu.

"Gıyas ben. Memnun oldum."

Hayri, Gıyas'ın alnının çatını nişanladı. "Nerde lan çocuklar?" Gıyas ha? İnci gibi el yazısı ha? Grafik sanat harikası ha?

"Uyuyorlar efendim," dedi Gıyas kibar kibar. O kadar rahattı ki, saçları celladının elinde olduğu için değil de jöle sürdüğü için dikilmiş sanırdın.

Hayri tekrar sordu: "Nerdeler?" Tetik parmağı kaşınıyordu.

"Yan odadalar canım. Nerede olacak?"

Anahtar demeti önce Deccal'ın sol elinde, sonra Hayri'nin namlusunun tam ucunda belirdi. "Sen git bak. Ben buradayım."

Hayri anahtarları kapıp fırladı dışarı, Uğur'un kanına basıp kaydı, düştü, kendi bir yana tabancası bir yana yuvarlandı, kana bulandı, sövdü, çırpına çırpına kalktı, tabancayı almaya giderken anahtarları da düşürdüğünü fark etti, döne döne, hırlaya hırlaya arandı, kan gölünün içinde gördü, bıraktı tabancayı, eğilip anahtarları aldı, birincisini soktu olmadı, ikincisini soktu girmedi, üçüncüsünde kilit döndü. Ceset gene inledi o anda... Neydi? Uğur. Döndü Hayri, madem iyi bir çocuktur, kemerini çözdü, sıyırıp çıkardı, eğildi, ığıl ığıl sızdıran bileğe sıkıca dolayıp boğarak düğümledi, sonra doğruldu, korka korka, nefesini tuta tuta açtı kapıyı, çocukların odasına girdi.

Kırmızı odada Gıyas'a, "Uğur nasıl buldu bu evi?" diye sordu Deccal.

"Ben getirdim Uğur Bey'i," dedi Gıyas. "Hepsini öldürsün diye getirdim. Uğur Bey de öldürdü gayet güzel. Ama Orhan yok. Bilmiyorum nerede. Olsa onu da öldürürdü Uğur Bey. Ne güzel olurdu."

"Sonra? O nasıl geldi o hâle?"

"Ben yaptım efendim." Sırıttı Gıyas. "Uğur Bey Talha'yla Ayvaz'ı öldürmüştü ya? Sonra çocukları almak için aşağı indi, ben de peşinden gidip sırtından bıçakladım beş altı sefer kadar, sonra da elini kestim. Sol elini."

Deccal sıkı sıkı tuttuğu saçları bırakınca Gıyas da parmak uçlarından inip topuklarının üzerine bastı. Boyu on santim kısaldı bir anda. "Karga besliyordu efendim," diye tıslayarak devam etti. "Düşünebiliyor musunuz?"

"O yüzden mi bıçakladın?"

Sarsıla sarsıla ürperip titreyerek "Tabii canım," dedi Gıyas. "Yoksa niye bıçaklayayım Uğur Bey'i Deccal Bey?"

"Sol elini niye kestin peki?"

"Pis kuşu o elinin üstünde gezdiriyordu. Kargayı. Karga sevilir mi hiç Deccal Bey?"

Deccal akıp geldi Gıyas'ın dibine, yatık burnuna beş santim ka-

la durdu, gözlerini sağlam gözünün içine dikti tepeden. "Ya ben de karga seviyorsam?" Sağ kolunu kolluyordu.

Ama Gıyas solaktı. "Sizin ne güzel gözleriniz var Deccal Bey," dedi samimiyetle. Sonra sustalısını karnına sapladı Deccal Bey'in, "Aynı ölü gibi bakıyorsunuz," bir tur çevirdi, sırıttı. "Acıdı mı çok?"

"Bilmiyorum," dedi Deccal. Gıyas'ın sustalısı elinde belirdi bir anda.

"Aa, siz nasıl da alıverdiniz ama hemen?"

"Sıra bende."

Tutman gerek kara köşelerinden ağır bu
Tutman gerek bir kez daha güçlenmeliyim
...

GÜLTEN AKIN

Bahâ sabahtan beri sesler duyuyordu. Çok sesler.

Araba sesleri, anahtar sesleri, kapı sesleri, tabanca sesleri, Talha'nın sesi, "Lan!" demişti önce, sonra "Yandım," yere düşme sesleri, Ayvaz'ın sesi, o da "Ah," demişti, gene ayak sesleri, merdiven sesleri, Gıyas'ın sesi, "Çocuklar bu odada Uğur Bey," demişti, "Açayım mı kapıyı?" demişti, başka bir adamın sesi, "Sen geride dur. Ben açacağım," demişti, "Anahtar hangisi?" demişti, anahtar sesleri, kilit sesi, et kesme sesi, gene yere düşme sesleri, su fışkırır gibi sesler, Gıyas'ın sesi, "Karga çok kötü Uğur Bey," demişti, gene et kesme sesleri, bi şeyler kırma, koparma sesleri, gene kilit sesi...

Sonra kapı açılmış, Gıyas girmişti odaya. Elleri kıpkırmızıydı. Üç tane eli vardı. Biri kocamandı. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu Bahâ.

Gıyas'ın ayak sesleri, kilim sesleri, Gıyas'ın sesi, "Uyuyor musun?" demişti, kendi nefesinin sesi, yüzüne damlayan ılık bi şeylerin sesi, gene Gıyas'ın ayak sesleri, gene kilim sesi, pencerenin ordan betona damlayan bi şeylerin sesi, gene Gıyas'ın ayak sesleri, gene kilim sesi, gene kapı sesi, gene anahtar sesi, gene kilit sesi, sonra alıştırma odasının kapısının açılmasının sesi, sonra kapanmasının sesi, sonra yatak sesi, sonra Gıyas'ın nefes sesleri...

Gözlerini açmıştı Bahâ o zaman. Pencerenin oraya bakmıştı. Kesik el görmüştü bir tane. Kocaman. Gözlerini gene yummuştu.

Uyumuş, araba seslerine uyanmıştı.

Kapı sesleri duymuştu sonra gene.

Yere basıp kayma sesleri, bir başka adamın sesi, "Ses var," demişti, gene o adamın sesi, "Şşt," demişti, merdiven sesi, sonra ıslak bi şeye basan ayak sesleri, sonra alıştırma odasının kapısının sesi, sonra Hayri'nin sesi, "Dışarıdaki pezevenk hâlâ yaşıyor," demişti.

Hayri'nin sesi? I ıh.

"Rüya görüyorum," diye düşünüp gözlerini bir daha yummuştu o zaman.

Gıyas'ın sesini görmüştü rüyasında, "Siz kimsiniz?" demişti, o öbür adamın sesini görmüştü, "Ben Deccal. Sen kimsin?" demişti, gene Gıyas'ın sesini sonra, sonra gene öbür adamın sesini görmüştü, sonra gene Hayri'nin sesini görmüştü, "Nerde lan çocuklar?" demişti, gene Gıyas'ın sesini görmüştü, "Uyuyorlar," demişti, gene Hayri'nin sesini görmüştü sonra, gene "Nerdeler?" demişti, gene Gıyas'ın sesini, gene o öbür adamın sesini görmüştü, sonra gene kayıp düşme sesini, sonra yere düşen bi şeylerin seslerini, sonra gene Hayri'nin sesini, küfür etmişti, sonra gene anahtarların, sonra gene kapının sesini görmüştü.

Rüyasında gözlerini açmıştı Bahâ o zaman.

Kapıda Hayri'yi görmüştü. Ama rüyasında.

Sonra rüyam kaçmasın diye gene yummuştu gözlerini.

Sonra kendi sesini duymuştu.

"Bizi bi daha bırakma e mi Hayri?"

Sonra Hayri'nin hık tutmuş gibi hıçkırdığını duymuştu rüyasında, "Bahâ," demişti, "Ensar," demişti, "Erdem," demişti.

Sonra gene Gıyas'ın sesleri, sonra gene o öbür adamın sesleri, sonra et kesme sesleri gene, sonra bi şeyler kırılma sesleri, sonra gene ayak sesleri...

Sonra alıştırma odasındaki ayak sesleriyle bunların odasındaki ayak sesleri birbirine karışmıştı.

Gözlerini açmıştı.

"Hayri?"

"Bahâ?"

"Geldin mi?"

Hayri'nin hıçkırma sesleri, Hayri'nin gözlerinden dökülen yaşın Bahâ'nın yanağına düşme sesleri... Rüya görmediğini anlamıştı Bahâ o zaman.

Sonra ağlama sesleri duymuştu çok; kendi ağlama sesleri.

Hemen yanıma gel şöyle otur
Yalnızlığı tanrıya bırakalım
...

GÜLTEN AKIN

Memiş birkaç gündür, hâlden anlayan bir insan evlâdı çıksın da vicdana gelip bunu sokağa salsın diye bir Berna'ya sırnaşıyordu bir Veysel'e. Kızandaydı çocuk. Regl regl regl, sekiz gün kanamış, yalayabildiğini yalamış, yalayamadığını oraya buraya, taşa toprağa, koltuğa kanepeye, Veysel'e Berna'ya sıvayıp herkesin burnunun direğini kırmıştı. "Galiba ben kadınlardan bu yüzden uzak duruyorum," demişti Veysel. "Şu kokuya bak. Hollanda peyniri mübarek. Hiç hastaneye gidesim yok ama sırf eter meter koklayıp azıcık kendime geleyim diye gidecek gibiyim yani." Berna'nın, bu o gece çocukların başına geleni anlattıktan sonra kendi kendine evden çıkıp eski iş arkadaşlarını bulmaya, yardımcı olmaya kalkması çok hoşuna gitmişti Veysel'in. Neredeyse; bu kadar erkekçe bir şey yaptığına göre erkek sayılır belki de, âşık olayım bari diyecek hâldeydi. Artık sık sık bahçede oturuyor, yapraklarını bir bir sarartıp öbür dünyaya hazırlayan ağaçları seyrederek felsefe yapıyor, Kasım'ın tadını çıkarıyorlardı. En büyük yaprak dala en zor tutunanı oluyordu meselâ. Büyükten küçüğe dökmeye başlıyordu ağaç. "Sen git yat toprağa, seneye ben gene gelir alırım seni," der gibi diyordu Veysel. Berna da destek veriyordu: "Yatçaz kalkçaz yatçaz kalkçaz yatçaz kalkçaz, hoop, bahar olmuş. Korkma sakın," der gibi, di mi?" Dut inat ediyordu yalnız. Tuhaf bir ağaçtı. Veysel'in teş-

hisi kesindi: "Naim kılıklı bu. Huylu. Vermem de vermem." Berna yeniden uzatmaya başladığı saçının perçemini düzeltmişti elinin tersiyle. Memiş'i göstererek şakacıktan yaka silkmiş, "Gerçekten çok keskin kokuyor," demişti. "Can dayanmıyor. Benim de eve giresim yok yani." Memiş, "Hah, ben de onu diyorum işte. Sal beni dışarıya. Bir vereyim, koku moku kalmaz; sen de kurtulursun ben de," der gibi yanına gelmiş hemen, karşısına oturup azıcık yalanmış, sonra orasını yaladığı kanlı diliyle gelip Berna'nın eline bir öpücük kondurmuş, sonra da başını dizine dayayıp gözlerinin içine baka baka iç çekmeye, buram buram tütmeye başlamıştı.

"Üff! Hakikaten de Hollanda peyniri yaa. Yok mu bunun bir çaresi Veysel?"

Veysel kimseciklerin yanına yanaşamadığı Okan'ı amuda kaldırmış mamişini kontrol ediyordu. "Bu da kızanda," demişti. "Şuraya bak, domates gibi olmuş cüzdanı." Hayvanın ardını az daha havaya dikip bacak arasını koklamıştı. "Ama bu kokmuyo onun gibi."

Berna, adamı kendine âşık etmek için yavşayıp yalakalık etmeyi, gözüne girmek için kendi gözünden çıkmayı bıraktığından beri daha da bir iyi geçiniyorlardı. O kadar ki, Veysel Bayram'la Berna'yı daha sık mukayese etmeye başlamıştı artık. O da okumuş yazmış, kitap yutmuş, bilgiç bi şeydi ama bu daha kültürlüydü meselâ. "İsmi Lâzım Değil" fazla çene yorduğundan Bayram'ın adını anmamış olmak için onu "O", bunu da "Bu" olarak anıyordu. Haricen, o ilk başta homoseksüalist bir fuhuş erbâbı olduğunu saklamaya çalışmıştı; bu ise yiğidin harman olduğu yerden gelir gibiydi maşallah, nesi varsa meydanda. Daha doğaldı doğal olarak. Üstüne iyi oturuyordu. "Ne dedindi sen demin? Şey edemedim."

"Bunun bir çaresi yok mudur demiştim. Hevesini alsın diye çiftleştirsen ayrı dert, doğurup duracak yazık, çiftleştirmesen, bu sefer de böyle inleyip sızlanacak."

Veysel Berna'nın sözünü tamamlayıp, "Ve de leş gibi kokacak," yeni bir mukayeseye girişmişti. O daha bir natürralistti meselâ, bırak dağınık kalsıncıydı, şu pis bahçeyi çörü çöpüyle, olduğu gibi alıp öpüp de başına koyabildiğine göre Memiş'i de âdet kanı kokusuyla bağrına basabilirdi. Bu da basıyordu gerçi ama, daha bir kuralcı, daha bir nizamcıydı. Kuralını yiyim; homoseksüalist traves-

tist fahişe. Hem o daha güzel yemek yapıyordu. Buna da Allah rızası için iki yumurta kır desen yere atar kırardı. Öyle... "Ne dedindi sen?"

Berna alışmıştı bu dalıp gitmelere. Üçüncü defa dedi: "Bu durumun bir çaresi yok mudur dedimdi."

Vardır'dı tabii canım. Olmaz mı'ydı? İğdiş edecektin bi güzel. Erkek olsalar kolaydı, götürürdün Ral'e, alıverirdin toplarını. Kadın kısmında top olmadığından karınlarını açman gerekirdi. Yumurtalıklarını alacaktın top niyetine, ama bir de rahim meselesi vardı; onu da alacaktın mecbur. Baytar değildik ama ölü organı içerde bırakacak hâlimiz olmadığını bilecek kadar doktorduk. "Anlıyorum," demişti Berna. "Bunu bir düşünelim derim ben, sen ne dersin?" Valla sırf Memed'i gıcık etmek için eyvallah derdi Veysel, ama bekleyelim de derdi şimdilik. Bakarsın Deccal sahibini buluverirdi Memiş'in. Bacak kadar bebeden küfür yemeyelimdi ondan sonra. "Doğru..." demişti Berna. "Doğru da, Okan'ın kedi olduğunu hatırlatmak isterim ben de sana." Ee? Ne yapalımdı yani kediydi'yse? "Yapacak bir şey yok, ben de onu diyorum zaten," demişti Berna bilgiç bilgiç. Senin duvarlar Okan hanımefendiye sökmüyordu çünkü. Herifin biri bir ıslık çalıyordu dışarıdan, hop, sokakta arkadaş. "Yani?" demişti Veysel şaşırarak. "Sen ille de kısırlaştıralım demiyo musun yani?" Demiyordu tabii Berna. Baksana şunlara, siyam ikizleri gibiydiler; bu nerede, o orada. Okan çatır çatır sevişirken Memiş'in evde hanım hanım oturup göğüs geçirmesi hoş bir şey miydi? "Haaa..." demişti Veysel, sonra tekrar dalıp gitmişti... Bak bak bak... Bu da onun kadar natüralist çıktıydı lan. Hem de eşitlikçi. Kendine benzedikçe ona daha çok benziyodu. Ne güzel! Otur çene çal şunla. Sohbet et, dinle, söyle. "Valla işe gitmeyecek gibiyim bugün ben," demişti cûşa gelip. "Hâttâ sikseler çıkmayacak gibiyim evden söylemesi ayıp."

Berna gülmüş, "Ne güzel!" demişti. "Otururuz işte."

Zil çalmıştı o anda. Memiş kapıdan tarafa atlanıp ulunmuş, ürünmüş, havlanmış, Okan Memiş'in ardı sıra o yana bu yana kabarıp tıslanmış, kamburunu çıkarıp hoplanmıştı.

"Bak sana söyleyim..." demişti Veysel kapıya giderken. "Yakında havlar da bu kedi."

Çakır çukur yollardan, kırık dökük ağaçların arasından geçmiş, gidip kapıyı açmış, alı al moru mor, elli bir ekran Nordmende suratından düşen bin parça Kıvırcık'ı görünce "Gene ne oldu lan ağanıza?" diye sormuş, cevap beklemeden de "Geliyorum. Sen git hastaneye," deyip Memiş kaçmasın diye kapıyı adamın suratına çarpmıştı.

"Ne oldu?" demişti Berna. "Kimmiş gelen?"

"Kıvırcık," demişti Veysel eve koştururken.

"Aa, özlemiştim. Gidip göreyim o zaman."

"Göremezsin. Gitti."

"Tüh. Sen nereye?"

"Hastaneye. Nereye olacak? Gene tüpü deldirmiş cenâbet herif."

"Kim yaa?"

"Deccal."

Bir "Tüh!" daha demişti Berna. Sonra yerine geçip oturmuş, Veysel "Hadi ben kaçtım," derken uzaktan Zila gibi el sallayıp "İyi, kaç," demiş, yapraklarımı dökmeyeceğim diye Kasım'la keçi gibi inatlaşan dut ağacına dalıp gitmişti.

Oysa
Bir yerlerde hep sıcak odalar olmuştur
...

GÜLTEN AKIN

Celil Trafik Hastanesi'nden Dinçer'e rica minnet, vallaha da billaha da nöbeti biter bitmez geleceğine söz vererek ayrılmış, ki gündüz nöbetine geç bile kalmıştı, aklının genişçe bir kısmında Dinçer, alt raflardan birinde Fehiman, iki lokma uyuyayım diye Çankaya Karakolu'na dar atmıştı kapağı. Nazif bozuktu biraz gecikti bu diye. Saatine baktığını bunun gözüne soka soka saatine bakmış, "Saat de epey olmuş," deyip gene saatine baka baka çıkıp gitmişti. Başka zaman olsa sataşır bulaşırdı Nazif Oral'a Celil, iyi bir oral seks yapar haddini bildirirdi ama hiç hâli yoktu şimdi; sikimden aşağı Kasımpaşa'ydı. Memurları, "Ankara yanmadıkça beni uyandırmayın," diye tembihleyip misafir koltuklarını birbirine bitiştirmiş, vurup kafayı yatmıştı. Sonra zar zar telefon. "Sana ne dedim ben kardeşim?"

Hayri komser arıyordu. Mecburen bağlamıştı kardeşi.

"İyi, tamam, bağla komserinizi," deyip bağlatmış, "Uykusuzluktan geberiyorum Ortak. Ne var gene?" diye inlemişti.

"Ortak, hemen gelmen lâzım."

"Nereye yaa?"

"Naim Hoca'yı da ara, o da gelsin. Vaziyet vahim."

Gerilmişti Celil. Diğer çocuklar falan?.. Allah etmeye. "Nereye dedik lan."

"Hadi çabuk ol kurban olayım."

"Lan nereye oğl..."

Küt diye kapatmıştı Hayri. Biz müneccim boku yediydik de çünkü, sen söylemeden bilecektik nerde olduğunu. Telefon yeniden çalıncaya kadar cart diye bir teksir bloğu çekmişti önüne, o sinirle kıldan ince kılıçtan keskin desenlerden çıkarmıştı hırsını.

"Amirim gene Hayri koms..."

"Bağla lan bağla. Biliyoz."

Hayri pürtelaş, bir pardon bile demeden "Ral'deyiz Ral'de," deyip tekrar kapatmıştı bunun suratına. Bu da önce Naim'i aramış, selâmsız sabahsız "Ral'e gidecekmişiz," demiş, sonra Taşbaş'ı alıp çıkmış, yolda iki uyuklamış, iyice salaklaşıp yumuşamış, verecek kıvama gelmişti. Filistin Sokağı'nı siyaha boyayan jip sürüsünü görünce anlamamıştı başına geleceği ama gene de hissetmişti bir şeyler. Hastanenin mermer merdivenlerini tepe tepe aşıp ortada herhangi bir fil kulağı veya herhangi bir Hayri göremeyince dosdoğru bankoya yönelmişti.

"Hoşgeldiniz Celil Beeey. Nasılsınız görüşmeyeli?"

Çocuğu "Şimdi sırası değil," diye tersleyecek olmuş, kırmayayım diye çenesini tutmuş, "Sağ ol Fatih, sağ ol," demişti. "Hayri diye bir arkadaş gelmiş buraya. Nerdedir?"

Aa, eveet. Gelmişti gelmişti. Ay ne feci manzaraydı. Sizin o Hayri Bey kanlar içindeydi bir kere. Kanlar içinde bir adam, bir eli de kopmuş, kanlar içinde bir adam daha, onun da hem bir eli kopmuş, hem ağzı burnu dağılmış, kanlar içinde üç oğlan çocuğu, üçü de komada gibiydi yani, bir de kanlar içinde bir beyefendi, hani siz bağırsağınızı vermiştiniz ya kendisine, o işte, ama o ayakta gelmişti, elinde kanlar içinde bir torba, içinde de kesik bir el. Ayy... Kanlı kanlı böyle.

Celil hâlden hâle girmişti. Hayri Bey kanlar içinde mi dediydi bu? Etme tutma oğlum, daha demin telefonla konuştuyduk lan! Kanlar içinde üç oğlan? Bahâgil kesin. Bu gece de onlar tutturuyomuş yanımızda yat diye... Bağırsağınızı verdiğiniz beyefendi mi dediydi bi de? O da mı kanlar içinde dediydi? Bi kesik el, iki de kesik elli adam mı dediydi? "Nerdeler şu an?" Tabi ki ameliyathane katındalardı. Cevap beklemeden koşturmuştu asansöre. Fatih seslemişti gene de cevabını: "Ameliyathane katındalaar. Hepsii."

Üç kat yukarıda önce bir siyah takım ve tabii beyaz filkulağı deryasına düşmüş, telaşlı telaşlı aranırken devâsâ kafasıyla Battal'a rastlamış, "Hayri nerde?" diye sormuş, "Şu ilerde oturuyo komserim," cevabını alıp içinden "Hay diliniz kopsun," diye homurdanmış, kalabalığı yara yara gidip Hayri'yi üstü başı kan içinde –Niye oturuyodu lan bu burda?– bulmuştu.

"Lan ne bu hâlin? Bakan eden yok mu yaa? Kalk kalk."

Hayri, "Ben iyiyim Ortak," demiş, sonra Celil'in endişesini gidermek için bir çırpıda anlatacağım diye her şeyi çorba etmiş, sonra "Bütün dediklerimi çorba ettim di mi Ortak?" demiş, onu dedikten sonra da "En iyisi baştan anlatayım ben sana," demişti.

Kâmillerin ilm-ü irfânı malûm
Aklı fikri fazlı irfânı malûm
Sözü özü doğru, vicdanı malûm
Her müşkülü hâlle kudreti vardır
...

HARÂBÎ

Veysel'in koştura koştura gelip suratlarına bile bakmadan ameliyathaneye daldığı sırada hikâyenin birinci fasikülünü Celil'in eline tutuşturmuştu Hayri.

"Berbatmış be Ortak! Vay amına kodumun çocukları."

"Dur daha..." Buraya kadar berbattı ama buradan sonrası daha berbattı. "Ne dediydim en son?"

"Bahâ'nın başında ağlamaya başladım dediydin."

"Hah, evet... Sonra baktım Bahâ da ağlıyor, ben daha beter tabii o zaman..." İşte öyle karşılıklı ağla ağla... Aklının gerisinde vardı bir şeyler, dürtüp duruyordu ama çocuklardaydı aklı Hayri'nin; tam dilinin ucuna geliyor, ittiriveriyordu gerisingeri, devam ediyordu Bahâ'ya sarılıp sarılıp ağlamaya. "Tamam Bahâ. Bitti," diyordu zar zor. "Bir daha gitmeyeceğim hiçbir yere. Tamam oğlum. Tamam." Azıcık toparlanınca gene aklını bir şeyler kurcalıyor, gene hatırlayacak gibi oluyor, bu sefer de ölü gibi yatan Ensar'la Erdem'e koşup nefeslerini dinliyor, uyandırmaya çalışıyor, beceremiyor, Bahâ sarhoş sarhoş "Hap içiriyolar bize," deyince gene dağılıyor, gene ağlamaya başlayıp her şeyi unutuyordu. Orada o vaziyette ne kadar oyalandığını bilmiyordu inan et. Neden sonra Bahâ "Seni çağırıyo," demişti.

"Kim?"

"O."

Bunun ses falan duyduğu yoktu. Çocuk ilacın etkisiyle hayâl görüyor zannetmişti.

"Kimse çağırmıyor Bahâ."

"Ama çağırıyo," demişti tekrar Bahâ.

"Kim yavrum?"

"O adam. Buraya beraber geldiniz ya... Deccal Bey."

Unutup durduğu şey dank etmişti nihayet: Deccal! Bu sefer de bu tarafı olduğu gibi bırakmış, öbür tarafa koşmuştu. Kapıdan çıkar çıkmaz yine Uğur'un kanına basıp kaymış, yine düşmüş, yine sövmüş, yine kana bulanmıştı. Uğur yine inlemişti o ara.

Kırmızı odaya girmişti sonra. Öyle tığ teber, tedbirsiz, temkinsiz.

Gıyas'ı görmüştü ilk. Uyumuş veya ölmüş gitmiş gibiydi. Suratında da o iğrenç sırıtığı, sırtüstü yatıyordu yatakta. Sol kolu göğsünün üstündeydi, ama ucunda eli yoktu.

Sonra Deccal'ı görmüştü; yere çökmüş vaziyette. Gıyas'ın kesik elini tutuyordu elinde. Koldan da kan akıyordu elden de. Deccal'dan da kan akıyordu. "Deccal?" diye bağırmıştı.

Cevap, benim diyen babayiğidi buza kesecek kadar resmiydi: "Çocuklar iyi mi?"

"İyiler. Ne oldu burda?"

Pikniğe gidelim de orda anlatırım der gibi "Yolda anlatırım," demişti Deccal... Deşilmişti, oluk oluk kan kaybediyordu. "Gitmemiz lâzım. Mirza'yı çağırır mısın buraya?"

Hayri tekrar fırlamış, kapının ağzında –malûm– tekrar kayıp düşmüş, tekrar sövmüş, Mirza'ya haber vermek için merdiven yukarı koşarken bu sefer de merdiven aşağı koşan Mirza'yla çarpışıp tekrar düşmüştü.

Sonrası belliydi işte, bildiğin gibi. Onu taşı, bunu kucakla, şunu tut götür, tek o kusur kalmış gibi "Aa, unuttuum," deyip in arabadan koşa koşa eve geri dön, Uğur'un kanına düşürdüğün tabancayı bulup kanlı kanlı beline tak, koş tekrar arabaya, ötekini sarıl sarıl öp, berikini uyandırmaya çalış, Sermiyan'a bir yumruk daha geçir, Mirza Uğur'un arabasında yaralı taşıdığı için sen Deccal'ın arabasında şoförcülük et, karnı deşilen o değilmiş de senmişin gibi adamın karnına dikiz aynasından bakıp bakıp suratını ekşit, iki daki-

kada bir "İyi misin?" diye sor, o sana gayet resmi bir ifadeyle basın toplantısı yapar gibi "Zannetmiyorum," desin, sen onu şoka girmesin diye konuşturmaya çalışıp "Anlatsana ne oldu orda?" diye sor, o da sana haber spikeri edâsıyla kalem kalem anlatsın.

"Gıyas'la yüz yüzeydim, solak olabileceğini hesap etmemişim; elinde sustalı varmış, sapladı karnıma, döndürdü. Belki içerde bıraksam bu kadar kan kaybetmeyecektim ama bana lâzım oldu o anda biliyorsun, bıçağı çıkarıp işimi gördüm. Sonra başım döndü biraz. Sana seslendim; duyup geldin. Sonrasını biliyorsun."

"Ben duyup gelmedim," demişti Hayri. "Bahâ duydu da söyledi. İsmini bile söyledi... Aa, Seher bacı da öyle şey yapmıştı... Aa?"

"Seher bacının nasıl ney yaptığını bilemem ama..." demişti haber spikerimiz. "Bahâ'nın senin duyamadığın sesleri nasıl duyduğunu bilebilirim. İlaçlıyken bütün perdeler kalkar. Muhtemelen adımı söylediğimi de aynı şekilde duymuştur. Kırmızı odada Gıyas'a kendimi tanıtırken." Gıyas'tan aile dostu gibi bahsediyordu adam.

"Vay be..." demişti Hayri. "Hiç bilmiyordum."

"Ben biliyoduv," demişti Sermiyan yandan. Hayri bir yumruk daha geçirmişti.

"İşte bu kadar Ortak. Geldim, seni aradım, o arada Mirza da Gülbahçe'yi arayıp haber etmiş, Kıvırcık ordan Veysel'i almaya gitmiş falan."

"Vay be," dedi Celil de. "Neler kaçırmışım." Karnına ağrı girmiş gibi iki büklüm oldu. "Bana bak, buna gene bağırsak mağırsak lâzım olmasın şimdi? Kan tamam, başımız gözümüz üstüne, ama bağırsak ı-ıh. Hayatta olmaz." Yeminliydi, bi daha öldürsen sıçmayacaktı o torbaya. Zaten Dinçer de beklerdi şimdi, arkasından ağlardı yazık "Hem illâ vereceksem gider ona veririm, de mi?" Nerden baksan bi gece koyun koyuna yatmışlıkları vardı.

Hayri hâlsiz hâlsiz gülüp biricik arkadaşının omzuna vururken herkeslerin arkadaşı Veysel ameliyathaneden çıktı. "N'aber Celil?" dedi buna yeni görüyormuş gibi. "Nasıl dübür?" Öylesine soruyordu; ağız alışkanlığı. "Bi gelsene sen buraya bakiim."

"Sen Fehiman'a haber edersin artık Ortak," dedi Celil. "Pijama mijama getirsin. Küser de getirmezse sana versin, sen getir." Şap-

kasını Hayri'ye uzattı, "Dinçer de nasıl yatacaksa bensiz..." Kalktı, "Vicdanıma sokayım," deyip tıpış tıpış gitti Veysel'in yanına.

"Ne yapalım aslanım..." dedi Veysel. "Kan gruplarınız tutuyo bi kere."

"Kan grubuma da sokayım."

Çocuğun sevmediği ot burnunun dibinde bitti o sırada. Naim Orhun, bir yanında Timuçin, bir yanında Sami, kuyruğunda da Sabahat Hemşire olduğu hâlde duman attıra attıra, palas pandıras çıktı geldi, hazır gelmişken Celil'i de görmezden geldi, koşup Hayri'yi kucakladı, o arada Hayri'nin üstü başı kül, onun üstü başı kan oldu.

"Hah be kardeşim," dedi Celil'e duyuracak şekilde. "Adam gibi bir polis görebildik nihayet."

"Polis göremiyorsun ama..." dedi Hayri, sonra göstere göstere kaldırdı şapkasını Celil'in, "Ben çok güzel bir adam görüyorum." Celil'e bakıyordu. O da buna. Siperliğine bir öpücük kondurdu şapkanın, derin derin kokladı. "Şapkası bile adam kokuyor."

Birinin "olsaydı"larında
Sana dünya kadar yer ayrılır
...

GÜLTEN AKIN

Sedatifi yiyince neşesi yerine gelmişti Celil'in. Yarı sarhoş, kıkır kıkır gülerek geldi sedyenin üstünde. "N'aber Hoca?" dedi Naim Orhun'a. "Nasıl geçirdi ama Hayri sana?"

Naim Orhun gözlüğünü yukarı ittirdi, sağında ayıp el işareti yapan Veysel'e döndü, o ne yapsa batmıyordu, "Arkadaş..." dedi, "Ben bunun boklu götünü ikide birde görmek zorunda mıyım yahu? Başka bi organ nakli bilmez misin sen?"

Veysel hareketini tamamladı, elini indirdi, "Bilirim bilirim," dedi. "Bu bitsin, bi de el naklimiz var sırada."

"Dalga geçme lan. Plastikçi miyiz biz?"

"Değiliz ama nâmımız yürüsün dedik."

"Başımıza iş almayalım da sonra."

"Almayız almayız. Malları yolladım bile Ankara Tıp'taki plastikçilere. İş bi tek gidip adamların işine burnumuzu sokmaya kaldı."

Naim Orhun iştaha geldi. "Oo... İyii..." dedi gözlerini çevire çevire. "Sizinkilerin hepsi kaşar,..." Kaş altından pis pis bakan Veyselgilinkilerin kaşarlara pis pis bakarak karşılık verdi, "... bir tek alacakları paraya bakar bunlar ama Ankara Tıp'ta nâmımız yürür bak. Onlar da bizimkiler gibi tertemiz çocuklar. Hah yahu!" Öteki masaya gitti. "Oof of!" Karnı açılalı çok oluyordu Deccal'ın. Nasıl da kokuyordu. "Bu çocuk da amma kısmetsiz çıktı. Hadi bismillah."

İlkinden yedi ay sonra ikinci organ nakli ameliyatı başladı Ral Hastanesi'nde. Veysel'in kaşarları Naim'in tertemiz çocuklarına "Sanki biz doktor değiliz." mânâsında kıskanç nazarlar atarak fesat fesat bakarken Naim'in tertemiz çocukları da Veysel'in kaşarlarına "Siz adam gibi doktor olaydınız biz işimizi gücümüzü bırakıp buralara koşturmazdık," mânâsında kibirli nazarlar atarak tepeden tepeden baktılar ilkin, ama Azrail'le savaş başlayınca iki takım bir oldu, emirler havada uçuştu, gözlere ter kaçtı, eller yorulup titredi, ayaklara kara sular indi, beller tutuldu, sırtlar kaşındı, kâh yitip kâh parlayıveren ümitle omuzlar kâh düştü, kâh dikildi. Tam bir keşmekeşti.

Alın silmekten kesi açmaya, tampon yapmaktan damar dağlamaya, bağırsak sarmaktan pens takmaya, susayanlara su vermekten yatanlara ilave narkoz vermeye kadar doktorlarla doktorların, hemşirelerle hemşirelerin, herkesle herkesin görevi birbirine karıştı, hepsi birbirinin terini silmeye, kimi karıştırıp Deccal'ın veya Celil'in terini silmeye, hepsi birbirinin sırtını kaşımaya, hepsi birbirinden su istemeye, kimi karıştırıp Deccal'dan, kimi şaşırıp Celil'den su istemeye, bazı bazı hep birden aynı masanın başına, bazı bazı hemşireler o masaya, doktorlar bu masaya üşüşmeye varıncaya kadar çorba oldu her şey. Baktılar olacak gibi değil, hepsi ayrı ayrı hemşirelik, hepsi ayrı ayrı doktorluk yapmaya koyuldular. İhtisas alanları desen hak getireydi.

"Şu alnımı silsene bi Naim."

"Hadi ordan! Ben niye siliyomuşum. Al şu mendili elimden Sabahat. Deli etmeyin adamı yaa!"

"Alamam Naim Bey, görmüyor musunuz, pens takıyorum burda."

"Yahu bırak! Senin ne işin var cocher pensle? Kurcalama şu yarayı. Yürü git."

"Dokunma kadına Naim. Siliver terimizi işte."

"Kes kes. Sami, sen al şu mendili elimden."

"Ben niye alıyorum Hocam? Şu öbür hemşiranım alsın."

"Rahat bırak kadını. O batın ayırıyor."

"O niye ayırıyor yaa?"

"Tansiyon?"

"Nabız?"

"Solunum?"

İş müşküldü. Dalağı da gitmişti Deccal'ın. Çok kan lâzımdı. Kan bağışçımız yanı başımızdaydı şükürler olsun, şu masada yatıyordu ne güzel... ama asıl müşkül de bizzat oydu zaten. Organ bağışçımız da oydu çünkü. Ya ona da kan lâzım olursaydı?

Öff!

Alsak mı bundan kan, almasak mıydı şimdi?

Almasan, şu gitti gider, alsan; ameliyat ettiğin adamdan ne alıyordun sen?

"Aaamaaan!" dedi Veysel sonunda, ki şu dünyada dese dese o derdi bir tek. "Ölsün mü lan Deccal gözümüzün önünde? Alın gitsin. Bi kere aldıydık bi şey olmadıydı. Gene olmaz."

"O ilk eldi aslanım," dedi Naim Orhun. "İlk elin günahı olmaz. Ama bu ikinci el. Severim Celil'i. Dökmeyelim çocuğu masaya?"

"Ne bileyim, atıyorum işte. Bakarsın tutar."

Böyle zamanlarda birinin atması gerekiyordu, evet.

"Doğru diyorsun..." dedi Naim Orhun. Celil'den alıp bir Deccal'a verelimdi hele, baktık Celil'e kan lâzım oldu sonradan, Deccal'dan geri alıp Celil'e verirdik. Gidici olan oydu neticede, bu değil. "Hadi o zaman, dalıyorum ben."

Oraya dikiş, buraya by pass, şuraya koter, öteye forseps, beriye katküt...

Durumu giderek ümitsizleşiyordu Deccal'ın. Tıpkı yedi ay önce olduğu gibi. Hayri görse deja vu derdi kesin.

Kulun işi daim günah işlemek
Âdettir fidanı kesip aşlamak
Bir mürvete yüz bin kan bağışlamak
Ta ezelden kadim yoldur efendim.

PİR MEHMET

Ankara Tıp'ın Plastik Cerrahi ustaları, çağlar ötesi denli çağdaş bir tekniği dünya tıp literatürüne altın harflerle yazdırmanın haklı gururunu yaşıyorlardı beş aydır: "Devir Teslim".

Bilhassa el plastisinde zaten de ülke içinde bayağı bir itibâr sahibi olan klinik, Veysel'in muavenetiyle Behlül'ün elini de kolunu da canını da sağ salim evine gönderdikten sonra bir süre sessiz kalmış, o zaman zarfında Klinik Şefi Necmettin Mutlu birkaç sefer bir kutu çikolata yaptırıp yanına da birkaç gazeteci alıp Veysel'e gitmek, efendi gibi bir teşekkür meşekkür derken hakkını teslim etmek istemişti, ama biliyorsun işte, iş güç. Eli olmamıştı.

Sonra kulaklarının üstüne yatıp az daha beklemişlerdi, bakalım Ral Hastanesi'nde şöyle kokteylli falan bir lansman yapılacak, bu fevkalâde buluş dünyaya lâyığıyla ilan edilip her bakımdan almış başını gitmiş bu Veysel İnan denen akıllara sezâ adamın ününe ekstradan ün katılacak mıydı? Eğer katılacak olursa biz bir kuru teşekkür için bile fazlaca gecikmiş, Veysel Hoca'ya alenen vefasızlık etmiş olmayacak mıydık? Kokteyl bir kere başladı mıydı sen alıp çiçeğini çikolatanı "Valla biz de tam geliyorduk, kalp kalbe karşıymış," deyip istediğin kadar git, kimse inanmazdı çünkü. "Sizi gidi sizii..." derlerdi. "Belki sahibi çıkmaz diyerek tam siper beklediniz tekniğe konmak için, değil mi?" Gülerdi millet, kepaze

olurduk. "Gideyim ben gideyim," demişti Necmettin Mutlu ekibi birkaç sefer toplayıp. "Hâttâ şöyle Tıp Bayramı gibi diyorum, önlükleri geçirelim sırtımıza, hep beraber gidelim bölüm olarak. Ne dersiniz?"

Ankara Tıp'ın usta plastikçileri çaylarını da alıp bu bıçak sırtı konuyu Necmettin Mutlu'nun masasına yatırmış, tıpkı geçen ay verdikleri gibi bir kere de bu ay Veysel İnan yüzünden kafa kafaya verip ilkin dogmatikler; "Derhâl gidelim. Tıp etiği denen bir şey var. Hadi onu bir kenara attık desek, genel ahlâk kuralları var. O teknik o adamın, bizim değil. Biz gidip olayı aleniyete dökmezsek de bizden önce o dökecek olursa bir daha insan içine çıkamayız. Dahası, idare sünnet bile yaptırmaz bize o saatten sonra. Geçireceğimiz soruşturmaları da ayrıca hesaba katalım lütfen; plastik cerrahiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir adama biz ne hakla kalkıp da çok kritik bir plastik cerrahi ameliyatı yaptırdık... Değil mi? Gidelim gidelim. Dakika durmayalım, her an her şey olabilir," diyerekten huysuzlanmış, peşinden olaya daha suhûletli yaklaşan medyatörler; "Sakin olalım beyler. Adamı hepimiz gördük; normal bir adam değil. Camiada da nasıl bilindiğini hepimiz biliyoruz. El altından kapısını bir çalalım önce, "Veysel Bey..." diyelim, "... sizi zikrederek Behlül'ün Tombalası Tekniği konulu bir uluslararası makale yazmak istiyoruz da, adınızın yanına bizimkini de koysak olur mu acaba kariyer bakımından?" falan filan işte, ikna etmeye, uzlaşmaya çalışalım. Baktık kabul etmiyor, giyer önlüklerimizi açıktan gideriz bu sefer; vefa borcumuz vardı, şudur budur falan deriz, bu vesileyle olmasa bile o vesileyle gene anılırız. Haa, baktık kabul ediyor, oh ne âlâ, kaymaklı kadayıf mis gibi," diyerekten ara bulmaya çalışmış, bunu takiben birkaç pragmatik; "Delirdiniz mi siz yaa? Ne etiği, ne ahlâkı, ne alâkası var? Bizim hastamız bizim hastanemizde bizim katımızda bizim sayemizde elini kolunu canını kurtarmış kardeşim. Kim takar Veysel İnan'ı? Düşünün de konuşun; siz olsaydınız sadece parası olanlarla doktorculuk oynayan o özel hastanenin kafası da vücudu da karışık 'özel' doktoruna mı inanırdınız, yoksa yok yoksul demeden her gelene kucak açan anlı şanlı Ankara Tıp'ın ne dertlere derman olmuş plastik ekibine mi? Boş verin. Oturalım oturduğumuz yerde, az daha bekleyelim, bak-

tık hâlâ sesi soluğu çıkmıyor arkadaşın, şöyle daha çağrışımlı, daha adam gibi bir isim koyalım tekniğe, patlatalım bombamızı, geçelim gidelim. Manyak mısınız siz yaa?" deyiverip hepsinin hislerine tercüman olur gibi olmuştu.

Neticede beklemeye devam etmişlerdi. İş güç, malûm.

Sonra korka korka kallavi bir makale döşenmişlerdi. Behlül'ün Tombalası Tekniği kısmını yakışığını bulup da noktaların üstüne yerleştirinceye kadar olmak şartıyla üç nokta yan yana koyup boş bırakmış, Necmettin Hoca'nın odasında bir tam gün sabahtan akşama tartışıp; yok "Harika bir fikrim var; hanıma da söyledim dün akşam, çok beğendi. Elim Sende diyelim..."iydi, yok "Yanlış olur, doğrusu Elim Bende çünkü..."süydü, yok "İngilizce koysak; Handling meselâ?.."sıydı, yok "İçel olsun bence. Hem elin içte olduğunu imâ etmiş oluruz, hem vatanımızın bir şehrini tanıtarak..."ıydı, yok "Saçmalama. Bayramiç diyelim o zaman. O da vatanımızın bir kazası. Olur mu öyle şey yaa; El Ele diyelim biz, El Ele. Hastanın elini tutmuşuz da gittiği yerden geri getirmişiz sanki. Nasıl?.."ıydı falan derken ilkin İngilizce olarak "Handover Tekniği" demeye, sonra da Türk tıbbı kırk yılın sırtı bir şey bulmuş, ecnebi isim koyarsak devletten azar işitiriz diyerek "Devir Teslim Tekniği" demeye karar vermişlerdi. Uluslararası konferanslarda da "Anlamını biliyor musunuz?" diyebilirlerdi böylece. "Handover." Of! Ne güzel olacaktı.

Behlül'ün tombala çekilişinden yaklaşık üç ay sonra yayınlatmışlardı makaleyi. Of of of! Alkış kıyametti. Davetti, şiltti, plaketti, tebrikti, takdirdi, iltifattı, ihtimamdı.

Veysel saftiriğinin de ruhu duymamıştı ki bu harikulâdeydi.

Bütün parsa bize kalmıştı. Koçlar gibi sefasını sürüyorduk beş aydır. Çok güzel olmuştu. Ta ki...

"Alo?"

"Buyrun?"

"Neco, benim ben, Veysel. Hazırlat sizin müştemilâtı, yatıya misafir gönderiyorum. Sizin meşhuuuuuuuuuur Devir Teslim tekniğinizi uygulayacağız."

Necmettin'i ateş basmıştı. "Aman Veysel Hocam... Biz onu sana ithaf edecektik zaten de... şey olunca..."

"Korkma lan, korkma. Kimseye bi şey demem. Ben yaptım benden çıktı oğlum, kim alırsa alsın, bana ne? İşim düştü de aradım, yoksa şeytan görsün yüzünü. Hadi in şimdi Acil'in oraya, bizzat karşıla çocuğu. Attım ambulansa, eli kulağındadır... yani buz kutusunda aslında da ben lâfın gelişi dedim işte, birazdan orda olur. Ral'de işim var bir miktar, aradan çıkarayım, zıplarım. Hazırlanıp bekleyin beni, kurcalamayın hiçbi yerini. Ellemeyin."

Neredeyse gözleri dolacaktı Necmettin Mutlu'nun. Deli meli, ne büyük adamdı meğer şu Veysel be. "Hocam, emrin olur," demişti. "Sen ne dersen o olur. Yapılan iş usulsüzdür ama sesim çıkmaz sana biliyorsun."

"Bi gık de istersen; bak nasıl ağzına sıçıyorum o zaman senin. Hırsız pezevenk!"

Necmettin Mutlu ter içinde kapatmıştı telefonu. Ne pis adamdı meğer bu Veysel. Of Allah'ım; ucuz atlatırdık inşallah.

Ekibe toparlanmalarını, ameliyathaneyi hazırlamalarını haber edip kuzu kuzu inmişti Acil'in oraya. Kapının önüne çıkmış, "Açın kaldırımı, çektirin şu arabaları. Ambulans yanaşacak, sedye getirin," deyip yakmıştı bir sigara, paşa paşa beklemeye başlamıştı. Titriyordu ama Kasım'ın şerrinden değil.

Rüzgârlar alıp gider ümitlerimi
Ümitlerim gitti gider...
YAVUZ BÜLENT BÂKİLER

Uğur Ankara Tıp'ın ameliyathanesinde, handeyse koma uykusunda beklerken plastikçiler de hırsından bütün tırnaklarını yiyip bitiren Necmettin Mutlu'nun odasında bekliyorlardı iki saattir. Bir de utanmadan kurcalamayın, ellemeyin demişti adam yaa! Arkadaş, altı bıçak yarası olan adamı ne demeye plastik cerrahiye gönderirdin sen? Eli koptuyduysa koptuydu, canı kopuyordu canı. Hastaneye rezil olacaktık, bir şey değil. Kime anlataçaktık; biz almadık plastiğe, Veysel İnan gönderdi diye? Veysel İnan gönderdiydiyse gönderdiydi derlerdi, sen niye alıyorsun, senin işin mi genel cerrahi?

Çıldırmış, kendini duvardan duvara vurmuş, sonunda yalvar yakar genel cerrahlardan birini şuna bir müdahale edivermeye razı etmişti. Doğal olarak kan takviyesi gerekmiş, adamın grubu A pozitifti, bir buçuk saat süren ciddi bir ameliyatla zar zor kovalamışlardı Azrail'i. O da şimdilik. Daha koskoca bir el montajı vardı önümüzde ve biz, hastamız hâlen daha ameliyathanede ve narkoz altında uyurken kolunun kopuğu kanlansın diye ısıtılmış sargıyla sarıp sarmalamış, Veysel beyin keyfi olsun da tin tin çıkıp gelsin diye bekliyorduk. Ayıptı yaa! Sen doktorduysan biz de doktorduk. İnsan bir haber ederdi ayrıca. Ayrıca asıl çıkıp gelmen gereken ameliyat deminkiydi, şimdi yapacağımız değil.

"Hasta şoka girmiş," demişti oradan birileri.

"Çıktı mıydı ki girsin?" demişti Necmettin Mutlu da. "Yarım ünite daha kan verin." Dertsiz başımıza dert alacaktık görüyor musun? Üstümüze kalacaktı ihale.

Elin adamı demişken... Bir de elin durumuna bakmak lâzımdı tabii nedir ne değildir.

"Organımız nerde?"

"Kutuda."

"E, herhâlde yani. Kutu nerde, onu soruyorum."

"Haa, ameliyathanede Hocam. Hastanın orda."

Ameliyathaneye gidip komada uyuyan Uğur'a şöyle bir göz atmış, anesteziste nabız, tansiyon falan sorup açmıştı kutuyu. İyi. Buz erimemişti bari. El de tertemiz duruyordu. Tamamdı, kapatabilirdik... ama?..

Bir şey batmıştı sanki gözüne.

Bir terslik var gibiydi; gözü kadar aklına da takılan bir saçmalık.

Tekrar açmıştı kutuyu, tekrar bakmış, sonra da fırladığı gibi odasında saatlerdir Veysel bekleyen ekibini çağırmıştı. "Çocuklar, gelin gelin. Çabuk."

Çocuklar gelmişti.

"Açın şunun sargılarını bakalım."

Çocuklar sargıları açmış, Necmettin de kutuyu açıp içindeki kesik el Uğur'un kesik bileğinin hizasına gelecek şekilde ameliyat masasının sol bel tarafında, Uğur'un kopuk bileğinin yanında tutup kravat gösterir gibi göstermişti. "Bakın bakalım."

Çocuklar kutuda yatan sol ele bakmıştı. Tertemiz, çıtı pıtı, küçücük, derli toplu bir eldi ne güzel, piyanist parmakları gibi uzun ince parmaklar, köse yanağı kadar tüysüz, pırıl pırıl, sarışın bir cilt. "Allah Allah?" deyip bir de Uğur'un koluna bakmışlardı sonra. Kara kıllı, kapkalın bir kol, durum buğdayı kadar esmer bir cilt.

"Hocam, bu el bunun değil."

Biz de onu diyorduk zaten.

Allah'ım!

Gördüğün şeriat şeriat değil
Gittiğin tarikat tarikat değil
Hakikât sandığın hakikât değil
Hakikât var hakikâtten içeri...
...

HARÂBÎ

Zübeyde Hanım Kadın Doğum'un tertemiz çocukları Timuçin, Sami ve Sabahat'i Ral Hastanesi'nin kaşar çocuklarıyla az da yoğun bakımda itişsinler diye geride bırakıp Naim Orhun'u aldığı gibi yola revân olmuştu Veysel. "Daha önce de yaptım," dedi. "Gene yaparım. Plastikten bi bok anlamıyo bu plastikçiler."

"Hıı," dedi Naim Orhun. "Bir sen anlıyorsun çünkü." Mutluydu. Hem Celil sağ salim atlatmıştı vartayı, hem Deccal atlatacağa benziyordu, hem de öbür manyak, kangren olmazsa tabii, çolak molak atlatmış sayılırdı. Deccal'la Celil'in göbeklerine birer kolostomi torbası bağlayıp çıkıp Veysel kapının ağzında dikilip Naim Orhun bir sigara yakıp bu ikisi öteki ameliyathanedeki hâl ve gidişe bakmaya gitmeden önce Hayri yanlarına gelip "Durum nasıl?" diye sorup bunlardan "Celil iyi de ötekine bakacağız artık," cevabını alıp "Amına koduğumun herifi," deyip bu ikisi de yanlış anlayıp "Kim? Deccal mı?" deyip o da "Yok artık," deyip gülüp Gıyas'tan bahsedip Veysel de o zaman "Vay amına koduğumun herifi," deyip üstüne de "Bırakalım mı öyle kalsın, kurtlanıp gitsin kangrenden?" diye ciddi ciddi sorup Naim Orhun da Veysel'e ters ters bakıp "Biz doktoruz. Bırakmak olmaz, ama pekâlâ üçüncü kattan atabiliriz psikopatı. Gene ölmezse Allah'ın bir bildiği var demek ki der o zaman alırız ameliyata," deyip Veysel de bunun üzerine "Yok

yok. Gidip kurtaralım en iyisi. Sen psikopat deyince daha güzel bi ceza geldi benim aklıma. Edip'e teslim edelim, o onun icâbına bakar," deyip Naim Orhun da "Hadi, bitti benim sigaram. Gidelim," deyip Veysel de "Olur," deyip Gıyas'a bakmaya gidip adamı dikip edip etmeseler daha da memnun olurlardı hoş, ama doktorduk neticede, gene de başına taş yağasıca dünyaya iade etmişlerdi.

Olsun, memnundu Hoca. Bir taşla üç kuş vurmuşlardı. Şimdi de dördüncüyü vurmaya gidiyorlardı. Taş aynı taş. "Nasıl kalktık ama işin altından?"

Veysel'in aklı Gıyas'a gitti nedense. "Ne yaptık ki aslanım?" dedi. "Biraz kan, biraz flap, ordan burdan lif çektik sündürdük biraz, deriyi de gerdirip diktik bitti. Pansuman gibi bişey. Orospu çocuğuna ödül, galaksimize ceza. Bi takdirname vermediğimiz kaldı. Bi de övünüyo musun utanmadan? Senden de bi bok olmaz o zaman."

"Onu mu diyoruz yahu?"

"Kimi diyoruz ya?"

Deccal'la Celil'i diyorduk herhâlde. Bilhassa da Deccal'ı. Ne bünye vardı ama adamda değil mi? Kesin acıktığı zaman taş maş yiyordur'du bu. Susadığı zaman da sülfirik asit güğümünü dikip tepesine... Heh heh heh'ti... Ee, normal bir bünyede onca gaddariyet şişede durduğu gibi durmazdı çünkü. Deccal kadar yırtıcı olacaksan başka çeşit bir bünyen olması lâzımdı. Yoksa kanser manser, kuduz muduz, veba meba olurdun. Sen tut, karnın deşilmiş vaziyette diri diri kes herifin elini. E pes!

Ankara Tıp'a Mamak yoluna bakan ön kapıdan girip Abidinpaşa yoluna bakan arka cepheye dolandı Veysel, sağını Natoyolu'na verip Elmadağ'a doğru park etti. Paldır küldür girdiler içeri. Görevli "Kime bakmıştınız?" diye sorunca da bir ağızdan "Ebene," deyip asansöre yürüdüler.

Necmettin Mutlu'nun odasında koskoca Ankara Tıp'ın anlı şanlı plastik cerrahi ekibi bekliyordu onları... ve de koskoca bir sürpriz.

"N'aber kızlar? Çok bekletmedik ya? Bu Naim. Zübeyde Hanım'ın başhekimi. Siz bilemezsiniz diye o da girecek ameliyatımıza. Hazır mı her şey?"

"Değil," dedi Necmettin Mutlu. "Yanlış el göndermişsiniz."

Veysel, yandan gagalayacakmış gibi bakan Naim Orhun'un görüş açısından çıkmak için bir adım öne geldi. "Nasıl yaa?"

Basbayağı yanlış eldi işte. Gönderdiğiniz adam esmerdi, el sarışın, gönderdiğiniz adam kabasakaldı, el köse, gönderdiğiniz adam çam yarması gibiydi, el hanım hanımcık, gönderdiğiniz adamın kan grubu A pozitifti, elin kan grubu B pozitif. Daha sayalım mıydı acaba? Haa, bir de gönderdiğiniz adam genel cerrahlıktı, burası plastik cerrahi.

Veysel afallamıştı. "İyi de..." dedi, "Elimizdeki el bu. Ben nerden bileyim; bakmadım ki kutuyu açıp." Tarihindeki en büyük şaşırmalardan biriyle şaşırarak bakıyordu Necmettin Mutlu'nun suratına. O da engin bir esefle baktı buna, sonra kimi oturur, kimi duvar dibinde dikilir vaziyette ama hepsi de kollarını kavuşturmuş dik dik Veysel'e bakan ekibine baktı. "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık biz," dedi. "Fazlasını da yaptık, genel cerrah getirtip damarlarını diktirdik, batna akan kanı drene ettik, kurtardık. Ama o kadar. Bitti. Ben ambulansı ayarlar, hastanenize gönderirim hastanızı. Bir de adli vaka tabii. Polis tutanak tuttu, hikâyeyi bilmediğimizi, hastayı sizin gönderdiğinizi söyledik. Gerisi size kalmış."

Veysel, "Gel, Allah Kahretsin seni, gidelim gel. Nerden buldun lan o eli?" diye diye çekiştiren Naim Orhun'dan "Bi dakka yaa!" deyip kurtardı kolunu, Necmettin'in masasına yaklaştı, soğuk soğuk tısladı: "Hastayı niye geri gönderiyosunuz, anlayamadım. Adamın eli kopmuş, dikelim diye geldik işte. Başka nereye gelecektik? Plastik cerrahi değil mi burası?"

Hocam, anlamıyordun galiba sen. Bak, sen diyorduk, hocam diyorduk, samimi davranıyorduk, tıptan bahsediyorduk, birinin kan grubu A, birinin B diyorduk, ne kan tutuyor ne de doku diyorduk, bıçaklanmış adam göndermişin, başımıza belâ etmişin diyorduk, insaf diyorduk... "Bakın Veysel Bey... Bak hocam... Daha tıp etiği falan da demiyorum dikkat edersen. Elin donorü olmaz, kimse tutup da bende iki tane var deyip bir elini bağışlamaz demiyorum, Naim Bey'in dediğini deyip nerden buldun o kesik eli demiyorum."

Veysel bir adım daha yaklaştı, uyluğunu masanın öte ucuna yasladı, ellerini dayadı, eğildi, "Bak hoca," dedi. "... dikkat edersen ben de bana ne polisten demiyorum, ne sikim ameliyatı yaptıysa-

nız yaptınız, beni alâkadar etmez demiyorum, sorumluluk size aittir, epikrizi imzalamam demiyorum,..." Giderek sinirleniyordu. "... ne etiğinden bahsediyosun demiyorum, sen kim etik kim lan göt demiyorum, hırsız pezevenk demiyorum, şuna "BENİM" Behlül'ün Tombalası Tekniği'mi uygulayalım demiyorum..."

Necmettin Mutlu, tepesinde Okan gibi pıslayan deli herife deli görmüş gibi baktı. "Öhhö..." dedi ekibiyle kısacık bir an için göz göze gelerek; "Ne diyorsun sen peki hocam?"

Veysel sırıttı. "Diyorum ki, sen çağırdığın zaman ben nasıl koştuydum da geldiydimse, şimdi de say ben seni çağırmışım, koş gel. Ben plastikçi değilim, sizin gibi dikemem, ekibini de al, takın dürbünlerinizi falan, güzelce dikin, bağlayın, sonra da hep beraber "SENİN" dünyaca meşhur Devir Teslim Tekniği'ni uygulayalım."

Necmettin Mutlu kaçacak delik arıyordu. Ne dediğini bilmiyordu bu adam. Derlerdi de, doğruydu meğer, zırdeliydi resmen. Ceviz masaya gürgen ayak takmıyordun kardeşim, o bile eğreti durdu ya odundu neticede, bir açarı olurdu ama insandan bahsediyorduk burda, etten buttan bahsediyorduk, kan uyuşmazlığından, doku tutmazlığından bahsediyorduk. Orantısızlıktan bahsediyorduk yaa. O küçük el o koca kola olur muydu hiç, paltoya gömlek düğmesi dikmişin gibi. Bir dur da düşün'dü yaa. Yuh yaa... Da, ne diyecektin bu manyağa şimdi? Bak bizim çocuklar da gık diyemiyordu. Yarın çıkardı çünkü bu, giderdi bir gazeteye mazeteye, sosyetenin de gülüydü zaten, haber var diye balıklama atlarlardı üstüne... "Bu Necmettin Mutlu denilen adam benim tekniğimi çalıp kendine mâl etti, Devir Teslim diye bir teknik yok, onun adı Behlül'ün Tombalası Tekniği, inanmazsanız gidip bulun Behlül'ü, o size anlatsın. Olmadı hastane kayıtlarına bakın bakalım epikrizde kimin imzası varmış," derseydi ne olacaktı hadi? Nasıl çıkacaktık biz insan içine ondan sonra? Hayır, şu karga burun da bir şey söylemiyordu kardeşim şimdi. "Hocam... O tamam da... Yani sen dedikten sonra zorluk morluk demez, gireriz her yükün altına da... Yani... Tıbben diyorum hocam ben..."

"Doğru diyorsun kardeşim," deyip harekete geçti o sırada karga burun. Yaklaşıp tekrar tuttu Veysel'in kolunu. "Hadi Veysel hadi," dedi. "Gidelim."

Veysel döndü Naim'e, "Hiç düşündün mü Naim..." dedi çok ciddi bir sesle, "... HIV denen dümbük, parola bile sormadan her gördüğüne ateş açan bağışıklık sistemine rağmen nasıl girip yerleşiyo insanın içine?"

"Yoo," dedi Naim Orhun aynı ciddiyetle. "Nasıl?"

"Bak şimdi..." dedi Veysel, dönüp plastikçilerin en pragmatiğine pis pis baktı önce, sırıttı, diş gösterdi, "Kalk kız ordan," diye hırladı. Kızcağız, gerek pragmatizmin bana dokunmayan yılan bin yaşasın düstûrunun, gerekse insanlığın en kadim yeteneği olan deli korkusunun ittirmesiyle rap diye ayağa fırladı.

Veysel sırıta sırıta geçip yerleşti kızın ısıttığı yere. "İşte böyle," dedi.

Naim Orhun burnunun ucuna düşmüş gözlüğünü geri ittirmek için elini kaldırıyordu, yarı yolda niye kaldırdığını unuttu, gömlek cebinden sigara paketini çıkardı. "Yapalım bu ameliyatı biz," dedi Necmettin Mutlu'ya dönüp. Paketten bir sigara çıkarıp yaktı, bir nefes çekti, üfledi. "Yapalım yapalım. Valla yapalım."

Behlül'ün Tombalası hadisesinden takriben sekiz ay sonra, tıpatıp olmasa da o gün yapılana epeyce benzeyen bir tartışma yapıldı Necmettin Mutlu'nun odasında. Dogmatikler, medyatörler, pragmatikler ve Veysel. İlaveten Naim Orhun da vardı bu kez. Taraftı üstelik.

Sen ki omuzlarında kuşlarla
Toplardın dağılan askerleri
Yürütürdün gemileri sağ salim
Bozardın rahata kaçan heykelleri
...

GÜLTEN AKIN

Kanseri gayet iyi anlıyordu da Veysel, kendi hücrendi sonuçta, hem daha genç, hem daha güzel ve dolayısıyla immün sistem selâmın aleyküm deyip geçiyordu, ama AIDS'i anlayamamıştı daha düne kadar. Götü boklu bi HIV nasıl beceriyodu bu işi de mi? Kanser gibi değildi ki o. Cılız, kara kuru, çıtkırıldım bi şeydi. Nasıl yapıyodu peki? Evde de bi AIDS'limiz vardı malûm, sonunda düşün düşün...

Yeni bir kapıntı çıkar ümidiyle odadaki bütün plastik başlar öne eğilmişti.

"Buldunuz mu yoksa?"

"Yok aslanım, ne bulması? Hani aklımıza bi şey gelmeye başladı diyelim. Ama doğru ama yanlış. Sallayacağız işte. Bakarsın tutar."

Başlar yeniden geri çekilmişti.

Sperm neydi? Yabancı. Zigot? Yabancı? Embriyo? Yabancı. Nasıl oluyordu da hayatta kalabiliyordu bir insanın vücudunda bunlar? Demin koltuğuna çöktüğü kıza bakmıştı burada.

"Sen doğum yaptın mı hemşerim?"

"Yok ama... Hamileyim yani. İki aylık."

Oda karışmıştı bunun üzerine biraz. Plastik kadrosu şakayla karışık bozuk atmıştı kızcağıza; bize söylemek yok muydu canım? Doğurduktan sonra mı haber verecektin? Neyse, hadi hayırlısı olsundu bakalım. Allah uğurlu kademli etsindi.

"Yeter yahu," demişti Naim Orhun bunalıp. Sanki uzaylı doğuracaktı karı. "Şurda ciddi bir şey konuşuyoruz, hastamız ameliyathanede bizi bekliyor; bir dinleyin adamı."

Veysel devam etmişti.

Ne diyoduk en son?.. Nasıl diyoduk de mi? Nasıl? Şöyle...

Başlar bir kez daha öne eğilmiş, boyunlar bir kez daha uzamıştı.

"Girip bağlayacağız eli kola, sizin o efsanevi Devir Teslim'i de yapacağız, sonra bakacağız bakalım olmuş mu. Olduysa ne âlâ, siz yeni bi buluş daha bulmuş olacaksınız..."

"Olmadıysa hocam?"

"Pek heveslisiniz zaten, kesip atacaksınız olmadıysa. Hevesinizi bugün alacağınıza o gün alacaksınız. Çok şey mi istiyoruz?"

Ankara Tıp'ın usta plastikçileri kafa kafaya verip gene sekiz ay önceki sırayla dökûp saçmaya, ölçüp biçmeye başlamışlardı. "Kabul etmeyelim," diyordu dogmatikler. "Çıkıp da tekniğini çaldığımızı söylemesin diye boyun eğersek yarın daha büyük belâlar alırız başımıza. O kopuk elin sahibinin bir manga polisle geldiğini düşünün. Ne diyeceğiz o zaman? Ya da hadi o gelmesin de hasta uyansın ameliyattan sonra. Elim var sanacak önce, nasıl olsa tutmayıp kangren olacak, bu sefer de keseceğiz mecburen, hadi ayıkla pirincin taşını. Elimi kangren ettiniz diye dava açmayacağını ne biliyoruz? Yok yok. Görelim bunun restini, git kime şikâyet ediyorsan et kardeşim, diyelim. Dehleyelim gitsin, nerde ne hâli varsa görsün."

Medyatör kesim gene suhûletle yaklaşmıştı meseleye. Öyle kestirip atmak olmazdı arkadaşlar... Daha sakin değerlendirmemiz lâzımdı. Neydi? İçerde bir hasta vardı ve kopan eli yerine dikilecekti değil mi? Biz bilemezdik efendim el onun mudur değil midir, Veysel Hoca'ya itimât edip "Tamam, yardımcı olalım," demiştik. Hem düşünelimdi lütfen; ne kaybederdik? Tutmazdı, bizce de tutmazdı katiyen, tutmayacaktı, bir hafta sonra adam saatine bakmaya kalksa küt diye çürüyüp düşecekti, eyvallah da, bize neydi ki? O rica etmiş olacaktı sonuçta, biz de onun ricasını kırmamış... Ama bir de var ya... velev ki tuttu?.. Ha?"

Pragmatikler, bu yatıştırıcı konuşmanın tam da burasında atlamışlardı lâfa. "Biz de bunu diyoruz işte. Velev ki tuttu! Bir düşün-

senize sonrasını. Kitabımızı yazarlar kitabımızı. Kabul edelim, verelim bütün sorumluluğu da bu ikisine, oldu oldu, olmadı, keseriz gitsin."

Son karar Necmettin Mutlu'nundu. "Epikrize elin kendileri tarafından getirildiğini de yazıp imzalarını basarlarsa, biri Zübeyde Hanım'ın başhekimiymiş, biri de Ajda Pekkan'dan bile meşhur zaten, ben de denesinler şanslarını derim."

"Tamamdır," dedi sonra Veysel'e dönüp. "Ama epikrizi..."

"Öf be kardeşim. İmzalarız. Her şeyi biz yaptık deriz. Tamam."

"Hazırlanın çocuklar," dedi Necmettin Mutlu. Bu sefer sahiden upuzun bir seans vardı önlerinde. Nerden baksan yedi sekiz saat. Eşek gibi çalışacaklardı şimdi. Uç uca getir, tuttur, bağla, düğümle, eklemle, ula, dağla, sök, dik, canları çıkacaktı. Tutmayacaktı tabii, boşuna yorulmuş olacaklardı ama hayâli bile cihan değerdi; ya tutarsaydı?

Bir başka çeşit deja vu yaşadı o gün Ankara Tıp'ın plastik ekibi. Küçücük el tamı tamına altı buçuk saat boyunca bit kadar bit kadar ameliyelerle gergef işler gibi dikile düğümlene kocaman kola takılıncaya kadar her şey akla mantığa yatkındı da, iş o kocaman kola dikilen küçücük elin kasıkta açılan keseye yerleştirilmesine gelince Behlül'ün Tombalası'ndan da bizimkilerin Devir Teslim Tekniği'nden de haberi olmayan Naim Orhun, oldu sana sekiz ay önceki şaşkınspor.

Ne yaptığınızı sanıyordunuz siz? Niye adamcağızın zaten delik deşik olmuş böğrünü bir daha kesip çükünün altına kadar açıyordunuz?

Lan o eli niye sokuyordunuz oraya lan? Lan durun oğlum, öyle olmazdı lan.

Bir fark daha vardı sekiz ay öncesine göre. Veysel değildi bu kez bu işleri yapan; hayırsız talebeleriydi. Veysel ise Naim Orhun'a anlatıyordu bilgiç bilgiç. "Bak şimdi," diyordu, "Eli oraya sokuyolar, çünkü dışarda bıraksalar, immün sistemi ölü hücreleri temizleyeceğim deyip birleşim yerine küt diye saldıracak tamam mı; bi de bakacak ki ki ne baksın, ölü hücreler sadece ölü değil, bi de yabancı üstüne üstlük. Anasını belleyecek o zaman ortalığın, kimseye acımayacak. Hâlbuki böyle olunca ne oluyo?"

"Ne oluyomuş?"

"Cenin." Bak bi kere... Üşüyen elini cebine sokardın de mi? İşte de sokuyolardı. Isınacaktı şimdi içerde. Orda granülosit, lenfosit, monosit, özetle lökosit, kısaca akyuvardan çok daha şefkatli, merhametli hücreler vardı. Hücre deyip geçmeyecektin Naim, her biri izzette, iz'anda, idrakte ve irfanda sana da beş basardı bana da. Haa, İrfan demişken, bunun göbek adı ne güzel yakışmıştı İrfan'a de mi? Çirkin piç. İnsan özlüyodu lan.

"Yahu, bi dağıtma be Veysel yahu. Devam et. Cenin dediydin."

Ha, evet... Cenin... Ha kasıktaki el, ha rahimdeki cenin. Nasıl ki kasığın "Çık ordan," diyemezse rahim de diyemez? "Gel çocuk, korkma, seni korurum ben," der bilakis. Anla, sen insan olarak neysen senin her bir hücren de sen. Üstüne de, onun aklı seninki gibi ıvır zıvırla bozulmadığından, senden çok fazlası. Öyle olmasa, göt kadar bi deoksiribonükleikasit seni nasıl yaratsın? Hadi ondan akıllıysan bırak seni beni de bi hücre de sen yarat bakalım, tek bi hücre. Çekirdeğini yarat lan, zarını yarat. "Hadi yarat sıkıyosa."

"Dur bakalım," dedi Naim Orhun. Anlar gibi oluyordu. "Diyorsun ki sen şimdi, bir adam, aynı zamanda her bir hücresinde aynı bilgiyle var olan adamdır öyle mi? Ben kendi hücremim yani ama hücrem ben değil, çünkü ben ona tâbîyim bu durumda. Bu mudur?"

Sanki ilk kendi akıl etmişmiş gibi kafasını kaldırıp "Aynen," diyerek lâfa karıştı Necmettin Mutlu. "Hâttâ şunu da söylemek isterim, gün gelecek, sizin bir hücrenizi alıp sizin aynınızdan yapacaklar. Görürsünüz." Sırtlan gibi sırıtan Veysel'e baktı, kızardı, yutkundu, "Veysel Hoca'dan işitmiştik zamanında," deyip dar alanda itibârını iade etti adamın.

Naim Orhun kafasını kaşıdı, hazır elini oraya kadar götürmüşken cebinden de paketini çıkardı ki, "Hoop!" dedi Veysel. "Ağır ol. Ne yapıyon yav?"

"Kafam karıştı Veysel. Ama hoşuma da gitti ha. Keşke hep karışsa." Senden yola çıkarak şuraya varsa yanlış mı varırdı acaba; de ki spermi ellemiyordu bağışıklık, çünkü doğrudan döl yatağına sokuyordun onu. Yumurtayı kırdı mıydı da şu el gibi, vücudun kendi malı olup çıkıyordu, çünkü vücut bağışıklık sistemine tâbi de-

ğildi, bağışıklık sistemi vücuda tâbiydi, onu korumak için vardı. Karışma dendi miydi karışamazdı. "Doğru mu anlamışım?"

"Burda işimiz bitti arkadaşlar," dedi Necmettin Mutlu. "Terlilerinizi çıkarın paklanın da odama çay içmeye gelin. Sonra paydos ederiz. Çok yorulduk hepimiz."

Odaya geçtiler, çaylarını içtiler, tabii ki epikrizi getirdiler, tabii ki bu da henüz bir şey yazılmadığı için sadece bomboş bir epikriz kâğıdıydı, Veysel tek bir şerh bile düşmeden hiç tereddütsüz bastı imzayı, Naim Orhun biraz "Biz devlet memuruyuz arkadaş. Başımıza iç açmıyoruzdur inşallah," diyerek nazlana nazlana.

"Bunun da bundan önceki ameliyatın da bütün masrafları benden beyler," dedi Veysel çıkarken. "Ral Hastanesi'nde kim ne bıçak parası alıyosa siz de alacaksınız. Yalnız, gelin bi gün, size sosyete yemeği ısmarlayayım iğrenç iğrenç."

Necmettin Mutlu bilhassa dogmatiklere şişine şişine bakan pragmatik arkadaşlarına baktı: "Geliriz de hocam... Hastamız ne olacak?"

"Haa, o da var," dedi Veysel. "Narkozdan çıksın, ben ambulansı gönderip aldırırım."

"Şaka şaka," dedi Necmettin. "Bakarsın bu da tutar, bir intihâl daha, ödeşiriz." Sırıttı.

Veysel de sırıttı. "Var ya..." dedi, "... eğer tutsun, ağzımı açarsam en âdi ibneyim. Helâl-i hoş olsun lan hepinize."

Pragmatikler, "Biz size demiştik di mi?" diyen bakışlar attılar ekipdaşlarına.

Çamurdan yoğurduk, yaptık Âdem'i
Ruhumuzdan bir ruh revân eyledik...
HARÂBÎ

Sırat köprüsünden geçer gibiydi Hayri. Celil'in neler çektiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Bir canı Trafik Hastanesi'nde, artık onun da koynuna Celil'in koynu kadar iltifat eden Dinçer'in yanında, bir canı Ral Hastanesi'nin Deccal, bir canı Celil, bir canı Bahâ, Erdem, Ensar odalarında, Berna'yı da ihmâl etmeye gelmezdi, Veysel çok yoğundu, ilgilenemiyordıu oğlanla malûm, dolayısıyla bir canı Dikmen'deki çakıt bahçeli evde, bir canı hazır oraya kadar gitmişken Bahâ'nın emanetleri Memiş ve Okan'da, bi canı GMK 113'teki diğer üç emanet İrfan, Kübra ve Foto'da, bir canı Atlılar Sokak Beyhan Apartmanı ikinci kat dördüncü dairedeki Fehiman'da, bir canı patronunu vurdu, elini de kesti diye intikam almak için Ral Hastanesi'ni, bilhassa da Gıyas'ın odasının bulunduğu beşinci katı mesken tutan Taşkın denilen adamla Uğur'un dört eskort dolusu silahlı ve filkulağı yakalı baştankara ekibinde, bir canı "Ağamızı vuranı başkasına yâr etmeyiz," deyip işi Taşkın'la restleşmeye kadar götüren Kıvırcık denilen adamla Deccal'ın sekiz kara jip dolusu silahlı ve elbette filkulağı yakalı baştankara ekibinde, bir canı, Uğur'u da burada zannedip Ral Hastanesi'ni abluka altına alan Melih ve diğer dokuz mafya pilici ile topunun toplam otuz altı eskort, dokuz makam arabası, yüz altmış koruma, on şofôr ve on danışmandan mü-

rekkep ziyaret kortejinde, bir canı Uğur'dan dolayı Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nin Dikimevi'ndeki Plastik Cerrahi Kliniği'nde, bir canı Sıhhiye Sağlık Sokak'taki geçici ikâmetgâhına devlet zoruyla taşınmış homur homur homurdanan Naim Orhun'daydı.

Koşuyor Trafik Hastanesi'ne, "Zaman daralıyor Hayri Bey. Bayr... pardon, Dinçer'e yeni bir heyet raporu tanzim ettirmemiz çok zor görünüyor. Hâttâ daha samimi konuşmak gerekirse imkânsız. Ne yapacağız?" diye soruşan Bülent ve Nedim'den "Ben biraz Dinçer'le ilgileneyim de sonra şey ederiz," deyip kaçıyor, sabaha kadar gram uyumadan çocuğun yanında ter içinde yatıp sabahleyin "Gitme ama Hayri. Gündüz uyuyamıyorum sonra ben," diyen Dinçer'den "Ben biraz Bahâgille ilgileneyim de sonra şey ederiz," deyip kaçıyor, koşuyor Ral Hastanesi'ne, Veysel elli sefer paçayı kurtardığını söylediği hâlde Deccal'ın ölü gözlerine, kıpırtısız dudaklarına bakıp "Gidiyor adam," diye korkup "Ben biraz Veysel'le konuşayım da sonra şey ederiz," deyip kaçıyor, koşuyor Veysel'e, "Deccal'ın bakışlarını hiç beğenmedim. Bir daha muayene etsen sana zahmet," diyor, Veysel "Başlarım lan senin Deccal'ına. Bi git lan başımdan," deyince ona da "Ben biraz Bahâgille ilgileneyim de sonra şey ederiz," deyip kaçıyor, koşuyor Bahâgilin odasına, Bahâ ayrı, Erdem ayrı, Ensar ayrı, yok Dinçer'di, yok Memiş'ti, yok Okan'dı, yok Taci'ydi, yok Talha'ydı, yok Gıyas'tı, yok Ayvaz'dı, yok Sermiyan'dı, yok ölüm tehlikesiydi, yok bu popomuzdaki yazılar ne zaman geçecek'ti sorup yağdırmaya başlayınca onlardan da "Ben biraz Celil'le ilgileneyim, ona göre şey ederiz sonra artık," deyip kaçıyor, koşuyor Celil'in odasına, Celil'in "Ortaak... Gene gelmedi lan Fehiman. Demedin mi oğlum; senin Celil torbaya sıçıyo gene, çok kötü durumu, bakarsın ölür mölür, hadi kalk bi gidelim de görsün seni... demedin mi?" diye başlayıp bu minval üzere devam eden mızırdanmalarını, sızlanmalarını bir müddet "Dedim Ortak, demez miyim? Onu da dedim," diye cevaplayıp "Ben biraz Berna'yla ilgileneyim de dönüşte Fehiman'a da şey ederim bir ara," deyip ondan da kaçıyor, koşuyor Dikmen'e, Berna sızlanmıyordu Allah'tan, iş de buyurmuyordu, kaçmadan göçmeden, nereye gideceğinin hesabını vermeden çıkıp gideceği sırada o âna kadar ayağı-

nın dibinde kuzu kuzu yatan Memiş bir telaş kapının ağzına gelip de "Söyle şuna, salsın beni sokağa," der gibi vıyıklamaya başlayınca "Ben biraz Fehiman'la ilgileneyim de sonra şey ederim tekrar," deyip ondan da kaçıyor, koşuyor Atlılar Sokak'a, "Hah, geldin mi? Nasıl Celil?" diye karşılayan Fehiman'a bıyıklarına bakmamaya çalışarak "Valla pek iyi değil. Bir gidelim istersen," deyip mavra yapıyor, Fehiman da buna "Çok işi varmış dersin. Hani, biz burda bebeğimizi düşürürken onun da çooook işi vardı ya, onun gibi. Temiz çamaşır hazırlamıştım. Giderken götürürsen sana zahmet..." deyince "Götürürüm tabii. Ver. Yarın gene gelirim, bir daha şey ederiz," deyip ondan da kaçıyor, koşuyor GMK 133'e, Foto'yu kucaklayıp öpüyor, İrfan'ı kucağına alıp seviyor, Kübra'nın üst üste getirdiği çayları ayıp olmasın diye çişi gele gele içiyor, Zila'yla, evdeyse Gülhan'la, evdelerse Edip-Kenan ikilisi, gene evdelerse Sevil, Nurşah, Ahsen, Aşkım, Belami ve Deyzi bacılar ile Engin, Sertaç ve Okşan kardeşlerle hasbihâl ediyor, çişi bastıra bastıra Zila'yı da kırmayıp çayın yanına veya üstüne iki de maden suyu içiyor, şarıl şarıl işeyen İrfan'a imrenip hiç kaçası olmadığı hâlde iş, çiş ve mesuliyet yükü nedeniyle "Ben gidip biraz da Ankara Tıp'taki hastamızla ilgileneyim. Sonra gelirim, gene şey ederiz," deyip oradan da kaçıyor, koşuyor Tandoğan altgeçidine, kendini umumi tuvalete dar atıp çişini ediyor, bir zamanlar güvenip çocukları emanet bile ettiği Taci itini hatırlayınca içi bir tuhaf olup oradan da kaçıyor, koşuyor Ankara Tıp'a, önce Necmettin Mutlu'yu ziyaret ediyor, sonra peşine takılıp Uğur'un sargılar içinde yattığı odasına giriyor, hemen geri çıkıp durum raporu istiyor, kısaca; "Hiç iç açıcı değil. Veysel hocama da söyledim ama dinlemedi. Bu el tutmaz yani," dedikten sonra "Kliniğimde iki ağır ameliyat geçiren, üç gündür de kimsiz kimsesiz yatıp duran bu adam kimdir? Nenin nesidir? Bakın, söyleyin Veysel hocama, iki gün daha bekler, sonra polise havale ederim," diye vızıldanmaya başlayan adama içinden; "Polisi ara da gör ebeninkini salak! Kapının önüne mafyacı bozuntuları yığılsın da gör," deyip dışından; "Bence yapmayın. Bekleyin. Veysel bugün yarın uğrayacaktır. Hiçbir hastasını boş bırakmaz o. Ben gene de bir kendisine şey ederim," deyip ondan da kaçıyor, koşuyor Sağlık Sokak'a, küçüle küçüle cebime girecek hâle gel-

miş anlı şanlı Zübeyde Hanım Kadın Doğum'un teneke masasında apartman yöneticisi gibi çile dolduran başhekimiyle biraz dertleşip "Ral'in oralar karışık. Gidip ilgileneyim de yarın gene gelirim, şey ederiz," deyip oradan da kaçıyor, koşuyor Ral'e, bir Kıvırcık'la, bir Taşkın'la, bir Uğur Kardeş'in hangi odada olduğunu söylesin diye işi Fatih'i tehdide kadar vardıran öbür mafyacı danışmanlarıyla cebelleşiyor, günü böylece akşam edip silbaştan yapmak üzere Dinçer'le koyun koyuna ve terli bir gece için daha Trafik Hastanesi'nin yolunu tutuyordu tıpış tıpış.

Koş o yana, dön bu yana, atla taksiye; Kuveyt kumbarası hızla boşalıyordu.

Yokluğunda Celil'in neler çektiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Çok daha iyi.

Bir cennet ayırt Hoca parasıyla birlikte...

...

GÜLTEN AKIN

Veysel evvelce yaptığı gibi yine üçüncü gün uğradı Ankara Tıp'ın Plastik Cerrahi Kliniği'ne. Yanında Naim Orhun vardı. Adamın apartman doktorluğundan sıtkının sıyrıldığını biliyordu, biraz vakit geçirsin, oyalansın da dikkati dağılsın diye getirmişti.

"Neco, biz geldik. Nasıl Uğur?"

Necmettin Mutlu da farklı olarak odasında yalnızdı bu sefer. "Sana da merhaba Veysel Hocam," dedi kıl kıl. "Genel durumu iyi görünüyor ama bakışları bir tuhaf. Ölü gibi böyle. İlkin narkozun etkisinden adamakıllı çıkamadı sandık, sonra baktık bayağı bir aklı başında konuşuyor, adam gidiyor galiba dedik, tahlil mahlil..."

"Ee?"

"İyi çıktı. Bayat balık gibi bakıp duruyor akşama kadar."

"Allah Allah," dedi Veysel. "Hadi bi gidip görelim, açalım sargılarını bakalım küçük Uğur'da bi hareket var mı."

Üçü gidip baktılar Uğur'a. Uğur da onlara baktı ölü ölü. "Siz kimsiniz?"

"Ben Veysel," dedi Veysel. "Bu da Naim. Niye öyle Deccal gibi bakıyosun sen?"

Uğur'un sağ kaşı sağ gözüne indi indi çıktı. "Aa! Siz Deccal Bey'i tanıyor musunuz?"

Necmettin Mutlu Naim Orhun'a dönüp "Deccal Bey mi? O ne biçim isim öyle?" diye sorarken Veysel de Uğur'a dönüp "Tanıyoruz tabii," dedi. "Seni o paketleyip getirdi bizim hastaneye. Biz de baktık elin gidik, buraya şandelledik."

"Ne büyük adam görüyor musunuz?" dedi Uğur. "Şimdi de canımı kurtardı demek? Hürmetlerimi iletin." Sonra yeni hatırlamış gibi telaşla ekledi: "Kendisi nasıl? İyi mi? Bir çayını içmeye de gidemedik." Sonra bir telaş daha: "Ya çocuklar?"

Veysel sırıttı. "Hepsi zımba gibi. Deccal anlattı; iyi iş görmüşün. Aferin."

Uğur'un gözleri canlanıverdi. "Beni övdü mü Deccal Bey?"

Veysel Uğur'un sargılarını açmaya başladı. "Üf, hem de ne biçim." Bir taraftan da konuşuyordu. Elin niye kasığının içindeydi, biliyo muydun? Çok özel bi teknik uygulamıştık sana. Dünyada ikinci; Behlül'ün Devir Teslim Tek...

"Pardon ama," diyerek araya girdi Necmettin Mutlu. "Sadece Devir Teslim olacaktı."

"Neyse işte..." Seni delik deşik getirdiydi ya Deccal. Baktık elin de kopuk, gönderdik buraya, mis gibi diktiler arkadaşlar. Üstüne de güzel bi Devir Teslim Tombalası...

Bu sefer Naim Orhun girdi araya: "Bırak tombalayı yahu. Aç şunun sargısını. Merak ettik."

Veysel sargıyı açtı. "Oynat bakayım."

Uğur, Veysel'in ve odadaki diğer iki doktorun bakış açılarına bakarak yanlış anladı. "Ne münasebet!" dedi. "Ben oramdan vurulmadım. Sırtımdan ve..."

Elini diyoduk elini, çükünü değil.

"Haa... Pardon. Nasıl oynatayım ki?"

"İçerden topları tutmaya çalış meselâ."

Uğur'un gözleri tamamen canlanmıştı artık; utangaç çocuktu, üç doktorun önünde böyle, kürtaj yaptıracakmış gibi de bacakları ayrık... Kızardı bozardı, ıkındı sıkındı, "Olmuyor," dedi. "Siz bakmasanız?"

Naim Orhun havaya bir gaga attı. "Oğlum, senin çüküne kalmadık biz," dedi. "Eline bakmaya geldik. Oynat şunu." Zaten canı burnundaydı adamın.

Uğur oynattı.

"Oynattı," dedi Veysel.

"Olamaz!" dedi Necmettin Mutlu. Aşk ile bakıyordu Veysel'e. Belki keşke ben de homoseksüalist olsam diye bile düşünüyordu o anda. "Hocam, olamaz yaa!" Öpmek istiyordu bu adamı. Yanaklarını, ellerini, ayaklarını; neresi denk gelirse.

"Vay hayvan vay!" dedi Naim Orhun. "Lan n'aptın oğlum sen?"

Veysel sırıtıyordu.

Uğur gene yanlış anladı.

"Çok özür dilerim. Siz oynat deyince..." Ki hâlâ oynatıyordu, farkında değildi.

Necmettin Mutlu daha fazla tutamadı kendini. Oynatıyordu yaa!.. Veysel'in üstüne atladı, sarıldı, ki ilk etapta sırtına denk geliyordu, saçlarını, ensesini öptü, o arada Veysel "N'oluyo lan?" deyip dönmeye kalkınca ikinci etapta yanağa dalıyorum derken dudağa dokundurdu, bu sefer de Naim Orhun "N'oluyo lan?" dedi, Necmettin Mutlu "Çok pardon. Sevinçten," deyip doğruldu, üstünü başını düzeltip önlüğünün eteğini çekiştirdi falan, Veysel tekrar sırıttı, "Çak!" dedi Uğur'a, Uğur sağ elini hâlsiz hâlsiz kaldırıp çaktı Veysel'in eline, "Ne oluyor, bir anlayabilsem?"

Veysel kısaca anlattı: Orasındaki el, elini kesen adamın eliydi. O kadar.

Uğur ağlamaya başladı, gözleri iyice canlandı. Eşi ve çocukları kapının önündelerse eğer, onlara bu hâlde görünmek istemiyordu. Üstünü örterlerse lütfen... Bir de bir mendil verip şu gözlerini kurulamasına yardımcı olurlarsa...

Veysel saçlarını karıştırdı Uğur'un, "Sere serpe yat koçum," dedi. "Kimse yok kapının önünde, keyfine bak." Sonra döndü, gözleri dolu dolu bakan Necmettin Mutlu'nun koluna girdi, "Gel Neco," dedi. "Biz senin odaya gidelim de sizin şu yeni tekniği konuşalım. Hoca anlatsın arkadaşa."

Naim Orhun sandalyeyi Uğur'un karşısına çekti, Veysel'le Necmettin çıkarlarken Hayri'nin anlattıklarını anlatmaya başladı. Durdu, "Sen de ört şunu artık kardeşim," dedi homur homur. "Anladık, oynatıyorsun. Gözümüze sokmana gerek yok kıllı kıllı."

Uğur, "Pardon Hocam, sağ kolumun sağlam olduğunu unut-

muşum," deyip Veysel'in çözdüğü sargıyla örtebildiği kadar örttü edep yerlerini. "Sizi dinliyorum. Sonra?"

"Pikeyi çek pikeyi," dedi Naim Orhun. "Yanında duruyor. Gözünün sağlam olduğunu da mı unuttun?"

Yola çıkış günü sabahıdır
Kentle hesabımız kapanmıştır
...

GÜLTEN AKIN

Çocukların Ral Hastanesi'ndeki dördüncü günlerinde Hayri, sağ yanında serbest piyasanın sosyete psikiyatristi Edip, sol yanında Trafik Hastanesi'nin tertemiz çocuğu Nedim, önünde Ral'in sosyete psikiyatristi Ercan, hemen omzunun gerisinde de Edip'in tertemiz çocuğu Kenan'la geldi Bahâgili ziyarete. O, yanına çağırıp Edip'le Nedim'i, Edip de yanına çağırıp Kenan'ı tanıttılar dört gündür paşa süitinde keyifleri gayet yerinde olan veletlere. Kenan dört poşet bıraktı bir köşeye. Ercan'ı kimse tanıtmadı; onu zaten hepsi tanıyordu. "Şimdi ben çıkıyorum," dedi Hayri çocuklara. "Gidip Celil'e bakacağım, sonra da gelip kapının önünde bekleyeceğim. Bakalım siz de çıkabilecek misiniz?" Bahâ, "Kapının önüne mi? İyileştik mi?" diye sordu Hayri'nin arkasından. Hayri dönüp gülümsedi. "Bakalım, göreceğiz." Üç psikiyatrist, üç koldan aldılar çocukları karşılarına. Tam sorguya başlıyorlardı, Hayri geri geldi; "Kenancım, sen de gel istersen," dedi. "Çocukları doktorlarla baş başa bırakmak bakımından..." Kenan, "Aa, pardon," deyip çıktı. Edip güldü Kenan'ın arkasından. Ensar Ercan'a düşmüştü ilk turda, Bahâ Nedim'e, Erdem de Edip'e.

"Eveeet... Anlat bakalım Ensar. Nerde kalmıştık?"

"En son Ayvaz gene hap vermişti işte, içmiştik... Ondan sonra..."

Nedim, sosyetenin cahil psikiyatristine soğuk soğuk baktı uzak-

tan. Travma geçirmiş çocuğa anlat bakalım denmezdi. Döndü Bahâ'ya. "Sen Bahâ'sın, değil mi?"

"Evet."

"Ben de Nedim. Dinçer'in yanından geliyorum. Sana çok selâmı var."

"Vallaha mı?"

Edip, Trafik Hastanesi'nin hödük psikiyatristine ters ters baktı uzaktan. Travma geçirmiş çocuğa eşten dostan selâm getirilmezdi. Döndü Erdem'e. "Merhaba Erdemcim. Ne kötü günler geçirdik değil mi?"

"Hı hı."

"Ama artık hepsi geride kaldı değil mi?"

"Hı hı."

Ercan, sosyetenin ırzı kırık psikiyatristine pis pis baktı uzaktan. Travma geçirmiş çocuğa yönlendirmeli soru sorulmazdı. Tekrar döndü Ensar'a. "Anlat anlat. Dinliyorum ben."

İlk turu yirmi dakikada tamamladılar.

İkinci turda Erdem Ercan'a, Bahâ Edip'e, Ensar da Nedim'e düştü. Güya toplu konsültasyon için gelmişlerdi ama hiçbiri bir diğerinin fikrine itibâr etmediği fakat bunu birbirlerinin yüzüne karşı da söyleyemedikleri için böyle bir melez metod uydurmuşlardı. Son bir tur daha atacaklardı mecburen; Bahâ Ercan'a, Erdem Nedim'e, Ensar Edip'e şeklinde. Arada sırayı şaşıracak, "Yaa biz bu turu demin atmadık mıydı?" diyecek, sonra mahcup mahcup kâğıda yazıp çizerek serpantin sistemiyle üçüncü turda rayına oturtacaklardı işi.

"Bakın arkadaşlar; en üste yazdığımız sabit kalıyor, alttaki ikisini saat yönünde döndürüyoruz. Lig fikstürlerini de böyle hazırlıyorlar. Bari bu söylediğime itibâr edin."

Kışı çıkar
Kışı çıkar odandan evinden
Bahara başla
...

GÜLTEN AKIN

Celil "Gel gel, yanıma otur," deyince Hayri eline aldığı sandalyeyi geri bıraktı, gidip yatağın kıyısına ilişti. "Bu günlerde de beni yatağa atan atana," dedi. Gülüştüler. Nasıldın Ortak?.. Nasıl olalımdı be? Torbamızı doldurup duruyoduk işte. "Fehiman nasıl? Sen ondan haber et. Yumuşuyo gibi mi biraz?"

Ne desindi Hayri? Hem yumuşuyor gibiydi kız, hem de sertleşiyor gibi. "Bana soracak olursan yumuşuyor derim ama sanki yediremiyor yani Fehiman," dedi. "Hani bir şey olsa, bir anda ağlaya ağlaya koşup gelecekmiş de o şey bir türlü olmuyormuş gibi."

Yarı ümitli yarı ümitsiz, "Bakacağız artık," dedi Celil. "Bi çıkalım da hayırlısıyla."

"Bakarsın gelir sen çıkmadan."

"Hiç sanmıyorum Ortak."

Kapı açıldı. Naim Orhun girdi içeri. Gözlüğü burnunun ucuna kadar düşmüştü. Hayri'ye muhabbetle, Celil'e ters ters baktı; "Karın geldi," dedi.

Celil hopladı. "Nerde?"

"Çatlama. Önce bi dinle. Tedavi ümidiyle gelip gidiyor ya bizim apartman dairesine... Ben de boş boş oturuyordum, vakit geçsin diye deştim bugün biraz, ağladı, inledi, içini döktü, seni çok sevdiğini ama affedemediğini falan söyledi."

"Haa..." dedi Celil bozuk bozuk. "Sen geldi deyince ben de sandıydım ki... Ee?"

"Ee'si, canına okudum bunun, sıçtım sıvadım, azarladım, payladım, bozdum, bağırdım çağırdım, madem seversin, burda ne işin var dedim, dangalak şaziye falan dedim, adamcağız orda canıyla uğraşıyor, o ister miydi senin hastalanmanı, senin bebeğin düştü de onun bebeği düşmedi mi şapşal karı dedim, sen yanına insan ararsın da o aramaz mı sanırsın dedim, benim öyle bir kocam olsa eteğine yapışır sittin sene bırakmazdım dedim, senin kocan adam adam dedim, hem de adamın kralı dedim, o kadar nefret ettiğim hâlde ben bile tapıyorum o beceriksize dedim..."

"Bunları benim için mi dedin?"

"Dedim. Boynuma sarıldı seninki, bir ağladı bir ağladı..."

"Ee?"

"Ee'si, sakalları battı tabii öyle yapış yapış sarılınca, ittim bunu, bana sarılacağına kalk siktir ol git de kocana sarıl dedim."

"Ee?"

"Ee'si, kalktı siktir oldu, geldi. Şimdi dışarda. Çağırayım mı?"

"..."

"Hadi, ağlamayı kes de çağırayım kızcağızı. O da perişan Celilcim. O da perişan kardeşim. Yapma ama bak, beni de ağlatacaksın."

Biz adam değil miyiz
Oturamaz mıyız
Yumuşak kadifeye, pufla mindere
Ayakta mı doğurdu bizi anamız
...

GÜLTEN AKIN

Mehmet Sana hop oturup hop kalkıyordu. Yeterdi, buraya kadardı, alsındı hastanesini de Veysel Bey başına çalsındı, daha fazla tahammül edemeyecekti, kolonya getir Şebnem'di, o koca yakalı hamam böcekleri hâlâ dolanıyorlar mıydı hastanenin içinde, bak rezil olduyduk cemiyete görüyor musun, ay içime fenalıklar geliyordu, ne, o AIDS'li travesti de mi kattaydı gene, Allah'ım ya Rabbim'di, bak bakalım tansiyonumaydı, yok Şebnem yok'tu, bitti bu iş'ti, benden bu kadar'dı, ne, kötü kadın kılıklı iki kadın mı, ne, kötü adam kılıklı üç adam mı, ne, ne adam ne kadın üç şey mi, ne, gene o köpek mi...

* * *

Hayri gözlerini silerek açtı çocukların kapısını. Celil'in hâli çok dokunmuştu. Bu kez Naim Orhun vardı yanında. O da gözlerini siliyordu.

"Oo, giyinmişsiniz bile," dedi. "Gidiyoruz. Hadi bakalım."

Bahâ öne düştü. "Ölüm tehlikesinin oraya mı?"

"Sayılır," dedi Hayri. "Hadi hadi."

"Memiş'le Okan da gelecek mi?"

"Bilmem. Bakarız."

Naim Orhun biraz daha sildi gözlerini. Bahâ Hayri'yle Naim Or-

hun'un arasından geçip arkada dikilen Edip'le Kenan'a baktı, "Güzel olmuş mu?" dedi kıyafetlerini göstererek.

Kenan gülümsedi. "Çok yakışmış. Güle güle giyin."

Bahâ'nın arkasından Erdem, Erdem'in arkasından Ensar, Ensar'ın arkasından Hayri'yle Naim Orhun çıktılar paşa süitinden. Önce Berna'yı gördüler, onu tanımıyorlardı ama onun yanında kuyruk sallayıp ciyaklayan şeyle onun yanında kamburunu çıkarıp tıslayan şeyi iyi tanıyorlardı.

"Aaa!"

Naim Orhun gözlerini biraz daha sildi.

* * *

Kıvırcık koca kafasıyla ağanın kapısının önünde ellerini kıyama getirmiş dikiliyor, beklerken sıkılıp kapıya yanaşanları ikaz ediyordu: "Bilader... bacım... Az açılın şöyle."

Belamigil sık sık aynı cevabı veriyorlardı Kıvırcık'a: "Sanne be!"

Sonunda aralarında sözcü seçtikleri Deyzi şaşkın şaşkın çıktı dışarı. "Kıvırcık seen misin kaardeeş?" dedi.

"Benim," dedi Kıvırcık belli olmuyor mu der gibi.

"Seni çağırıyor içeerki."

Kıvırcık topuklarının üzerinde dönüp Deccal'ın odasına girdi, hemen Mirza geldi dikildi boşalan eşikte. "Açılalım hanımlar... beyler."

Zaten açılacaklardı Deyzi'yi de alıp ama...

"Sanne be!"

Ondan sonra açıldılar. Deyzi bir süre boş boş baktı arkadaşlarına. "Ay ölü saandım ilk baştaa," dedi. "Ağır bir amaaliyet geçirmiş ya, ondaanmış meğeer..."

* * *

"Emret Ağam!" dedi Kıvırcık.

Ölü gözler Kıvırcık'ın devâsâ kafasına gitti, sağ kaş sağ gözün içine indi çıktı, "Deyzi'yle konuş," dedi kıpırtısız dudaklar. "Sana bazı isimler verecek. İzleri tozları kalmasın hiçbirinin. Adresleri bile kalmasın."

Kıvırcık hemen "Hemen Ağam!" diyecekti ama Ağa buna iş ver-

mezdi biliyon, şimdi sormadan etmeden çıkmaya kalkacaktın, "Nereye Kıvırcık?" deyip bozacaktı, sen gitme şu gitsin bu gitsin falan... En iyisi mi... "Kim gitsin Ağam?"

Sağ kaş sağ gözün içine indi, orada kaldı.

"Sen git Kıvırcık. Yanına kaç kişi lâzımsa al. Bugün bitir bu işi."

Kıvırcık bir gitti geldi sevinçten. Ağa karar değiştirmezdi inşallah. Hemen "Hemen Ağam," dedi alelacele, jilet gibi döndü topuklarının üstünde, elini kapının kulpuna attı, bastı, araladı, tam çıkıyordu...

"Nereye Kıvırcık?"

Kıvırcık döndü. Al işte... "Şeye Ağam... Teyzeyle konuş dedin ya?"

"Hangi teyzeyle Kıvırcık? Kim o teyze?"

"O da doğru," dedi Kıvırcık. "Affet. Kim hakkaten?"

"Sen girerken çıkan kardeşimiz. Deyzi; teyze değil. Koridorda şimdi. Git, konuş, hâllet. Ziyaretçilerimize de söyle, gelsinler topluca. Çok beklettik."

* * *

Veysel Hayri'yi, Berna'yı, çocukları, Memiş'le Okan'ı uğurladıktan sonra bankoya yanaşıp Fatih'in yanağından bir makas aldı. "N'aber sevgilim? Bu gece boş musun?"

"Veysel Bey, yapmayın Allah aşkına."

"Ciddi diyom lan. Berna bu gece yok. Memiş'le Okan da gitti. Canım sıkılır şimdi benim. Bahçede oturup bira mira içeriz. Sana arnavut ciğeri de yaparım istersen."

Eh, bu da hiç yoktan iyi sayılırdı. "Şaka yapmıyosunuz di mi gene?"

"Uzatma. İtiraz kabul etmem. Gidiyoruz akşam. Ona göre."

Fatih kıpkırmızı oldu. "Gece nasıl dönücem ben peki bir başıma o kadar yol?"

Veysel ters baktı bu sefer. "Şımarmayalım," dedi. "Atlarsın bi taksiye..." Tam dönüp gidiyordu, döndü. "Haa..." dedi, "Bi anons et bakalım... Taşkın. Buraya gelsin hemen."

"Soyadı?"

"Ne bileyim. Taşkın de, gelirse gelir."

Fatih mikrofonu aldı, daha "Taşk..." derken siyah takımlı, fil kulağı yakalı beyaz gömlekli zıpkın gibi bir herif belirdi bankonun önünde.

"Taşkın mı dediniz, pardon?"

"Haa, Taşkın dedik," dedi Veysel.

Taşkın kendine çeki düzen verdi.

"Evet?"

"Topla tasını tarağını, aklın varsa bas git bi an evvel. Şu öbür takımların sporcularına da söyle, onlar da uzasın. Hastane mi kerane mi lan burası?"

Taşkın başını eğdi, çenesini hafif sağa yatırdı, boynu tutulmuş gibi alttan alttan baktı Veysel'e. "Doktor Beey..." dedi. "Uğur Bey'in nerde olduğunu öğrenmeden şurdan şuraya..."

Veysel uzanıp işaret parmağıyla dudaklarına bastırdı Taşkın'ın.

"Uğur Bey'in Ankara Tıp'ta canım. Dikimevi Plastik. Kirini pasağını götürmeden, adamcağızın karısını çocuklarını alıp adam gibi gideceksin. Orası devlet hastanesi."

* * *

Deccal bayağı bir ötelerden baktı ziyaretçilerine.

"Hoş geldiniz."

Melih bir adım öne çıktı, önü zaten ilikliydi, gene de iki elinin parmaklarını birleştirip kruvazesinin orta düğmesine götürdü nezâketen.

"Geçmiş ols..."

"Bir..." dedi Deccal. "Sağ olun. Zahmet etmişsiniz... İki: Ben size bir daha yanıma yöreme fedailerinizle gelmeyeceksiniz dememiş miydim?.. Üç: Bu seferlik bağışlıyorum... Dört: Bundan böyle reisiniz Uğur'dur, Solak Uğur... Saygıda kusur ettiğinizi duymayacağım... Beş: Gidebilirsiniz."

* * *

Melih ve arkadaşları kös kös çıkarlarken Mirza mahcup mahcup girdi içeri. "Ağam, müsaaden olursa..." dedi.

Deccal, gözlerinden girip beyninin kıvrımlarına kadar baktı Mirza'ya. "Gıyas'ı sana veremem," dedi. "Hiç boşuna dil dökme."

Mirza da Deccal'a kafa atacakmış gibi baktı. Haysiyet meselesi yapmıştı; Ağa'yı deşen herif Ağa'yı deşerken sen söz dinleyecem diye arabada otur, herif Ağa'yı deşsin, sonra sen git hem deşilmiş Ağa'yı taşı arabaya, hem de Ağa'yı deşen herifi.

"Ağırıma gidiyo Ağam."

"Biliyorum. Ama o adam hasta. Öldürmek olmaz. Başka bir ceza bulmak lâzım."

"Ağam?"

"Fazla sertsin Mirza. Olmaz diyorum, bana da dikleniyorsun."

"Ağam, öldürme dersen öldürür müyüm ben hiç?"

"Taci'yi öldürdün ama?"

"Sen öldürme demediydin ki. Desen..." Sağ kaşın sağ gözü okşamaya başladığı gözünden kaçmamıştı Mirza'nın. Yüz buldu. "Aklıma bi ceza geldiydi Gıyas için de onun için şey ettiydim," dedi.

"Neymiş o ceza?"

Mirza anlattı, o anlattıkça sağ kaş iyice yerleşti sağ gözün içine, sonunda "Tamam," dedi Deccal. "Senindir. Götürebilirsin. Hemen." Mirza sevine sevine çıkarken "Bir ara hatırlat da..." diye seslendi arkasından, "... şöyle birkaç saat televizyon dinleyelim seninle."

Mirza Azrail yoklamış gibi ürperdi. "N'aptık ki Ağam?" dedi gayet cılız bir sesle. Dayılıktan eser meser kalmamıştı.

"Karşı geldin ya Mirza."

Önü yoktan, sonu boktan, bu kuru davadan
Utanır gayret-i gufranla, cehennem de geçer.
NEYZEN TEVFİK

Deccal bu defa önceki kadar ağır vakâ değildi; geçici kolostomi torbası söküldükten üç gün sonra, tam Veysel pırt mırt diye tuttur-mak üzereyken tası tarağı toplayıp sıvıştı Ral'den.

Ama Celil o kadar kısmetli değildi.

"Celiil! Ben geldiim."

"Ana! Dinçer? Ne işin var lan senin burda?"

"Sen bana barsak verecekmişin ya."

"Bol buldunuz anasını satayım. Duyan gelir artık."

"Vermiycek misin?"

"Canım, şaka yapıyorum. Vermez miyim hiç. Gel bakayım şöy-le yanıma. Özledim senle yatmayı. Ama dikkat et ha, torbam var."

"Biliyorum. Bende de var ya."

Veysel'le Hayri, hastanenin kafeteryasında Nedim ve Bülent'le çay içiyorlardı o sırada. Biri daha vardı masada; Kadri Bilgin. "En doğrusu buydu arkadaşlar," dedi Bülent'le Nedim'e bakarak. "Öl-meden kurtulamayacaktı çocuk."

"Bence de," dedi Hayri. "Zaten ölü gelmişti di mi?"

"Ne bileyim?" dedi Bülent. "Perihan da o kadar uğraşmıştı. Öl-dü diye nasıl üzüldü, anlatamam. Söyleyemiyor da insan. Suç iş-ledik resmen."

Nedim parladı: "Ne suçu be kardeşim?"

Veysel, "Hay ağzını öpeyim..." diyerek harâretle destekledi Nedim'i. Nedim elini gayri ihtiyârî dudaklarına götürürken de döndü sordu Bülent'e: "Yurda gönderseydin suç işlememiş mi olacaktın?"

Kadri Bilgin de Veysel'i destekledi: "Lâfı ağzımdan aldınız."

Hayri elini Bülent'in omzuna koydu, sıktı dostça. "Teşekkür ederim kardeşim," dedi.

Ankara Tıp'ta Binnur, kocasının çamaşırlarını koyduğu valizi kapattı. Kocası, Esra'yla Büşra'ya lâf anlatmaya çalışıyordu refakatçi kanepesinde.

"Kızım, elim küçüldü diyorum işte. Daha neyi soruyorsunuz?"

"Tüyler nereye gitti o zaman?"

Binnur yanlarına geldi. "Yormayın babanızı," dedi. "Eli küçülünce tüyler de küçüldü, göremiyorsunuz."

Kapı açıldı, Taşkın girdi içeri. Koltuğunun altında ağzı yüzü birbirine geçmiş bir hediye paketi vardı. "Hazır mısınız Uğur Bey?"

Uğur kalktı, kızlarına bakarken capcanlı olan gözlerini dibine kadar öldürüp öyle baktı Taşkın'a. "Doktoru gördün mü Taşkın?" diye sordu.

Taşkın belli belirsiz ürperdi. "Gördüm Uğur Bey."

"Memnun oldu mu sence?"

"Kesinlikle."

Uğur'un sağ kaşı sağ gözünün içine indi. "O hâlde hazırım," dedi. "Gidebiliriz."

Taşkın valizi aldı, Binnur kızları önüne kattı, Uğur'un koluna girdi, asansöre yürüdüler hep birlikte. Uğur uzanıp yeni eliyle bastı çağır düğmesine. "Biliyor musun Taşkın..." dedi. "Adımı buldum sonunda."

Taşkın hafiften gülümsedi, sordu: "Ne buldunuz Uğur Bey?"

Uğur'un ölü bakışları gitti, şaşkın bir ifade geldi yerleşti yüzünün ortasına. "Solak Uğur," dedi. "İnanır mısın, şu sargılar açıldığından beri sağ elimi hiç kullanasım yok. Solak oldum çıktım resmen. Hayret bir şey." Asansör geldi, kabine girip kapıyı kapattılar.

"İnanırım Uğur Bey," dedi Taşkın. Elini cebine atıp şık bir tespih çıkardı; lapis lazuli. "Bunu size Canip Bey gönderdi," dedi, saygısının ve hürmetinin yanı sıra, rahmetli babası Solak Ümmet'in nâmını yürüttüğünüz için. Bir de "Sovenir," gibi bir şey dedi.

Uğur sol eliyle aldı lapis lazuliyi, şöyle bir istasyon yaptı, "Hiç anlayamadım," dedi. "Ne biliyormuş ki bu adı seçeceğimi? Ben bile bilmiyordum beş dakika öncesine kadar."

Taşkın gözle görülür şekilde ürperdi bu sefer. "Deccal söylemiş," dedi.

Uğur dudaklarını ısırdı, hayran hayran kafa salladı, gözlerine can üstüne can geldi. "Görüyor musun?" dedi. "Adamın kralı Deccal. Ben sana dediydim." Taşkın'ın koltuğunun altındaki pakete gitti gözü. "O ne? Hayırdır? Darmadağın etmişin paketi?"

"Haa, pardon," dedi Taşkın. Paketi Uğur'a uzattı. "Bunu da Melih Bey gönderdi," dedi. "Onun hediyesiymiş. Güvenlik icâbı açıp baktım mecburen. Biraz gücendi ama, reisimizi ne kadar sıkı korursan o kadar iyi dedi sonra."

Uğur aldı paketi, farkında bile olmadan sol elini kullanarak açtı. "Oo..." dedi. "Bak sen. Opium. Melih karga pisliği gibi koktuğumu mu imâ etmek istemiş sence?"

"Ben de sordum Uğur Bey. Çok sinirlendi o zaman. Ne müneyasebet dedi."

"Ne dedi ne dedi?"

Taşkın pıskırdı: "Ne müneyasebet."

Binnur kıkırdadı, Uğur'un sağ kaşı sağ gözünün içinde çırpınmaya başladı.

Onlar inip eskortlarla sarılı siyah arabalarına yürürlerken Necmettin Mutlu da kapısını kilitlemiş, masasının üstünde ağzı açık yatan deri valize bakıyordu. Balya balya paracıklara. Şurdan iki tomar alsa kim nerden bilecekti? Aldı, çekmeceye koydu, utandı, geri çıkarıp tekrar yerine yerleştirdi, "Salak mısın?" diye söylenip tekrar aldı, tekrar çekmeceye koydu, tekrar utandı, tekrar yerine yerleştirdi, bir kere daha çekmeceye atsa bir daha almayacaktı, hemen telefona uzandı, ekibini odasına çağırdı, valizi kapattı, gidip kapının kilidini açtı, "Salaksın oğlum sen. Salak!" diye söylene söylene geçti, yerine oturdu, beklemeye başladı. Ama valizi kimseye vermeyecekti. Konferanslara giderken falan...

Teşkilatın ağır topları Çamlıdere'ye taşınmıştı ama Mirza Gülbahçe İş Takip'teydi şimdilik. Alt kattaki sağır odalardan birine on on beş kara karga atmış, bütün duyuları açılsın ki tadı çıksın diye

beş tane birden tantum içirdiği Gıyas'ı da kargaların arasına katmış, tedavi etmeye çalışıyordu.

GMK 133'te evvelce Teoman Kemâni'nin açılışsız açıp çekip gittiği giriş kattaki dört daireye dahil edilen üstteki on altı dairenin açılış merasimi vardı o gün. Serkan alayını birleştirmiş, çatıyı da sayarsan beş katlı, hayvan gibi bir eve dönüştürmüştü pembe apartmanı. Zila at koştursundu artık. Herkes oradaydı. Eski mûkimler malûm; Zila, İrfan, Kübra, Gülhan, Berna, Stopali ve Foto. İlaveten yeni mûkimler de; Bahâ, Erdem ve Ensar... ama ve Memiş ve Okan... Ki Kübra'nın tiklerine tik katılmıştı, –Evde it köpek olur muydu anam? Kim uğraşacaktı onların bokuylan püsürüylen? Nası bir adamlardınız siz? A aa!– ...ve ama Edip ve Kenan. Gözünü karartıp; "Bu çocuklara bakarak olmamız lâzım bir taneciğim," demişti sonunda Edip. "Büyük travma yaşadılar. Bırakıp gidersek başka doktorların eline düşerler. İsveç işini iptal etsek üzülür müsün?" Ne üzülecekti Kenan. "Deli misin?" demişti. "Zaten hiç gitmek istemiyordum da sen üzülme diye şey yapıyordum." Muvakkat mûkimler de oradaydı. Naim, Veysel, yeni yeni Hayri, Kıvırcık sayesinde pezevenklerinin zulmünden kurtulduları günden beri öncekine nispetle çok daha sık ve çok daha yeni Belami, Deyzi, Ahsen, Aşkım, Sevil, Nurşah, Engin, Okşan ve Sertaç... İlaveten seyrek mûkimlerden Rafet Dülger ve tabii mimar Serkan Kılıç. Bir Dinçer eksikti, bir Celil, bir de Deccal.

Deccal, Çamlıdere'nin Dağkuzören köyündeki müstahkem çiftliğinde, ablasının şefkat sinesindeydi elbette. Deccal meccal, onun da şımarmaya hakkı vardı. Güya. Daha bir kere olsun "Nasılsın?" dememişti kadın; demesi de gerekmiyordu hoş. Deccal da çiftliğe kendi geldikten sonra Kıvırcık'ı yollayıp –"Ablamı alıp gel,"– getirteceği zaman bir an olsun "Gelir mi acaba?" diye düşünmemişti zaten. Onun da bunu düşünmesi gerekmiyordu. İfadesiz yüzü ve ölü gözleriyle ara sıra odasına uğruyordu kadın, yanına oturup elini dizine koyuyor, Berna'dan Kübra'dan İrfan'dan haber soruyor, çok çok bir de çay içip akıp süzülüp çıkıyordu gerisingeri. Kokusu bile kalmıyordu odada; hiç girmemiş gibi oluyordu. Neyse... Ablamızdı, sağdı, en önemlisi biz sağdık, bu sefer de ağlatmamıştık arkamızdan.

Celil'le Dinçer ise Ral'delerdi hiç şüphesiz. Bağırsak becaişini tamamlamış, sıhhat ve afiyete kavuşacakları güne kadar kolostomi torbalarına sıçıp duruyorlardı. Fehiman bir Celil'in başındaydı, bir Dinçer'in başında. Bir ona ördek taşıyordu bir buna. Bir onun torbasını değiştiriyordu bir bunun. Bir onun yanında yatıp onu avutuyordu bir bunun yanında yatıp bunu. Ekstra olarak da bir gurur duya duya Celil'i tıraş ediyordu, bir gidip saklana saklana kendi tıraş oluyordu.

Celil sağına soluna baktı bir, "Dinçer nerde?" diye sordu.

"Veysel'in yanına gitti. Ona bir şey söyleyecekmiş."

"Dakka başı burda zaten Veysel. Geldiğinde söyleyemez miymiş?"

"Bilmiyorum ama benim de işime geldi gitmesi. Şey diyecektim sana..."

"Ney?"

"Dinçer'i biz alsak?"

"Bak ağlarım ama..."

Celil Fehiman'a "Torbama dikkat et," diyerek sarılmış ağlarken Veysel de Dinçer'i "Siktir git lan şurdan," deyip kovalamış, kendi odasında ağlıyordu. "Sana çok selâm söyledi," demişti çocuk.

"Kim?

"Bayram."

"Ha?"

"Bayram Bayram. Öbür tarafta. Ben ölmüştüm ya hani. O zaman geldi yanıma, tanıştık, el sıkıştık filan, seni söyledi bana. Ben tanımıyorum dedim ama tanışacaksınız dedi. Merak etmiycekmişin. Çok iyiymiş. Selâm söyledi ben gelirken."

"Üstünde ne vardı?"

"Kırmızı tişört."

"Altında?"

"Mavi kot. Bi de çok uzun, ince bacakları vardı böyle."

"Tamam. Sen git şimdi Celil'in yanına, ben gelirim sonra."

"Ağlıyo musun sen?

"Siktir git lan şurdan!"

GMK 133'te, bir'den yirmi'ye bütün dairelerin tek daire olma açılışının yapıldığı günün gecesi, cebindeki son zırnığı da son tak-

siye verip eve dönüp bundan sonra ne yapacağını kara kara düşünüp Deccal'dan borç istemekten başka çaresi olmadığı sonucuna varıp "Neyse bari, kedileri kurtardık hiç olmazsa," diye kendini avuttuğu sırada kapısı çalındı Hayri'nin. İşte bunu beklemiyordu. "Deccal kapının önüne bir valiz dolusu para bıraktırırmış meselâ," diye kendi kendine espri yapa yapa gitti açtı.

"Hayırdır Kıvırcık?" Elinde valiz maliz yoktu yani adamın.

"Seni götürmeye geldim amirim. Ağam al gel dedi."

Veysel kadar adamsan eğer, çağırıldığın zaman "Nerdesin?" diyecektin, "Niye?" değil. "Gidelim," dedi Hayri, Deccal'ın çiftliğine varıncaya kadar bıkıp usanmadan sorguya çekti Kıvırcık'ı, ağzından girdi burnundan çıktı, gene de şu televizyon seyretme meselesiyle ilgili tek satır lâf alamadı heriften. Bok vardı sanki, devlet sırrıydı anasını sattığımın. Söylemezsen söylemeydi.

"Buyur amirim. Geldik."

Kıvırcık'a kırgın kırgın baktı Hayri. Görüyorduk geldiğimizi; salak değildik. "Amir değil," dedi. "General."

Kıvırcık sırıtırken kapısı açıldı Hayri'nin. "Buyur amirim," dedi Kafa... yoo... Kafa değildi ki bu?

"Sen yenilerden misin?"

Kıvırcık dolanıp gelmişti. "Haddine mi düşmüş?" dedi. "Bu Sermiyan. Tanımadın mı? Her gün televizyon seyrettiriyoz."

Hayri bir tane kapattı Sermiyan'a. Kübra'nın tiki gibi bir şey olmuştu artık. "Tanımadım," dedi. "Vurulup deşildikçe yumuşuyor mudur nedir senin ağan? Niye sağ koydu bu mikrobu?"

Kıvırcık eğilip koltuk altlarından tuttu Sermiyan'ı, "Kalk lan kalk," ayağa dikti, baktı ki Hayri bir tane daha patlatmaya hazırlanıyor, "Dinçer'i bu kaçırmış Mühye'den," dedi acele acele. "Ağam canını bağışladı."

"Dur ama..." dedi Hayri. "Zaten bu kaçırmadı mıydı hepsini?" Sorduğundan değildi. Kıvırcık'ı boşa düşürüp hazırladığı öbür yumruğu da patlattı.

Kıvırcık, "Sen de az değilmişin amirim," deyip bıraktı Sermiyan'ı düştüğü yerde.

"Buyur. Bu yandan. Ağam seni bekliyo."

Bundan sonrasını biliyordu Hayri. Mekân değişse de deja vu'lar

değişmiyordu çünkü. Eve gireceksin, bu seni bir kapının önüne kadar götürecek, ağam içerde diyecek, sen elini kapıya uzattığın anda...

"Hayri?"

İşte bu deja vu değildi. Sesin geldiği tarafa döndü. Uzun, ince, ifadesiz yüzlü, ölü gözlü kadına baktı, sonra gözlerini indirdi aşağıya, kadının su bardağı tutan işaret parmaksız sol eline baktı.

"Şengül Abla?"

Zila, hemen hemen aynı dakikalarda herkeslerin uyuduğuna kanâât getirdikten sonra kitabını bırakıp kalktı usul usul. Serkan merdiven kovasını eve dahil etmiş, her tarafı da şıkır şıkır ışıklandırıp çok güzel bir iş çıkarmıştı. Sessizce çıktı çıktı indi, indi çıktı baktı, baktı baktı sevdi, ağlaya ağlaya genişletti dünyasını. Ne Teoman Kemâni'ye ağlıyordu ne Bahâ'ya, ne öbür çocuklara, ne de kendine. İrfan'a ağlıyordu. Bu da bu insanları biliyorduysa eğer, bu kadarcık bir dünyası olacaktı onun, daha fazla değil. Döndü döndü ağladı, ağladı ağladı döndü.

Kimsecikler duymadı ağladığını.

Memiş Bahâ'nın yanında yatıyordu. Okan da Memiş'in yanında. Bir tek o ikisinin haberi oldu olup bitenden, kulakları tantum içmiş kadar keskindi çünkü, ama onlar da karışmadılar zaten.

Önüme bir çığır geldi, bir ucu var şar içinde
Ârifler bir dükkân açmış, ne ararsan var içinde.
PİR SULTAN ABDAL

Celil'le Dinçer'in taburcu olmalarına bir gün kala Hayri otuzuncu ziyaretine falan gitti bu ikisinin. Bu sefer yanında Bahâ, koltuğunun altında da şık bir hediye kutusu vardı. Dinçer Celil'in yanından kalkıp Bahâ'nın üstüne atladı, sarıldı, öptü, ağladı, açtı kolostomi torbasının eski yerini gösterdi.

"Hıı," dedi Bahâ. "Çok güzel olmuş." Sonra yanından geçti Dinçer'in, ciddi ciddi gitti dikildi Celil'in karşısına, daha da ciddi bir ifadeyle elini uzattı.

Tokalaştılar. "Barışmayacaktım ama..." dedi, "Dinçer'in hatırı için barıştım."

"Sağ ol be," dedi Celil.

Hayri Dinçer'i Bahâ'nın başına sarıp kafeteryaya gönderdi, Celil'in başucuna geldi, hediye kutusunu uzattı.

"Ortak, ne zahmet?"

"Aç aç."

Celil açtı. "Ne lan bu?" Elinde çingene pembesi bir tanga tutuyordu.

"Sözün vardı," dedi Hayri. "Çocuklardan bir tekini bile sağ salim bulsak bunu giyip Kumrular'da dolaşacaktın. Dört tur atarsın artık."

Hayalperesetin cezası, şafağı herkesten önce görmesidir...

OSCAR WILDE

Veysel İnan'ın A Pozitif gruplu ayı postu kadar kıllı kola B Pozitif gruplu köse sakalı kadar tüysüz eli Ankara Tıp'ın plastikçilerine bağır çağır naklettirmesinden, bu harikûlade buluşu başta Necmettin Mutlu olmak üzere telif melif istemeden Ankara Tıp'ın plastikçilerine hibe etmesinden, bunların da tutup özene bezene yepyeni bir makale döşenmelerinden, fakat uluslararası hakemli tıp dergilerinin hiçbirinden yüz bulamamalarından, hâttâ "Hadi lan ordan!" benzeri onur kırıcı cevaplar almalarından ve fakat inat da bir murattır deyip parasını bastırıp da hakemsiz bir dergide yayımlatmalarından dokuz sene kadar sonra, bin dokuz yüz doksan sekizin Mayıs ayında Avustralya'nın Sidney kentinde karaciğer nakli yapılan dokuz yaşında bir kız çocuğunun A Negatif olan kan grubunun ameliyattan dokuz ay sonra B Negatif'e döndüğünü yazdı gazeteler. Nakli gerçekleştiren doktor Michael Stormon, "Ben sadece hakemsiz dergilerden birinde okuduğum bir makaleye sığındım," diyordu. "Ne zaman okudum onu bile hatırlamıyorum, ama başka çarem yoktu. Hastam her halükârda ölüyordu. Denedim, tuttu." Hastasının adı Sarah Stormon'du; Michael Stormon'un öz kızıydı.

Doksan sekiz'de utanmayı arlanmayı bırakıp bayağı bir açılmış saçılmıştı internetimiz; bizimkiler hemen temas kurdular Michael'la, "O makaleyi biz yazdıydık. Hoop," falan dediler.

Michael Stormon bunu hiç unutmadı. Avustralya'dan peşine taktığı üç gazeteci ile kalkıp Türkiye'ye kadar geldi, Necmettin Mutlu'yu buldu, teşekkürler etti. Yanında Sarah da vardı. "Bize değil," dedi Necmettin Mutlu. "Veysel İnan'a teşekkür edeceksiniz. Ama aramızda kalsın lütfen. Gazeteci arkadaşları götürmezseniz..."

Sus!..
Sus!..
MEVLÂNÂ

İletişim'den

Sezgin Kaymaz

ESERLERİ

Deccal'in Hatırı
428 sayfa

Kün
479 sayfa

Ateş Canına Yapışsın
238 sayfa

Medet
296 sayfa

Sandık Odası
357 sayfa

Zindankale
527 sayfa

Lucky
493 sayfa

Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir
274 sayfa

Kaptanın Teknesi
331 sayfa

Geber Anne!..
365 sayfa

Sevinç Kuşları-2

"O kadar çirkin ve yassıydı ki, mecbur kalıyor, gözünün ötesiyle bakıyordun soytarıya. Zila'daki ışık aşkını falan görmeye başlıyordun. İnsan aşkını, muhabbet aşkını, temas, meşk, hayat, uyku aşkını falan. Gördüklerini görmeden bakıyordun mecbur, o zaman da Seher'i falan görüyordun; Seher'in rahmindeki İrfan aşkını, kalbindeki Berna aşkını, Berna'daki Veysel aşkını, Veysel'deki Bayram aşkını, Edip'teki Kenan aşkını, Hayri'deki Şengül Abla - Yılgör Abi aşkını, Deccal'daki intikam aşkını, Uğur'daki Deccal aşkını, Gıyas'taki acı, Beyazıt'taki oğlan, Ayvaz'daki para, Sermiyan'daki nedâmet aşkını görüyordun..."

Sezgin Kaymaz'ın yazarlığını fantezi-korku bağlamında, metafizik-paranormal ilgiler ışığında ele alanlar oldu şimdiye kadar, onun mizahına tutulanlar, yerliliğine dikkat çekenler oldu. Bütün bunların içinde, aynı zamanda aşk anlatıyor o. Olmadık yerlerden çıkan, olmadık yerlerde biten, olmadık aşkları...

Kısas'ta aslında en çok kötülüğü anlatıyor. En kötüsünden kötülüğü... Acımasızlığı, nefreti, intikamı... Kötülük karşısında bilenen bir iyiliği, fedakârlığı - ve işte aşkı... "Sevinç Kuşları"nın ilkinde olduğu gibi, yine Deccal'in varlığıyla, onun hatırıyla...

Envai çeşit ürpertinin birbirine karıştığı bir roman.

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-1641-2

9 789750 516412